

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Neverthorn

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEVERTHORN
TUHAFLIKLARIN VE LANETLERIN

SHANNON MAYER

HIJINKS MÜREKKEP

İÇİNDEKİLER

Sözlük

Prestijli Neverthorn Akademisi'ne hoş geldiniz! Hiçbir

Yayını Kaçırmayın!

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Connect With Me](#)

[Önsöz](#)

[1](#)

[2](#)

Telif Hakkı © Shannon Mayer 2025, Neverthorn

Tüm hakları saklıdır

HiJinks Mürekkep

Yayıncılık

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez. Bu materyal taranamaz veya yapay zeka eğitimi için kullanılamaz.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yaşayan ya da ölü, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir. Mayer,

Shannon

Neverthorn, Tuhafliklar ve Lanetler, 1. Kitap.

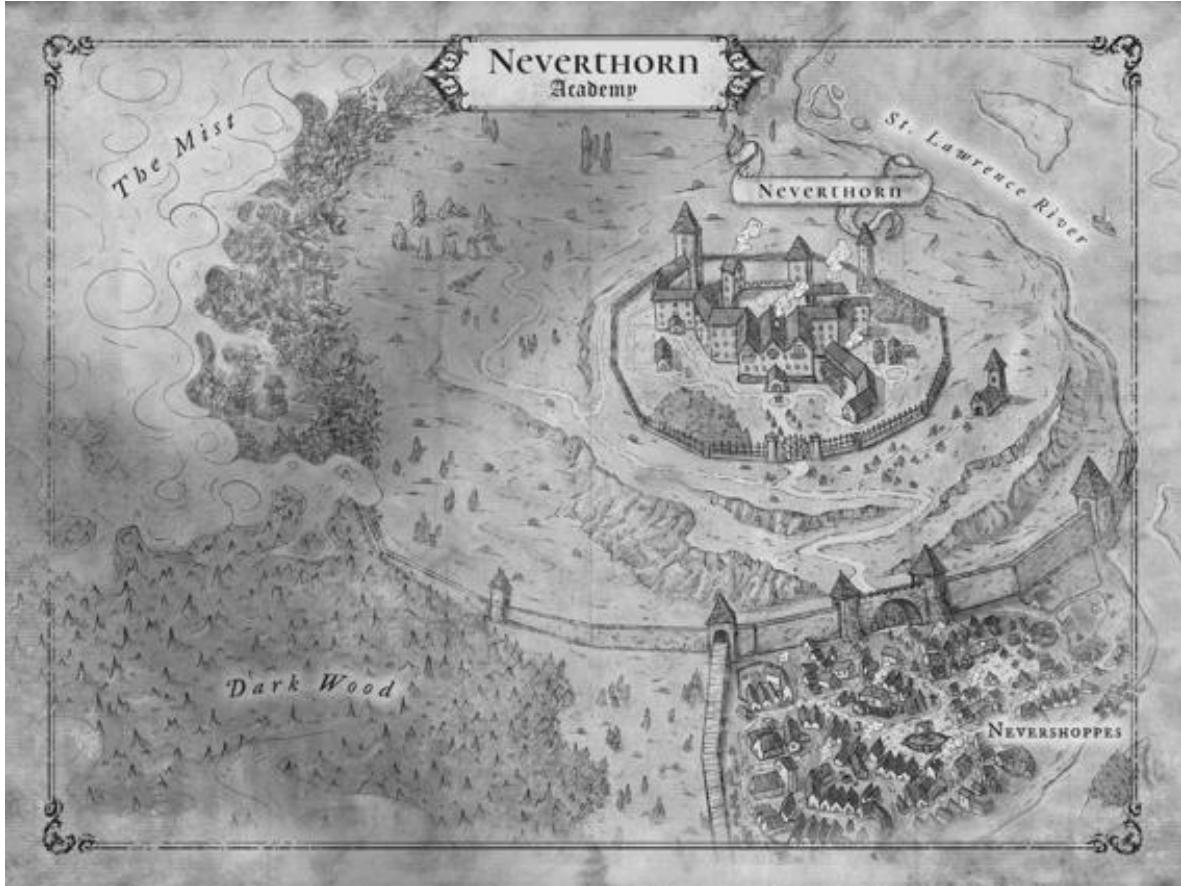
Bir sihir okuluna çağrılmak için çok yaşlı olan ama içinde dışarı çıkmayı bekleyen bir sihir olduğunu bilen okurlar için, şans verildiğinde.

Ve... o büyülü okulda bir çift devin birbirini süzmesinden daha fazla cinsel gerilim olmasını ama Only Fans'ın anlattığından daha az gereksiz sahne olmasını isteyen okurlar için.

Neverthorn daha çok bu ikisi arasında bir denge.

İyi bir şarap gibi, hiç bitmeyen bir günün sonunda içilmeye hazır.

SÖZLÜK

Işıksız dünya - büyülü olmayan insan

toprakları Dwimmer - büyülü

insanlar Dims - büyülü olmayan

insanlar

Bilge - Bir Okul Müdürüne eşdeğer Doyen - Bir

öğretmen veya profesöre eşdeğer

Rün - bir büyü yapmak için kullanılan hareket veya el hareketleri dizisi.

Rünler onaylanmış veya onaylanmamış olabilir.

Neverthorn Akademisi - Aydınlatılmamış dünyada Karanlık Ada

yakınlarında bulunan büyülü okul

Heathermoor Akademisi - Işıksız dünyada Loch Shin, İskoçya yakınlarında

bulunan büyülü okul

Everdark - kara büyü'nün geliştiği yer

Tuhaflıklar - özel büyülü güç, her Dwimmer'in bir Tuhaflığı yoktur.

Yarı Nadir. Tuhaflıkların eksik bir listesi için aşağıya bakın. Tüm

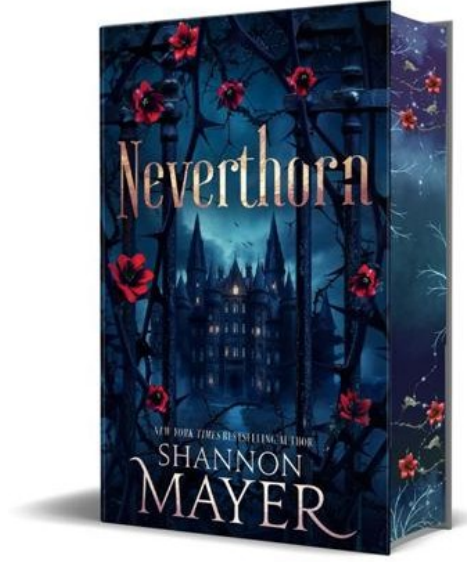
Tuhaflıkların belirli bir adı yoktur.

- Mimik - Bir Quirk: Sesini ve/veya dış görünüşünü bir başkasınıkiyle değiştirebilen Dwimmer
- Switch - dış görünüşünü başkasınıkiyle eşleştirecek şekilde değiştirebilen kişi, çok nadir
- Şifacı: Ölümün eşiğinden gerçek iyileşmenin mümkün olduğu çok nadir bir tuhaflık

- Kalkan: Diğer büyülerden korunma yeteneği. Tarquinius, Dwimmer dünyasındaki en güçlü Kalkandır

Prestijli Neverthorn Akademi'ye hoş geldiniz! Aday bir öğrenci olarak, kampüsümüze eşi benzeri görülmemiş bir erişim hakkına sahipsiniz.

Evinize yerleştirilmenin büyüsunü kucaklayan bu çok özel baskıya göz atmanız için size özel bir davetiye gönderiyoruz. Bu baskıyı www.mayersmerch.com adresinde görebilirsiniz.

HİÇBİR YAYINI KAÇIRMAYIN!

HABER BÜLTENİME KATILIN

her zaman bültenlerimden haberdar olmak için.

(Kendi kişisel kahininiz olması gibi bir şey.)

Belanın kokusunu aldığımda, değerli taşların en iyisini elime almaya sadece birkaç metre uzaktaydım. Tam anlamıyla. Çürük yumurta kokusu beni küçük dairemde saklanmak için çırpınmaya itti. Bu kötü koku, özellikle karanlık bir bağlama büyüsünün işaretiydi. Muhtemelen büyü ile sızdıran bir soba arasındaki farkı anlayamayacak kadar aptal olduğumu düşünen yarım yamalak bir Dwimmer tarafından yapılmıştı.

Aptal.

Kesinlikle bana ait olmayan üçüncü kattaki dairede yavaşça ilerlerken yere yakın durdum, parmaklarımı vücudumda gezdirerek kendimi gölgelerin içinde gizledim.

Bu özel büyüyü yapmanın doğru yolu bu muydu? Hayır.

Cehennem kadar

etkili miydi?

Kesinlikle.

Şansım yaver gittiği ve büyü üzerimde patlamadığı sürece.

Thaumaturgy Senatosu'nun "kabul edilebilir" büyüler listesinde olmadığı için bu da oldukça kullanışlıydı.

Karnımın üzerinde sürünerek, yetmişli yıllarda üretilmiş olması gereken çiçekli bir kanepenin örtüsünün fırfırlı alt kenarının altına kendimi sıkıştırdım. Sonra nefesimi tuttum. Bunun akıllıca bir hareket olduğu ortaya çıktı, çünkü kösele gibi bir adamın boş bakışlarıyla karşılaştım,

Burnumun dibinde, döşeme tahtalarının arasına karışmış mummyalanmış bir sıçan vardı. Başımı çevirdim ve yüzümü buruşturarak kanepenin yanından geçen ayakları izledim, kime ait olabileceklerini merak ediyordum.

Şu anda bu dairede yaşayan yaşlı cadı, büyü çevrelerinde tuhaf bir yaşam tarzına sahip bir koleksiyoncu olarak tanınıyordu. Salem, Asheville ya da Tiora, İtalya gibi bizimkilerle çevrili bölgelere yerleşme eğiliminde olan çoğu cadının aksine, birilerinin çöp yığını "hazinelerinin" peşinde olduğundan emin olduğu için sık sık yer değiştirirdi. Gittiği her yere çöp torbaları dolusu ıvır zıvır götürüyor ve evlerini düzenli olarak yakıyordu - kendisini takip eden ruhlardan arınmanın tek yolunun bu olduğunda ısrar ediyordu.

Agatha Daisy Faganello, kısacası, tuhafların arasında bir tuhaftı.

Onu Rio de Janeiro'ya kadar takip etmiştim ve son bir aydır dairesini gözetliyordum, içeri sızmak için mükemmel bir zaman bulmayı umuyordum, ne için geldiysem aldım ve çıktım. Tüm hareketlerini ve alışkanlıklarını takip ediyor, her gece daha fazla ıvır zıvır toplamak için ayrılmadan önce hazinelerini korumak için titizlikle yerleştirdiği korumaları not ediyordum.

Onu tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Bu yüzden, sonunda ortaya çıkan ayakkabılar Aggie'nin tercih ettiği tüylü tavşan terlikleri olmadığında pek şaşırmadım. Hayır, on iki numara ya da daha büyük olması gereken aşınmış siyah botlar kanepeye yaklaşıyordu.

Kısa dalgalı bir telsizden gelen parazit sesi havada patladı, ardından bir düğme tıklandı.

"Hayır, patron, o burada değil."

Anadili İngilizce ve benim gibi Amerikalı.

Botlar tekrar geçerken göğsümdeki küçük çarpıntıyı görmezden geldim. Belki de Aggie'yi izinsiz büyü yaptığı için tutuklamayı uman bir Runecoat ya da onun gibi bir saçmalık?

"Bağlama büyüü birine süründü, sonra ... hiçbir şey olmadı. Çoktan gitmiş olmalı," diye devam etti Boots.

Telsizden ikinci bir erkek sesi geldi, biraz hırıltılıydı ve hafızamın en ucundaki bir şeyi gıdıkladı. Tanıdık ama ... değil.

"Havaya karışıp kaybolmadı; böyle bir yeteneği yok. Bulun onu."

"Emredersiniz patron." Parazit sustuğunda telsizden *bir tık sesi* daha geldi. "Piç büyücü bokunun kokmadığını sanıyor," diye mırıldandı nefesinin altında.

O odada ilerlerken ben de kanepenin altına doğru kaydım, farenin yanından geçtim, buruşturulmuş kâğıt yığınının yanında durdum, üstünde bir tutam çıra ve bir paket kibrit vardı.

Aggie en iyi haliyle yanmaya ve kaçmaya hazırды. Çıranın yanına yerleştim ve her hareketi duyabilmek için kıpırdamadan durdum.

Zihnim olasılıkları gözden geçirdi. Eğer Boots bir Runecoat ise, o zaman büyücü kimdi? Ya da bu adamlar büyüğü kolluk kuvvetleri değil miydi? Belki de benimle aynı sebepten dolayı buradaydılar?

Tekboynuz Elması küçük, tatlı bir parçaydı. Tek boynuzlu bir at gözü şeklindeydi, mor görünüyordu ama ışığa tutulduğunda gökkuşağının her rengini yayıyordu. Efsaneye göre bu mücevher sahibine şans bahşediyordu. Bu yüzden, nadirliği ve karat ağırlığı nedeniyle bir milyon artı değerinde olsa da, beni işe alan yüksek bahisli poker oyuncusu gibi doğru alıcıdan üç katını talep edebilirdi.

Sihirli eşyalar hakkında birkaç şey biliyordum ama bir sihir vardı, bir de peri masalları.

Birini yatmadan önce kıkırdamak için okurdunuz. Diğerleri sizi öldürebilirdi.

Kanepenin altındaki toz burnumu gıdıklarken yüzümü buruşturdum.

Nefesim aniden daralan göğsümde sıkıştı ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Nabzım hızla atarken kendimi görebildiğim nesnelere odaklanmaya zorladım ve onları zihinsel olarak katalogladım.

Ölü fare.

Toz tavşanı.

Kalem

kapağı.

Davetsiz misafir kanepeye oturduğunda siyah, aşınmış botlar durdu, yaylar sırtıma saplandı ve beni yüzüstü yere yapıştırdı. Görüşüm titremeye başlarken ter yüzümün kenarlarından aşağı kaydı, ışık lekeleri beni aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

Kendine hakim ol, Harlow. Yapabilirsin. Yavaş nefes al, burnundan

-

"Patron, o burada değil. Her yeri kontrol ettim ve bağlama büyüü kimseye yapışmıyor."

"O orada. Beş dakika önce içeri girdiğini gördük Brick," dedi diğer adam derin bir iç çekerek. "Bütün odaları, dolapları, saklanabileceği her yeri kontrol edin."

Yine o ses uzun zamandır gömülü olan bir anıyı çekiştirdi ve bir anlığına dikkatimi dağıttı. Konuşulan kelimelere odaklanabilecek kadar uzun bir süre.

Aggie'nin *ya da* elmasın peşinde değillerdi.

Benim peşimdeydiler.

Harlow Chandramallika Daygon. On altı yaşında büyüü Dwimmer dünyasında Neverthorn Akademisi'ni bırakmış, yirmi dokuz yaşında Aydınlatılmamış insan dünyasında karaborsada değerli eşya satıcısı. Elbette, Dimlerin - yani insanların - arasında harika bir hırsızdım. En iyilerden biriydim. Ancak yaptığım iş, büyüü tiplerin ilgisine layık olduğumu göstermiyordu, tabii bu ilgi ağır bir küçümseme dozuyla birlikte gelmiyorsa.

Öyleyse neden benim peşimdeydiler?

Bu soru nefes almamı imkânsız hale getirdi ve üst dudağım boncuk boncuk terlemeye başladı. İnsan-terapist Carol'ın tüm başa çıkma araçları camdan dışarı çıkmadan ve kendimi tamamen kaybetmeden önce bir, en fazla iki dakikam vardı.

"Zaten her yeri dolaştım..." Brick uğursuz sessizliği bozarak mızızlandı.

"Tekrar bak!"

"Anlaşıldı." Kısa bir duraklama ve ardından mırıldanılan "Pislik."

"Seni hâlâ duyabiliyorum Brick."

"Üzgünüm patron."

Sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

"Bayan Daygon'u içeri getirin ya da dışarı çıkma zahmetine girmeyin."

Brick ayağa kalktı ve yayları sırtımdan indirdi. Onun ayak sesleri koridorda kaybolana kadar kıpırdamadan durmak için kendimi zorladım ve sonra bir yudum hava çektim. Sonra kanepenin altından sıvıştım ve bir elimi nemli yüzümde gezdirdim.

Hızlı hareket etmek zorundaydım. Söylediklerine bakılırsa, binayı izleyen daha fazla adam varmış gibi görünüyordu ve onlar çağırılmadan önce kendime biraz zaman kazanmalıyım.

Hırsızlık 101: *Dikkat dağıtmak harikalar yaratır.*

Çıra yığınını, buruşturulmuş kâğıtların bir kısmını ve kibritleri alarak kadife kaplı kanepenin yanına çömeldim ve ateş başlatıcılarımı minderin üzerine koydum. İzini sürebilirler diye mecbur kalmadıkça büyü yapmaya cesaret edemedim.

Bir kibrit çakarak buruşturulmuş kâğıdı yaktım ve tek bir çıra parçası kullanarak ucunu hızlıca yaktım.

Kulaklarımı Brick'in ayak seslerine ayarlayarak kanepenin arkasına serdiğim yırtık pırtık tığ işi battaniyeyi yanan odun yığınının üzerine attım. Sonra muşamba zemin boyunca geri kaydım. Alevlerin çıtırtısı ilk başta zar zor duyuluyordu ama çıra gibi kuru kanepede tutuşması uzun sürmeyecekti.

Son çıra parçasını tutarak mutfığa doğru ilerledim ve sırtımı küçük adaya dayadım.

Tekboynuzlu Elmas'ı artık çıkarmamın imkânı yoktu. Kaşlarımı çattım ve tavandaki soyulan boyaya baktım.

Tabii . . . .

Duman hızla odaya doluyor, dairenin içinden süzülüyordu.

"Ah kahretsin," diye hırladı Brick ateşe bakarak, tökezleyerek görüş alanına girdi. Yangını söndürmek için bir büyü kullanırken sırtı bana dönüktü, odağı tamamen alevler üzerindeydi.

Hafif ve sessiz hareket ederek adanın üzerinden sırtına atladım, kolumu boynuna doladım ve olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde sıktım.

"Işıklar söndü, koca adam," diye fısıldadım kulağına.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece bir homurtu çıkarabildi, kafasına giden kanı kestiğim hızın altında ezilmişti. Yere yığılana kadar onu tuttum, sonra yere bıraktım.

Kendine gelene kadar üç dört dakikam vardı. Bu da ya şimdi ya hiç demekti.

"Brick, pencereden neden duman çıkıyor?"

Soru telsizden cızırdadı. Elime aldım ve sesimi olabildiğince alçaltarak yan taraftaki düğmeye bastım ve "Görünüşe göre Agatha bir bubi tuzağı kurmuş" dedim.

"Harlow'u bul; zamanımız tükeniyor. Runecoats yakında burada olur."

Demek bu adamlar FBI'ın büyülü versiyonu değilmiş.
Kimdi onlar?

İçime yeni ve açıklanamaz bir korku yayıldı. Son çıra parçasını hâlâ bir silahmış gibi tutarak Agatha'nın zamanının çoğunu geçirdiği arka yatak odasına koştum.

Görevimi iptal edip oradan kaçmalı mıydım? Muhtemelen. Ama artık bu kadar yaklaşmışken Unicorn Elması'nı almadan gitmeyecektim. Mor mücevherin ödülü güvenli bir mahallede bir evin parasını ödeyecek ve sonunda genç kaçaklar için geçici barınağımı, yaları dışarı çıkmış kullanılmış kanepeler yerine üzerinde uyuyabileceğim gerçek yatakların olduğu düzgün bir barınağa dönüştürmeme izin verecekti. Daha da iyisi, ben ve kız kardeşim Opie için gerçek bir ev gibi olacaktı.

En son ne zaman ikimiz de buna sahip olduk?

Aggie'nin yatağındaki şilteyi ters çevirdim, kenarlarını yokladım. . . . ve işte oradaydı. Agatha'nın başını koyduğu yerin yakınında, yan pencereden görülebilen küçük bir yırtık. Her gece uzanıp içinde saklı olduğunu umduğum şeye dokunduğunu görüyordum.

Elimi içine soktum ve siyah kadife bir kese çıkardım. Diğer odadan gelen bir inilti bana zamanımın dolduğunu söyledi.

İşaret parmağımı ve başparmağımı kullanarak hızlı bir çimdikleme hareketi yaptım - kendi büyüm, çok teşekkür ederim ve yine izlenemez - kadife keseyi ve içindeki her şeyi bir misket boyutuna küçülttükten sonra manevrayı son çıra parçamla tekrarladım. Başka bir ateş yakmaya ne zaman ihtiyaç duyacağımı kim bilebilirdi ki?

İşim bittiğinde, onları ceketimin iç yakasına diktiğim cebin içine soktum.

Bir inilti daha, telsizden parazit sesi. "Beni atlattı. Gitmiş."

Kaybedecek zamanım yoktu, doğruca pencereye gittim, kayarak dışarı çıktım ve gece taşla yerleştirdiğim tutamakları kullanarak yukarı tırmandım.

Daha önce. Binanın tepesine çıktığımda arka cebimden telefonumu çıkardım ve tekrar aramaya başladım.

"Josh, dışarıdayım. Buldum."

"İyi iş!" dedi kaçış şoförüm ve suç ortağım rahatlamış bir kahkaha atarak. "Milkshake benden."

Çilekle harmanlanmış, kalın krem şantiyle kaplanmış dondurma düşüncesi bile kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Çatıya doğru koştum, gecenin ışıltısı ve şehrin uğultusu yukarı doğru yayılıyordu. "Kuyruğum var, benimle destek alanında buluş."

"Tamamdır. Beş dakika sonra görüşürüz." Motosikletinin motorundan bir uğultu geldi ve sonra hat kesildi.

Beş dakika.

Bir enerji çatırtısı beni etrafımda döndürdü ve aniden dört pelerinli figür önümdeki binada durdu, her biri sağ elini klasik eğitilmiş düello duruşunda uzatmıştı. Hecate'in bildiği kadarıyla aynı anda kaç büyü yapmaya hazırlanıyorlardı.

"Keşke kalabilseydim ama görmem gereken insanlar var..." Sırıtarak çatının kenarından atladım, havada dönerek düşerken onlara baktım, iki orta parmağımı da uzatmıştım.

Sonra enayiler.

"Atladı, atladı!"

Yere düşmeden önce, hızlı bir hava büyüü yaparak düşüşümü yumuşattım ve beni yarı yolda bırakmaması için dua ettim. Şansım yaver gitti - teşekkürler Unicorn Diamond.

Ayaklarımın üzerinde yere indim ve çatıdaki adamlar bana doğru bir adım bile atmadan hareket etmeye başladım. Tabii ki kaçmanın neden bu kadar kolay olduğunu merak etmeliydim.

Dört figür daha yerde beni bekliyordu ve köşeyi döner dönmez üzerime bağlayıcı büyüler fırlatmaya başladılar. Önce sola, sonra sağa kaçtım ama ayak bileklerimde belirgin bir tokat hissettiğimde ayaklarım altımdan fırladı. Bir saniye sonra yüzüstü kaldırıma düştüm.

Unicorn Diamond şansını için çok fazla.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ama hasarı değerlendirecek zaman yoktu. Ayağa kalktım, parmaklarım havada çılgınca bir kaçış rünü çizerek ayak bileklerimi serbest bırakırken titriyordu. Sonra ayaklarımın üzerinde yuvarlandım, tam o sırada bir başka büyü başımın yanındaki binaya çarparak tuğlaları parçaladı ve beni savurdu. Bir çitle sonlanan dar bir sokağa girdim ve hızlı bir büyü ve elimin kesik darbesiyle teli ikiye ayırdım.

Kıyafetlerim zincir halkasının kenarlarında yırtıldı ve kan gözlerime batarken bile alnım zonkluyordu ama bunların hiçbiri beni yavaşlatmadı. İleride, cadde boyunca içki içen, şarkı söyleyen ve dans eden bir insan kalabalığı vardı.

Mükemmel bir ikinci dikkat dağıtıcı.

Hırsızlık 102: *Kendinizi kalabalığın içinde kaybedin.*

Erimenin içine daldım, renkli bir şal kaptım ve omuzlarıma sarmadan önce yaramdaki kanı temizlemek için kullandım. Ardından, saçımın görünümünü her zamanki neredeyse beyaz sarı yerine çikolatamsı bir kahverengiye dönüştürmek için hızlı bir illüzyon rünü yaptım. Ayaklarımı müzikle birlikte dans etmeye zorladım, diğer dansçıların arasında dolaştım, döndüm ve hala takip edilip edilmediğimi anlamaya çalıştım.

Telefonum çaldı ve açtım.

"Josh?"

"Şimdi de peşimde iki araba var, polis gibi siyah cipler. İkinci pikabımıza ulaşamıyorum. Ne yapmamı istiyorsun?" Sesinde panikten daha fazlası vardı. Baskı altında pek iyi değildi.

Omurgamdan aşağı buzlar kaydı. "Devam et ve oraya ulaşmaya çalış, tamam mı?"

"Umarım kolunda bir çeşit sihir vardır, çünkü bu iyi görünmüyor," dedi bisikletinin kükremesi üzerine.

Evet, Josh bir Dim'di. İnsan. Onun için sihir yoktu. Aslında cadıların ve büyücülerin varlığından bile haberi yoktu, benim onlardan biri olduğumu bile. Dim'ler büyü'nün onlar için yapabilecekleriyle karşılaştıklarında ahlaki pusulalarını kaybetme eğilimindeydiler. Biz Dwimmer'lar bile bu ayartmayla mücadele ettik.

Bir işi yapmak için sadece zekâma ve gizliliğime güvenmek yerine piç edilmiş bir rün kullandığım her seferinde, Senato tarafından onaylanmamış büyü yaptığım için bulunma ve cezalandırılma riskini aldığımı biliyordum. Ama onu korumada çok iyi olmuştum. Onlar tarafından sihirle zincirlenme düşüncesi beni ne kadar dehşete düşürse de, beslemem gereken boğazlar vardı. Ve başımızı sokacak bir evimiz olsun diye küçük hesaplar yapmaktan bıkmıştım. Benim ve ailem için finansal güvenceye giden en hızlı yol büyüden geçiyordu.

Şimdi fena halde pişmanlık duyduğum bir gerçek. Josh'a ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım; oradan sonra önümüz açık olacaktı.

Seçeneklerimi düşünürken üst dudağıma vurdum. "Onları sallamaya çalış. Yapabilirsem o noktaya geri dönmeye devam edeceğim. Her iki durumda da on dakika içinde beni ara. Ve güvende kalın," diye ekledim. "O milkshake'i sonra istiyorum."

Önce telefonu kapattım, cep telefonumu bir kenara koydum. Bu kötü bir şeydi. Her kimlerse, beni bulmak için Amerika'dan buraya kadar gelmişlerdi ve çok ısrarcıydılar. Josh'u takip eden iki araba ve peşimdeki adamlarla birlikte sayıları bir hayli fazlaydı. Birkaç parça şiddet içermeyen, onaylanmamış büyü için garanti edilenden çok daha fazlası mı?

Yine de en endişe verici olan neydi? Neverthorn'dan ayrıldığımdan beri geçen on üç yılı kendi yolumu çizerek, geleneksel rün büyülerini kendi kısaltılmış versiyonuma dönüştürerek geçirdim. Onları en zor durumlara saklamak için elimden geleni yapsam da, bildiğim kadarıyla, kullandıklarım tespit edilemezdi. Bu da şu soruyu akla getiriyordu.

Hekate aşkına, beni nasıl bulmuşlardı?

Bunun arkasında en az bir güçlü Dwimmer olmalıydı. Havadaki en küçük büyü cızırtısını bile hissedebilecek kadar güçlü bir cadı ya da büyücü. Bir rün atmanın birden fazla yolu olduğunu anlayacak kadar zeki.

Ama kim?

Kalabalıkla birlikte hareket etmeye devam ederek, momentumun beni pazar meydanına kadar götürmesine izin verdim ve sarhoş bir şekilde bana el sallayan yabancılara el salladım. Kalabalıktan sıyrılıp kendimi kilitli bulmadığım ilk kapıdan içeri atarken sallanıp tökezledim.

Görünüşümle ilgili başka bir şeyi değiştirmek için sihrimi kullanmaya cesaret edemedim. Saç rengimi değiştirmek yeterince riskliydi. Neyse ki hazırlıklıydım.

Ceketimi çıkarıp altından koyu renkli bir atlet çıkardım ve ganimetlerimi sütyenimin içine dikiğim küçük cebe aktardım. Kızlar gizli ceplere bayılır.

Ceketi yere attım. Şalı şeritler halinde yırtarak pantolonumu çıkardım ve kalçalarımı parlak kumaşla sardım.

Diz üstü çizmeler, parlak etek, koyu renk atlet. Loş odada ilerlerken boş bir votka şişesi buldum ve onu elime aldım.

Kendimi dışarı attım, hafif bir yalpalamayla yürürken sokakları taradım.

Gördüğüm ilk kişi?

Lanet olası Brick.

Diğerleri gibi gizlenmemişti ve içinde bulunduğumuz avluda yavaş bir dönüş yapmasını izledim. "Bir şey var mı?"

Telsizini tıkladı, gözleri yanımdan geçip gitti. "Yok bir şey patron."

Şansımı zorlamadan duramadım ve tökezleyerek yanından geçerken ona çarptım, o da bana kaşlarını çattı.

"Defolun buradan, bayan." Elleriyle beni kışkıışladı ve büyüü beni birkaç adım geriye itti. Büyünün beni itmesine izin verdim ve gülümsedim.

Göğsümde filizlenen bir umut çekirdeğı, hızımı yavaş ve kolay tutmaya çalışarak buluşma yerine doğru ilerledim.

Buluşma noktamın karşısındaki otobüs durağı evlerine giden eğlence düşkünleriyle doluydu, banklar sarkık bedenlerle doluydu, kustumuk ve alkol kokusu başka her şeyi örtüyordu.

Parkın uzak tarafında tanıdık bir motosiklet motorunun gürültüsü beni çağırdı ve caddeyi geçip o yöne doğru ilerlemeye başladım. Josh tanıdığım en iyi kaçış şoförüydü ve onunla tanışmak büyük bir şanstı. Bana milkshake getirmeyi sevmesi ve bir soygun planlamak söz konusu olduğunda ona ne söylersem yapmasının bir zararı yoktu.

Yani, bir Dim için, bu onu benim kitabımda bir smaç yaptı.

Parmaklarımı sütyenimin yan tarafına, tek boynuzlu elmasın gizli cebime sokulduğu yere dokundurdum. "Belki de her şeye rağmen şanslısındır."

Hızımı artırarak koşmaya başladım, dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Tabii ki bu sırıtış bir saniye sonra bir bedenın bana **ç a r p t** beni öyle bir güçle yere serdi ki nefesim kesildi.

"Bırak beni," diye homurdandım, sonra döndüm ve saldırganımın boğazına açık elle bir darbe indirerek nefes borusunu ezdim. Bir hırıltıyla beni bıraktı. Tekrar havalanmak üzereydim ama görünmeyen bir saldırganın tüm vücudumu saran yumruğı bir saniye içinde etrafımı sardı ve öfkemi kısa keserek nefesimi kesti.

Sanki bir yılan bacaklarıma dolanmış, onları birbirine kenetlemiş, sonra da kollarıma dolanmış ve böylece hazır olda bekleyen bir asker gibi durmuştum. Bu kadar güçlü, bu kadar karmaşık ve bu kadar hızlı büyü yapabilen çok az Dwimmer vardı.

Panik içinde etrafı taradım ve Josh'u etrafımda gördüm. Yirmi metre ö t e d e bisikletinin yanında duruyordu,

Hareketsizdi, çenesi açıktı.

"Josh!" Adını haykırdım. Ama üç kişi daha bana doğru ilerlerken, bunun boş bir çaba olduğunu biliyordum. O da biliyor olmalıydı, çünkü gözleri kocaman açılmıştı. Sonra başını salladı, bisikletine atladı ve gaza bastı.

Korkak herif.

"Vazgeç. Bitti."

İşte yine o ses. O lanet ses.

Arkamdaydı ve dönüp bakamıyordum, başım ve boynum olduğum yere kilitlenmişti.

"Bak, elması alabilirsin," diye başladım. "Sadece bir arkadaşım için alıyordum ama -"

"Elmas yok." Artık kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Deri, keskin hava ve kara büyü, çıtırdayan bir ateşten çıkan odun dumanı, sıcak ve kışkırtıcı. Bu koku beni bir anda on altı yaşıma geri götürdü ve sonra kokunun bağlı olduğu kişi görüş alanıma girerek diğer her şeyi yok etti.

Dev gibi bir adamdı, 1.80'i rahatlıkla aşıyordu, omuzları o kadar genişti ki ayın görünmesini engelliyordu. Yıllar önce onu gördüğümde beri şişmanlamıştı. Yüzüne odaklanmayı başardım ve göz kırptım. Koyu yeşil gözleri koyu, kesik kaşlarla kaplıydı, sağ gözünü alından çenesine kadar uzanan bir yara izi ikiye bölüyordu. Boğazına karate darbesi indirdiğim adam da dahil olmak üzere etrafımdaki diğer figürler eriyip giderken şoktan başım dönerek olduğum yerde sallandım.

"Typhon Moreno?"

Aslında bu bir soru değildi. Eklenen yara izine, artık şakaklarından erken bir gri tonuyla öpülen siyah saçlarına ve on yıldan fazla bir süredir olgunlaşmış yüzüne rağmen, Typhon Moreno unutulacak bir adam değildi. Şu anda bile kalbimin tam üzerinde duran kaburga kemiği geçmişin acısıyla zonkluyordu.

O tavşan deliğine tekrar düşme, aptal.

Başını eğerken bakışları benimkileri tuttu. "Artık Doyen Moreno."

Neverthorn Akademisi'ndeki eski akranlarımdan biri olan Typhon, mezuniyetten sonra doğrudan

hiç ayrılmadan profesörlük yoluna girdi. Herkese karşı her zaman soğuk ve mesafeli davranırdı ama eğitimine başladıktan sonra iyice sertleşmişti. Aslında, nedenini hiçbir zaman tam olarak bilemesem de, hoşnutsuzluğunu doğrudan bana yönelttiğinde ayrılmamda etkili olmuştu.

Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa hiçbir şey değişmemişti.

Gözleri yüzümde gezindi. "Bir süredir sizi arıyorduk. Size bir seçenek sunmak için gönderildim Bayan Daygon," dedi. Her iki yanından gelen bir hareket bana kuşatıldığımızı söyledi ve Brick arkasından yaklaştı.

"Ne tür bir seçim? Yani, dürüst olalım. Beni tamamen büyüñüze bağladınız, bu yüzden şu anda seçeneklerim oldukça sınırlı."

Kıpırdamadı bile, ama üzerindeki tehdidin bana baskı yaptığını hissedebiliyordum. "Harlow Daygon. Neverthorn'a kendi rızanla gelebilirsin ya da -"

"İki numaralı seçeneği seçiyorum," dedim tereddüt etmeden. Ne olduğu önemli değildi, Neverthorn'a herhangi bir nedenle geri dönme şansım yoktu. Orası sadece düpedüz tehlikeli olmakla kalmıyor, orada olmak unutmak istediğim pek çok travmaya da kapı açıyordu. Bunları yeniden yaşama düşüncesi bile gecenin sıcaklığına rağmen soğuk terler dökmeme neden oluyordu.

"Ya da," diye devam etti, bakışları inanılmaz derecede soğuklaşarak, "Avenida Rio Branco'daki boş motel odana geri dönebilirsin."

Başımı eğdim ve göğsümde yükselen panikle ona baktım. "Odam neden boş olsun ki?"

"Çünkü Ophelia elimizde. Onu birkaç saat önce, sen gittikten hemen sonra aldık."

Midem bulandı ve sıkı bir gülümsemeyle bakışlarını tekrar karşılamam bir saniye sürdü. Dehşetimi görmesine izin verdiğim anda, onunla pazarlık yapma şansım da ortadan kalkmıştı.

Lanet olsun. Uzun zamandır çok dikkatliydim. Ama kaçak bir hayattan sonra, son zamanlarda iyice dikkatsizleşmişim. Ve şimdi Opie bunun bedelini ödüyordu.

İçimden bir mide bulantısı dalgası geçti ve onu yutmak zorunda kaldım.

"Şaka yapıyorsun," dedim sonunda uyuşmuş dudaklarımın arasından. "O kızın ne kadar yediği hakkında bir fikrin var mı? Ayrıca, gevezeleri ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz. Bir hafta içinde onu geri almam için bana yalvaracaksın." İstedğimden daha tiz çıkan bir kahkaha attım ve Typhon başını eğdi. Elini uzattı ve Brick avucunun içine bir dosya koydu. Typhon dosyayı çevirip açtı ve okumaya başladı.

"Ophelia Rose Baumgarten. Hecketa ve Svenson Baumgarten'ın en küçük kızı. Yüzyıllar öncesine dayanan ve kayıtlı tarihteki en başarılı Dwimmer'lardan bazılarını yetiştiren ünlü bir aile." Kâğıtların üzerinden bana baktı. "Küçük Ophelia'nın asla büyük bir cadı olamayacağını ve onu özel kılacak hiçbir Quirk'e sahip olmadığını anladıklarında onu eğitime bile göndermeden bir kenara atmayı seçtiler."

Göğsüm sıkışmıştı ama söylediklerini inkâr edecek kelimeleri bulamıyordum. Typhon kâğıtları Brick'e geri verdi. "Bu gece Neverthorn Akademisi'nin Bilgesi ve babasını eğiten profesör Tarquinius'un kendisini çağırdığını öğrendiğinde yüzünün aldığı ifadeyi görmeliydin. Çantasını hazırlamadan önce senin için sorun olmadığından emin olmak istedi ama gerçekten mükemmel bir Mimik sayesinde 'seninle' bir telefon görüşmesi ayarlayabildiğimizde hemen arabaya atladı."

Piçler.

Opie'ye üç yıl önce sokaklarda rastladığımda, iyi bir söze ve iyi bir yemeğe muhtaç on yaşında sıska bir çocuktuk. Ve yardım almak için küçük dairemden geçen diğer tüm çocukların - Dim'ler ve Dwimmer'lar gibi - aksine, o kalmayı başarmıştı. Artık beni ablası olarak görüyordu ki bu ciddi bir ilerlemeydi çünkü gerçek ablası da tıpkı anne babası gibi boktan biriydi. Baumgarten ailesi istedikleri kadar şanlı ve varlıklı olabilirdi, ama günün sonunda, onları diğerlerinden ayıracak tek bir sihirli özellik olan nadir ve imrenilen bir Quirk'e sahip mükemmel sihirli örneği oluşturmak için yalnızca kan bağlarına dayalı olarak çiftleşen acımasız seçkincilerdi.

At yetiştiricileri gibi, sadece, bilirsiniz, insanlar için.

Ve iki yüzyılı aşkın bir süredir Tuhaflıkları vardı. Opie'nin ilk kuzeni Malena, Dwimmer tarihinde dış görünüşünü bir başkasınıninkiyle o kadar değiştirebilen tek Switch'ti ki kendi anneleri bile aradaki farkı anlayamazdı. Büyük büyükannesi Prudence, bilinen üç Yaratıcıdan biri olarak doğmuştu. Kadın kelimenin tam anlamıyla fizik kurallarına meydan okuyabiliyor ve ... yani hiçbir şeyden madde yaratabiliyordu. Yakın geleceği görebilen ve kendi kız kardeşi tarafından zehirlenene kadar onu doğmuş en iyi dövüşçü yapan ikinci kuzeni Anya vardı ve son olarak, Ophelia'nın uçabilen öz kız kardeşi Nilda vardı.

Bir de Opie vardı.

Bana hikâyesini kesik kesik, kırık bir sesle anlatmıştı. Evde en temel büyüleri bile öğrenmekte zorlandığını fark ettiklerinde, bir Quirk'ü olup olmadığını anlamak için beklememişler, Neverthorn'a gidip öğrenmesi için ona bir şans vermemişlerdi. Onların gözünde Baumgarten adına leke sürüyordu, bu yüzden onu çürümüş bir uzuv gibi kestiler. Onu aile ağacından çıkardılar.

Henüz bu insanlar için yeterince sert bir ceza düşünmemiştim ama düşündüğümde, bunu veren ben olacaktım.

Bakışlarını tutarken zihnimde hem Typhon'u hem de patronu Sage Tarquinius'u Opie adına dayak atmam gereken kişiler listesine ekledim. Çünkü onların bilmediği bir şey biliyordum.

Opie'nin sadece bir Quirk'ü yoktu, hiç sihri de yoktu. Olduğu söylendikten sonra olmadığını öğrenmek? Bu onu paramparça ederdi. Sıfır büyüsü olduğunu biliyorlar mıydı? Ailesi onu okula ihbar etmiş miydi?

"Biliyoruz," dedi Typhon, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Hiç büyüsü yok."

"Neden?" Başımı sallayarak sordum. "Onu umutlandıracak ve gerçekleşmeyeceğini bildiğimiz bir şeye inandıracak kadar önemli ne olabilir? Ben buna değmem, Typhon. Beni geri istemen için hiçbir sebep yok."

Gözleri sertleşti. "Şartları kabul ettikten sonra sana temel bilgiler verebilirim. Okulda Tarquinius sana gerektiğinde daha fazla bilgi verecek."

Bunu sindirmeye çalıştım ama cevap vermemesi sadece midemi ekşitti.

"Peki, buradaki oyun nedir? Sizinle geldiğim sürece ona büyü öğretiyormuş ve iyi davranıyormuş gibi mi yapacaksınız? Bu doğru mu?"

Başını eğdi, dudakları gergindi.

"Peki ona zarar gelmeyeceğine dair nasıl bir güvence verebilirim? Ben de o yollardan geçtim Typhon. Beni kandıramazsın. Çocuklar kendi kötü karışıklı iksirlerini denemeye teşvik edildi, geri tepen karmaşık rünleri denemeleri için baskı yapıldı, çok erken çok fazla şey üstlenmeleri istendi . . ve bu yıllar önceydi. Şimdi daha iyi olduğuna beni bir an bile inandıramazsınız. Her zamankinden daha kötü olacak, özellikle de Opie için."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Opie için değil. Eğer gelersen, onu güvende tutacağız. Bu konuda sana söz veriyorum."

Ona sözünün benim için ne kadar az şey ifade ettiğini söyleme dürtüsüne direndim. "Peki ya gelmezsem?"

"O zaman orada yapayalnız kalacak ve ona yaptığınız çağrıda söz verdiğiniz gibi neden ona katılmayı reddettiğinizi merak edecek. Onun yerinde olan birinin rehberliği olmadan bu yeni hayatı nasıl idare edeceğini merak edecek... kendi derinliklerinin dışında, yeni ve garip bir yerde, uyum sağlayamadan." Sanki onun için fark etmezmiş gibi geniş bir omzunu kaldırdı. "Sonunda, başına gerçekten kötü bir şey gelmediğini varsayarsak, hiç sihri olmadığı için kovulacağını ve eskiden olduğu kızın kırık bir kabuğu olarak eve döneceğini hayal ediyorum. Ama sen onu teselli etmek için burada olmayacaksın. Sen bir sürü yasayı çiğnediğin için cezanı çekmekle meşgul olacaksın ve o da neden bir kez daha terk edildiğini merak edecek."

Ustura yerine balyoz da kullanabilirdi. "Hâlâ yakınlarda mı? Bırakın onunla ben konuşayım."

"Buna gerek yok -"

"Onunla hemen konuşmama izin ver, yoksa burada işimiz biter. Beni Runecoats'a götürebilirsin ya da ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin ama Neverthorn'a gelmeyeceğim."

Bu riskli bir oyundu, çünkü ona inanması için ciddi olmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Ama içimden bir ses, her ne olursa olsun

Çünkü ben olmadan Neverthorn'a dönmesi söz konusu olamazdı - eğer onu Güney Amerika'ya kadar beni bulması için göndermişlerse. Brick'le telsizden konuşma şekline bakılırsa da öyle değildi.

İşte buradaydık, boynuzlar kilitlenmişti. Şimdi ilk kimin ürkeceğini göreceğiz.

Bana öyle uzun süre baktı ki, kıpırdanma isteğime karşı koymam gerekti ama sonra kısık bir hırıltı çıkardı. "Kafandaki kesiği onarmam gerekecek. Kanıyorsun ve nedenini merak edecek."

"Peki."

Parmak uçlarını birbirine sürttü ve beni boynumu bükmeye ya da yüzümü onun fiçı büyüklüğündeki göğsüne gömmeye zorlayarak yaklaştı.

"Acele eder misin? Beni boğuyorsun." Onarıcı rün derimi yeniden örmeye başladığında irkildim.

"Votka gibi kokuyorsun," diye homurdandı. "Sarhoş musun sen?"

Büyüsü derime işledi ve yara kapanırken karıncalanmaya başladı. "Keşke," diye mırıldandım.

Kesik iyileşir iyileşmez geri çekildi, cebinden bir telsiz çıkardı ve ağzına götürdü.

"Kızı getir."

Talebimi tahmin etmiş olmalıydı çünkü iki dakika geçmeden şık, siyah bir araba yanaştı. Neyse ki bir sonraki hamlemi planlamak için ihtiyacım olan tek zaman buydu.

Typhon arka kapıya uzanırken sıkılmış dişlerinin arasından, "Aptalca bir şey yapmaya kalkma," diye mırıldandı. O kolu çekemedi kapı açıldı ve bakır saçlı minik bir kasırga dışarı fırladı. Opie kendini bana doğru fırlattı ve neredeyse nefesimi kesecekti.

"Buna hâlâ inanamıyorum, Lo-lo. Tarquinius beni çağırtmış! Potansiyelim olduğunu düşünüyorlar! Tüm Baumgarten ailesindeki en iyi Dwimmer olabileceğimi düşünüyorlar ama ben sadece geç olgunlaşan biriyim. Tarquinius'un mektubunda en iyilerin genellikle öyle olduğu yazıyordu ve bu benim bir iki yılımı daha alabilir ama ..."

Geri çekildi ve bana baktı, yüzü daha önce hiç görmediğim bir sevinçle aydınlanmıştı.

"Son üç doğum günümde dilediğim dilek buydu ve şimdi gerçekleşiyor. Sanırım ben de sihirliyim, ha!"

İçimi yakan safrayı yuttum ve gülümsemeye zorladım. "Sanırım öyle," diye başımı sallayarak onayladım. "Bu çok havalı."

"Evet, Doyen Typhon da benim tam uyum sağlayacağımı düşündüğünü söyledi. Eğitimimde hâlâ geride olduğumu biliyorum; Neverthorn'a gittiğimde arayı kapatacağım."

Nefesimi içime çektim ve eğilip dudaklarımı kulağına bastırmadan önce onu tekrar kendime çektim.

"Bana güvenmene ihtiyacım var Opie. Sıkı tutun ve sakın bırakma."

Bunun için benden nefret edecekti. Belki sonsuza dek, ama başka seçeneğim yoktu.

Neverthorn'a gidip gerçeği öğrenmesindense benden nefret etmesi daha iyiydi.

Havada bir rün çizdim ve anında rüzgârın etrafımda dönüp durduğunu hissettim, rahatlamaktan neredeyse midem bulanacaktı. Daha önce Ruh Getirme büyüsünü denemeye bile cesaret edememiştim çünkü onu takip edilemez hale getirmenin bir yolunu bulamamıştım ama çaresizdim.

Yine de kaybolmaya başladığımda kollarımın boş olduğunu fark ettim.

"Opie!"

"Mektubunu çoktan imzaladı, Harlow." Siktir.

Ben imzaladım.

Okul kabul teklifini resmen geri çekmediği sürece, kabulüne bağlıydı. Opie Neverthorn'a gitmek zorundaydı.

Ama kalmak zorunda değil, diye kendime hatırlattım, burada bir umut ışığı arıyordum.

Spiriting rününü geri çektim ve yenilgiyle Typhon'a dönerken kollarımdaki çocuğa bir kez daha sıkıca sarıldım.

"Elbette. Sadece gitmeden önce eve uğrayıp birkaç parça kıyafet almak istemiştım."

Umutsuzluk ve panik beni dibe çekmekle tehdit etmesine rağmen ses tonumu hafif tuttum. Gözlerimiz kilitlendi ve ona sözsüz bir şekilde benimle birlikte oynamasını söyledim.

Bakışları yumuşamadı ama bana ses de çıkarmadı.

"Eşyalarını topladı ve bavulları arabada. Sen ve ben eşyalarını toplarken adamlarımdan biri onu Neverthorn'a götürecekt. Onlarla daha sonra orada buluşacağız."

Böylece Neverthorn oldu.

"Mükemmel," diye tersledim, dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki bir azı dişimi kırmamış olmam mucizeydi.

Opie beni son bir kez daha sıkı ve arabaya doğru koşmaya başladı. "Yakında görüşürüz, Lo-lo. Çok harika olacak."

"Evet. Çok harika," diye tekrarladım. "Orada görüşürüz."

Arabanın kapısı arkasından kapandı ve Typhon bana doğru bir adım attı, ceketinden yayılan deri kokusu tekrar burnuma dolacak kadar yaklaştı. İlk kez ne kadar farklı göründüğünü fark ettim. On dokuz yaşındayken, tüm kızları kendinden geçiren karanlık, düşünceli bir şekilde yakışıklıydı. Otuz iki yaşındayken, hayat ona açıkça limonlar vermişti ve o tüm bu limonata olayını sert bir şekilde es geçmişti. Aslında, içinin dışından daha fazla yara aldığından oldukça emindim.

O zamanlar bana davranışları yüzünden ondan nefret ediyordum.

Şimdi de beni yapmaya zorladığı şey için ondan nefret ediyordum.

"Bu gerekli bir kötülüktü," dedi, sanki düşüncelerimi bir kez daha okuyormuş gibi.

"Kendine sakla," diye karşılık verdim, ona ne kadar paramparça olduğumu görme zevkini tattırmayı reddederek. "Hadi şu boktan işi yoluna koyalım."

Sözsüzce döndü ve yürümeye başladı. Opie'nin içinde olduğu arabanın gecenin içinde eriyip gidişini izleyerek arkasından gittim.

"Ayak uydurmaya çalış," diye mırıldandı geniş omzunun üzerinden.

"En azından şimdi bana neler olduğunu söyleyebilir misin? Cidden, Typhon. . . Seni on yıldan fazladır görmedim. Gerçekten bir duayen misin yoksa Tarquinius'un emirlerini yerine getiren yarım yamalak bir Runecoat özentisi misin?" Dürüst olmak gerekirse, onun bir öğretmen olduğunu hayal bile edemiyordum. Tam bir pislikti.

Sonunda durdu ve bana doğru döndü, bana doğru bakarken tek bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ben okulun duayeniyim. Ve şu anda olanlara gelince, doğrudan Neverthorn'a gidiyoruz. Aslında gidip eşyalarınızı **t o p l a m a n ı z a** gerek yok. Üniformanı ve kitaplarını aldığımızda Nevershoppes'tan ihtiyacın olan şeyleri alabilirsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ya onu yanlış duymuştum ya da cehennemin dokuzuncu çemberine girmiştım.

"Yine ne diyeceksin?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Anlamadığın şey ne Harlow?"

"Neverthorn'a *yeniden kaydolacağımı* mı sanıyorsun? Bana sadece bir ya da iki günlüğüne ihtiyacın olduğunu sanıyordum!" Başımı öfkeyle sallarken bir kahkaha patlattım. "Hayır. Asla olmaz. Opie'nin hatırı için seninle okula geleceğimi söyledim. Katılmakla ilgili hiçbir şey söylemedim."

Ayrıca Neverthorn Akademisi benim yaşımdaki birini okula almazdı, değil mi? Dahası, neden benim katılmamı istesinler ki?

"Derslere devam etmen anlaşmanın bir parçası. İster kabul et ister etme," dedi ve ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp uzattı. "İşte kabul mektubunuz. İmzalayın."

"Nedenini bilmem gerek," diye homurdandım, o çok tanıdık mektuba asitle kaplanmış gibi bakıyordum. "Ve şimdi bilmem gerekiyor."

Typhon'un ağzı düzleşti ve gözleri sertleşti. Daha önce Neverthorn'a ilk gittiğimde onda olmayan tehlikeli bir yan vardı. Onu ne kadar zorlayabilirdim?

"Evrakları imzala."

Onları avucumun içinde buruşturdum ve başka tarafa bakmak istememe rağmen gözlerini tuttum. "Anlat bana."

Parmaklarını kâğıda vurdu ve yavaşça başını salladı. "Çünkü şu anda dünyayı kurtarmak için tek umudumuz sensin."

Bunu yanlış duyduğumdan emindim. Kulaklarım tatildeydi ve sadece ... bu doğru olamazdı. Elini benimkinin üzerine koydu ve ben sersemlemiş bir halde orada dururken belgeleri imzalamama yardım etti.

Şok çok küçük bir kelimeydi. Kullandığım büyüler yüzünden başımın belada olduğunu sanıyordum. Bu noktaya kadar en iyi tahminim buydu. Ama bu? Bu doğru olamazdı.

"Özür dilerim. Ne dedin?" Tek kelimelik soru bir meleme gibi çıktı. "Ne? Ne mi? Hayır, bu olamaz..."

Typhon elimi bıraktı, imzam gün gibi ortadaydı. "Heronius görevde değil. Artık bizi

Nocta."

Heronius Maximus - evet, ailesi ona gerçekten de bu ismi vermişti - Neverthorn'u ve onun Avrupa'daki karşılığı olan Heathermoor'u Nocta'dan korumakla gevlendirilmişti.

Anladığım kadarıyla Nocta'nın nihai hedefi, Dwimmer dünyası ile Everdark'ı -kara büyünün geliştiği bir yer- birbirinden ayıran örgüyü kırmak ve orada yaşayan Dwimmer'ların bizim tarafımıza geçip diyarı ele geçirmesini sağlamaktı.

On yıllar boyunca Heronius Maximus, Bilge Tarquinius ve Thaumaturgy Senatosu - büyünün bekçileri - ile birlikte Nocta'nın örgüyü tamamen yok etmesini engellemeyi başarmıştı. Ama Heronius'un liderliği olmadan ...

"Ne demek görev dışı?"

"Yani artık bu işi yapamıyor. Ve Tarquinius'a göre kaderimiz pekâlâ senin ellerinde olabilir. Harlow... Nocta'yı durdurmanın anahtarının sen olabileceğine inanıyoruz."

Avularım terden kayganlaştı ve kan kulaklarıma hücum etti. Tüm Dwimmer dünyasındaki en şeytani varlık. Büyü bozucu. Hayatların yok edicisi. Kendi lanet ordusunun generali.

Onu durdurmak *benim* görevim *miydi*?

Yoğun ağaçlıklı bir ormanda, baldır yüksekliğindeki çalıların arasından geçerken beynim kızgın arıların yuvası gibi vızıldıyordu.

Baş döndürücü derecede uzun bir gece olmuştu. Okul tarafından gönderilen özel bir jet bizi Brezilya'dan alıp Montreal'e uçurmuş, Typhon da bizi güneye, St. Lawrence Deniz Yolu'na götürmek için uygun bir Spiriting rune'u kullanmıştı. Şimdi, Bin Adalar'ın en ücra köşesindeki vahşi doğanın içinden geçerek, son varış noktamıza bir tekneyle gideceğimiz diğer tarafa ulaşmaya çalışıyorduk: Neverthorn.

"Uhhh, neden bizi lanet olası Jurassic Park'ın ortasına götürmek yerine suyun kenarına kadar götürmediğinizi tekrar hatırlatır mısınız?" Bir kez daha yetişmek için acele ederken sordum. "Yapabileceğinden daha fazlasını yapabileceğini biliyorum."

Bu karmaşadan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını anladığımda, Typhon'un planına uymaktan başka çarem kalmamıştı. O her zaman güçlü bir büyücü olmuştu, biz gençken bile. Yıllar geçtikçe kendini geliştirdi ve benim sihrim alışılmadık olsa da oldukça fiyakalı olsa da, bunu *öğreten* bir eğitmen olarak çalışan bir adam için söylenecek bir şey vardı. Sihir onun sadece işi değil, tüm hayatıydı.

Görünüşe göre benimkini mahvetmeyi de içeren bir hayat.

İyi bir şey; yanlış kişiyi yakaladıklarını hemen anlayacakları için çektiğim acının kısa süreceğinden emindim. Kısa ama dayanılmaz. Neverthorn Akademisi'nde geçirdiğim aylar hayatımın en kötü aylarıydı ve bunu söyleyen de gençlik yıllarının ikinci yarısını evsiz geçirmiş bir yetimdi.

Typhon homurdandı ve bir brontozoru besleyebilecek kadar büyük bir eğrelti otunu kenara itti. Sesi bir öğretmen vızıltısına dönüştü. "Kendimizi ışıksız bir yerden başka bir yere taşımak için Ruh Getirme büyüsü kullanılabilir ama Neverthorn'a bu kadar yaklaştığımızda insanların doğrudan okula girmesini engellemek için bunu kullanmak yasak. Bu bir güvenlik önlemi. Unlit'in insan diyarı demek olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Hekate'nin kızı, bütün bunları biliyor olmalısın. Kaç yaşındasın, otuz mu?"

Bir homurtu çıkardım. "Yakınından bile geçmiyorum. Yirmi dokuz yaşımdayım."

Omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı ve bir tür gotik Indiana Jones gibi ormanda ilerlemeye devam etti. Çalılıklar o kadar sıkı ki önümüzü birkaç metreden fazla göremediğimiz için şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu.

"Buralarda hiç zehirli örümcek var mı?"

"Evet ve zehirli değil, zehirli. Zehir enjekte edilir, zehir yutulur," diye cevap verdi ve ilerlemeye devam ederek bir fidan dalının geri çekilip göğsüme çarpmasına izin verdi.

Pislik herif.

"Ben de sormak istiyordum... Arkadaşım Josh nereye gittiğimi merak edecek. Muhtemelen eninde sonunda 911'i arayacaktır. İnsan polisler beni aramaya gelirse bu senin için yapışkan olur."

Josh kesinlikle aramazdı. Bu tam bir Hırsız 103 saçmalığıydı:

Asla polisleri arama.

Asla.

Ama beni geride bıraktığı için ona ne kadar kızgın olsam da Josh'ı tanıyordum. Bir plan yaptıktan sonra geri dönüp beni arayacaktı. Yavaş düşünen biri diyebileceğimiz biriydi.

"Ona senin telefonundan iyi olduğuna ama bir süre ortalıkta görünmemen gerektiğine dair bir mesaj gönderdim bile."

"İhtiyacı olan çocuklar var -"

"Kaçaklar için daireyi kapatmasını da söyledim.
Başka kimse seni özlemeyecek."

Aslında Typhon haksız değildi. Birkaç haftadır Opie'den başka çocuk yoktu. Ve Josh'tan başka . . başka kimse yoktu. Birkaç sessiz dakika geçti ve serin havada titredim, beni titretenin üzüntü değil de hava olduğuna inanmayı seçtim. "Neredeyse vardık mı?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir açıklığa adım attık. Ağaçlarda saklanan karadulları aramaya o kadar odaklanmamış olsaydım, suyun şırıltısını duyabilirdim.

"Keseni bana ver."

"Ne kesesi?" Mallardan bu kadar kolay vazgeçecek değildim.

Elini uzattı, parmakları bir kez daha boynuma değdi ve o hafif ürperti daha da şiddetlendi. Gömleğimin yakasını tuttu ve çekiştirdi.

"Eşyalarını sakladığın. Sen Agatha'yı gözlemlerken ben de seni izliyordum. Keseyi bana ver ki silahlarını kontrol edebileyim. Şimdi."

Vay be. Gerçekten ev ödevini yapmış. Elini kenara ittim, sonra sütyenimin içine dikilmiş cebe uzandım ve söz konusu küçük çantayı çıkardım. Elini sabırsızca salladı, ben de ona fırlattım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Neyi?"

"Çok daha küçük hale getirdim."

Duh. Omuz silktim. "Büyü."

"Belli ki. Hangisini nerede öğrendin?" diye sordu.

Cevabım hoşuna gitmeyecekti.

"Bunun için rune'u kendim yarattım. Ben buna 'nosyonları çalmak' diyorum." Kendim söylediysem bu isim *çok güzeldi.*

"Neverthorn'dan ayrıldığından beri hep bunu mu yapıyorsun?"

"Ne yapıyordum?"

"Kendi rünlerini yaratıyorsun."

Yüzündeki bir şey bana "evet" in yanlış cevap olduğunu söylüyordu.

"*Her zaman değil ...*"

"Bunu bilseydim, yapardım -" Sözünü kesip bana dik dik bakarken Typhon'un çenesinde bir kas kıpırdadı. "Tarquinius'a bunun asla işe yaramayacağını söyledim. Hiç disiplinin yok ve enine boyuna düşünmeden atlıyorsun. Ve kendi rünlerini yaratmak . . . Onaylanmamış rünlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlıyor musun?"

Haksız değildi, birkaç büyüm ters gitmişti ama çoğunlukla başarılı olmuştum. Aslında en büyük ipucu hâlâ hayatta olmamdı. "Görünüşe göre aynı fikirdeyiz Typhon. Neden nehri geçip Opie'yi benim için almıyorsun, sonra ben ve o kaçabiliriz," dedim omzumun üzerinden ormana doğru bir başparmak sallayarak. "Tarquinius'a kaçtığımızı falan söyle. Eminim makul bir hikâye uydurabilirsin."

"Gerçekten seni yakalayamayacağıma inanacağını mı düşünüyorsun?" Bu lanet herif... üzerindeki ego kesinlikle o zamandan beri azalmamıştı.

Yeni yaralarına rağmen onu en son ben görmüştüm.

"Benden ne istediğini bilmiyorum!" İpin ucunu kaçırarak tersledim. "Bu konuda benden daha mutlu değilsin, o yüzden kafa kafaya verelim ve sorunu çözelim. Oh! Biliyorum!" Bu fikir aklıma yeni gelmiş gibi parmağımı havaya kaldırarak söyledim. "Beni ve Opie'yi bırakabilirsin."

"Heronius'un devre dışı kalmasıyla, Nocta'yı yenme *potansiyeline* sahip sadece bir avuç Dwimmer kaldı ve türünüzün hepsine güvertede ihtiyacımız var. Neverthorn'a geliyorsunuz, buna alışın."

"Sizin türünüz mü? Bu da ne demek oluyor?" Kükredim, öfke ve korku beni bir tür kâbusun içindeymişim gibi hissettirdi. Öyle olmalıydı. Bu sadece kötü bir rüyaydı. Bir çeşit anksiyete kaynaklı halüsinasyon.

Sorularıma cevap vermedi. Typhon sadece önümde durdu ve küçük çantamı havaya kaldırırken havada karmaşık bir desen çizdi ve çanta tekrar tam boyutuna genişledi. Bir mücevher kutusunu çekip çıkardı ve başparmağıyla hafifçe vurarak açtı.

"Bu onun para koleksiyonuydu," dedi Typhon. Onun. Agatha'nın. Lanet olsun.

İçinde elmas, tek boynuzlu at ya da başka bir şey yoktu. Başından beri yemlenmiş ve tuzağa düşürülmüştüm.

Eğildiğimde tanıdık bir altın sikkenin bana doğru parladığını gördüm. Bir yüzüne Hekate'nin üçlü ay sembolü basılmıştı. Diğerinde ise boynuzlu bir adamın büstü vardı. Boynuzlu Kral. Dwimmer'ların taptığı iki tanrı, ikisi de artık beni kurtaramazdı.

Başka seçenek yoktu. İşimin ne zaman bittiğini biliyordum.

"Şu maskaralığı bitirelim o zaman," dedim iç çekerek, onun peşinden kaynayan sulara doğru ilerlerken.

Işıksız dünyada hâlâ St. Lawrence Deniz Yolu'nun bir parçası gibi görünüyordu. Ancak paraları havaya attığımızda, Styx Nehri'nin Dwimmerfolk versiyonuna dönüşecekti. Ya da benim deyimimle, Bok Deresi.

Neverthorn'a ilk seyahatimde gündüz vakti görmüştüm ve çok güzeldi. Kristal berraklığındaki su, rengârenk balıklar yüzerken ve su samurları oynasırken camdan bir bölmeye benziyordu. Dibi yaldızlı madeni paralarla kaplıydı, sanki milyonlarcası varmış gibi görünüyordu ve güneş üzerlerinde parladığında kıyıları altın bir ışıkla yıkıyordu. Disney filmlerinden fırlamış gibiydi. Ama şimdi, şafaktan hemen önce, çalkalanan su dipsiz bir siyahtı. Sanki en karanlık sırları, en ölümcül günahları ... ve muhtemelen birkaç cesedi saklıyordu.

İçimi bir endişe kapladı ve kendimi yine annesinden ayrılmaktan korkan o on altı yaşındaki kız gibi hissettim. Keşke okulu bir yıl daha erteleyebilseydim.

Typhon kesemdeki paraları havaya fırlatırken bu düşünceyi bir kenara ittim ve titrek bir nefes aldım. Suyu düşmeden önce, dümeninde bir iskelet olan küçük, cılız bir sandal belirdi. Sikkeleri havadan alıp boş göz çukurlarına sokarken parmak kemikleri birbirine çarptı, her ikisinde de Boynuzlu Kral dışarı bakıyordu.

Bizi yargılıyordu.

Nehrin dibinden bir kuruş bile çalmaya çalışan aptala acıdım. Hiçbiri hırsızlar için iyi sonuçlanmayan hikâyeler duymuştum. *Ben* bile bu işi kabul etmezdim.

"Herkes gemiye," diye seslendi iskelet Charon, sesi gıcırıltılı ve çatırtılıydı.

Typhon beni takip edip etmediğimi beklemeden nehrin kenarına yöneldi, çünkü sonunda neyi kabul ettiğimi biliyordu ... şimdilik. Neler olduğunu anlayıp Opie ile birlikte ayrılana kadar Neverthorn'daki sorumlulara aittim.

"N'aber Bones," dedim tekneye adım atarken, sallanırken yüzümü buruşturarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Madeni para gözlerini işaret ettim.

Charon beni görmezden geldi ve Typhon'la ben yerimize oturduk. Farklı yaşlardan düzinelerce öğrencinin aynı anda taşındığı son ziyaretimin aksine bu sefer sadece ikimiz vardık.

"Diğer öğrenciler nerede? Benim gibi olduklarını söyledikleriniz . . . hepsi *potansiyel* dolu." Charon sopasını suya soktuğunda ve biz harekete geçtiğimizde, dalgalar bizi bir o yana bir bu yana yuvarlarken ve sadece çok yavaşça ilerlerken bir safra hücumunu geri yutarak sordum.

"Dün geldiler. Hepinizin birlikte başlamasını istedik ama yerinizi tespit edip buluşmamızı ayarladığımızda artık çok geçti."

Mükemmeldi. Sadece yirmi dokuz yaşında bir kadın olarak on üç ila on dokuz yaşlarındaki bir grup gençle birlikte büyü okuluna gitmekle kalmıyordum, aynı zamanda "yeni çocuk" da bendim. Ya da daha doğrusu "yeni yaşlı bayan "dım.

Cevabından hiç hoşlanmayacağımdan emin olmama rağmen kendimi saatlerdir kaçındığım soruyu sormaya zorladım.

"Peki... Heronius'a gerçekte ne oldu?"

Typhon'un yeşil gözleri bana bakarken sertti. "Heronius öldü."

Çenem düştü. Sanırım ağızımdan bir şeyler kaçırdım. "Ne? Bu ... bu olamaz. O ... .. Heronius. Ölmüş olamaz."

Başıyla onayladı. "Yapabilir ve yapıyor da. Heathermoor'u bir saldırıya karşı savunurken öldürüldü." Sesi alçak ve kararlıydı ama yüz ifadesinde bir şey vardı. Acı mı? Kızgınlık mı? Bunu söylemek zordu. Özellikle de *beni* getirdiklerine göre işlerin kötü gittiğini en başından beri bilmeme rağmen bu haberle sarsıldığım için.

"Nasıl?"

"Tarquinius zamanı geldiğini hissettiğinde hepinizi bu konuda bilgilendirecek."

Öldü.

Nocta dışında mezun olan en güçlü büyücü olan Heronius öldürülmüştü ve şu anda onun yerini alacak kimse yoktu. Ve nedense, Akademi'nin kapısından içeri girmiş en kötü büyücü olan benim iyi bir yedek olabileceğimi mi düşündüler?

Tarquinius ve Senato aklını kaçırmıştı. Tek cevap buydu.

Teknenin kenarlarını kavradım ve başımı dizlerimin arasına eğdim, dehşet beni ele geçirdikçe bağırma dürtüsüyle savaştım. Çılgınca, beni zihinsel olarak topraklayacak öğeler aradım ve kafamda onları sıraladım.

Su.

Altın paralar.

Uzaktaki okul. Typhon'un botları.

İşe yaramıyordu.

Hırıltılı bir nefes aldım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Ezeli düşmanım Typhon Moreno, şimdi okulumu bitirememekten bile daha büyük bir utancıma tanık olacaktı.

Tam gelişmiş bir panik atak.

Birden, karnımdan başlayıp dışarıya doğru yayılan ve çıplak tenimde parmaklar gibi karıncalanmalar bırakan bir sıcaklık alev gibi içime yayıldı. Bu his neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve kutsanmış bir rahatlamayla başımı kaldırdığımda Typhon'un mürekkep rengi kaşlarını kaldırmış bana baktığını gördüm.

Gözlerimi ona diktim, büyüsünün *içimde* olduğunu düşününce kalp atışlarım hızlandı. Gerçek şifa son derece nadir bir Quirk'tü ama bunun gibi hızlı bir tedavi güçlü bir Dwimmer'ın ötesinde değildi, ki Typhon da kesinlikle öyleydi.

Zekice ayağa kalktım ve sırtımı ona dönerek yerime oturdum, yolculuğun geri kalanında onu görmezden gelmeye kararlıydım. Büyüsü yüzünden tenim kaşınıyordu ve kollarımı ve göğsümü ovmamak için kendimi zor tuttum. Yıllar önce okuldayken kaburgamın neredeyse kalbimi delip geçtiği o nokta... Hâlâ ağrıyan bir nokta olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Kısacası, teknenin dibinde cenin pozisyonunda sallanmamı engellemiş olsa bile büyüünün bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum.

Savunmasız. Sanki yeniden on altı yaşındaymışım, rünü bana çarparken odanın öbür ucundan ona bakıyormuşum gibi. Tırnaklarım koltuğumun tahtasına batana kadar ellerimi sıktım ve anıları uzaklaştırdım.

Neverthorn'a vardığımızda Typhon'dan büyük ölçüde kurtulmuş olacaktım. Okulda ders veren bir sürü başka duayen vardı. Büyük ihtimalle bugünden sonra onun sefil yüzüne sadece bir kez bakmak zorunda kalacaktım.

Hekate'ye şükürler olsun, bu doğru olsun.

Burada sessizce oturup olacaklar hakkında düşünmek için on dakika daha.

On dakika boyunca her şeye katlanabilirim.

"Neden buraya Neverthorn demişler ki?" Yaklaşık dört dakika sonra ağzımdan kaçırdım.

Sessizlik.

"Bayan Wickersham hâlâ mutfakta mı çalışıyor?" diye sordum.

Uzun bir iç çekiş.

"Artık baş aşçımız o."

İşte oldu. Küçük, tatlı bir umut ışığı.

Neverthorn'a katılmanın tek, *ama tek* iyi yanı günde üç öğün yemek ve atıştırmalıklardı. Yemekler inanılmazdı. Dünyanın her yerinden, her tür mutfağın en iyileri. Tereyağlı, kısa hamurlu el turtaları, kavrulmuş etler ve yaban havucu ile neredeyse dikiş yerlerinden patlıyordu. Baharatlı nohut köri ve sarımsaklı naan. Kızarmış cevizlerle süslenmiş, ısıtılmış akçaağaç şurubuna batırılmış kabarık krepler. Zengin soslu tam İngiliz rostosu, çıtır çıtır kızarmış patatesler ve Yorkshire pudingleri, akla gelebilecek her türlü sosla yiyebileceğiniz tüm el yapımı makarnalar

. . . Neredeyse diğer çocuklar gibi rünleri okuyamamanın utancını bir süreliğine unutmamı sağlıyordu.

Neverthorn'dan ayrıldıktan ve annem öldükten çok sonra, sihrimi güçlendirmeden, ahlakımı gevşetmeden ve hırsızlığa yönelmeden önce, sol serçe parmağımı vermek istediğim geceler vardı.

O yemeklerden birinden yer artıkları. Ve Aida Wickersham en iyilerinin arkasındaki dehaydı; hala okulda olduğu için ... Hekate Ana'ya şükürler olsun.

Yemek fantezilerim beni öylesine büyülemişti ki, tekne tekrar kıyıya çarptığında şaşkınlıkla irkildim.

Typhon gereksiz yere, "Kalkın," dedi.

Onu beklemedim. Cılız tekneden inip sağa, sık ormanın üzerinde yükselen devasa kulelere doğru yol aldım. En iyisi bu işi bir an önce bitirmektir, tıpkı bir bandajı yırtar gibi.

"Dur," diye seslendi Typhon ve beni durdurdu.

Şimdi ne olacaktı?

"Oryantasyonu kaçırdın. Önce erzak almak için Nevershoppes'a gitmelisin."

Gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes aldım. "Hafta sonundan önce hatalarını anlayacaklarından emin olduğumdan, bu bir kayıp gibi görünüyor."

"İnsan umut edebilir," dedi. "O zamana kadar malzemelerini topla."

Gözlerimiz kilitlendi ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Görünüşe göre en az bir saat daha onunla sıkışıp kalacaktım.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, beni bundan kurtarın.

Beş dakika sonra, dükkânların girişini gösteren çeşmenin başında durduk. Arnavut kaldırımlı yoldaki bodur küçük dükkânların her biri bir hobbitin evi olabilirdi. Yapılar budaklı çamdan inşa edilmişti, taş bacaları neşeyle sabahın erken saatlerinde gökyüzüne beyaz dumanlar üflüyordu. Birkaçının yosun kaplı çatıları vardı.

"Burayı hâlâ yenilemediniz mi? Umarım en azından öğrenci üniformaları biraz daha moda uyundur." Uzun, siyah pelerinine doğru sivri bir bakış attım. Pelerinin altında koyu renk bir pantolon ve uzun kollu koyu renk bir gömlek giymiş, tahmin ettiğiniz gibi siyah bir kemer ve mat siyah bir toka ile tamamlamıştı.

Gözlerini devirdi ve yine siyah olan kol saatine bir bakış attı. "İlk dersinizin başlamasına bir saatten biraz fazla var."

Uzun bacaklı adımlarıyla altındaki kaldırım taşlarını yiyerek ilerledi.

Ben de arkasına düştüm. "Nasıl oldu da benimle uğraşmak için gönderildin, merak etmeden duramıyorum. Herhalde gönüllü olmadın..."

Sert kahkahasının sesi çok sertti. "Kısa çöpü ben çektim," dedi Neverthorn Üniforma Mağazası'nın kapısını iterek açarken.

Teklifleri tararken bir inilti duydum. Manşetleri tuğralı beyaz gömlekler, seçildiğinde evinize uyacak şekilde renk değiştiren geleneksel siyah kravatlar, erkekler için siyah pantolonlar ve kızlar için diz boyu etekler hâlâ aynıydı.

"Etek konusunda ciddi olamazsınız. Hekate aşkına, yirmi birinci yüzyıldayız."

"İsterseniz pantolon seçme şansınız var," diye araya sert bir ses girdi. Döndüğümde siyah saçlı, asık suratlı bir kadının dar burnunun altından bana baktığını gördüm.

Başını eğdi ve uzun bir süre beni inceledi.

"Wilhelmina Benjamin, dükkân sahibi," dedi büzülmüş dudaklarının arasından. "Siz Harlow Daygon olmalısınız. Ününüz sizden önce geliyor. Sizi giydirelim, olur mu?"

Boş dükkânın arka tarafına doğru ilerledi ve ben de kendimi onu takip etmeye zorladım. Typhon yine sabırsızlıkla kapıya bakarken arkamızdan geldi.

Wilhelmina arka odanın ortasındaki dairesel bir sehpayı işaret etti.

"Yukarı tırman ki ölçülerini alabileyim."

Yerimde kaldım. "Sana zaman kazandıracağım. Otuz altı, yirmi üç, otuz beş."

Gözlerini kısarak bana baktı ve başını salladı. "Sanmıyorum canım. O belden iki santim daha aşağıya iniyorsun."

Ona sakinleştirici bir bakış attım. "O benim belim değil. Uçakta yediğim carbonara'dan kalan bir yemek bebeği o. Öğle yemeğine kadar gitmiş olur."

Hey, dava et beni. Çok fazla carbonara vardı ve çok *lezzetliydi*.

Bu arada, en son o zaman yemek yemiştim ve açlıktan ölüyordum.

Dükkân sahibi tekrar ana kata, raflara doğru yöneldi ve çeşitli eşyaları toplamaya başladı.

"Vay be. Bu da ne böyle?" Bakışlarım dükkân sahibinin topladığı bir şeye takılınca ağızımdan kaçırdım.

Wilhelmina bakışlarımı takip etti ve omuz silkti. "Bir el çantası."

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Hayır. Hayır, kesinlikle değil. Bu bir bel çantası hanımefendi ve yıllık okul piyesinde İtalyan tatiline çıkmış altmış yaşında Amerikalı bir baba rolünü oynamadığım sürece bunlardan birini giymeyeceğim, çok teşekkür ederim."

Görünüşe göre kıyafetler iyi yönde değişmemiş, daha da kötüleşmişti.

"Hepsini p a k e t l e y i n ." Typhon kelimeleri hırıldayarak söyledi, öfkesi etrafa yayılıyordu.

ona.

Ona doğru döndüm. Burun delikleri açılıyor, o küçük Çelik gibi kesilmiş çenesinin yanındaki kaslar tıkırdıyordu. Yeşil gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Diğer kızları bayıltan şey buydu. Beni değil.

Siktir et onu da onu da.

"Şimdi nereye?" Wilhelmina'nın uzattığı çantaya uzanarak tersledim.

Typhon önümde sinsice ilerliyordu ve mağazadan çıkarken ona yetişmek için yine koşmak zorunda kaldım. Yine çenemi kapalı tutamadım. Onu deşmek zorunda kaldım.

"Tuhaf. *Bana* ne yaptığını hatırlıyorum ama benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptığımdan tam olarak emin değilim."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim. Anlaşılan on altı yaşındaki ben, Neverthorn'u her düşündüğümde hissettiğim yoğun reddedilme duygusunu hâlâ atlatamamıştım ve konu Typhon olunca bu duygu on kat artıyordu.

Kısa bir süre durdu ve yüzünde sabırsızlık maskesiyle bana döndü.

"Sorun sadece sen değilsin. Senin tipin."

"Evet, peki hangi tipmiş o?" Aslında cevaplanmasını istemediğim bir soru daha ama yine de sordum.

Botlarının ucu benimkilere değecek kadar yaklaştı ve üzerimde yükselirken gözlerinden çıkan kıvılcımları neredeyse hissedebiliyordum. Büyüsü etrafına yayılıyor, öfkesi arttıkça onu gölgeler içinde gizliyordu.

"Bencil. Şövalye. Bu tip. *Senin tipin*. Bu sizin için bir oyun, ama bazılarımız için her şey demek." Başını salladı, açıkça

tiksindim. "Nocta serbest kaldığından beri dünyalar arasındaki örgü giderek inceliyor. Elli yıldan fazla bir süredir tükürük, tutkal ve dirsek yağının büyüğü eşdeğeriyle bir arada tutuldu, ama artık sonuna geldik. Büyük bir büyücü ve iyi bir dost öldü ve her şeyin çözülmesine tek bir yanlış hamle kaldı." Geri çekildi ve bana öyle küçümseyen bir bakış fırlattı ki bir ürpertiye zorlukla bastırdım. "Yani, hayır. Burada olmak isteyip istememen umurumda değil, Harlow. Aslında, nasıl hissettiğin hiç umurumda değil."

Kalbimin tam üstündeki o nokta mı? Öyle bir şiddetle çarpıyordu ki, sanki kırılma on üç yıllık değil de tazeymiş gibi hissedebiliyordum.

Buna ne cevap verdim? Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Tek kelime daha etmeden arkasını döndü ve kitapçıya doğru ilerledi.

Sonraki yarım saat boyunca, daha fazla malzeme toplarken sessiz kaldım. Bir kez olsun zorlanmadım bile. İstesem bile konuşmak için sesime güvenebilir miydim emin değildim. Çünkü her ne kadar tartışmak, söylediği her şeyi çürütmek benim DNA'mda olsa da, o tamamen haksız değildi.

Bencildim. Öyle olmak zorundaydım çünkü Opie'den başka kimse beni umursamıyordu. Ne burada, ne de evde. Yani, dünyayı kurtarmakla ikimizi kurtarmak arasında bir seçim yapmam gerekirse?

Her seferinde kendimi ve onu seçecektim.

4

Ayaklarımın altındaki rengârenk parke taşları, bir tarafı ormanla kaplı patika yol ve diğer tarafta uzaktaki göl ile Nevershoppes'ten akademiye çevreleyen duvara kadar on dakikalık rahatlatıcı bir yürüyüş olacağını düşünürdünüz.

On dakikalık dayanılmaz sessizlik, hazımsızlık gibi bağırsaklarımda fokurdadığını hissettim.

Okuldayken, yumurta kabuklarının üzerinde yürümüş ve bana tahsis edilen evde bile kimsenin beni fark etmemesi için dua etmişim. Tüm bu süre boyunca büyülerimle mücadele ettim. Rün yapımı en katı kurallar çerçevesinde öğretilirdi. Bu beceri, kullanıcının havada bir dizi şeklin izini sürmesini ve ardından bunları enerji biçiminde büyüyle doldurmasını gerektiriyordu. Rün ne kadar saf ve kusursuz olursa, onu güçlendirmek için o kadar az büyüye ihtiyaç duyulurdu; tıpkı düzgün bir şekilde yapılan bir şınavın, kötü yapıya kıyasla daha güçlü kaslara yol açması gibi. Bu yüzden deneyimsiz cadılar ve büyücüler Işıksız insan dünyasında onaylanmamış, düşük ücretli büyü kullanmaya çalıştıklarında her zaman yakalanırlardı. Tam olarak doğru yapamadılar. Ve ben de onları suçlayamazdım. Neverthorn'da öğrettikleri rünler zihnimde hep karmakarışık bir hal almıştı. Tek bir büyü için çok fazla şekil var. Sıralamayı karıştırdım ya da bir döngüyü kapatmayı unuttum, bu yüzden büyü sadece

büyüyü zayıflatır ya da tamamen işe yaramaz hale getirir, tüm sınıfı kokuturdu. Bu yüzden buradan ayrıldıktan sonra büyüü kendi yöntemlerimle yaptım. *Onların* kurallarına bağlı olmadığımı çok kolay olmuştu. Ve bu konuda çok iyi olmuşum, büyülerimin çoğunu izlenemez hale getirmiştım.

Ama aynı rune'u tekrar tekrar karıştırdığımda kıkırdamaları hâlâ duyabiliyordum... öğretmenin gözlerindeki küçümsemeyi ya da daha kötüsü acımayı hâlâ görebiliyordum...

Dişlerimin arasından sığ bir nefes üfledim.

"Ne tıslıyorsun şimdi?" diye hırladı bana.

"Tıslamak mı?" Ona daha iyi bakabilmek için başımı yana eğdim. "İnsanların nefes alırken nasıl ses çıkardığını biliyorsun, değil mi? Yoksa gerçek insanlarla etkileşime girmeyeli o kadar uzun zaman mı oldu?" Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "*Stresliyim*. Burası benim kendi özel cehennemim, senin gözetiminde - kendi kişisel kabusum." Çantalarımı sırtımda daha da yukarı kaldırdım, Neverthorn'un arazisine girip çıkan tek girişe geldiğimizde ayaklarım hareketsizleşti.

Kapıyı oluşturan dikenlere ve çalılara bakarken zorlukla yutkundum - çelikten yapılmış gibi kalın ve sağlam, pas olabilecek ama olmayan koyu bronz renk değişikliği ve hatta soyulmuş lekeler. Yine de kapı çelikten çok daha sağlamdı. Tarquinius onu öğrencileri korumak için yaratmış, her türlü koruma kalkaniyle donatmıştı.

Hem bir koruma hem de bir hapishane. En azından benim tahminime göre.

Başımızın üzerinde yirmi metre kadar yükselen ve yirmi metre boyunca uzanan açıklık, ilk kez neyi barındırmak için yapıldığını merak ettiğim kadar büyüktü.

Bir dev mi?

Hayır, onlar yüz yıldan fazla bir süredir yoklardı.

Bir ejderha mı?

Onun da soyu tükenmişti.

Belki de aslan gövdeli ve kartal başlı bir grifon. Onlardan birkaç tane kalmıştı ve oldukça büyüyebiliyorlardı.

Typhon durdu ve kapıyı işaret etti. "Nasıl yapılacağını biliyorsunuz. Kapıyı açtığında hangi eve ait olduğunu anlayacak ve

seni oraya yerleştiririm."

"Benim zaten bir evim var." Dilim ağızımda kalınlaştı. "Felinita."

Birçokları tarafından altı ev arasında en zayıfı olmasa da en akıllısı olarak kabul edilirdi. Daha güçlü bir evi yendiklerinde bu her zaman strateji sayesinde olurdu. Akıllı eve geri alınmaya karşı değildim.

Felinita, kapıdan girerken ilk kollarımın işaretlendiğı şeydi. Arma, sırtında narin kanatları olan küçük bir ev kedisiydi.

Kendimi Typhon'a bakarken buldum, Draconell ev armasının ön kolunun etrafına ve elinin arkasına sarıldığını biliyordum. Yılanın başı saldırı pozisyonundaydı, tüm dişleri ve alevleri elinin üstündeydi.

Sınıfının en iyisi, evlerin en iyisi. Draconell en iyilerin en iyisiydi. Rün dökümünde en fazla güce sahiptiler ve genellikle bu konuda en hızlı olanlarıydılar, bu da onları savaşta ölümcül kılıyordu. Ne yazık ki, aynı zamanda en prestijli ailelerden gelme eğilimindeydiler. Opie'nin tüm akrabaları Draconell Hanesi'ndendi.

Buna ek olarak, büyüü yöneten tüm kuralları belirleyen Senato da büyük ölçüde Draconell Hanesi'nden oluşuyordu.

Bu da bana kalırsa onları pislik yığınının en tepesinde yapıyordu.

"Yeni bilekliğini tak. İşler değişir." Typhon ellerini arkasında birleştirdi. "Kapılar Tarquinius tarafından doğru eve gitmenizi sağlamak için ayarlandı."

"Bekle. . . ve daha önce değil miydik?"

Ağız sert bir çizgi halindeydi ve bir cevap alamayacağımı biliyordum. Ama belki de cevap vermemesi yeterliydi. İlk seferinde her şey hileli miydi?

"Okul neden öğrencilerin yanlış eve gönderilmesini istesin ki?"

Sessizlik.

Homurdandım ve başımı salladım. Bu adamla konuşmaya çalışmak tam bir hayal kırıklığı egzersiziydi. Yine de bilgi almak için çaresizce devam ettim.

Bana daha fazla bilgi vermesini umarak daha önceki bir soruya geri döndüm.

"Bana diğerlerinden bahset. Heronius'un yerini alabilecek daha fazla insan olduğunu mu söylemiştin? Kaç kişi? Ben ve bir grup çocuk mu olacağız?"

O konuşurken çömelerek çantamı karıştırdım. O kadar derin bir şey değildi ama yeni malzemelerimi içine sığdırmak için küçültmüştüm ve onları bulmak zordu.

"Yedi tane daha var. Hepsi de aslında farklı bir evden."

En azından bu iyiydi. Sudan çıkmış tek balık ben olmayacağım.

"Tabii ki, hepsinin ilk ev arması

Çünkü yarım dönem boyunca pes etmediler ve işler zorlaştığında pes ettiler."

Silahlar tekrar ateşlendi ve bu sefer tam isabet.

İçimdeki öfke, endişemi eritip yok etti. "Bana yaptıklarından sonra, gittiğim için hatalıymışım gibi davranmaya cüret mi ediyorsun? Sana bir haberim var -"

"Yaşa gelince," diye devam etti sanki ben hiç konuşmuyormuşum gibi, "bazıları yirmili yaşlarında. Çoğu senin kadar yaşlı değil. Şimdi bilekliği tak, şu işi bitirelim. Ders vermem gereken bir sınıf var." Kenara çekilirken çenesini kapıya doğru salladı.

Sabır hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Görünüşe göre bu değişmemişti.

Etrafımızdaki rüzgâr hızlanmış, araziye saran duvarın dibindeki ağaçların arasından uğulduyordu. Bulutlar gökyüzünde sürükleniyor, sabah yerine akşamın erken saatleri gibi olana kadar ışığı azaltıyordu.

Duvarın arkasında ama hala görüş alanımın dışında Neverthorn Akademisi vardı ve çoğunlukla geri dönmek zorunda olduğum için kızgın olsam da, içimde küçük bir parça her şey farklı gelişseydi neler olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Diğerleriyle birlikte on üç yaşında okula başlamış olsaydım.

Sürekli kaçmak zorunda kalmadığım bir hayat yaşasaydım. Annem hiç hastalanmasaydı.

Hiç ayrılmamış olsaydım.

Annemin bana anlattığı hikâyeleri hâlâ hatırlıyordum. Felinita'nın kızlar yatakhaneğinde arkadaşlarıyla nasıl yaşadığını. Ne kadar eğlendiklerini ve ne kadar sihir yaptıklarını. Tabii ki, oldukça iyi bir runecrafter'dı ve popülerdi.

Benim olmadığım her şey.

Onu en son gördüğüm zamanı düşününce boğazım düğümlendi. Neverthorn'a gitmek yerine onunla kalmak için yalvarmıştım. Gözleri yaşlı ama kararlı bir şekilde beni kapıdan dışarı nasıl zorlamıştı?

"Seni zaten çok uzun süre geride tuttum. Bu seni daha da güçlendirecek. Ve daha güçlü olmak daha güvenlidir, kalbim."

Hayır, o anıyı ya da onu düşünmenin zamanı değildi. Ayağa kalktım ve yeni deri bileziği sağ koluma taktım, yukarı kaydırarak.

Bilezikler her zaman baskın olan ele takılırdı. Çoğu Dwim solaktı. Ben değilim. Bunda bile farklı olmalıydım.

Deri kendini koluma göre şekillendirdi, başparmağımın etrafında kaydı ve kendini bana mühürledi. Artık Sage mezun olduğumu açıklayana kadar çıkmayacaktı. Tam olarak bir köpek tasmaı sayılmazdı ama öyle de olabilirdi ve içimde yükselen panik duygusunu bastırdım.

"İlkini çıkarmana kim yardım etti?" Typhon bileğimi işaret ederek aniden sordu.

Omuz silktim. "Yarı pişmiş büyüler ve on altı yaşındaki bir çocuğun inatçı kararlılığının bir karışımı." Omuzlarımı dikleştirdim ve yaklaştığımda titriyormuş gibi görünen devasa kapıya doğru ilerledim. "Açık konuşmak gerekirse, Neverthorn'dan ayrıldıktan sonra hiç kimse bana hiçbir konuda yardım etmedi Typhon. Ya kendim yaptım ya da hiç olmadı."

Bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi ama ona b a k m a y ı reddettim. İçimdeki geçmişin acısını görmesine izin vermedim.

Ayak parmaklarım kapının alt kenarına değecek şekilde durdum. Kalın sarmaşıklar, varlığını hisseden bir yılanın daralması gibi esnedi. "Biliyor musun, bu ilk seferden daha az korkutucu değil."

Typhon arkamdan yaklaşarak çıkışıımı engelledi, vücudundan yayılan sıcaklık sırtıma vuruyordu. "Elini kaldır ve kapıyı aç."

Başımı çevirdim ve çok yakındık. Yavaş, ince bir nefes aldım ve burnumu kırıştırdım. Kahretsin, çok güzel kokuyordu.

Arkama dönüp uzandım ve elimi kapının iki yarısını bir arada tutan kalın Neverthorn tepesinin üzerine koydum.

Ona bakarken, kapıdan ilk geçişimde fark etmediğim ayrıntıları fark ettim. Yuvarlak amblem bir yemek tabağı büyüklüğündeydi ve ortasından parmaklıklar çıkıyordu. Yedi taneydi ve yeterince kalındı, üzerlerine detaylar kazınmıştı. Bu ayrıntılar bana kapının diğer tarafındaki farklı evleri düşündürdü.

Typhon bana daha da yaklaştı, devasa vücudu benimkini kapıya sabitledi ve dikkatimi tepeden uzaklaştırdı. İçimden geçen heyecan çok tanıdıktı ve bundan nefret ediyordum.

Onun karanlığını üzüntü olarak yanlış yorumlamıştım. Onu iyileştirmeyi nasıl da umutsuzca istemiştim.

Nasıl da aptalca ortak bir noktamız olabileceğini düşünmüştüm. Acı. Ve onunkinin sadece benim delebileceğim bir zırh tabakasının altında gömülü olduğunu.

Beni bu düşüncemden vazgeçirmek için kalbime gerçek bir öldürücü darbe indirmesi gerekti.

Böyle çabuk kavırıyorum.

Kaburgam tekrar ağrımaya başladı ve kapıya doğru eğildim. "Bana biraz yer açabilir misin lütfen?" diye mırıldandım. "Sırada ne olduğunu biliyorum. Kıpırdamayacağım."

"Kaçmaya çalışmadığınızdan emin oluyorum. Evlerin seçimi . . hatırladığın gibi değil," dedi, sesi tüm bedenimde hissettiğim alçak bir gümbürtüydü.

Avucumu tepeye dayadığımda geçit dalgalandı. Hiçbir uyarı olmadan, kalın dikenler bana doğru fırladı ve elimde olmadan geri sıçramaya çalıştım.

"Ne oluyor be!" diye bağırdım.

"Seni uyarmıştım." Ben ona doğru yaslanırken kolları beni demir bir bant gibi sarmış, olduğum yerde tutuyordu. "Karşı karşıya olduğumuz tehlikeleri biliyor ve büyü buna göre tepki verdi. Hataya yer yok. Geçit yerleştirmeleri doğru yapmalı."

Sağ kolum sarmaşıklar tarafından mengene gibi sarılırken nefesim kesildi. Sonra bacaklarım, sonra da üst bedenim. Yerden kaldırıldım, ayaklarım sallanıyordu.

"Kahretsin! Typhon. . . Bundan hoşlanmadım."

Bir elini belime koyarak beni bıraktı. "Bu seni öldürmez. Sanmıyorum."

Dudaklarının seğirdiğini görmek için başımı çevirdim. Bu neredeyse bir gülümseme miydi?

"Şerefsiz."

"Son zamanlarda değil." Dediğini duyduğumu sandım.

İnsan yiyen, sihirli sarmaşıklardan yapıldığını tahmin ettiğim bir kapı tarafından yerden kaldırılırken ilk şakasını mı yapıyordu acaba? Kalın, yılan gibi kordonlar etrafımda gerildi ve nabız gibi atmaya başladı; öğrencileri güvende tutmak için yapılan bu yapının derinliklerinde bir kalp atışı vardı. Canavarları dışarıda, öğrencileri içeride tutmak için.

Ama ben canavar değildim.

Bunu düşünürken bile sarmaşıklar üzerimdeki baskılarını hafifleterek daha derin bir nefes almamı sağladılar. Tek, ince bir sarmaşık sağ koluma ve bilekliğe doğru ilerledi. Dikenler siyah damlıyordu, sanki sarmaşıklar kanıyormuş gibi.

Ya da belki ağlıyorlardı?

Bu, geçitten ilk geçişimdeki gibi değildi. O zaman tek bir büyü parlaması olmuştu. Tek bir sarmaşık uzandı ve kolaylıkla Felinita arması kol bandıma kazındı. İlk yıllarına giren gençler arasında çok uygun bir ev ortamı.

Bu, Boynuzlu Kral'ın büyüğü gibi, sadece doğanın ve en kaotik büyülerin ve tanrıların olabileceği şekilde vahşi ve vahşiydi.

Tahmin edilemez. Tehlikeli.

Dikenler deri kol bandıma battı, uçları ön koluma doğru ilerlerken bir görüntü oluşturdular. Sarsıldım ve irkildim ama gerçekten fazla hareket edemedim.

Önce kanatları gördüm ve kendi kendime başımı salladım.

"Felinita," diye seslendim omzumun üzerinden. "Tıpkı dediğim gibi."

Sarmaşıklar göbeğimin etrafını sararak havamı kesti.

Kıpırdamadan durdum. Doğa söz konusu olduğunda bazen savaşmaya değmiyordu.

Sadece kapı ve sarmaşıklar sıkılaşmaya devam ediyordu. Kaşlarını çatmış olan Typhon'a dönüp baktım.

Kaburgalarımdeki baskı beni kaçmak için kamburlaştırdığında, artık yetmişti. Sağ elimi esneterek parmaklarımı teker teker salladım, uçlarında alevler dans ediyordu. Sarmaşıkların beni düşürmesi için yeterli ısıya ihtiyacım vardı. Ancak sarmaşıklar gevşemek yerine, boynuma kadar tamamen sarılana kadar etrafımı sardılar. Çığlık atmaya çalıştım, panik beni çok etkiledi. Typhon neden bir şey yapmıyordu?

"Yardım edin," diye mırıldandım.

Aniden yeşil odunları yakan keskin bir alev kokusu geldi ve ardından sarmaşıklar beni kapının diğer tarafına bıraktı. Dengemi sağlayamadan tökezledim.

Nefes nefese kaldım ve sıçradım. "Bu da neydi şimdi? Bana yardım etmek için neden bu kadar bekledin?"

Typhon kapıdan geçip yanıma geldi, bir yaz günü kadar sakindi, sarmaşıklar sanki hiçbir şey olmamış gibi onun için geri çekiliyordu.

"Bu senin ve diğer yedi kişinin aldığı karşılama. Şiddetli ve vahşi. Ve ben size yardım etmedim. Kapı sizi kendi rızasıyla serbest bıraktı."

Sertçe yutkundum. "Neden?"

Başını salladı. "İş bitmişti. Evinizin arması kendini belli etti."

Yüzündeki acı hayal kırıklığı bana, o ana kadar Tarquinius'un benimle bir tür hata yaptığını düşündüğünü söyledi. Neverthorn'a hiç de ait değilmişim.

"Buranın artık daha güvenli olduğunu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandım, ağrıyan göğüs kafesimi ovuşturarak.

"Sözlerimi çarpıtma." Yüz ifadesi acımasızdı. "*Opie'nin* güvenliğini sağlayacağımı söyledim. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, sanırım sana yeni evinde hoş geldin demek benim görevim." Deri bileziği işaret etti ve ben de aşağıya baktım.

Kanatlar, evet kanatlar vardı ama küçük bir kediye bağlı değillerdi. Aslında bu armayı daha önce hiç görmemiştim.

"Anlamıyorum."

Desenin izini sürdüm, deriye kazınmakla kalmayıp *yakıldığı* yerin sıcaklığını hissettim. Yaratığın vücudu

ateşten yapılmıştı, kanatları genişçe açılmış ve ön kolumun etrafını sarmıştı. Elimin üstünden aşağıya doğru devam etti ve ağzından çıkan açık bir alevle son buldu.

İmkânsız.

"Anka Kuşu Evi. Tamamen zorunluluktan dolayı yeniden kuruldu. Elli yıl önce tehlikeli ve yıkıcı davranışları ve doymak bilmeyen güç açlığı nedeniyle kınanmış ve ortadan kaldırılmıştı. İşte bu yüzden Nocta ve ordusunu durdurmak için *sizin* türünüzden birine ihtiyacımız olması büyük talihsizlik."

Typhon yanımdan geçip gitti.

Bir an kapıya baktım, sonra iki elimi kaldırıp kapıyı kapattım. Geçit de beni taklit etti ve bu ... kahretsin, beni güldürdü.

Sihrin ne yapacağı belli olmazdı ama en azından bir espri anlayışı vardı.

Bazı insanların aksine...

Typhon yürümeye devam etti, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu.

"Yani Phoenix'in en başından beri benim evim olması mı gerekiyordu? Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Görünüşe göre."

Başımı salladım, ona yetişirken hâlâ nefesimi tutuyordum. Hekate'nin elleri, bu pek çok şeyi açıklıyordu. Neden kendimi hep yersiz hissettiğimi... neden hiç arkadaş bulamadığımı... hatta belki de...

"Bu yüzden mi rünleri benden istedikleri şekilde öğrenemedim? Çünkü yanlış evdeydim ve -"

"Hayır. Korkarım hepsi sendin."

Tamam o zaman.

"Yurt odan yedinci katta," diye devam etti Typhon. "Bekle . . . ben buradayken yedinci kat yoktu."

"Artık var. Draconell'in bir kat üstündesin. Neverthorn ... yeni Anka Evi öğrencileri geldikçe ... yeniden ayarlandı."

Bulunduğumuz yol ana kapı kadar genişti, iki yanımızda yükselen kaideler, nehir taşı ve çimentodan yapılmış büyük boy bir sığır oluğu gibiydi. Her kaidenin arasında bir ağaç vardı, hiçbir ağaç diğeriyle aynı değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar tanıdık olsa da, tüm bunlar beni şaşırtıyordu.

Kapı. Phoenix Evi. Draconell Evi'nin bir *üst* katında mı?

Burada olmak bile beynimi ağrıtmaya yetiyordu.

Uzanıp bana en yakın ağaçtan bir elma kopardım ve meyveden bir ısırık aldım, o kadar koyu kırmızıydı ki neredeyse mordu. Tadı bir tazelik patlamasıydı, aynı anda hem ekşi hem de tatlıydı ve yüksek sesle inlememe neden oldu.

"Bu çok iyi."

Typhon hızını artırdı. "İlk dersin on beş dakika içinde başlıyor. Büyü Tarihi dersi için doğruca üçüncü kattaki 308 numaralı odaya gidin. Doyenne Elmwood bütün sabah size ve Anka Hanesi'nden diğerlerine ders verecek. Ondan sonra Politika'ya gideceksiniz, ardından da Doyenne Storm ile Hava Durumu Kontrolü dersine gireceksiniz ve dersiniz beşten sonra bitecek."

"Bugün mü? Bütün gün mü? Daha uyumadım bile." Son elmamı da yuttum ve çekirdeğini attım.

"Geç kaldık, o yüzden idare et. İleride dinlenmek için zamanınız olacak. Bununla birlikte, siz ve ev arkadaşlarınız pazartesi den cumartesiye benzersiz bir programda olacaksınız ve bu program, becerilerinizi ve ihtiyaçlarınızı değerlendirdikçe haftadan haftaya değişecek."

Gözlerimi kırdım. "Bekle, neden iki gün izin yok? Bilirsiniz, normal bir hafta sonu?"

Durakladı ve bana bakarken ona yetişmeme izin verdi. "Çünkü bir savaşa hazırlanıyoruz."

Sertçe yutkundum.

Doğru ya.

İşte bu.

"Peki ya eşyalarım? Yanıma mı alayım?" Çantamı sırtımda biraz daha yukarı kaldırdım.

Başını salladı ve tekrar hızlandı. "Çanta sende kalsın. Kitaplarına henüz ihtiyacın olmayacak. Geri kalanını yeni yatakhane de ki odana götürmeleri için görevlilere söyleyeceğim."

Kıyafetlerime baktım. Kesinlikle üniformalı değildim. Mükemmeldi.

Yolda hafif bir virajı döndük ve Neverthorn Akademisi'nin önü görüldü. Burası devasa bir yerdi, kale ile hapishane karışımı bir yerdi, koyu renkli taşlar ve tepeye doğru yükselen blok kuleler, evet, hızlıca saydım. Yedi kat vardı.

Gemiden ilk indiğimde gördüğüm şey buydu, en üst kattaki yeni yata Khanem. Bu yüzden okul bu sefer uzaktan görülebiliyordu.

Karanlık Ada'yı ziyarete gelen herhangi bir insan için yıkık dökük bir kale gördüler. Yaşlı Bones'la birlikte gelen herhangi bir Dwimmer içinse . . . dünyamızda gerçekten olduğu gibi gördük. Orada burada birtakım figürlerin titreştiğini gördüm - bizi onlardan ayıran sihirli bir şekilde örülmüş kumaşın kendi taraflarında görünen insanlar. Fotoğraf çekmek için kameralarını kaldırana kadar hayalet gibi görünüyordardı.

Ana kapı binanın solundaydı ve ön kapıyı taklit eden bir kemerin içine yerleştirilmişti, sadece daha küçük bir ölçekte. Ahşap kapılar dikenli çalılar, sarmaşıklar ve ortada derin bir sihirle parıldayan Neverthorn armasıyla süslenmişti.

Typhon iki parmağıyla hızlı bir hareket yaptı ve kapı sessiz menteşeler üzerinde içeri doğru açıldı.

"Üçüncü kata nasıl çıkılacağını biliyor musun?" Typhon sordu, sesi ... şimdi farklıydı. Sakindi. Ciddi. Profesör gibi.

Homurdandım.

Kaşını kaldırdı. Vurucu bir yılandan daha hızlı bir şekilde elini boğazıma atıp beni sıkıca tuttu. Beni kendine doğru çekerken ona baktım. "Kötü örnek olmana izin veremeyiz, değil mi?"

Parmaklarını teker teker esneterek rünleri doğrudan boğazımda gezdirdi.

Beni bıraktığında ona göz kırptım. "Ne yaptın sen?"

"Her iki dakikada bir F-bombası patlatmana izin veremem.

Tarquinius'un kötü konuşmayla ilgili bir sorunu var."

"Bot yalayıcısının oğlu!" Çenem düştü ve tekrar denedim. "Yıldızımı öp! Fricky dicky doo da! Sen tam bir eşek deliğisin!"

Nefes nefese kalmıştım ve bu yeni durum karşısında dehşete kapılmıştım. Benden sadece sesimi alçaltmamı isteyebilirlerdi. Onun yerine, kontrolümü elimden almıştı. Beni bağlayan, hapseden bir zincir daha.

Bundan nefret ediyordum.

Elini uzatırken gözleri titremedi bile.

Bu da neydi şimdi? Zeytin dalı mı? Ciddi bir korkuyla elimi onun elinin içine koydum ve gözlerinde bir şey parladı

sanki onu yakmışım gibi sarsılarak uzaklaştı.

"Çantanız, Bayan Daygon. Çantanızı bana verin." Şimdi de Bayan Daygon mu? Tamam.

"Opie'yi ne zaman göreceğim?" Çantamı uzatırken çanta.

"Bu gece, akşam yemeğinde," diye yanıtladı beni süzerken. "Bu akşam yemekte

üniformana ihtiyacım var."

Çantamı geri isteyemeden, parmakları sihirle parlayan bir dizi şekilden geçti ve vücudumdaki materyal sokak kıyafetlerinden okul üniformasına dönüştü.

Üniformama bir bakış attım ve sonra ona bakakaldım. Yine bir ihlal daha.

"Kıyafetlerimi mi değiştirdin?"

"Okulu bırakmamış olsaydın kendi kıyafetlerini değiştirmek için böyle bir rune yapabilirdin," dedi, görünüşe göre sözlerimi bir iltifat olarak alıyordu.

Piç kurusu. En azından bana diz üstü çizmelerimi bırakmıştı.

Ana giriş holünün sekizgen tuğla duvarında asılı olan devasa saat usulca tik tak ediyordu. Saatin dolmasına bir dakika vardı. Yerler karo döşeli, masif beyaz mermer, duvarlar ise derin ve zengin bir ahşapla kaplanmıştı. Saatin durduğu duvar hariç, duvarlarda her bir ev için farklı renklerde pankartlar asılıydı. Kendimi tutamadım, gözlerim doğruca Anka Kuşu Evi'ne gitti. Afiş yeniydi ve parlaktı, harflerin üzerinde altın ve kırmızı kabartmalar vardı.

Yumuşak bir tik sesi daha ve saatin vuruşuyla birlikte bir gümbürtü koptu. Ben orada dururken gök gürültüsü gibi gümbürdedi ve kendimi içgüdüsel olarak hareket ederken buldum.

Bir saniye yalnızdım. Sonra, yurtlarından çıkıp sınıflarına giden öğrenciler koridorları doldurdu ama neredeyse hiç kimse bana bakmadı. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Bazı büyük çocuklardan birkaç güzel yan bakış aldım. Özellikle de küçük, hoş bir oğlan çetesi vardı ve hepsi de bana dik dik bakmaya çalışıyordu, sanki bana dik dik bakmak beni bir şekilde korkutup kaçıracaktı gibi.

Kelepçelerine hızlı bir bakış davranışlarını doğruladı - Draconell.

"Taze et," diye homurdandı çocukların en büyüğü yanlarından geçerken.

Görünüşe göre, yeni evime rağmen, okul ilk seferden farklı olmayacaktı.

Harika.

Sol taraftaki merdivenlere doğru ilerledim, her katta dallanan ana merdiven setine.

Birinci katta durdum. Burası birinci sınıfların sınıflarının olduğu yerdı. Opie gibi bir birinci sınıf öğrencisinin. Onu daha dün görmüştüm ama endişem daha da artmıştı. Ya beni buraya getirmek için onu yem olarak kullanmışlarsa ve o burada bile değilse? Onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

"Nasıl olsa geç kalacağım," diye mırıldandım kendi kendime, koridorda soluma doğru aceleyle ilerlerken, onu bulana kadar her kapıda durakladım.

"Rio'daydım, kız kardeşimle birlikte." Opie'nin sesi kapı aralığından süzüldü.

"Kız kardeşin Nilda mı?"

Sertçe yutkundum ve sınıfa göz attım. Opie bana arkasını dönmüş, iki kıza bakıyordu. Biri gülümsüyordu, diğeri ise bir böceği inceler gibi başını yana eğmişti.

"Hayır, Nilda değil. Nilda ve ben yakın değiliz. Ben Harlow'la birlikteydım. Benim ... .. Sanırım o benim evlatlık kız kardeşim." Omuzları koruyucu bir pelerin gibi içeri kıvrıldı.

Uzun bir duraklama oldu, sonra gülümseyen kız omuz silkti. "Güzel, bizimle oturmak ister misin?"

Opie bir anda parladı ve iki kızını takip ederek odanın arka tarafına yakın bir yere oturdu.

Bir elimi onun sırtına götürdüm, göğsüme acı tatlı bir kabullenme duygusu yerleşti. Buradaydık ve bu yakın gelecekte de değişecek gibi görünmüyordu.

İç çekerek cebimdeki notu elime aldım. Uçak yolculuğu sırasında Opie için yazmış ve buraya gelir gelmez ona vermek umuduyla botumun içine koymuştum. Neverthorn, diğer evler ve ait olmadığınız böyle bir yerde başınızı suyun üstünde nasıl tutacağınız hakkında bir sürü rastgele düşünce. Belli ki beklemesi gerekecekti.

"Sonra görüşürüz ufaklık," diye fısıldadım, döndüm ve kendi sınıfıma doğru koştum.

Üçüncü kat neredeyse boştu, koridorlarda sadece birkaç öğrenci dolaşıyordu. Neverthorn'daki ilk dönemimde bu kadar yükseğe çıkmamıştım. Tüm sınıflarım ve Felinita Evi'ndeki odalarım birinci katta, mutfakların yakınındaydı.

Yavaşça 308 numaralı odaya doğru ilerlerken iç çektim. Kapının önünden koridora doğru bir ses yankılanıyordu.

Kendimi içeri atmadan önce dinlemek için duvara yaslandım.

"Şu anda sekiz kişisiniz, ancak yıl sonuna kadar, daha fazla olmasa bile, birkaçınız eve gitmiş olacak. En iyinin en iyisini, Heronius'un yerini alabilecek kişiyi arıyoruz. İtiraf etmeliyim ki, o kişinin burada olduğunu hayal bile edemiyorum. . ."

Doyenne Elmwood diye birini hatırlamasam da bu ses belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Katılıyorum," diye katıldı bir erkek sesi. "Heronius öldü ve *onun* en iyilerin en iyisi olması gerekiyordu. Bu bana bir intihar görevi gibi görünüyor."

"Neyse ki kimse sizin fikrinizi sormadı Bay Weatherby." Bu ses . . .

Birden bir anı beni öyle bir çarptı ki, göğsüm sıkışarak geriye doğru sendeledim.

"Zalimliğini tüm o makyajın arkasına saklıyorsun ama ben seni görüyorum," diye tersledim Nikita'yı. Hiçbir şey söylememem, başımı öne eğmem gerektiğini biliyordum ama yine yemekhanedeki çocuklardan birine sataşıyordu.

Sahte kızıl saçları yana savruldu ve varlığımın baş belası hızla bir rune örüp beni uçururken parlak mavi-yeşil gözleri daraldı.

"Yılın bu noktasında yapması gerekenlerin yarısını bile yapamayan biri için çok fazla fikre sahipsin. Neden böyle?" Parmakları tekrar rünlerin arasında uçtu ve sandalyemden kaldırılıp kapıya doğru itildim, kapıya rüzgârımı kesecek kadar sert çarptım.

Nikita başımda dikilmiş, sırtıyordu. "Sana öğretecek bir baban olmadığı için mi? Yoksa her seferinde bir şeyler

Korkup kulaklarını mı kapatacaksın ve yarış atı gibi terlemeye mi başlayacaksın? Belki de hepimize bir iyilik yapmalı ve sana nefes alman için verdikleri o torbayı kullanıp kafana geçirmelisin."

Hatıralarımdan sıyrıldım ve kapıyı iterek açıp 308 numaralı odaya girdim.

Ne göreceğimi zaten biliyordum ama yine de sistemimde bir şok etkisi yaratmıştı.

"Ahhh ... hoş geldiniz, Bayan Daygon. Bugün varlığınızla bizi onurlandırdığınız için çok teşekkürler. Her zamanki gibi sınıfın geri kalanından bir adım geride olduğunuzu görüyorum."

Nikita Pendergast, eski okul arkadaşım ve düşmanım. Biraz daha yaşlı olsa da hâlâ aynı görünüyordu.

Bakır rengi saçlarına ve kıpkırmızı dudaklarındaki sahte gülümsemeye bakarken zorla sııttım.

"Ve görüyorum ki hâlâ tanrı kompleksi ve kötü bir boya işi olan öfkeli bir kabadayısın. Buralarda işlerin değişmediğini bilmek güzel."

İşte bu yüzden Neverthorn Akademisi'ndeki ilk günümde on beş dakika bile geçmeden ceza aldım.

Nikita Pendergast, şimdi Elmwood. Çocukluğumun baş düşmanı Neverthorn'da öğretmenlik yapan bir duayendi. İhtimaller neydi ki?

Uzun koridorda ilerlemeye başlarken kendi kendime, "Son yirmi dört saatin gidişatı oldukça iyi," diye mırıldandım.

Belki de gerçekten ölmüştüm ve tüm günahlarım için acı çekiyordum.

Benim cehennem versiyonumda kesinlikle köpekbalıkları olması dışında, bir tür çarpık anlam ifade ediyordu.

Tamam, yani cehennem değil.

Sadece hayatım. O da iz bıraktı.

Acil cezam için koridordan kütüphaneye doğru yürürken, dalgın bir şekilde okulda yapılan değişiklikleri gözden geçiriyordum. İtiraf etmeliyim ki, işler düzelmişti. Dekor hâlâ havasızdı, teftişlerini yaparken Senato'yu memnun edecek geleneklere bir selam vardı, ama şimdi ortak alanlara serpiştirilmiş televizyon ekranları da vardı.

Gerçi bu ekranlarda sadece doğru rün dökümü, kravatın nasıl bağlanacağı ve iksir dersinde bezelye filizlerinin doğru kullanımı gösteriliyordu. Yine de geçen sefer burada olmayan bir teknolojiydi.

Kütüphanenin açık kapılarına yaklaştığımda içeriye baktım, kitaplar ve bilgisayarlar için ayrılan alanın ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

yarı yarıya. Büyünün cazibesinin bile çocukları dizüstü bilgisayarlarından ve iPhone'larından uzaklaştıramayacağını biliyor olmalılar. Yanlarına yapıştırılan tabelalara göre, elektronik cihazlar sadece büyülü alan içinde çalışıyordu, ama en azından bu da bir şeydi. Buradaki teknolojinin baş belalarından biri de buydu. Telefonlar ve benzerleri çalışıyordu ama sadece büyülü Dwimmer dünyası içinde. Aydınlatılmamış dünyadaki herhangi birini arayamazdınız ya da tam tersi. Her ağ kendi aleminde işliyordu.

O anda kapıya yönelmeli ve Nikita'nın bana söylediği gibi kütüphaneciye danışmalıydım. Bunun yerine yürümeye devam ettim. Uyumamıştım ve kafein yoksunluğundan kaynaklanan şiddetli bir baş ağrısının pençesindeydim. Biraz yemek ve kahve içtikten sonra müzikle yüzleşecektim.

Pastırma ve mayalı ekmek kokusu koridorlarda bir davet gibi dolaşıyordu ve ben de burnumu takip ettim. Ana mutfağa adım attığımda kelimenin tam anlamıyla ağzımın suyu akıyordu ve karnım gurulduyordu.

Kısa kesilmiş sakallı, kel bir adam devasa odanın köşesindeki kasap tezgâhının başında durmuş, gözleri önünde kendi kendine soğan doğrayan bıçağa kilitlenmişti. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu, bıçağı havada durmuş, doğramanın ortasında süzülüyordu.

Hanımefendi mi? Benden en fazla beş yaş küçüktü.

"Ben yeni bir öğrenciyim ve bu sabah geldim, bu yüzden kahvaltıyı kaçırdım. Bir çörek ve bir tabak domuz pastırması alabilir miyim?"

Ona en iyi, en çekici gülümsememi gönderdim, ama bıçak üzerinde tekrar eden bir büyü kullanarak tek parmağıyla dilimlemeye ve doğramaya geri döndüğü için boşa gitti.

"Aşçı ile konuş. Onun izni olmadan öğrencilere yemek vermemiz yasak."

İçimi çektim, özgürlüğümün eksikliğini şimdiden şiddetle özlüyordum. "Bana onun yolunu gösterebilir misin? ?"

Başını depo büyüklüğündeki mutfağın geri kalanına doğru salladı ama bir daha yukarı bakmadı.

"Mükemmel. Çok yardımcı oldu," diye mırıldandım nefesimin altında. Typhon, Bayan Wickersham'ın baş aşçı olduğunu söylemişti.

Bugünlerde, beyaz apronlu personeli tararken gözlerimi onun kumral saçlarına ve iri yapılı bedenine diktim.

Öğle yemeği menüsünde ne olduğunu bilmiyordum ama cızırdayan tereyağı ve ot kokusuna bakılırsa çok lezzetli olacaktı. Karnım yine guruldadı, o kadar yüksek sesle ki aşçılardan biri ben geçerken yüzünü bana döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Az önce bana hırladın mı?"

"Hayır, özür dilerim, sadece açım."

Alını düzeldi ve sos damlayan çırpma telini ileriye doğru uzattı. "Aşçı seni düzeltecek; kendisi şu tarafta."

Talimatlarını izledim ve birkaç dakika sonra kendimi kadının kendisiyle yüz yüze buldum.

"Bayan Wickersham! Beni hatırladınız mı?"

Yaşlı kadın başını kaldırdı, sihirle çalıştırdığı tahta kaşık hareketinin ortasında durmuştu.

"Harlow "Kurabiye" Daygon!" Geri adım attı ve iki elini havaya kaldırarak keyifli bir kahkaha attı. "Seni nasıl unutabilirim?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını salladı. "Hepinize yemeğin bir gün sizi yakalayacağını söylediğimi hatırlıyorum, ama görünüşe göre yanılmışım. Bazılarımız diğerlerinden daha sağlam yaratılmış, doğru değil mi? Yıldızlarım, kurabiyeleri daha soğutma raflarına bile koymadan kaldırabilirdiniz!"

"Suçluyum," diye kabul ettim, kadına karşı hissettiğim ani sıcaklık karşısında şaşırıyordum. Bayan Wickersham her zaman nazik biri olmuştu. Ve o zamanlar, herkesin benden nefret ettiğini ya da beni tamamen yok saydığını hissettiğimde, bu önemliydi.

Hem de çok.

"Tarquinius'un bazı öğrencileri tekrar bir araya getirdiğini duymuştum. İtiraf etmeliyim ki, onlardan birinin sen olacağını tahmin etmemiştim."

"Şaşırdığını mı sanıyorsun? Nasıl hissettiğimi bir düşünsene. Ben sadece kendi işime bakıyordum," - *yaşlı bir kadını soymaya çalışıyordum* - "ve Doyen Moreno ve birkaç serseri gelip beni sokakta yakaladı. Ama Tarquinius ne isterse, Tarquinius onu alır."

Bilge kendini beğenmiş biriymiş, ama aynı zamanda sert ama adil bir el ile yöneten büyük bir büyücü olarak da bilinirdi. Aynı zamanda

Dünyanın bildiği en güçlü savunma Quirk'i - bir mofo gibi kalkan yapabilirdi. Ve bu kalkanı okul kadar genişletebilirdi. Neverthorn'u bu kadar güvenli yapan da buydu. Çoğu kişi tarafından saygı görüyor, bazıları tarafından tapılıyor, birkaçı tarafından da korkuluyordu.

Nedeni ne olursa olsun, bana hiçbir zaman sıcak ve heyecan verici gelmemişti. Dürüst olmak gerekirse, okula ilk gittiğimde onunla hiç vakit geçirmemiştım.

Bayan Wickersham sırttı, görünüşe göre sözlerimi şaka olarak algılamıştı, ki muhtemelen en iyisi de buydu. "Evet, geri döndüğüne sevindim, Kurabiye. Sen beni en başta yemek yapmaya aşık eden tiplerden birisin. Seni beslemek bir zevk." Kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Bu yüzden burada olduğunu varsayarsam güvende olur muyum?"

"Eh, şimdi sen söyleyince ..."

Ellerini böğürtlen lekeli önlüğüne sildi ve telaşla uzaklaştı, ancak bir dakika sonra portakal marmelatına bulanmış yastık gibi bir kruvasan, bir tabakta iki şişman, parlak sosis ve beyaz fırıncı ipliyle bağlanmış küçük bir paketle geri döndü.

Bunları uzatırken göz kırparak, "Şimdi ve sonra için biraz kurabiye," dedi.

"Tanrı sizi korusun, Bayan Wickersham," diye fısıldadım. "Siz bir azizesiniz. Şimdi bir fincan kahve dilenebilirsem, bu sadist bas yapanların benim için hazırladıkları diğer şeyleri de atlayabilirim."

Ben yüzümü buruşturdum, o da gözlerini kıstı. "Bas yapanlar, ha?"

"Doyen Moreno'nun işi. Anlaşılan ağzımın bozuk olduğunu düşünmüş." "Şu adam. Dışı sert ama içi yumuşak ve yapışkan. Orta." Sırttı ve ben ona ikinci bir tane büyütmüş gibi bakarken başını salladı. "Çıkarken duvarın karşısında yeni bir kahve makinemiz olduğunu duymak sizi memnun edecektir. Zehrinizi seçin ve bir düğmeye basın."

Belki de her şeye rağmen burayı sevecektim.

Bayan Wickersham'ın işine dönmesine izin verdim ve kahve istasyonuna yöneldim. Kendime bir mocha latte yaptıktan sonra merdivenlerin altındaki küçük oyuğa yerleştim. Taş zemine oturduğum anda anılar beynime hücum etti.

Kaç kez tam da bu noktada saklanmış, bir tabak yemeğin başında hıçkıra hıçkıra ağlamış, eve dönebilmeyi dilemişim? Beni buradan kurtaracak bir mucize için dua ettim ... ancak mucizem geldiğinde, bunun en kötü kabusum şeklinde olacağını fark ettim.

Tarquinius'un uzun, pörsümüş yüzü konuşurken üzerimde belirdi.

"Bayan Daygon, annenizin öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Gerisi, şokun sersemliğiyle güçlkle anlayabildiğim paramparça cümleler halinde gelmişti.

Falan filan, okuldan kısa süreli izin, falan filan, cenazesinden sonra derslerine dön, falan filan, düşünceler ve dualar.

Kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım ve yanağımdaki nemi hissedince şaşırarak yüzümü sildim. En son ne zaman annem ya da bir başkası için gözyaşı dökmüştüm?

Onu gömdüğüm gün, işte o zamandı.

Kısa süreli iznim Neverthorn'a bir daha asla dönmememe ve deneseler bile beni bulamayacaklarından emin olmama dönüştü. Kendime bir hayat kurmuştum. Harika değildi ama yine de buradan daha iyiydi. Öğrendiğim şey, ağlamamanın ağlamaktan çok daha eğlenceli olduğuydu. Şimdi tekrar ağlamaya başlarsam lanetlenirdim.

Kruvasanı ağzıma götürdüm ve gevrek hamur işi yerini acı tatlı marmelata bırakırken inleyerek mideye indirdim. Bacaklarımı altımda çapraz bir şekilde katladım ve yemeğin geri kalanına yumuldum. İki sosisimi de yediğimde, kahvemin yarısını içtiğimde ve parmaklarımdaki son ekmek kırıntısını yaladığimde, memnuniyet dolu bir iç çektim. Ve hala daha sonra yemek üzere bir paket yiyeceğim vardı. Hem de kurabiye.

Parmaklarımı bir santim aralıkla tutup birbirine sıkıştırarak paketi bir kibrit kutusu kadar küçülttüm ve bel çantama yerleştirdim. Sonra ayağa kalktım ve koridora geri döndüm.

Kütüphaneye vardığımda, yarım saat önce o kapılara ilk kez yaklaştığımdan çok daha iyi hissediyordum. Yine de eşikte durakladım - benim hatam.

"Girin! Acele edin!" diye bağırdı genizden gelen bir ses, sol tarafımda bir yerden.

Odaya adımımı attım ve bir uçtan bir uca kitaplarla dolu, üzerlerini görmenin imkânsız olduğu devasa maun masaya doğru döndüm.

"Orada öylece durma, hadi o zaman, bütün sıcaklığı dışarı veriyorsun!" diye seslendi.

Gözlerimi kısıtım, acaba kitaplar mı konuşuyordu, yoksa - "Aman çocuk, beni duyuyor musun, duymuyor musun?"

Kitapların arkasındaki kadını ancak o zaman görebildim. Ya da en azından bir kısmını. Şu anda görünen tek şey bir yığın çelik grisi bukle, bir çift gözlüklü göz ve kısa bir burun çıkıntısıydı.

Doyenne Portencia. Sefil yaşlı - boğazım düğümlendi ve ben düşünürken bile kelimenin değiştiğini hissedebiliyordum.

"Bağımsız çalışma mı yoksa okul içi ceza mı?" diye sordu, masanın etrafında dönme zahmetine katlanmadan.

"Ceza."

"Hangi sınıf?" Altımda oturmasına rağmen burnunun ucuyla bana bakmayı başarmıştı.

"Beni Doyenne Elmwood gönderdi."

Gözleri kısıldı ve eliyle işaret edince ben de ona sakince gülümsedim. "Arka oda, en sağda. Kapıdan giriş yapın. Görevin kendini açıklıyor."

Kütüphaneye doğru ilerledim, sonsuz gibi görünen raflara ve bilgisayar sıralarına hayretle baktım. Bağımsız çalışan birkaç büyük öğrenci olsa da, geri kalanlar muhtemelen derste olduğu için alan çoğunlukla boştu.

Sen hariç hepsi, koca ağız.

Pişman olmak istedim. Gerçekten istedim. Ama tek pişmanlığım daha keskin hakaretler bulacak zamanımın olmamasıydı. Eğer cezaya kalacaksam, bunu hak etmiş olmalıydım.

Belirlenen odaya ulaştığımda kapıyı botumun ucuyla iterek açtım ve içeri adım attım ama duvardaki bir pano fener gibi parlamaya başlayınca durdum.

Doyenne Portencia, "*Kapıda imza atın,*" demişti.

"Doğru," diye mırıldandım, bir kalem arıyordum. Kalem yoktu, bu yüzden boş kâğıda imzamı attım ve bir an sonra adım belirdi. Bir an için parladıktan sonra kâğıdın içine gömüldü, gece kadar siyahtı.

Sihirli dünyaya geri dönmek güzel bir şeydi ama bunu kendimden başka kimseye itiraf edecek değildim. Ve kesinlikle burada olmanın yarattığı travmayı telafi edecek kadar güzel değildi.

Ama bir de Opie vardı ki mutluluktan ne yapacağını şaşırmişti - o sabah iki kız onu aralarına alırken yüzünde beliren ifade onun için her şeydi. Uzun zamandır büyülü Dwimmer dünyasının bir parçası olmayı hayal ediyordu. İçimi çektim. Top oynamak zorundaydım.

En azından şimdilik.

Boş odaya girdim ve arkada bir yere oturdum.

Her masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı.

En yakın dizüstü bilgisayarı açtım, anında açıldı. Bir saniye boyunca boş boş baktım. Standart bir arayüze benziyordu ama internet simgesi yoktu. Onun yerine sihirli bir değnek vardı.

Her şeye rağmen Dwimmer diyarının dışına internet aracılığıyla bir mesaj gönderebilir miydim? Düşük bir ihtimaldi ama deneyerek kaybedecek bir şeyim yoktu. Gmail'imde oturum açmayı denedim ama site arandığında bile çıkmıyordu.

"Hadi," diye fısıldadım. Bir şey çıkmadı. Görünüşe göre, yerel ağda çalışan sadece telefonlar değildi. "Orospu çocuğu kayın." Kaşlarımı çattım. "Kayın. Kayın!" Elimi masaya vurdum.

Yapacak başka bir şey bulamayınca, yenilgi içimde yuvarlanırken, başarısız arama motoru sonuçlarımdan sonra asaya tıkladım. Uçan bir sihirbaz ekranın etrafında mini bir kasırga gibi vızıldadı, ardından *Bir ödev seçin* yazısı ve altında tıklanabilir iki seçenek belirdi.

- Karanlık bir Dwimmer ve kaçınılmaz yenilgileri hakkında 5.000 kelimelik bir makale yazın. Kütüphane kaynaklarını kullanın ve çalışmanıza atıfta bulunun.
- Gözaltına alınmanıza neden olan saygısızlığı yaptığınız duayen veya duayeneye sone şeklinde bir özür yazın.

"Oh, benimle dalga geçiyor olmalısın."

Bu benim ilk cezam değildi, payıma düşeni almıştım ama cezalar görünüşe göre yıllar geçtikçe daha da aptallaşmıştı. Bana önerilen şeylerden herhangi birini yapmaktansa Bones'un boş göz çukurlarından birini yalamayı tercih ederdim. Yine de orada otururken, seçeneklerin metin rengi siyahtan turuncuya, sonra da kırmızıya dönuştü.

Görevinizi şimdi seçin!!! yazısı, kaybolmadan önce bağırarak bir uyarı gibi ekranda belirdi.

"Tanrım!"

İç çekerek B seçeneğine tıkladım, bu da çiçekli kenarlıklı lüks bir kırtasiye malzemesini taklit eden yeni bir pencere açtı. Odaya göz gezdirdim, birkaç adım öteden bir sandalye kaptım ve benimkinin yanına çektim. Sonra ayaklarımı yukarı kaldırdım, parmaklarımı çıtlattım ve başladım. Kelimeleri söyleyemesem de en azından yazabilirdim.

Bir zamanlar Pendergast adında bir kaltak vardı.

DİZÜSTÜ BİLGİSAYAR, daktilo parmaklarımın üzerine dişsiz bir çene gibi kapandı ve acı dolu bir nefes verdim.

"Bisküvinin oğlu!" Ellerimi geri çektim ve ağrıyan eklemlerimi esnettim.

Belli ki akademi, bedensel cezanın yirminci yüzyıla ait olduğu konusunda bir ders almamıştı.

Bir dakika kadar sonra dizüstü bilgisayar tekrar açıldığında eklemlerim hâlâ sızlıyordu.

Bu sefer sadece bir seçenek kalmıştı ve ben bir inilti çıkardım.

Görünüşe göre günümü uzun zaman önce ölmüş ya da hapsedilmiş bir cadı ya da büyücüyü araştırarak geçirmem gerekecek. Ama bu hemen şimdi başlamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Erteleme konusunda uzman sayılmazdım.

Bilgisayarı kapattım ve botlarımın parmak uçlarına baktım. Eğer bir büyücü gibi giyinmemiş olsaydım muhtemelen kendimi daha çok kendim gibi hissederdim.

Stepford karısının hazırlık okulu versiyonu.

Her şey sırayla.

Ayağa kalktım ve kravatı boynumdan çözdüm, şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Belime gevşekçe bağladım ve aşağıya doğru çekerek kalçalarımın sarkmasını sağladım ve uçlarının yana düşmesine izin verdim. Sonra, bel çantasına yöneldim. Ayarlanabilir kayışları birkaç kez çekiştirerek, omzumdan karşı kalçama kadar çapraz bir şekilde vücuduma sıkıca oturtmayı başardım.

Artık çocuk bezi ve el dezenfektanı yerine daha çok ısı koyabileceğim bir yer gibi hissettiriyordu.

Tam pantolonumun paçalarını daraltarak botlarımın içine sokmak için değişiklik yapmayı düşünüyordum ki kapı aralığından alçak bir ses seslendi.

"Merhaba."

İrkildim ve elimi kaldırdım, parmaklarımın ucunda bir rün hazır bekliyordu. Eski sokak alışkanlıkları zor ölürdü ve bana gizlice yaklaşmak suratıma bir rün yemek için iyi bir yoldu. Ya da bir yumruk.

Dalgalı kahverengi saçları ve kedi gözü gözlükleriyle yirmili yaşlarının başında görünen bir kız, olabildiğince acınası bir halde orada duruyordu. Neredeyse onu heceleme alınmamış olmasını umarak elimi hızla indirdim.

"Bu ceza mı?"

"Evet," dedim yarı cesaretlendirici bir gülümsemeyle. "Sadece imza attığınızdan emin olun."

Yaptı, sonra parmak uçlarında odaya girdi.

"Burada olduğuma inanamıyorum. Ben ..." Çaresizce omuz silerken solgun boğazı çalışıyordu. "Daha önce hiç başım belaya girmemişti."

Ciddi misin?

"Cidden mi?"

Başı *hiç* belaya girmemiş miydi? Hiç mi? "Neden içeridesin?"

"Emin değilim." Çökmüş omuzlarını silkti ve benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "Sadece ders hakkında birkaç soru sordum. Doyenne Elmwood sinirlenmiş görünüyordu ve daha önce hangi evde olduğumu sordu. Ona Felinita dedim. "Anlaşıyor" dedi ve ben de nedenini sordum, çünkü ne demek istediğinden emin değildim." Durakladı.

ve alt dudağını kemirdi. "Sanırım yanlış bir şey söyledim. Görünüşe göre, nedenini sormak bana düşmez ve buraya gelip tavrımı düzeltmem gerekiyordu."

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Nikita biz çocukken de kötü kalpli bir kızdı ve yardakçıları hizaya gelmezse hemen düşmanı oluverirlerdi. Onun ve Kirinash Hanesi'nin geri kalanının Felinita ile her zaman kafa kafaya gittiği gerçeği muhtemelen yardımcı olmadı. O baktı etrafında ve sonra vuruldu Ben a Kafam karıştı Kaşlarını çat.

"Ross nerede?"

"Ross kim?"

"Doyenne Elmwood'a," - sesini fısıltıya indirdi - "b-kelimesi demeye çalıştığı için buraya gönderilen adam. Hepimize küfür yasağı getirildi. Görünüşe göre yeni ev arkadaşlarımızdan biri ağzını bozmuş."

Boğazımı temizledim. "Onu görmedim."

"Tuhaf. Seni gönderdikten hemen sonra onu da buraya gönderdi."

Bu yıl Neverthorn Akademisi'ndeki tek asi ben değilmişim gibi görünüyordu. Ya öyle ya da Ross rekor bir sürede müthiş bir sone yazmıştı.

"Henüz ortaya çıkmadı, zaten gördüğüm kadarıyla da çıkmadı, ama eminim kimse aramaya gelmeden çıkacaktır. Senin adın ne bu arada?"

"Fable Delphinium O'Shanahan. Siz de Bayan Daygon'sunuz. İlk adınız?"

"Harlow. Memnun oldum, Fable."

Sandalyesine yerleşirken derin bir iç çekti. "Seninle de. Tuhaf davrandığım için özür dilerim. Annemin her zaman söylediği gibi, ortalığı karıştırmayı sevmiyorum. Ben insanları memnun eden biriyim."

"Ah, evet. Sanırım benim daha çok bir ayı-poker olduğumu söyleyebilirsin."

Dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü ve sonra şaşkınlıkla geri çekildi.

"Oh! I sadece fark ettim senin Üniforma.Güzel yol için giymek çantan."

"Bel çantası," diye düzelttim başımı sallayarak. "Ve evet, böylesi çok daha iyi görünüyor."

Öğrenci üniforması giymiş uzun boylu bir adam içeri girmeden bir saniye önce bir erkek sesi konuşmamızı bölerek, "Vay canına, bugün çok iyi olmalı," dedi. Neredeyse ela olan gözleri çarpıcıydı, uzun koyu renk kirpiklerle çevriliydi ve bu kirpiklere ulaşmak için çok fazla para harcayabilirdim. Koyu kahverengi teni ve sık kesilmiş siyah saçları gözlerini daha da belirginleştiriyordu. "Ross Elkson," dedi bana yaklaşıp elini uzatarak. "Fable'la dün oryantasyonda tanışmıştım."

"Harlow." Onu zorunlu olarak salladım ve uzaklaşmak için hamle yaptım ama ela gözleri benimkilere kilitlenmiş halde bir saniye daha beni tuttu.

"Bacakların mı yoruldu güzelim? Çünkü seni gördüğümde beri aklımdan çıkmıyorsun."

"Blerf," diye mırıldandım, öğürür gibi yaparak. "Bunu benden çok daha genç ve aptal birine saklayalım, tamam mı Romeo?"

Omuz silkti ve bana rahat bir gülümseme attı. "Denemeye değer."

Tam ona son kırk beş dakikadır nerede olduğunu soracaktım ki başka bir ses duyuldu, bu seferki kadındı.

"Sınıfında sadece beş kişi kaldı ve onlardan biri de Phyllis!" Kıvırcık siyah saçlı, Ross'tan birkaç ton daha açık tenli bir kız bize doğru yönelirken şaşkınlıkla başını sallıyordu. "Buraya ilk gittiğimde Elmwood'da öğretmen olduğunu hatırlamıyorum. Ve benden *belki* beş yaş büyük bir kızın, artık büyüdüğüm için benimle çocukmuşum gibi konuşmasına izin vermem mümkün değil. Böyle bir şey olmayacak ve bunu ona açıklamak zorundaydım." Parmaklarını bana doğru oynattı. "Adım Marina."

"Harlow," diye el sallayarak karşılık verdim. "Phyllis kim?"

"Phyllis sınıfın köşesinde oturan altmış beş yaşındaki kadın," dedi Fable gözlüklerini düzelterek. "Görünüşe göre, Phoenix Evi bu döneme geç eklendiği için bizi denetleyecek kimse yokmuş. Evimizin annesi olarak görev yapacak ama aynı zamanda derslere de bizimle birlikte gelecek. Uslu durduğumuzdan emin olmak için."

Tuhaftı. Her şey çok tuhaftı.

"Peki başka kim kaldı?" Beynim olayların akışını takip etmeye çalışırken sordum.

"Parlak kızıl saçlı Gary, biri Ellie diğeri Caterina adında iki kız ve Zeed Sorn adında bir adam var. Çok zeki biri," dedi Marina.

Fable başını sallayarak, "Katılıyorum," diye ekledi. "Benden iki yıl ilerideydi ama arkadaşlık ve Neverthorn'daki en zeki çocuklardan biri olduğuna şüphe yok."

"Geri kalanımız muhtemelen vaktimizi boşa harcıyoruz," dedi Marina. "Sana bunu söyleten nedir?"

Fable omuz silkmeden önce önce Ross'a sonra da Marina'ya bir bakış attı.

"Kitapla ilgili her şeyde çok iyiydim... Zeed de öyle, ama öğrendiğimiz kadarıyla hiçbirimiz rün işçiliği konusunda sınıfımızın en iyisi olarak mezun olmamışız gibi görünüyor... tabii sen olmadıysan?" Fable bana bakarak sordu.

"Oh, Tanrım hayır," diye homurdandım. "Sınıfımın sonuncusu bile değildim. Burada dört aydan az zaman geçirdim ve geleneksel rune işçiliği becerilerim çöp gibi."

Odanın üzerine çöken ani sessizlik bir kütüphane için bile ürkütücüydü.

"Madem hepimiz berbatız, o zaman burada ne işimiz var? Neden biz?" Marina mırıldandı. "Tanrılar, bu şakadan nefret ediyorum!"

Ross yavaşça başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok ama Marina'ya katılıyorum," dedi. "Eminim Zeed bu işi halletmiştir. Hepimiz işi ona bırakıp çekip gitmeliyiz."

"Bu iş kimsenin elinde değil," dedi huysuz bir kadın sesi, "siz nankörlerin hepsinin aynı anda gözaltında olması da bunun kanıtı. Ellie, Caterina ve Gary o sınıfta zar zor tutunuyorlar."

Kafamı kaldırdığımda yaşlı bir kadının odaya girdiğini gördüm. Kaşları çatılmış, yüzünde zaten çok derin olan çizgiler daha da derinleşmişti. Altmış beş yaşında olabilirdi ama belli ki zor günler geçirmişti. Viktorya döneminden kalma simsiyah dul otlarına benzeyen bir şey giydiğini şaşkınlıkla fark ettim.

Phyllis, eğer tahminci bir kız olsaydım.

Uzun boylu, zayıf, yirmi yaşlarında, yüzü Michelangelo tablosu gibi olan bir adam, az önce limon yemiş gibi ağzı büzüşmüş bir halde o n u n arkasından odaya daldı. Yeşil gözler, kalın düz

Siyah saçlı... Emin değildim ama tahmin yürütecek olsam Asya kökenli olduğunu söyledim.

Ross kıkırdadı. "Zeed, sen de mi adamım? Ne oldu, ondan daha güzel olduğun için mi kızdı?"

"Elmwood iğrenç biri. Kesinlikle iğrenç. Tek yapmaya çalıştığım ona mantığının neden hatalı olduğunu açıklamaktı, o da beni kovdu," diye tersledi Zeed, Ross'a pis bir bakış fırlatarak.

"Burada öğretmenleri kötölemene izin vermeyeceğim. Hepimiz gibi o da büyük bir stres altında," dedi Phyllis her günkü sesiyle. "Doyenne Elmwood'un ders saatinin geri kalanında kütüphaneyi kullanabilir ve beş bin kelimelik raporlarınızı bitirebilirsiniz."

"Beş bin kelime mi? Tek seçenek bu mu?" Zeed kaşlarını çatarak sordu.

"Görünüşe göre artık öyle. Bunun için sınıf arkadaşınız Harlow'a teşekkür edebilirsiniz, çünkü o sone seçeneğini denedi ve geri kalanınız için mahvetti," dedi Phyllis, başını sertçe sallayarak. "Tam öğlen döneceğim. Sonra Politika'ya gideceğiz, ardından da Hava Durumu Manipülasyonu ile günü kapatacağız."

Baston taşıdığını ancak bastonunu taş zemine sertçe vurduğunda fark ettim.

"Hepiniz okula geri döndüğünüzü ve öyle davranmanız gerektiğini kabul ederseniz yeniden doğru adım atabilirsiniz. Tarquinius kötü olmak istediği için değil. Çünkü bazılarımızın ya da en azından sizlerin, ölüm kalım meselesi olan durumlarla karşı karşıya kalma ihtimali var. Bu yüzden, bu sefer iyi ve itaatkâr öğrenciler olabileceğimizi Bilge'mize gösterelim, olur mu?"

Odanın arka tarafını taradı, sırayla her birimizle göz göze geldi ama en uzun süre benimle oyalanmış gibi görünüyordu. Benim sorunlu olduğumu çoktan anlamıştı. Hepimizden daha yaşlı olabilirdi ama zekâsı çok keskindi. Onu bizden sorumlu tutmalarına şaşmamalı.

Tamam, Phyll. Seni görüyorum.

"Gidin bakalım!"

Bu kadının beni hayal kırıklığına uğratıp uğratmamasını neden önemsemişimi sadece Hecate biliyordu ama kendimi diğerlerine katılmak için hızla ayağa kalkarken buldum.

Marina, Zeed ve Ross nefes nefese homurdanarak grup halinde odadan çıkarken, Fable geride durmuş, soru dolu gözlerle beni süzüyordu.

"Birlikte çalışmak ister misin? Sen kaynak toplamak istersen ben de yazmaya başlayabilirim," dedi yanakları pembeleşerek. "Hem Naomi Gonzalez hem de Artemis Norcroft hakkında epey bir şey biliyorum zaten."

İkisinin de adını duymuştum, bu yüzden başımı salladım. "Ayrıca, araştırma konusunda harikayımdır," diye ekledi.

Burada arkadaş edinecek kadar uzun kalacağımdan şüpheliydim ama bu işi tek başıma yapmaya çalışmaktan iyidir. Ayrıca, o da önce House Felinita'ydı ... ortak noktamız buydu.

Sonraki bir saat boyunca, seçtiğimiz karanlık cadı ve büyücü hakkında bulabildiğim her şeyi kütüphanede aradım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok şey vardı. Her biri için ikişer tane olmak üzere dört tam biyografi ve çeşitli Dwimmer ansiklopedilerinde ve ders kitaplarında onlardan sayısız kez bahsediliyordu.

"Mükemmel," dedi Fable sevinçli bir gülümsemeyle, ben bir başka kitabı daha masaya *bırakırken*. "Şimdi mikrofilmi kontrol edebilir ve her biri hakkında biraz daha kişisel bir şeyler bulabilir miyiz diye bakabilirsen. Yüz yıldan fazla zaman önceydi, bu yüzden video klipler olmayacaktır, ancak çocukluklarına ait arşivlenmiş siyah beyaz fotoğraflar ya da buna benzer bir şey bulabilirsiniz. Başlangıçta nasıl bu kadar masum olduklarını ve sonra ..." ellerini pençe şeklinde kıvrırdı ve gözlerini tehditkâr bir şekilde kısarak "kötüleştii" dedi.

En yakın dizüstü bilgisayar bankasını buldum ve oturdum. Parmaklarımı çaprazlayarak küçük sihirbaza tıkladım ve bu sefer beni bir intranete götürdü. Biraz dolaşmam gerekti ama sonunda Fable'ın aradığı şeyi buldum. Yüzlerce cadı ve büyücünün video klipleri alfabetik olarak arşivlenmişti.

Önce Naomi'ye gittim, soyadını yazdım ve üç resim buldum. Sonuncusuna tıkladım ve ekranda soluk sepya tonlarında bir görüntü açıldı. Yarısı yenmiş bir karpuz dilimi tutan bir çocuk vardı, diğer yarısını da gömleğine ve yüzüne sürmüştü.

Naomi, geniş gülümsemesi ve tombul yanaklarıyla çok tatlı bir kızdı. Daha sonra büyümeye başlayan bir kadın gibi görünmüyordu.

Tüm insan Dim'leri öldürmek ve tamamen büyülü bir dünya yaratmak için bir yeraltı hareketi.

Tanıdık geldi. Her karanlık büyücünün en büyük dileği gibiydi, Işıksız dünyayı ve içindeki herkesi yok etmek.

Bir önceki resme kaydardım ve eski bir gazeteden bir nişan fotoğrafı bulmak için açtım. Aralık 1936'da evlenmişti ve bir önceki resimde içinden taşan neşe uçup gitmişti. Yenilmiş görünüyordu. Sanki biri ışığının üzerine bir abajur koymuştu. Kendimi tuhaf ve hüzünlü hissetmeme neden oldu, ben de çıktım. En son resim bundan bir yıl sonrasına aitti ve onu açmaya zahmet etmedim.

"Onlara sen karanlık tarafa geçmeden önceki eski güzel günleri gösterelim, buna ne dersin Naomi?" Mırıldandım ve görüntüyü yakındaki bir yazıcıya gönderdim.

N'lere doğru kaydardım ve sırada Norcroft'u buldum. Bir düzineden fazla resim çıktı. Düşündüm. O zamanlar tüm şan şöhret erkeklerdeydi.

Yaşlı Arty için seçtiğim üç resmin sonuncusunu basmayı henüz bitirmiştim ve kendimi durdurduğumda sihirbazı kapatmak üzereydim.

Bu muhtemelen kötü bir fikirdi.

Bildiğim kadarıyla, bazı alarm zillerinin çalmasına bile neden olabilirdi. Ama yine de kimse *yapamayacağı* söylememişti.

Yukarı doğru kaydırırken parmaklarım kıpırdadı.

Norcroft.

Nopler.

Nolan.

Önümdeki ekranda, öyle olmadığını bildiğim halde bir şekilde diğerlerinden daha büyük görünen isme bakarken donakaldım.

Nocta.

Şu anda onun hakkında daha fazla şey bilmeye gerçekten ihtiyacım var mıydı? Belki başka bir gün, burada olmanın şokunu atlattıktan sonra kendimi daha da korkutabilirdim.

Tıklamak ya da tıklamamak. İşte bu -

Tıklayın.

Bir düzine resim dosyası belirdi, gazete kupürleri çıktı ve manşetleri taradım.

Haznedar Wenton ve İki Küçük Çocuğun Öldüğü Araba Kazasının Nocta'nın İşİ Olduğu Anlaşıldı.

Nocta, Heronius Tarafından Durdurulmadan Önce Karanlık Ada Kıyılarına Ulaşırken Kıl Payı Kaçırdı.

Bir Dönemin Sonu . . . Heronius Öldürüldü, Nocta Açık Savaş İlan Etti.

Burnumdan bir nefes çektim ve yavaşça dışarı verdim.

Hayır. Bu sayfaların hiçbirini okumama gerek yoktu. Şu anda değil. Onu yenmek için görevlendirilmiş ikinci sınıf runecrafter'lardan oluşan ayaktakımı ekibiyle tanıştığımda değil.

Yine de, düşmanını tanımak kendini tanımaktır. Böyle söylenmiyor muydu?

Nocta'nın düşmanım olup olmadığından hâlâ emin değildim. Onunla karşılaşma ihtimalim yok denecek kadar azdı. Aslında, yeni ev arkadaşlarımdan hiçbiri tam olarak güven vermiyordu. Bize henüz söylenmemiş bir şey olduğunu varsaymak zorundaydım. Tarquinius'un içimizden birinin ilk gün sınıftan atılmaktan daha fazlasını yapabileceğini düşünmesine neden olan bir şey.

Phoenix Evi'ni farklı kılan neydi? Belki de asıl soru buydu.

Bağlantıyı gördüğümde son kupürleri de kapatmak üzereydim. Ekranın altında, birkaç hafta öncesine ait tek bir video dosyası vardı. Açmaya çalıştım ama ellerim donmuş gibiydi. Aslında, tüm vücudum aniden korkudan buz kesmişti.

Ekranın içinden atlamayacak, aptal.

Derin bir nefes alıp burnumdan verdim ve sonra açtım. Karşıma megawatt gücünde gülümseyen güzel bir haber spikeri çıktı.

"Ve bu ayın asırlık büyücü ve cadılarının listesi bu kadar. Umarım hepiniz iki yüzüncü yılınıza ulaşırsınız!"

Gülümsemesi soldu ve bir parmağını neredeyse görünmez olan kulaklığına götürürken kaşları çatıldı.

"Ve bu da şimdi geldi, Dwimmercraft Digest'e özel. Cadılar ve büyücüler ... yaklaşık elli yıldır ilk kez, elimizde

Nicodemus Oliphant'ın, diğerk adıyla kötü şöhretli büyücü Nocta'nın bir resmi olduğuna inanıyorum."

Kadın kayboldu ve onun yerine bir resim belirdi. Dehşetin soğuk parmakları ensemden aşağı inerken uzun bir süre ona baktım.

Görüntü bir videonun ekran görüntüsüydü, bu yüzden pikselleşme çok iyi değildi.

Bana bakan adamın tuzlu ve biberli saçları ve çoğu kişinin yakışıklı diyeceğı köşeli bir yüzü vardı. Ama beni esir alan onun gözleriydi. O gözleri görmeyeli onlarca yıl olmuştu ve sadece bir kez görmüşüm ama tıpkı hatırladığım gibiydiler. Öfke, acı ve biraz da delilikle doluydu. Mor, gümüşü irisli, tıpkı benimkiler gibi.

"Kim o?" Fable omzumun üzerinden fısıldadı. Ama cevap vermek için boğazımı bile zorlayamadım.

Çünkü o resimdeki adam - Nocta, dünyamızdaki en büyük kötülük. Her köşede gizlenen büyük kötü kurt. Neverthorn'da bulunmamın sebebi . . .

Babamdı.

Şaşkın bakışlı bir Fable'ın yanından geçip tökezleyerek kütüphaneden çıkmadan önce boğazımı sıkan boğazımdan **Zar** zor bir mazeret

çıkarmayı başardım. Geniş koridorun duvarları üzerime kapanıyor gibiydi ve yaklaşan treni durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum.

Banyonun kapısını iterek açıp dışarı çıkan kızın neredeyse üstünü başını yırtarken, "Affedersiniz!" diye bağırdı sert bir ses.

Bir şeyin yok. Burnunuzdan derin nefes alın, ağzınızdan verin.

Ama iyi değildim. Beş dakikadan daha kısa bir süre önce, babası olmayan, beleşçi, bir kez tanıştığım bir adam olan milyonlarca insan gibiydim. Onu tanıdığım tek isim Nic'ti. Bir daha karşılaşacağımı hiç düşünmediğim bir baba.

Şimdi, Dwimmer dünyasındaki en nefret edilen, en tehlikeli büyücünün kızıydım.

Kıyamet kopmadan önce duraklardan birine girmeyi başardım.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve başımı serin taş duvara yaslamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Nefeslerim kısa, çılgın nefesler halinde geliyordu, her biri umutsuz bir hava mücadelesiydi. Kalbimin güm güm attığını hissedebiliyordum, düzensiz bir davul gibi atıyordu ve yankısı tüm vücudumda yankılanıyor gibiydi.

Korkunun metalik tadı dilimi kapladı, çaresizliğimin acı bir hatırlatıcısıydı. Buraya gelmek için o kadar acele etmeme rağmen, şimdi sanki duvarlar üzerime kapanıyor, beni boğuyordu. Zihnim, her biri bir öncekinden daha korkunç olan binlerce parçalanmış düşünceyle dolup taşıyordu. Kabinin dışındaki dünyanın varlığı sona ermişti. Sadece ben, dehşetim ve soğuk, inatçı zemin vardı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve ben de onlara izin verdim, göremediğim ya da dokunamadığım ama varlığımın her zerresinde hissedebildiğim bir güç tarafından tüketildim. Zaman kavramını tamamen yitirmiştim ama kabinin dışından gelen akan su sesi paniğimi bastırdığında dizlerim ağrıyordu. O zaman bile, arka planda oynayan, gerçekliğimden kopuk bir film gibiydi.

Tuval

t.

Kilit.

Fayan

slar.

Örüm

ek.

Sonsuzluk gibi geldi ama sonunda panik, buharı tükenen bir fırtına gibi dinmeye başladı. Göğsümün etrafındaki bant gevşedi ve göğsümdeki çarpıntı yavaşladı.

Odadan gelen sesler paniğe kapılmamı

engelledi. "Ona karşı nazik olmalıyız."

"Neden yine?"

"Çünkü o yeni ve ... Tarquinius bizden istedi. Buna değeceğini biliyorsun."

Ağır bir iç çekiş. "Yine de hiçbir şey yapamıyor! Basit bir rune bile yapamayan bir kızla arkadaş kalırsak diğerleri bize güler, Phoebe."

Sayfa, Opie hakkında konuşuyorlardı.

Titreyen ellerimle mandala uzandım ve ahır kapısının kilidini açtım. Dışarı adım attığımda banyonun serin havası beni karşıladı, küçük ama hoş bir rahatlama oldu ama iki kız çoktan gitmişti. Şu anda bununla uğraşamazdım, kendi akıl sağlığımı zar zor bir arada tutabiliyorken olmazdı.

Doğrudum, omuzlarım ve boynum sıkılmaktan kaskatı kesilmişti. Sonra titreyerek nefesimi içime çektim ve yavaşça dışarı verdim. Panik

eğer dikkatli olmazsam on kat geri gelebilirdi. Şu anda her şeyden çok ihtiyacım olan şey biraz boşluk ve temiz havaydı.

Lavaboya yaslandım. Yüzüm harap olmuş, lavanta rengi gözlerim kızarmış ve şişmiş, saçlarım terden kayganlaşmıştı. Yanaklarıma soğuk su sıçrattım ve soluk sarı saçlarımı hızlıca topuz yaptım. Sonra kapıya yöneldim ve yüzümü yere çevirip gözlerimi yere dikerek dışarı çıktım.

Bir ayağımı diğerinin önüne koydum ve okulun ön kapısından çıkana kadar hareket etmeyi bırakmadım.

Birkaç dakika önce çok vahşi ve dağınık olan sayısız düşünce tek bir düşünceye indirgenmişti.

Nocta benim babamdı.

Kan kulaklarımda gümbürdüyordu ve hareket etmem gerektiğini biliyordum, yoksa girdaba doğru bir dalış daha yapacaktım.

O sabah geçtiğim ana kapılara doğru yürüdüm. Bu kadar kısa sürede her şeyin değişmesi çok garipti.

Bacaklarım titredi ve sanki beni kovalayan düşünceleri geride bırakabilecekmişim gibi koşmaya başladım.

Kapılar geri çekildi ve ben koşarak içeri girerken kapıdan çıkmama izin verdi. Kendimi olabildiğince zorladım, kollarımı ve bacaklarımı pompaladım.

Nevershoppes'in arkasından dolanan patikayı takip ettim. Her iki tarafındaki ağaçlar güneşi engelliyordu ama karanlığın etrafımdaki dünyayı gölgelere boğması umurumda değildi. Suyun kenarına kadar koştum, sonra bedenim ve zihnim sakinleşmeye başlayana kadar kıyı boyunca koştum.

Sonunda kendimi büyük bir kayanın düz tepesinde buldum ve nehrin karşısına baktım. Charon tam ortadaydı, teknesi dalgaların arasında hafifçe sallanıyordu. Başını bana doğru çevirdi ve ben de ayak parmaklarıma, suyun karayla buluştuğu yere baktım. Bir adım geri çekildim, ölümle arama mesafe koyarak ona doğru bir el kaldırdım.

"Özür dilerim, bu kadar yakın olduğumu fark etmemiştim." Sözsüzce arkasını döndü.

Karnım guruldadı ve bir elimi yüzümde gezdirerek terin en kötüsünü temizledim.

İlk şokun ve paniğin bir kısmı geçtiğine göre aklımda tek bir hedef vardı. Nevershoppes sokağının en ucundaki Kara Ayı barı. Reşit olmayanlara açık değildi, resmi olarak hiç içeri girmemiştım ama mutfağın arka kapısından yeterince çalmıştım ve yemeklerin ne kadar iyi olduğunu biliyordum. Yağlıydı ve Neverthorn'un şef kalitesindeki yemeklerinin yüksek seviyesinde değildi. Şu anda bir bardak birayla birlikte tam da ihtiyacım olan şeydi.

Patika başına geri döndüm ve çalıların arasından eğilerek barın arka tarafına geçtim. Kapı sıcağı dışarı atmak için aralıktı ve gelen seslere bakılırsa öğle yemeği telaşı tüm hızıyla devam ediyordu.

Kapıya doğru kayarak elimle hızlıca bir rune çevirdim ve büyüü işaret parmağımın ucunda hafifçe tuttum. Parmağımı şıklattım ve büyü mutfağa doğru fırladı, bir garsonun başının üzerinde dengelediği içecek tepsisine çarptı.

Tepsi devrildi ve bira etrafına dökülürken sanki sadece içkiyle ıslanmamış da bıçaklanmış gibi kan donduran bir çığlık attı. Mutfak çalışanlarının hepsi bağıriş çağırışın ne olduğunu anlamak için dışarı koştu ve ben de en yakındaki paket servis poşetini ve yanında duran, üstünden köpükler saçılan kehribar renginde bir bira bardağını kaptığım gibi içeri girdim.

Barın yan tarafına doğru ilerleyerek devrilmiş bir kütük buldum ve parmaklarımın bir hareketiyle onu yuvarlayarak duvara yaslادım. Oturdum ve paket servisi açtım.

Sonuç.

Duble balık ve patates kızartması, ekstra tartar sosu ve ... Bardaktan bir yudum aldım. Beergarita. Mükemmeldi. Yudum, bardağın yarısını devirmeme dönüştü, vızıltı beni hızla etkiledi. Dwimmer alkolü için çifte puan, Unlit dünyasından gelenlerden daha büyük bir etkisi vardı.

Buz gibi içkiyi yanıma koydum ve balığa başladım - hamurunda gerçek dereotu olan mükemmel lapa lapa pisi balığı. Kremalı tartar sosuna neredeyse ihtiyacım yoktu.

Neredeyse.

Kendimi yemeğin lezzetlerine odakladım, burada bulunma sebebimi görmezden gelerek duygularımı yedim ve her şey yolundaymış gibi içtim.

son yudumum olacaktı.

Yeni bulduğum gerçeğini görmezden gelerek -

Hayır.

Hala yiyorum. Hala oraya gitmiyorum.

"O çantayla iyi hamle." Köşeden bir figür tökezleyerek bana doğru geldi.

Diğer dükkanlar öğle yemeği için kapalıydı, bu yüzden rahatsız edilmeyeceğimi umuyordum ve bir iç çektim.

"Teşekkürler."

"Bir dahaki sefere param olmadığında bu numarayı kullanacağım -" Adam duvara çarptı, yığılıp kaldı ve hemen horlamaya başladı.

Anlaşılan bugün içkiye erken başlayan tek kişi ben değildim. Yemeğime döndüm.

Sıcakken ye, Harlow.

Birkaç metre ötedeki çalılıklardan gelen bir hışırtı beni tekrar durdurdu, bir lokma balık ağzımın yarısına kadar gelmişti. Bir hareket ve ardından küçük, paytak paytak yürüyen bir hayvan ortaya çıktı. Beyaz gövdesi, siyah maskesi ve kuyruğunun etrafındaki siyah halkalarıyla geleneksel görünümlü bir rakun değildi. Ama burası Dwimmer dünyasıydı. Her şey mümkündü.

Küçük, gür dilenci gözlerini kısarak bana baktı ve minik pençeleriyle bir tutma hareketi yaptı.

"Olmaz dostum." Lokmayı ağzıma tıktırdım ve çiğnedim. "Git kendi yemeğini bul, çöp haydut. Nasıl bir gün geçirdiğim hakkında hiçbir fikrin yok." Hayır, bilgisayarda ne bulduğumu düşünmüyordum. Ona elimi salladım. "Buraya geri dönmeye zorlandım. Ağzım tılandı!"

Sanki beni ben olmaktan çıkarmaya çalışıyorlardı. Kimliğimden gerçek sesime kadar her parçamı çalmaya çalışıyorlardı. İçimde duygular kabardı ve parmaklarım karıncalandı.

Paytak paytak biraz daha yaklaştı ve ellerini tekrar kavradı, bu sefer görmezden gelinemeyecek kadar sevimli olan yumuşak bir cıvıltı çıkardı. İç çektim. Acıklı hikâyelere bayılırdım.

"Peki. Al." Ona biraz patates kızartması attım.

Hemen koşarak yaklaştı ve onları kaptı, her seferinde bir tane yedi, ağzı açık çiğnerken yüzündeki mutluluk belliydi.

"Çok güzeller, biliyorum." Başımı salladım, uzandım ve fazladan tartar kaplarından birini buldum. Açtım ve yerde ona doğru kaydardım. "Batır onları."

Fincanı kaptı ve tam da bunu yaptı, patates kızartmalarını daldırdı ve sonra kemirdi. İçinden yumuşak bir mırıltı çıktı, bir kediden pek de farklı değildi.

Onunla konuşmak kolaydı ve sonunda küçük bir fısıltıyla kelimeleri ağzımdan çıkardım.

"Onun babam olduğunu nereden bilebilirdim ki? Bilemezdim. Burada kimse onun yüzünü bile görmemiş... kütüphane klibindeki haberci kadın elli yıl falan demişti. Herkesten saklanıyormuş." Barın duvarına yaslandım ve ikinci balık parçası için çantamı karıştırdım.

Yeni arkadaşım yemek yerken gevezelik etmeye devam etti ve ben de zihnimin derinliklerinde sakladığım anılara daldım.

Onunla tanıştığımda kaç yaşında olduğumu bile söyleyemiyordum. Belki yedi?

"*Belina.*"

Sanki benim bildiğim gibi değerli ve güzel bir kızmış gibi onun adını soludu. Çıtaların arasından dolaptan dışarı baktığımı görmemişti, konuşmalarını dinlediğimden haberi yoktu. "O okula gitmesine *asla* izin vermemelisin. Onu yok edecekler, çünkü o benim. Bunu biliyorsun."

Annem ona arkasını döndü. "Geri dönmeyeceğine söz vermiştin. Onunla asla görüşmeyeceğine. Yemin etmiştin, Nic!"

"Onunla *tanışmaya* gelmedim. Seninle konuşmaya geldim." Sesi sakın bir baritondur ve içimde yankılanıyordu. Ama içinde bile büyüyen öfkeyi duyabiliyordum. "O okul onun ölümü olacak."

"Yıllar sonra bile -"

"Eğer bilselerdi onu şimdi alırlardı. Gelir, kapılarınızı kırar ve onu bir çırpıda alıp götürürler. Aksine inanıyorsan aptalsın."

Yüzümü buruşturdum. Kimsenin beni alıp götürmesine izin vermeyecektim ve annem de aptal değildi. Dolabın kapağını açtım ve

dışarı çıktı.

"Annemi bırakmayacağım."

Adam -babam- şaşkınlıkla döndü, tıpkı benimkiler gibi gözleri büyüdü. "Merhaba, Harlow."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve kendimi tekrarladım. "Kimse beni annemden alamaz."

Önümde diz çökerken gülümsemesi yumuşaktı. "Ah, bu kadar genç biri için çok vahşi. O halde anneni koruyacaksın?"

Ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Evet."

"Ve sana onu güvende tutmana yardımcı olacak yeni bir sihir göstereceğim." Elim tuttu ve parmaklarımı nazikçe katladı. Başparmağımı yüzük ve serçe parmağımın uçlarına aynı anda bastırdıktan sonra işaret ve orta parmağımı birleştirdi, sonra da hafifçe birbirinden ayırdı. "Hareket budur. Rün cal-"

"Nic, lütfen yapma," diye yalvardı annem, sesi titriyordu. "Lütfen ona hiçbir şey öğretme."

"Bir rün, Belina. Beni hatırlaman için." Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Yoğun, sanki arkamda bir dağ, önümde çömelmiş bir aslanla köşeye sıkışmışım gibi beni hapsediyorlardı. Ama titremelerime rağmen asla başka tarafa bakmadım. Şimdi bile, yüzünü zihnimin gözünde gün gibi net görebiliyordum.

Elim refleks olarak bana gösterdiği şekilleri taklit ederken gözümü kırıştırdım ve konuşabileceğim biri olmasını dileyerek Kara Ayı barının çıkışına baktım. Güvenebileceğim biri. Kendimi burada kapana kısılmış gibi hissediyordum. Sanki sesimi ve benimle ilgili diğer her şeyi susturmaya çalışıyorlardı. Büyü elimden aktı, etrafımdaki her şeyi çevreleyen titrek bir ışık, duvara yaslanmış adamın üzerinden geçti ve yeni rakun arkadaşımı çevreledi. Büyü onu yakalayıp yukarı doğru çekerken adam ciyakladı ve arka ayakları üzerinde dans etti.

"Bu çok garip." Ayağa kalktım; sihir kullanmanın ilk ışıltısı çoktan gitmişti ama beni biraz canlanmış hissettiriyordu. Döndüğümde dört ayaklı ögle yemeği partnerimin kocaman kara gözlerle bana baktığını gördüm.

"O da neydi öyle?" diye sordu kısık bir sesle. Geriye doğru sendeledim, bir an için şoktan dilimi yuttum.

"Aklımı mı kaçırdım, yoksa az önce sen mi konuştun?" Sonunda kekelemeyi başardım.

"Disney olmadığı kesin ama evet, sanırım artık konuşabilirim. O duman da neydi öyle?" Bana doğru paytak paytak yürüdü ve pantolonumun paçasından tutarak beni çekti. "Bir an için yine halüsinasyon gördüğümü sandım. Bu orman mantarlarını mevsiminde almazsan çok fena olurlar." Başını iki yana salladı.

"Şunu keser misin? Lütfen başka bir şey söyleme." Bir elimi kaldırdım, başım uğulduyordu. "Bunun kafama dank etmesine izin vermeliyim."

Ellerime baktım, babamın bana öğrettiği ve ruhumun en derin yerine gömülü olan gizemli rune'un bir şekilde bu yaratığa bir ses verip vermediğini merak ediyordum

. İşte o zaman botlarımın üzerinden süzülen dumanı fark ettim. Hayır, duman değil, zemini öylesine kaplayan yoğun bir sis vardı ki sanki bulutların üzerinde duruyormuşum gibi görünüyordu. Nevershoppes'in ormanlık arka tarafından yuvarlanıyor, parmaklar gibi ağaçların arasından sürünerek bana doğru uzanıyordu.

Başımı sertçe salladım. Sadece zihnim bana oyun oynuyordu. Uzun ve tuhaf bir gün olmuştu. Neverthorn'a dönmem, kafamı toplamam ve bir sonraki derslerimden önce sıcak bir duş almam gerekiyordu.

"Gitmeliyim." İçimde garip bir yaklaşan kıyamet hissi vardı.

"Belli ki," diye homurdandı rakun. "Anlık, her şeyi tüketen sisin asla iyiye işaret olmadığına farkındasındır. Bunu ben bile biliyorum ve ben sadece konuşan bir rakunum. Bana Haydut diyebilirsin."

Kalbim küt küt atarken ormandan bir adım geri çekildim, figürler şekillenmeye başlamıştı, sisi siper olarak kullanıp yaklaşıyorlardı.

Ne de olsa hayal gücüm değildi. Bir şey benim için geliyordu.

Kendimi barın duvarına yaslayarak, duvar boyunca kaydım ve sokağa doğru ilerledim. Adamın yanından geçtim ve parmağımı dudaklarıma götürdüm ama adam baygındı. Figürler yaklaşmaya devam ediyordu ve çoğunlukla kamufle olmuş olsalar da büyük olduklarını söyleyebilirdim.

Gerçekten çok büyüklerdi.

Ve sonra ismim ... sisten gelen bir fısıltı. "*Harlooooow.*"

Bu benim oradan çıkmam için bir işaretti. Kaçmak için döndüm ama sis artık her yerdeydi, tüm sokağı sarmıştı. Nevershoppes'u karanlığa gömüyor, beni yapayalnız bırakıyordu. Bir adım attım ve kalın bir el beni boğazımdan tutarak duvara çarptı.

Saldırganımı yakaladım, bileğini pençeledim ama zar zor bir çizik atabildim. Sanki kolları insan derisinden çok bir postla kaplıydı. Gözlerimi sisin içinden kısarak baktım, bakışlarım kasları, iri omuzları ve kısa boynu taradı, sonunda insan değil kurt kafasına benzeyen, ağzından dişleri çıkan ve gözlerinin arasında tek bir boynuz bulunan bir kafaya ulaştı. Diğer kolu bir yılan gibi pulluydu, parmak uçları tıslıyordu, yaratık elini yüzüme doğru kaldırdığında parmak uçlarından küçük dişler çıkıyordu.

"Kımıldarsan ısıırırlar," diye homurdandı, sesi sanki s e s telleri konuşmak için yaratılmamış gibi kalındı.

Çatallı, titrek dilleriyle minik yılanlar yanağıma o kadar yakındı ki gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim.

"Sanırım yanlış anladın -"

"Çocuklar, onu yakaladık, gidelim," diye seslendi omzunun üzerinden, boynumdaki tutuşunu sıkılaştırıp beni duvardan sürüklerken.

Tam bir çığlık atacaktım ki siyah beyaz bir parıltı oldu ve tiz bir uluma havayı kirletti. Aşağı baktığımda Bandit'in çenesinin yarattığın uyuğunun üst kısmına kilitlendiğini gördüm. Dikkatimi dağıtması yeterliydi.

Elimi omzumdan kalçama doğru savurarak sisin içine daldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde bir rün çevirdim. Buz gibi bir rüzgâr sokakta eserek sisi de beraberinde götürdü.

Korku ve ölüm tehdidi rünlerimin çalışması için her zaman iyi bir motivasyon kaynağı olmuştur.

Nefes nefese, saldırganımı ve arkadaşlarını ilk kez net bir şekilde görmek için döndüm. Yarım düzine kadar vardılar ve hiçbiri insan değildi. Her biri parçalanmış görünüyordu ve iyi değillerdi. Bir insan vücudunun iskeleti üzerine yamalanmış her tür hayvandan oluşuyorlardı. Ama bazı kollar ve bacaklar tam oturmuyordu, bazı kafalar yan yatmış gibiydi.

Ve hepsinin ortak bir noktası vardı. Her birinin derisinin bir yerine dikilmiş kalın bir N harfi.

N. Nocta için.

Onları benim peşimden göndermişti. Etrafımda döndüler. Kaçmamın imkanı yoktu. Çarptı beni.

Sertçe yutkundum ve başımı eğdim, ayaklarım koşamadığı için ağzım koşuyordu. "Berbat durumdasınız. Ne yaptı, bir sürü yarattığı blendera koyup püre haline mi getirdi?" Tekrar dövüş pozisyonuna geçerken ses tonumu hafif tuttum.

Beni boğazımdan yakalayan lider, alçak bir hırıltı çıkardı.

"Yakalayın onu."

Yaratıklardan ikisi aynı anda bana saldırdı. Birinin başı aşağıdaydı, üç boynuzu boğumlu ama sivriydi ve bana çarpmak için belinden eğilmişti. Doğruca yukarı sıçradım, sırtına doğru koştum ve ilerlerken ona bir rün yapıştırdım. Normalde özellikle inatçı kapıları kırmak için kullandığım bir rün.

Tam bir nakavt değildi ama yeterliydi ve acı içinde uluyarak yere düştü, parçalanan kemiklerin sesi havayı yaracak kadar yüksekti.

İkinci yaratık diğerlerinden daha kaslıydı ve son anda uzun, koyu yeşil, dikenli bir kuyruğu olduğunu fark ettim.

Rünü bana doğru savurdu ve dikenler yüzümden geçerken yüzümü buruşturarak yolundan çekildim. Çömelerek yere indim ve çılgınca bir rune daha fırlattım. Kızgın bir dükkân sahibinden kaçmak için bir nehre dalmak zorunda kaldığımda anında yaratmıştım. O zaman su altında nefes almamı sağlamıştı. Bu sefer tam tersini yapmasını ve *onun* hava solumasını imkânsız hale getirmesini umuyordum.

Yaratık çırpınırken boğazını tuttu ve neredeyse zafer çığlıkları atacaktım. Ancak sevincim kısa sürdü, çünkü ipler etrafımda dolanarak beni yakaladı ve yere düşürdü. İpler gittikçe sıkılaştı, ta ki zar zor nefes alabilene kadar. Sıradan ipler, korkunç derecede güçlü yaratıklar tarafından sıkıca çekiliyordu.

İdeal değil.

"Haydut," diye ciyak ciyak bağırarak onu aradım ve onu barın çatısının kenarında çömelmiş halde buldum. "Okul. Korum. Opie."

"Bunu kendin de yapabilirsin."

Rakun komik bir havlama sesi çıkararak çatıdan atladı ve ortama indi, dişleri ve pençeleri ipleri parçaladı.

Yine de beni kurtaran bu değildi.

Bir büyü patlaması saldırganlarıma çarptı ve Bandit beni kurtarmak için savaşırken onları havada uçurdu. Parmaklarımı oynattım ve iplere bir çözücü rün fiske atmayı başardım. Üzerimden düştükleri sırada bana doğru koşan başka bir figür gördüm. Tanımadığım bir adam, uzun, koyu renk bir palto giyiyordu.

"Geri çekilin, sizi çirkin piçler!" Yabancı bana aldırmadı, dikkati tamamen ayağa kalkıp bana doğru gelen yaratıkların üzerindeydi. Rünleri daha önce hiç görmediğim kadar hızlı döndürürken, paltosu bir intikam meleğinin kanatları gibi arkasında parlıyordu. Nocta'nın köleleri kaçmaya çalıştı ama büyüü onları teker teker yakaladı, uzuvlarını kopardı - canavarları birbirine bağlayan büyüü bozdu.

Bedenlerinden çıkan siyah duman gökyüzüne doğru uçtu.

Sonunda geriye hayvan parçalarından oluşan yığınlardan başka bir şey kalmadı. Birkaç yılan sürünerek uzaklaştı, tek bir kuş uçtu ve hepsi bu kadar.

Dizlerimin üzerindeydim, Bandit önümde dört ayak üzerindeydi. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Titreyerek başımı salladım. "Sen mi?"

Başını salladı, çene çaldı ve bir gölge beni sararken ormana doğru süzüldü.

Başımı arkaya eğdim, kurtarıcımın yakışıklı yüzüne bakmak için artık görünür olan güneşe gözlerimi kısarak baktım.

"Sana teşekkür borçluyum. . ."

"Liam. Liam O'Connor. Sanırım bu da bir bakış açısı. Yine de, oturup bir kadının o şerefsizler tarafından lime lime edilmesini izlemek günümü biraz gölgeleyebilirdi. Yani bu benim açımdan bencilce bir jestti."

Liam'ın rahat bir gülümsemesi, erimiş okolata rengine gözleri ve güneşte kızarmış kahverengi bukleleri melek izlenimini daha da artırıyordu. Kural olarak ne kadar güvenilmez biri olsam da, adrenalini azaldıkça savaş ya da kaç geriliminin bedenimi yavaşça terk ettiğini hissedebiliyordum.

Beergarita'nın cesareti gitmişti.

"Ne olursa olsun, devreye girdiğini için sana minnettarım. Pek çok insan başka yöne kaçardı. Ben Harlow Daygon."

Bakışları yüzüme dönmeden önce bilekliğıme kaydı. "Anka Hanesi, ha? Eski haline getirdiklerini duymuştum."

"Bana  yle söylediler."

"Peki, Harlow Daygon, kalkmana yardım edebilir miyim?"

Bacaklarım jöle gibiydi ve her yerim ağırıyordu, bu yüzden başımı salladım. "Aslında, sakıncası yoksa ayağı kalkmaya çalışmadan önce bir dakika burada oturup hasarı değerlendireceğim."

"Zerre kadar umurumda değil. Aslında, hemen yanına oturabilirim ve -"

"Burada neler oluyor?" Sert, kırılmış sese doğru döndüm ve kendimi  fkeli Typhon Moreno'nun yüzüne bakarken buldum.

"Nocta'nın adamları nerede?" diye sordu, gerginliği neredeyse hissediliyordu.

Liam döndü, gamzesinin bir kısmı parladı. "Sen büyük bir adam değil misin?"

Typhon'un  l  gözlerle bakışı pek çok kişinin gözünü korkuturdu ama Liam'ın hakkını yemeyelim, kendini tuttu ve ben gergin sessizliği doldurmak zorunda hissedene kadar öylece baktı.

"Onlar ... gittiler. Saldırıya uğradım ve Liam bana yardım etti. Nocta'nın adamlarının burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Karanlık sisin birdenbire geldiğini gördüm. Nocta'nın alametifarikası," diye homurdandı Typhon, gözleri Liam'dan hiç ayrılmıyordu. "Buradan sonrasını ben halledebilirim."

"Neden kimin nereden alacağına hanımefendinin karar vermesine izin vermiyoruz, hmm?" Liam'ın ses tonu hafif gibiydi ama altındaki tehdidi hissedebiliyordum. Typhon'a karşı geri adım atmıyordu.

İkisi gözlerini birbirlerine dikti.

Korku hâlâ omurgamda geziniyordu. Nocta'nın adamları tarafından kaçırılmaya bu kadar yaklaştım. Sadece okula geri dönmek istiyordum, bu bana bile ne kadar çılgınca gelse de.

"Hey! Merhaba," dedim ikisi de nihayet bana doğru bakarken. "Hâlâ yerdeyim ve uzuvlarımı kullanıp kullanamadığımdan henüz emin değilim, bu yüzden ikiniz ördeklerinizi ölçmeyi bitirdiyseniz ..." lanet olsun şu dil şakasına!

Liam başını salladı ve bana göz kırparak gülümsedi. "Benim açımdan buna gerek yok, ördek boyutumla ilgili hiçbir güvensizliğim yok. Burada bir arkadaşın olduğu ve kendini güvende hissettiğin sürece yoluma devam etmekten mutluluk duyarım."

O kadar ileri gitmezdim ama Typhon'un kızgın olduğunu ve çekici yabancının bunu daha da kötüleştirdiğini söyleyebilirdim.

"Ben iyi olacağım. Beni öldürmeye çalışacağını sanmıyorum... en azından bugün. Ama araya girdiğin için tekrar teşekkürler. Seni buralarda görürsem, içkiler benden."

"Beni buralarda göreceksin." Bir elini kaldırdı ve geri çekilirken el salladı. "Ve bu teklifini kabul edeceğim."

Liam bara girip gözden kaybolana kadar Typhon dikkatini tekrar bana yöneltti.

"Ne oldu böyle?"

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler. İlginiz için gerçekten minnettarım -" "Bana tam olarak ne olduğunu anlat, Harlow. Şimdi."

Ellerimle yüzümü kapattım ve sonra onları ensemden gezdirdim. "Bilmiyorum. Bir dakika önce burada oturmuş balık ve patates kızartmamı yiyordum, sonra sis bastırdı ve Nocta'nın adamları peşime düştü."

Yine kaşlarını çattı ve uzaklara baktı. "Koruma koşullarının neden bizi bir ihlal konusunda uyarmadığını anlamıyorum ..."

Tarquinius'un kalkan büyülerini aşmak için ne gerektiği hakkında ne biliyordum ki? Omuz silktim ve bu hareket beni irkiltti.

Typhon kaşlarını çattı ve bir elini uzattı. "Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı salladım. "Evet, oldukça eminim." Elinden benimkine doğru yayılan enerji darbesini görmezden gelerek kalkmama yardım etmesine izin verdim. Elini çekmeme fırsat vermeden beni yavaşça peşinden sürükledi, caddeyi geçip okula geri döndü. Omzumun üzerinden baktığımda Bandit'in binaları siper olarak kullanarak arkamızdan sinsice yaklaştığını gördüm.

Sanki hiç uyum sağlamamış gibi. Peki neden saklandığını sanıyordu? Nocta'nın adamları gitmişti.

"Oturun." Typhon bizi sokağın sonundaki fıskiye'nin şırıldadığı yere götürdü. İçindeki denizkızı gökyüzüne uzanıyor, boynuzunu dudaklarına götürüyor, su boynuzdan dökülüp kollarından ve yüzünden aşağı kayarak çeşmeye geri dönüyordu. Çok güzel ve hüzünlüydü, sanki sonsuz gözyaşları döküyordu.

Typhon gömleğinin kolunu yırtıp suya daldırdıktan sonra yüzümdeki kanı silerken çeşmenin kenarına oturdum. "Büyük bir ağrı var mı?"

Gözlerimi dikip ona baktım. "Olsa da fark eder mi?"

Gözleri parladı. "Benim işim seni ve diğer öğrencileri korumak."

"Seni rahatsız eden buysa merak etme, okuldan ayrılmak benim seçimimdi."

"Öyle mi. Sen. Yaralandın mı?"

Ona ters ters baktım ve bir iç çektim. "Kaburgalarımda biraz hassasiyet var ama kişisel deneyimlerimden de bildiğin gibi, daha kötülerini de yaşadım, o yüzden bu konuda endişelenme. Ve beni iyileştirmeye de çalışma. Benimle uğraşmandan bıktım artık."

Yüzünde bir şey parladı ama bir anda kayboldu. "Ben şifacı değilim. Sadece acının bir kısmını dindirecektim..."

Gerçekten de çok acıyordu.

"Tamam."

Elime bir bez tutuşturdu ve kanayan burnuma doğru kaldırdı. "Tut şunu." Yanıma oturdu ve ellerini gövdemin iki yanına koydu. Parmakları kaburgalarımda geziniyor, başı eğik, büyüğü içime işlerken beni kırıklar için kontrol ettiğini fark ettim.

"Nefes almaya devam et, Harlow. Nefes almazsan çatlakları bulamam."

Ama nefes alamıyordum. Elleri sıcaktı ve burnumun hemen dibindeki siyah saçları harika kokuyordu. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ve kavgadan dolayı hala sarhoştum, bu yüzden yüzümden bezi alıp saçlarını koklamak için başımı eğmemin bir kaza olduğunu sonsuza dek söyleyeceğim.

Başı benimkiyle aynı anda yukarı kalktı, o arkasına yaslanırken burunlarımız birbirine sürtündü ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre boyunca çok ama çok yakındık. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyor, gözlerinin ağzıma kaydığını görebiliyordum. Nefesimi onun da hissedebileceğini biliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatmak, dudaklarımı onunkilere bastırmak ve -

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Ayağa fırladı ve bana ters ters baktı.

"Özür dilerim, sadece biraz kafam karıştı," diye geveledim. "Mola yok, değil mi? Her şey yolunda mı?"

Yanıt olarak homurdandı.

"Pekâlâ. Gidip şu yaratıklar hakkında birilerine bir şeyler söyleyelim mi?" Öksürdüm.

Başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Evet, Tarquinius tam bir rapor isteyecektir."

Doğru, yapılacak en akıllıca şey buydu. Tam bir rapor vermek. Elbette ona hemen orada Nocta'nın adamlarının beni öldürmeye çalıştığını *düşünmediğimi* söyleyebilirdim. Bana çok sert davranmış olsalar bile beni kaçırmaya çalıştıklarını düşündüğümü söyleyebilirdim. Ne demişlerdi? *Çocuklar, onu yakaladık, gidelim.* Ama bu babamın kim olduğunu açıklamak anlamına gelirdi.

Neverthorn'da ondan intikam almak isteyen sayısız insan olacaktı ve kesinlikle bunun yerine benden intikam almayı düşüneceklerdi. Özellikle de Neverthorn'a döndüğüm gün, Nocta'nın adamları gizemli bir şekilde koğuşları aşip içeri girmenin bir yolunu bulmuşken. Gerçeği bilmeseydim, *ben* bile kötü adamlarla işbirliği yaptığımdan şüphelenirdim.

Yıllar önce anneme yaptığı uyarı hâlâ kulaklarımda.

"Onun o okula gitmesine izin veremezsin. Benim kızım olduğunu öğrenirlerse onu mahvederler."

Psikopat bir kötü adamla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama buna hiç şüphe yoktu.

Tarquinius ya da Neverthorn'dan herhangi biri Nocta'nın babam olduğunu öğrenirse ya hapse girerim ya da ölürüm.

Tarquinius'la görüşmem beklendiği gibi geçti. Cezadan kaçtığım, öğle yemeğini ve bir sonraki dersimi kaçırdığım için beni yirmi dakika boyunca azarladı. Ardından, okuldan ayrılıp bara gittiğim için beni biraz daha azarladı.

Tarquinius, *"Okul arkadaşlarınıza kıyasla ileri yaşıyorsunuz göz önüne alındığında, diğer öğrencilere örnek olmak isteyeceğinizi düşünebiliriz, Bayan Daygon,"* dedi, sıırım gibi kaşları bir çift gümüşü tırtıl gibi çatılmıştı. Her tarafı sıırım gibiydi; saçları, vücudu, gözlükleri. Sanki biri boru temizleyicileri alıp onlardan bir çubuk figürü yaratmış ve sonra onu lacivert bir perdeyle örtmüştü.

Renk, solgun tenine hiçbir şey katmıyor, kafasını vücudunun geri kalanından kopmuş gibi gösteriyordu. Onun tarafından azarlandıktan sonra nasıl hissettiğime gelince? Çoğunlukla sadece sinirlenmiştim. Bir Bilge'nin olması gerektiğini düşündüğüm kadar korkutucu değildi.

Sahte bir pişmanlıkla başımı eğdim. Neverthorn'u terk etme nedenlerim hakkında çenemi kapalı tutmaktan başka çarem yoktu.

Gerçekler gerçektir ve o haksız değildi. Bütün bu karmaşaya neden olan birden fazla kuralı çiğnemişim. Bilmediği şey ise Nocta'yı farkında olmadan kendime çektiğimden oldukça emin olduğumdu. Aslında, düşündükçe bundan neredeyse emin oluyordum. O öğretmişti

Çocukken benim için yaptığı bir rune. İzini sürebileceği bir tane. Kapıyı açıp onun ve o yaratıkların beni bulması için hoş geldin paspası serdim.

Beni büyük oditoryuma doğru götürürken Typhon'un kafasının arkasına dik dik baktım.

"Bana dik dik bakmayı kes. Talimatları nasıl takip edeceğini bilmemen benim suçum değil."

"Neden beni Opie ile konuşmaya ikna edemediğini anlamıyorum. Sadece kısa bir süreliğine." Banyoda kulak misafiri olduğum şey, arkadaş sandığı kızların aslında hiç de öyle olmadıklarından emin olmamı sağlamıştı. "Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerek, sonra da söz veriyorum, aptal toplantınızı bir fare kadar sessiz bir şekilde izleyeceğim."

O kadar hızlı durdu ki, kısa bir süre durmadan önce neredeyse geniş sırtına çarpacaktım. Bu hareket kaburgalarımın ağrmasına neden oldu.

"Ophelia ev arkadaşlarıyla birlikte toplantıda olacak. Onunla o zaman konuş." Durdu ve bana bir bakış fırlattı. "Bir farenin sessizliğini teşvik etsem de, senin bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Aniden arkasını dönüp koridorda ilerlemeye devam etti ve beni yine onun peşinden koşturmak zorunda bıraktı.

Günün şokunun mu yoksa tüm bu olanların yorgunluğunun mu geçtiğinden emin değildim ama sözleri sinirlerimi bozdu ve gözlerimden sıcak yaşlar akmaya başladı.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Çok fazla konuşuyorum, bela için bir mıknatıs gibiyim. Bu çok sinir bozucu. Bu yüzden gitmeme izin vermeniz herkesin yararına olacaktır."

Neden bunu göremiyordu? Opie'yi alır, bu kahrolası adadan kurtulur ve evime, kaçaklar için hazırladığım küçük pansiyonuma dönerdim. Nocta'nın bana gösterdiği o aptal büyüü bir daha asla yapmayacaktım ve güvende olacaktık. Sadece ikimiz.

Ve bu sefer, gerçekten bunun kıymetini bilecektim. Artık önemli şeyleri hafife almak yok.

Bir avuç öğrencinin hâlâ akın akın geldiği konferans salonuna henüz ulaşmıştık. Typhon bir kez daha bana döndü, sert dudakları kaşlarını çatmıştı.

"Sen gidebilirsin ama kız kalacak. Her zamanki gibi, seçim senin."

Tam ona sarılmak üzereydim ki, kaburgalarımı inleyen bir mengene gibi bir çift kolun orta yerimi sardığını hissettim.

"Lo-lo! Seni gördüğüme çok sevindim!" Opie, yüz yüze gelene kadar etrafımızda dolanarak ciyakladı. Yanakları sevinçten pembeleşmiş ve gözleri heyecandan parlıyordu. "Burası harika bir yer. Hayal ettiğimden bin kat daha iyi. Unicorna Evi'ndeyim. Şimdiye kadar derslerimi çok sevdim ve şimdiden Krishna ve Phoebe adında yeni arkadaşlarım oldu."

Başını birkaç metre arkasında duran, ellerinin arkasından fısıldaşan ve bizi izlerken kıs kıs gülen iki kıza doğru salladı. Onlara baktığımı fark ettikleri anda konuşmayı bırakıp gülümsediler ve el salladılar.

Arkadaşlar. Onun arkadaşımı gibi davranmaları için yerleştirilmiş olanlar. Ama bunu ona söyleyemedim. Ona doğru ilerledim ve uçak yolculuğu sırasında yazdığım notu uzattım.

Elbette herkes Wolven Hanesi'nin fiziksel savaşta hünleriyle tanındığını biliyordu. Ama aynı zamanda kendi küçük orduları gibi bir birlik olarak hareket ettiklerini de bilmesi gerekiyordu. Birine bulaşırsanız, hepsine bulaşırdınız.

Ve Kelpish Hanesi, armalarında resmedilen zararsız denizati gibi çoğu gün akışına bırakabilirdi, ama o denizlerin öfkeli olduğunda ne kadar fırtınalı olabileceğini fark etmeyen aptala acırdım.

Kirinash Evi'ndeki çocukların güzel göründüklerini ama birçoğunun film yıldızı olmasının tek nedeninin bu olmadığını bilmesi gerekiyordu. Neredeyse Draconell'deki öğrenciler kadar güçlüydüler ama kurnazdılar. Sahtekârların en büyüğü. Sizi neredeyse her şeye inandırabilirlerdi.

Muhtemelen Draconell hakkında daha fazla yazmalıydım. Bazılarının bir mil uzunluğunda kötü bir çizgiye sahip olduğunu ve liderlik becerilerinin ne kadar güçlü olduğunu anlatmıştım, ancak bunun onları nasıl kötü takım oyuncuları yaptığını açıklamayı unuttum. Draconell'ler iyi bir görüntü sergileyebilirdi ama günün sonunda sadece tek bir kişinin arkasını kollarlardı.

Kendi arkalarını.

Typhon söz konusu olduğunda benim de aklımda tutmam gereken bir şeydi bu.

"Seni sonra yakalarım. Belki yemekte?" Opie geri çekilirken seslendi, nota bakmadan cebine sokuşturdu bile.

"Elbette. İstersen birlikte yiyebiliriz. Yapmak istediğim birkaç şey daha var-"

Ama kendi kendime konuşuyordum çünkü Krishna ve Phoebe'ye çoktan katılmıştı ve üçü yan yana boş koltuklar bulmak için kol kola yürüyorlardı.

Bir şeyden daha bahsetmeliydim. Unicorna Hanesi öğrencileri zor bir gruptu. Burada geçirdiğim kısa süre içinde tanıştıklarımdan bazıları dıştan arkadaş canlısı görünseler ve yüzleşmekten nefret etseler de, iki yüzlü de olabiliyorlardı - ve banyoda duyduklarım da bu gerçeği doğruluyordu. Gardını yüksek tutması gerekiyordu.

"O burada olmak istiyor, Harlow. Ve eğer onun yerini bulmasına engel olursan, bu sadece aranızın açılmasına neden olur. Bırak gerçeği kendi başına bulsun." Typhon'un sesi tam kulağımın dibindeydi, alçak ve ciddiye.

Haklı olduğunu biliyordum ama bundan hoşlanmak zorunda değildim. "Sen kendini yap, ben de kendimi yapacağım."

Bakışlarının tekrar ağzımda daralmasıyla ilgili bir şey yanaklarımın alev almasına neden oldu ve geri çekildim. Artık kimsenin kimseyi *yapmasından* bahsetmek yoktu. Typhon'dan uzaklaşma vakti gelmişti. Onun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok yer kaplıyor gibiydi.

Zeed ve diğer ev üyelerimizin yanındaki iki boş koltuktan birine oturmak üzere olan Fable'ın yanına sokulduğumda hâlâ nefes alıyordum.

"Hey," dedim gülümsemeye zorlayarak.

"Hey! İyi misin?" diye sordu, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "İnsanlar Nevershoppes'taki bir tür saldırı hakkında konuşmak için burada olduğumuzu ve senin de orada olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Görünüşe göre dedikodu değirmeni burada da her zamanki gibi verimli bir şekilde dönmeye devam ediyordu. "Evet. Ben tamamen iyiyim."

Fable, gizli modda arkamdan gizlice yaklaşan Bandit'i görünce bir ciyaklama sesi çıkardı.

"O da ne?" Fable gözlerini kocaman açarak sordu.

"O Haydut," dedim, gerçekçi bir şekilde. "O benim ..."

Neydi o? Evcil bir hayvan değil. İçgüdüsel olarak onun benim emrimde olmadığını ya da "sahiplenemeyeceğimi" biliyordum. Ama hayatım tehlikeyken herhangi bir av köpeği kadar sadık olmuştu. "Yeni arkadaşım."

"Doğru..." dedi başını eğerek. "Bir tanıdığın olabileceğini biliyorsun, ama onlar cidden eski moda. Tamamen demode." Boğazını temizledi. "Genellikle bir kedidir."

"Ne diyebilirim ki? Farklı olmayı seviyorum."

Oturdum ve kucağıma tırmanıp tek kelime etmeden yerleşti, bu yüzden konuşma-rakun kısmına girmeme gerek kalmadı, ki bu iyi bir şeydi. Zaten gün boyunca yeterince heyecan yaşamıştım.

Onun sabit sıcaklığı bana odaklanabileceğim bir şey verdi ve bu kadar büyük, bu kadar dolu bir kalabalığın içinde olmanın verdiği endişe onun varlığıyla biraz hafifledi. Elimi ortasına koydum ve o da alçak sesle mırıldandı.

Sakin, sadece sakın kalmam gerekiyordu.

İnsanlar içeri süzülürken ben de yeni ev arkadaşlarıma baktım. Fable, Ross, Marina, Zeed ve tabii ki Phyllis'le kütüphanede tanışmıştım.

Kısa siyah saçları şık bir peri kesimine sahip bir kız öne doğru eğildi. Açık kahverengi gözleri bir geyiğinki gibi yumuşaktı. "Ben Ellie. Sanırım aynı okuldaydık; sen benden bir yıl öndeydin."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle miydik?"

"Felinita Evi. Sessizdim. Hiç konuştuğumuzu sanmıyorum." Başını salladı.

Zeed masaya vurdu. "O zaman hepimiz Felinita Hanesi'ydik. Nedenmiş o?" Mükemmel bir soruydu. "Yani, Felinita zekâsı ve strateji kurma yeteneğiyle tanınır ama rün işçiliği ..."

Grubumuz bu hatırlatma karşısında hep birlikte ürperdi. "Ben ve Fable, Ross ve Caterina okulda biraz çakıştık," dedi masadaki diğer tek erkek.

Caterina ona doğru başını salladı, parlak kızıl saçları çılgınca kontrolden çıkmıştı. Etrafında uçuşan saçlarıyla bana bir Disney prensesini hatırlatıyordu. "Gary buradayken gitmedim ama evet. Çoğumuz arasında bir örtüşme var. Ellie, Marina ve ben aynı anda Felinita'daydık."

Typhon hepimizin *aynı* evden geldiğini söylememiştir. Bu kesinlikle bir tesadüf değildi ve ona daha az güvenmeme neden oluyordu.

Zeed'in çenesi gerildi. "Garip bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bulmamız gerek. Hepimizin aynı evden çıkarılmış olması hiç mantıklı değil."

Hepsi bana döndü. "Ne oldu?"

"Ne?" diye sordum.

Marina masaya vurdu. "Biraz sokak zekân var gibi görünüyor.

Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim ve zihnimin olasılıkları gözden geçirmesine izin verdim. "Durup dururken mi? Bence Phoenix Evi'nde olması gereken tüm çocukları Felinita Evi'ne doldurdular çünkü bizi koyacak başka yerleri yoktu. En zayıf evdeki çocuklara kim iyi gözle bakar ki? Hiç kimse."

Birkaç mırıldanma duyuldu, çünkü hepimiz merdivenin en alt basamağında Felinita Evi'nde olduğumuz için alay konusu olmuştuk.

"Marina haklı, Harlow. Dünya hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsun. Yaşamak için ne yapıyordun?" Ellie sordu, sesi de gözleri gibi yumuşaktı. "Önceden yani."

Bir cevap bulmak için çabalarken bir ahududu patlattım. "Tuhaf işler.

Sen mi?"

Ellie kızardı. "Dim okulunda hemşire olmak için eğitim alıyordum."

"İtfaiyeci," dedi Ross.

"Fotoğrafçı," dedi Caterina. "Mühendis," dedi

Zeed, bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"Polis memuru," diye ekledi Marina. "Geri döndüğümde hâlâ işimin başında olduğumu varsayıyorum."

"Bir depoda çalışıyorum, geceleri kutuları istifliyorum." Gary söyledi.

Hepimiz Fable'a baktık. "Öğretmen olmak için eğitim alıyorum. Çocukları seviyorum."

Bundan çıkardığım sonuç, hepsinin Unlit dünyasında çalıştığıydı, çünkü hiçbir Dwimmer topluluğu arasında bir iş için değerlendirilecek kadar güçlü değildi.

"Peki, başka ne var?" Düşünürken yüzümü buruşturdum. "Peki ya Tuhafliklar? İyi bir tuhaflığı olan var mı?"

Önümdeki kederli yüzleri taradım ve boğazımı temizledim.

"Kimsede yok mu?"

Hepsi başını salladı.

"Sen?" Ross umutla bana bakarak sordu.

"Hayır. Hiçbir şey." Ama Tarquinius'un bizi seçmesinin bir nedeni olmalıydı. "Peki, henüz ortaya çıkmamış *potansiyel* Quirks'lere ne dersiniz? Ailelerinizde her nesilde ortaya çıkan güçlü olanlar? Büyük teyzem bir Kâhindi. Belki de Tarquinius bizi uygun evimize yerleştirirlerse Tuhafliklarımızın ortaya çıkacağını umuyordur?"

Hepsi birbirlerine baktı ve ilk olarak Zeed konuştu. "Büyükbabamın alışılmadık derecede yeşil bir parmağı vardı. Bitkilerin ve ağaçların süper hızlı büyümesini sağlayabilirdi. Sanırım bu konuda tekti."

Harika. Bunun bize Nocta'ya karşı nasıl bir savaş kazandırabileceğini düşünmeye çalıştım ama bir şey bulamadım.

"Fable mı?"

Omuz silkti. "Teyzemin ve büyükanneimin x-ışını görüşü var. Katı yapıların içini görebiliyorlar. Duvarlar ve benzeri şeyler gibi."

Yine havalı ama Tarquinius'un onu potansiyel seçilmiş kişi olarak işaretlemesine neden olacak bir şey olmadığı kesin.

"Büyücüler ya da ateş kullananlar yok mu?"

Marina başını sallıyordu ve Tarquinius devasa salonun önündeki sahneye çıktığında konuşmak üzereydi.

"Neverthorn'un öğrencileri," dedi, salonun geri kalanı sessizliğe gömülürken kürsüdeki mikrofondan gürleyen bir sesle. "Bugün okulumuzun savunması Dwimmer dünyasının en aşağılık kötülüğü tarafından test edildi. Nocta, geçen ay kardeş okulumuz Heathermoor'a yaptığı gibi elçilerini kutsal topraklarımıza gönderdi. Söylemeye gerek yok, biz bu sınavı geçtik."

Parmaklarını açarak muzaffer bir yumruk kaldırdı ve parmaklarından bir ışık patlaması yükseldi. Öğrenciler alkışlarla patlarken havai fişekler herkesin üzerinde titreşti, Tarquinius sessizlik için elini tuttuğunda her ikisi de kaybolmadan önce tezahüratlarının sesi odayı sağır etti.

"Efendim, okulu Nocta'dan korumak için koğuşlar olduğunu sanıyordum. Ailem bana böyle söylemişti," dedi tanıdık bir erkek sesi.

Odanın ön tarafına doğru seslendi. "Onları nasıl geçtiler?"

Bu sabahki çocuklardan biriydi. Bir Draconell çocuğu.

Bilge ellerini indirirken dudakları büküldü. "Pek çok koruma vardı ve var, genç Julius. Bu yüzden sadece iki tane çok küçük, münferit saldırı gördük. Biri Nevershoppes'da, korumaların daha az güçlü olduğu yerde, diğeri de burada, okulun avlusunda. Hiçbir öğrenci zarar görmedi ve Nocta'nın kendisi okul arazisine ayak basmadı ve basamaz. Güvenliğiniz için korkmayın. Sizi her zaman koruyacağız." Tarquinius konuşmaya devam etti ama kalbim durdu.

İki saldırı mı olmuştu?

"Avluda bir saldırı mı oldu?" Kalbim küt küt atarak Fable'a döndüm.

"Evet. Gerçi buna saldırı demek biraz abartılı olur. Görünüşe göre bir anda üç çeşit yaratık ortaya çıktı. Girişten geçen bir öğrenci onları görmüş ve yardım istemiş. Doyenne Storm bahçede Hava Savunması dersimizi veriyordu ve hemen avluya koştu. Ben sadece sonrasını yakalayabildim.

. . . başlamadan bitmişti. Onları bir yıldırım rünüyle biçti ve hepsi bu kadar."

Sadece üç saldırgan vardı ve yine hiçbir öğrenci ya da profesöre zarar gelmemişti. Böylesine güçlü bir büyücünün dümeninde bu kadar zayıf saldırılar **o l m a s ı** garip. Belki de adamlarını savaş için göndermemişti. Belki de onları bilgi için göndermişti.

Benim hakkımda mı?

Parmaklarım Bandit'in kürkünü sıkıca kavradı ve o da protesto edercesine kıpırdandı. "Hepinizin bildiği gibi," diye devam etti Tarquinius, "yeni bir

Anka Hanesi'ni burada yeniden kurduk. Çok yakında Nocta tehdidi onlar tarafından tamamen etkisiz hale getirilecek."

Alçak sesle fısıldaşmalar başladı ve diğer öğrencilerden bazıları bana ve grubuma doğru döndü. İtiraf etmeliyim ki, pek de özgüvenle dolup taşıyor gibi görünmüyorlardı ve onları suçlayamazdım. Ev arkadaşlarımdan birkaçıyla aynı okulda okumuş olan ve bizim pek de kaymak tabakadan olmadığımızı çok iyi bilen üst sınıflar da olacaktı.

Ne de olsa laf çabuk yayılırdı. Ve çoğumuzun sabahı cezada geçirmiş olması muhtemelen imajımıza yardımcı olmadı.

"Tehlikeli görünüyor. O eziklerden bazıları bizimle aynı okuldaydı, bahse girerim büyükannem kadar iyi tılsım yapamıyorlar. Nocta'yı da o alsın bari," diye homurdandı Julius. Etrafındaki ev arkadaşları kıs kıs güldü.

Bize.

Bana.

Utanç içimi kemirdi ve Bandit kucağında kıvranmaya başladı, ta ki kalın tüylerini tuttuğumu fark edene kadar. Burnumdan nefes aldım ve kendimi sakinleştirmek için savaştım.

Tarquinius, tıpkı alkışlarda yaptığı gibi kahkahalar azalana kadar bekledi.

Tarquinius, "Büyükannen benim çok sevdiğim bir arkadaşım ve kendi çapında güçlü bir cadı olsa da, buna gerek kalmayacak Julius," dedi.

Müdür elini havada gevşekçe salladı ve başının üzerinde simsiyah kâğıttan bir tomar belirdi, sonra yavaşça açıldı. Kelimeler yazılıysa da ben göremedim. Tarquinius parmağını kağıda dokundurdu ve bir dakika önce orada olmayan kelimeler parlak beyaz bir ışığa dönüşerek sayfadan uçtu ve hepimizin başının üzerinde parladı.

Tarquinius'a değil, bir kadına ait olan bir ses odanın içinde dolaştı.

*En karanlık
saatlerde, en
karanlık günlerde,
Gücü olan ocuk, karanlığı
yerle bir edecek. Phoenix
Evi yükselecek ve
kaybolanları kurtaracak,
Gözlerin ardındaki ruh,
Bedelin ötesindeki bedel.
Bir elinde dünya yaşayacak,
diğer elinde ölüm*

*Dünya barışımız,
Ve karanlık sona erecek.*

SÖZCÜKLER SOLDU, parşömen karardı ve başımızın üzerindeki sözcükler kayboldu. Sessizlikte bir fare osuruğu bile duyulabilirdi.

Tarquinius grubumuza baktı, koyu kahverengi gözleri neredeyse kederliydi.

"Bu, Boynuzlu Kral Kahini'nin otuz yıl önce ortadan kaybolmadan önceki son kehanetiydi." Bu küçük haberin ardından nefesler tutuldu. "Şu anda size pek bir şey gibi görünmese de, Anka Kuşu Hanesi yeniden dirildi. Onlar dünyamızın kurtarıcıları olarak kehanet edildi. Ve hepimiz onların olabileceklerinin en iyisi olmalarına, kaderleriyle yüzleşmelerine yardımcı olacağız, böylece içlerinden biri ya da belki daha fazlası hepimizi kurtarabilir."

Baskı yok.

Tüm salon bize dönerken her bir sandalye gıcırıyor gibiydi. Yanımdakiler kıpırdandı. İşte aradığımız cevap buydu.

Tüm evimiz hakkında bir kehanet... Bu küçük bir şey değildi. Kehanetlerle uğraşmazdınız ve onları değiştirmeye çalışmadığınızdan da emindiniz - bunu ben bile biliyordum. Boynuzlu Kral'ın kahininden geldiklerinde değil.

Keşke bize daha önce söyleselerdi. Bizi neden geri getirdiklerini anlamamıza yardımcı olurdu. Yine de bunu şimdi tüm okulla paylaşmak akıllıcaydı - bir kehanet yüzünden burada olduğumuzu bilirlerse muhaliflerden daha az homurdanma olurdu.

Tarquinius akıllı bir ihtiyardı.

Yine de tek gördüğüm Opie'nin gururla parlayan yüzüydü. Sırıttı ve arkadaşlarına "İşte benim kız kardeşim" diye fısıldadığını gördüm.

Tanrım, başarısız olduğumda bu onun kalbini kıracaktı.

Tarquinius elini kürsüye vurdu.

"Bugünkü saldırılara gelince, sanırım Nocta, Heronius'un yerine birini ya da birilerini aradığımızı ama henüz bulamadığımızı öğrenmiştir. Biz bulana kadar, sanırım

zayıflık aramaya devam edecekler. Ama korkmayın. Korumayı arttırmak için çeşitli önlemler aldık ve Anka Evi öğrencilerini önümüzdeki karanlık günlere mümkün olduğunca çabuk hazırlamak niyetindeyiz. Şimdilik, Neverthorn'daki tüm öğrencilerin güvenliğini sağlamak için elimizden geleni yaptığımızdan emin olana kadar dikkatli bir şekilde ilerleyeceğiz. Bu amaçla, iki kuralını devreye sokuyorum. Öğrenciler ev arkadaşlarından biriyle çift olarak eşleştirilecek. Neverthorn'dan her ayrıldığınızda, o kişiyle birlikte olacaksınız. Hiç kimse, ama hiç kimse," Tarquinius'un bakışları hiç şaşmadan üzerime dikildi, "bu okulu tek başına terk etmeyecek. Özellikle Anka Hanesi üyelerine gelince, farklı bir yaklaşım benimsememiz gerekecek. Eğer Nocta bir şekilde içinizden birinin Heronius'un yerine geçeceğini öğrendiyse ya da kehaneti duyduysa, çoktan radarına girmiş olabilirsiniz. Bu nedenle, yurt odalarınızın dışında her zaman yoldaşınızla birlikte olacaksınız."

Odanın içinde birkaç homurtudan fazlası vardı. "Her yerde yoldaşlar mı var? Ya unutursak?" Zeed'in sesi çınladı birkaç koltuk aşağıdan.

"Personel bunun olmamasını sağlamak için göz kulak olacak." Tarquinius yine kaşlarını çattı, kırışıklıkları daha yeni ve derin çizgiler kazandı. "Kuralları çiğneyen biri yakalanırsa, evinizin özel oda ayrıcalıklarını kaybedecek ve ortak bir yatakhane odasında birlikte kalmak zorunda kalacaksınız. Ayrıca ara sınavlardaki Gündönümü Oyunlarını da kaçıracaksınız."

Odada "bunu yapamaz, değil mi?" ve "oyunları kaçırmamın imkanı yok" şeklinde toplu nefes alış verişleri yayıldı. Çocukların sevgiyle "Kolezyum" dediği kendi Gündönümü Oyunlarımı kaçırmıştım.

Bu yıl onlara yetişip yetişemeyeceğimi merak ediyordum.

Bu hızla gidersem pek olası değildi ve daha ilk günümdü. "Belki birlikte eşleşmemize izin verirler," diye fısıldadı Fable.

Çeşitli duayenler ve çalışanlar salonun önüne çıktı. Nikita'nın Typhon'un yanında durmak için diğer profesörlerden bazılarının etrafından dolaştığını görebiliyordum. Ona baktı, sonra uzaklaştı.

"Felinita Hanesi, eşleşmeleriniz için Doyenne Parunah'ın yanına gidin. Draconell Hanesi, Doyen Moreno'ya. Anka Hanesi, Doyenne Elmwood'a ..." diye devam etti.

Haydut'a dokundum. "Git bakalım, dostum."

Homurdanarak kucağımdan fırladı ve hepimiz kendi sıralarımıza doğru ilerlerken çıkışa doğru paytak paytak yürüdü.

Bölümümüze geldiğimizde, Nikita'ya bakmamak için yoğun bir çaba sarf ettim ve hatta Fable'dan bir adım uzaklaştım. Birlikte eşleşmek istediğimizi biliyorsa, eşleşmediğimizden emin olmak onun için süper marka olurdu.

Ellie yanımda durdu. "Garip, değil mi? Zeed'in dediği gibi hepimiz aynı evdeniz falan mı? Ve kehanet

. . . Daha önce bir evle ilgili böyle bir şey duymamıştım." Başımı salladım. "Gerçekten de tuhaf."

Ortak noktamız olabilecek başka bir şey düşünmek için beynimi zorlamaya çalıştım.

"Geride kimseyi . . geride birini bıraktın mı? Bilirsiniz, bir ortak gibi?"

Kızardı. "Hayır. Hiçbirimizin bir ortağı olduğunu sanmıyorum. Bu da tesadüflere katkıda bulunuyor."

"Belki de hayatınızın aşkını burada bulursunuz." Gözlerimi bir araya toplanmış öğrencilere diktim ve uzun boylu, yakışıklı, saçları kısa kesilmiş bir gence doğru başımı salladım. Ellie başını salladı.

"Pek benim tarzım değil. Çok fazla testosteron var." "Ah, anladım. Gerçekten hoş biri var -"

"İlgi odağı olmayı sevdiğini biliyorum ama burada şovu ben yönetiyorum," diye araya girdi Nikita.

Radarın altında kalacağıma dair ettiğim yemini hatırladım ve gülümsemeyi başardım.

"Anlaşıldı."

Burun delikleri alevlendi ama konuyu daha fazla uzatmadı, onun yerine hızlıca eşleşmeleri sıraladı. Zeed ve Marina, Ross ve Caterina, sonra da Gary ve Ellie. Ben, Phyllis ve Fable'dan oluşan üç kişi kalana kadar kafayı yemek üzere olduğumdan emin değildim.

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi Nikita gergin bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre sağdan sola ikişer ikişer saymaya devam edersek, Phyllis ve Fable eşleşiyor. Bu da tek bir erkeği ya da bu durumda kadını dışarıda bırakıyor."

Dişlerimi gösterdim ve omuz silktim, "Yıldız işaretimi bozacak bir şey yok." Guh. Lanet olası Typhon ve onun aptal büyü. "Tek başıma uçmaktan ve risk almaktan mutluyum."

Nikita bana doğru bir adım atarak, gözleri parlayarak, "Oh, bu hiç de işe yaramaz," diye cevap verdi. "Görünüşe göre siz ve ben olacağız Bayan Daygon. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Nedeni ne olursa olsun, bu şekilde olmasını istemişti. Cesedimi çiğnemedi o serseriyle vakit geçirmeye razı olamazdım.

Konuşmadan önce nefesimin altında bir kelime öksürdüm. "Eğer seçimim Nocta'nın franken-critters'ı tarafından öldürülmek ya da günümün daha iyi bir kısmını seninle bire bir zaman geçirmekse, canavarları riske atacağım."

"Her ne olursa olsun, benim buradaki görevim siz öğrencileri, sizi ya da sınıf arkadaşlarınızı tehlikeye atabilecek aptalca bir şey yapmaktan korumak..." kaşlarını kaldırdı, "bugün ikinci kez."

Ellerimi birbirine kenetledim, ağzını geçici olarak mühürleyecek bir rün kırbaçlama dürtüsüne zorlukla direndim.

Sonra aklıma bir düşünce geldi. Belli ki evliydi, dolayısıyla Elmwood'a taşınmıştı. Kocasını neredeydi? Belki de ondan kaçmak için ölü numarası yapmıştı.

Çiftler soyulmaya başladı ve ben de onunla gitmek zorunda kaldım. Gülümsedim ve elimi uzattım ama o bunu görmezden geldi. Bana sırtını döndü ve bir fino köpeğini çağırır gibi parmaklarını şıklattı.

"Beni takip et."

Neverthorn'a geleli yaklaşık yarım gün olmuştu ve şimdiden hayatımın en kötü ikinci gününü yaşıyordum.

Lanet olsun bu yere.

Gün nihayet sona erdi ve onunla birlikte her şeyimin ağrıyan kenarlarının bir kısmını yatıştıran bir akşam yemeği geldi. Kafa, kalp, beden. Eğer varsa üçlü bir tehdit.

Sanki Bayan Wickersham günün ne kadar yorucu geçtiğini biliyordu ve yemeği de buna göre hazırlamıştı. Ana masaya yayılan yemek, steroidli rahat yemeklere benziyordu. Istakozlu makarna, Chicago'daki bir pizzacıdan çıkmış gibi görünen derin tabak pizza, kalın bir şuruba bulanmış tavuk ve waffle, kocaman bir tencerede dumanı tüten domates çorbasının yanında üç katlı ızgara peynir, kolum büyüklüğünde bir tabak burrito, Çin büfesinden fırlamış gibi görünen koca bir bölüm. Buna tatlılar dahil bile değildi.

Akşam yemeği için en son gelen bizim evdi, zilden sonra Doyenne Storm tarafından bekletildik. Kaba biri değildi, ama bize havayı nasıl manipüle edeceğimizi ve engelleyeceğimizi öğretmeye çalışırken bize çok sert davranıyordu. Bir yıldırım engelleyemediğimde açık avluya fırlatıldığım için sol omzum ağrıyordu.

Evet. Yıldırım.
Doğrudan bana
doğru.

Üçüncü sınıf bir büyü olan hava manipülasyonunu engelleme rününü düşünürken ıstakozlu makarna ve peynirle karnımı doyurdum. Okulda birinci sınıfı geçememiştim, o yüzden böyle bir mazeretim vardı. Ama yine de utanç içimi kemiriyor, kendimi yeniden on altı yaşındaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Yalnızdım, korkuyordum ve temel şeyleri bile yapamıyordum. Ev arkadaşlarımdan daha iyisini yapabildiğinden değil.

Onlar da benim gibi yara bere içindeydi ve görünüşe bakılırsa okuldaki diğer herkes son dersimizde berbat olduğumuzu zaten biliyordu. Tarquinius'un kehaneti paylaşmasına ve bizi biraz tamponlamaya çalışmasına rağmen, tabağımı doldururken şüpheli bakışları hissedebiliyordum.

Bu kehanet bizi ancak bir yere kadar taşıyabilirdi.

Tabağım peynirle dolduğunda Opie'ye bir göz attım ve onu iki yeni arkadaşıyla derin bir sohbete dalmış buldum. Mektubumu okuyup okumadığını merak etmekten kendimi alamadım.

İç çekerek gidip açık olan tek masaya oturdum.

Zeed karşımdaki koltuğa otururken yüzünü buruşturarak, "Belki de bize şemsiye vermeliydi," dedi. "En azından yağmuru durdurmak için daha fazla şansımız olurdu."

Fable iç çekti. "Neden öğrenmek zorunda olduğumuzu anlıyorum." "Öyle mi?"

Bir kahkaha attım, tüm enerjim buna yetiyordu. Hava savunmasını öğrenmemiz için herhangi bir neden göremiyordum. Belki de sadece yavaşttım. Ya da yorgundum. Ya da yeterince kafein almamıştım.

Zeed'in yanına oturdu. "Acımasız olabilir ama ya Nocta ya da generallerinden biri büyülü bir kasırga yaratırsa? Doyenne Storm'un yaptığı gibi bize fırlatılan yıldırımları saptırabilmeliyiz. Ya da bir kar fırtınası görüş mesafesini ortadan kaldırırsa ve pusuya düşürülürsek? Bundan hoşlanmak zorunda değilim ama nedenini anlıyorum."

Arkamızdaki masadan bir homurtu geldi, hafif, yüksek kültürlü bir homurtu. Kirinash Hanesi. "Neden hava savunmasına ihtiyaç duyduklarını açıklamak zorundalar mı? İnanılır gibi değil. Ve bizi kurtaracaklar."

"Hepimiz öleceğiz."

Uzun bir kahkaha gösterisinin ardından sesler kesildi ve ben de karnımda yanan, endişemin açtığı yaranın yanında yeni bir ülser oluşturan utancı görmezden geldim.

"Ve bir düşünün, tüm bunları birkaç gün sonra tekrar yapacağız, bir hafta sonra tekrar ve tekrar, Gündönümü Oyunlarına kadar." Yemeğimden ilk ısırığı aldım ve tatlı, yumuşak ıstakoz ağzımda eridi. Dudaklarımdan süzülen zevk iniltisini tutamadım. Gümüş astar devreye girdi.

Gary ve Ross daha sonra bize katıldılar ve sonunda Phoenix Evi'nden diğer kızlar da geldiler.

Bize en son katılan Phyllis oldu, endişeli gözleri her şeyi anlatıyordu, sanki biz zaten bilmiyormuşuz gibi.

Berbattık. Hem de çok.

"Sizinle oturmamın bir sakıncası var mı?" Masanın başına doğru baktığımda Liam O'Connor'dan başkasının bize gülümsediğini ve bakışlarının benimkini bulduğunu gördüm. "Harlow."

"Hey?" Beynim kekeledi ve bir saniyeliğine devre dışı kaldı. "Çocuklar, bu Liam. Barın dışında pastırmamı kurtaran adam." Liam'a döndüm. "Burada ne işin var?"

Hemen yanımdaki tek boş koltuğa doğru ilerledi. Kendini sandalyeye bırakırken kolu koluma değdi ve karıncalanmaya başladı. "Aslında oldukça sıkıcı bir hikâye."

"Dinleyelim bakalım," dedi Ross. "Dürüst olmak gerekirse bugünden sonra biraz can sıkıntısına ihtiyacım var."

Liam kıkırdadı, koyu kahverengi gözleri iyi bir mizahla parlıyordu.

Bakışları üzerimde gezindi, ben de gözlerimi kaçırdım. Hayır. Gözleri ne kadar güzel olursa olsun, gümüş dilli bir büyücünün dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu.

"Heathermoor'da öğretmenlik yapan bir duayendim ve müdürümüz Tarquinius'tan Phoenix Evi'nin yeniden kurulmasına yardım etmemi isteyen acil bir mesaj aldı. Bir sonraki uçağa bindim, itiraf etmek istediğimden daha fazla türbülansa sahip olan acımasız bir kırmızı göz." Omuz silkti. "Ve işte buradayım."

"Son dakika acil işleri gününü mahvediyor," dedi Marina, ağzına bir parça ekmek atarak. "Umarım en azından kocaman bir çek almışsındır?"

"Pek sayılmaz," diye güldü. "Dürüst olmak gerekirse? Yemek için geldim. Wickersham tam bir dahi ve onunkiyle boy ölçüşebilecek bir pizza bulamadım."

Gülmeme engel olamadım, biraz gerginlik beni terk etti. "Dostum, yanılmıyorsun." Peynirli makarnamdan bir kaşık aldım ve onun pizza dilimine şerefe yaptım.

Sonraki yarım saat boyunca Liam, Heathermoor'daki öğrenci maskaralıklarını anlatarak masayı şenlendirdi, ev arkadaşlarımin her birini teker teker yanına çekerek hepsini güldürdü ve yemek salonundaki diğer tüm masalar bize baktı. Çekingen Phyllis bile bir değil iki kez gülümsedi.

Bize doğru bakanlar arasında Nikita ve Typhon da vardı. Kıyamet ikilisi. Gerekenden biraz daha yüksek sesle güldüm ve gözlerimin Typhon'unkilerle kilitlenmesine izin verdim.

Taş suratında en ufak bir kıpırdanma bile olmadı ama gözlerinin Liam'a kayışına bakılırsa, Typhon onun burada olmasından hiç memnun değildi, her ne kadar Anka Kuşu Hanemizi eski haline getirmeye yardım etmek için olsa da.

Liam'ın kalçası sürekli benimkine değiyor, konuşurken omzu benimkine çarpıyordu. Bunu dar odalara bağlıyordum ama tam olarak ikna olmamıştım. Orada herkesten daha uzun süre oturdum, tatıllarla karnımızı doyurduk - en az dört dilim kurabiye yedim, her bir parçanın dilimde erimesine izin verdim - Liam hareketli ve ilgi odağı olmaktan rahat görünüyordu.

"On beş dakika içinde sokağa çıkma yasağı."

Typhon'un sesi, Liam'ın bir öğrencinin dolabında kilitli bir domuz bulması, ancak öğrencinin çeşitli çiftlik hayvanlarına dönüşmesini sağlayan bir Quirk'ün kilidini açtığını, ancak kendini nasıl geri döndüreceğini bilmediğini anlaması hakkındaki hikayeyi kesti.

"Ondan önce gitmiş olacağım." Liam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Typhon," dedi selamlama anlamında başını sallayarak.

"O'Connor. Eşyalarını yerleştirmeyi bitirmen gerekmiyor mu?" Liam omuz silkti. "Çoktan bitirdim."

Typhon geri adım atmadı. Sadece ellerini arkasında birleştirdi ve duruşunu biraz genişletti.

"Onları sokağa çıkma yasağından sonra burada tutmadığınızdan emin olun. Her gün oyunlarının zirvesinde olmaları gerekiyor."

Liam başını salladı. "Anlaşıldı patron."

On dört dakika elli saniye sonra, Typhon ona hançer gibi bakarken, Liam nihayet ayağa kalktı ve gerindi.

"Yatma vakti geldi. Huysuz profesörün beni yaramazlar listesine eklemesine gerek yok."

Hepimiz ona katılmak için ayağa kalktık ve Liam bana yaklaştı. Kolumda bir dürtme hissettim ve bir an sonra elime bir şey tutuştu.

İçgüdüsel olarak kabul ettim ve gömleğimin kolunun altına sıkıştırdım.

Kıvrılmış bir kağıt. Bir not mu?

Ne hakkındaydı *bu*?

Son bir el sallayışla, başka bir şey söylemeden gitti.

Typhon Liam'ın gidişini izledi, gözleri sanki onun içini görebilecekmiş gibi kısılmıştı.

Geri dönerken gözleri bana doğru kaydı. "Bayan Daygon. Daygon. Gitmeden önce bir şey söylemek istiyorum." Bir kelime.

İkimiz yemek odasından çıkarken Fable, Zeed ve diğerleri bana sempatik bakışlar attılar.

"Pendergast ne zamandır burada öğretmenlik yapıyor?" Meraktan olduğu kadar tartışma konusunu kontrol etmek için de sordum.

Typhon bana sertçe baktı ve ilk başta cevap vereceğinden emin değildim. "Evlendi ve Heathermoor'da öğretmenlik yapmak için İskoçya'ya taşındı. Kocasını orada bir duayandı. Birkaç yıl önce Nocta ve yaratıkları Heathermoor'daki bütün bir kuleyi yok ettiğinde öldürüldü. Bu onun Neverthorn'da öğretmenlik yaptığı ikinci yıl."

Ağzım kurudu ve midem bulandı. Kimse bunu hak etmiyordu.

Elini uzattı ve ben de şaşkın bir bakışla kendi elimi uzattım.

"Ne yani, patty cake mi oynamak istiyorsun?"

Kaşları anında çatıldı, çatık kaşları yüzünü kararttı. "O'Connor'ın sana verdiği şeyi bana ver."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Adım adım geri çekiliyordum ve o da peşimden geliyor, bir orman kedisi gibi beni takip ediyordu. Tanrılar adına, iri bir adamdı, gölgesi

beni sardı.

Bana parmaklarını şıklattı. "Ver onu bana. Şimdi."

"İri yarı ve huysuz olabilirsin ama beni korkutmuyorsun Typhon Moreno. Sana çarşaf vermeyeceğim."

Hızla merdivenlere koştum ve diğer ev arkadaşlarıma onlar üçüncü kata ulaşmadan yetiştim. Zor nefes alıyordum ve bir bağlayıcı rün tarafından sırtımdan vurulmadığım için neredeyse başım dönüyordu.

Yorgunluktan bir iç çektim.

"Başın belada mı?" Marina sessizce sordu. "Hayır."

Birkaç dakika sonra yurt odama girdiğimde Bandit'i yatağımın ayak ucunda kıvrılmış, derin bir uykuda buldum. Odamın kokusunu almış ve kendini evinde hissetmiş olmalıydı. Görünüşe göre, istediği gibi gelip gidebileceğini düşünüyordu.

Pijamalarımı giyip yorganın altına sokulana kadar Liam'ın bana uzattığı küçük, rulo halindeki kağıt parçasını çıkardım ...

Ertesi sabah karnımda bir düğümle uyandım. Bandit bunu hissetmiş olmalı, çünkü güne hazırlanırken beni rahatlatmaya çalışır gibi burnuyla bileğimi dürtmeye devam etti. Giyinip bel çantamı taktığımda, nefesimin altında onaylamalar mırıldanmaya başlamıştım bile.

Güçlüsün, zekisin, dirençlisin. Sende bu var.

Sen kötü bir kayınsın. Bütün yıldız işaretlerini tekmele.

"Yani, dünden sonra, bugün daha ne kadar kötü olabilir ki, değil mi?"

"Kim bunu yüksek sesle söyler ki?" Haydut elini sallayarak cevap verdi

kabarık kafa. "Sanki bela arıyor gibisin."

Yüzümü buruşturdum. "İyi bir noktaya değindin."

"Ben gerçek bir bilgelik pınarıyım. Bugünlük ormana gidiyorum. Derslerinin tadını çıkar."

"İyi eğlenceler mi? Nasıl?" Paytak paytak odadan çıkarken arkasından seslendim.

İtiraf etmeliyim ki, Bandit'in etrafta olması hiç de fena sayılmazdı. Günün büyük bir kısmında avlanmaya ve rakunların yaptığı diğer şeylere gidiyordu ama geceleri beni sarıp sarmalayan bir pelüş hayvana sahip olmak gibiydi.

Nikita'nın beni merdivenlerden indirip koridorlardan geçirerek kahvaltıya götürürken garip bir şekilde sessiz olması beni şaşırttı. Bir bakış attım ve

Gözlerinin altındaki koyu gölgeler ve uzaklara dalan ifadesi dikkatimi çekti.

"Eğer biraz daha yavaş yürürsen, bir dahaki sefere sığır çomağı getiririm," diyerek düşüncelerimi böldü.

Acıma duygum güneşte kalmış üzüm gibi kurudu.

"Sığır sopasını getir de nereye koyduğumu gör," diye karşılık verdim.

Kaşlarını çattı ve elini kaldırdı. Bir an için bana bir rünle mi vuracak diye düşündüm ama sonra kolunu indirdi.

"Günün birinde Harlow, birisi senin o ukala çeneni kalıcı olarak kapatacak ve umarım bunu görmek için orada olurum."

Typhon'un sınıfına kadar sessizce yürüdük ama birkaç saat sonra onu görmekten şimdiden korkmaya başlamıştım.

Yapılacaklar listemin başında:

Yeni bir arkadaş edinmek, hemen.

Sınıfa girdiğimde Typhon'u masasının üzerinde ayakta dururken buldum. Fable ikinci sırada oturuyordu ve yanındaki boş koltuğu göstererek bana el salladı. Ona doğru ilerledim, her adımında Typhon'un onaylamayan bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Artık herkes burada olduğuna göre başlayabiliriz," diye homurdandı ve elindeki bıçağı yemeyi yarılacağı elmaya saplayıp masanın üzerine koydu.

Typhon'un çerçevesi tarafından engellendiğim için ikinci öğretmeni görmemiştim.

Liam kenara çekildi, Typhon'un arkasından bana göz kırpıp gülümsedi ve ben de hissettiğim kadar şaşkın görünüp görünmediğimi merak ederek elimi küçük bir el sallamak için kaldırdım.

Ne haltlar dönüyordu? O neden buradaydı?

Yazdığı notu düşündüğümde yanaklarım kızardı. Tek söylediği dört küçük kelimeydi. Başka bir şey yoktu. Tarih yoktu. Zaman yok.

Konuşmamız gerekiyordu.

"Phoenix Evi öğrencileri," dedi Typhon, odanın ortasına doğru ilerleyerek ve düşüncelerimi rayından çıkararak. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada özel bir konuşmamız olacak ve bu dönem bazı derslerinize nezaret edecek. Bu Liam O'Connor, dün akşam yemekte tanışmıştınız. Kendisi Heathermoor Akademisi'nin eski mezunlarından ve şu anki duayenlerinden. Kendisi aynı zamanda diğer büyücülerdeki gizli Quirk'leri tespit edip bulabilen yetenekli bir büyücüdür. Senato, Heathermoor Akademisi'ndeki

Phoenix Evi'nin henüz kullanılmamış güçlere sahip üyeleri olup olmadığı."

İlginç. Belki de Liam'ın benimle konuşmak istediği şey buydu? Ama o zaman neden sadece ben?

Midem küçük bir takla attı ve bu düşüncüyü bir kenara ittim.

Typhon elini Liam'a doğru uzatarak devam etti. "Sınıfı *geçici* duayeniniz O'Connor'a devretmekten mutluluk duyuyorum. Lütfen tüm dikkatinizi ona verin çünkü yardımı çok değerli olabilir."

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım çünkü sözlerine rağmen Typhon hiç de memnun görünmüyordu. Aslında, ellerini fırlatmak ister gibi görünüyordu. Liam fark ettiyse de belli etmedi.

"Bugün öğrencilerinizi bana emanet ettiğiniz için çok teşekkür ederim Doyen Moreno. Gerçekten yardımcı olabileceğimi umuyorum."

Typhon boğazını temizledi ve devam etti. "Bugün sınıfımıza Julius Rendimion da katılıyor." Kızıl saçlı ve zehir yeşili gözlü, uzun boylu, asık suratlı bir adamı işaret etti.

Onu toplantıda görmüştüm. Unutulacak bir yüz değildi. Baumgarten'ler gibi Rendimion'lar da eşlerini sadece büyü gücü için özenle seçmişlerdi ve çocuklar daha okumayı sökmeden rünler döküyorlardı.

Typhon, "Julius Draconell Hanesi'nden beşinci sınıf öğrencisi ve duayen olmak için çalışırken bu derste bana gölge olacak," diye takıldı.

Julius gönülsüzce el salladı ama sahte gülümsemesinin altındaki alaycı ifadeyi gizlemek mümkün değildi.

Liam odanın ön tarafına doğru ilerleyip hararetli bir şekilde konuşmaya başladığında Typhon arka planda eriyip gitmiş, uzak köşede b i r yere oturmuş gibiydi.

"Her şeyden önce, Quirk'lerin senden, senden ya da senden daha özel olmadığını söyleyerek başlamak istiyorum."

Zeed'i, Fable'ı ve sonra da beni işaret etti. Julius bir homurtu çıkarırken kara gözleri ciddileşti. "Ciddiyim. Turuncu saçlı ya da yeşil gözlü doğmaktan bir farkı yok. Bu doğuştan gelen bir şey, kazandığın bir şey değil, bu yüzden birinin gurur duyması gereken bir şey değil."

Julius'a yönelik ince bir iğneleme, çocuğun gözlerini şüpheyile kışmasına neden oldu.

Gidelim Liam.

"Bununla birlikte, kişinin onurlandırması, saygı duyması ve takdir etmesi gereken bir şeydir. Bir başkasına üstünlük taslanacak ya da övünülecek bir şey değildir. Aynı şekilde, eğer bir Quirk'e sahip değilseniz, yine de aynı derecede özel olabilirsiniz. Hiç sihri olmayan ama dünyayı değiştiren tüm insan Dim'leri düşünün. Bilim insanları, sivil haklar liderleri, şairler, sanatçılar. Dönem sona erdiğinde, bir Tuhaflığınız olmadığını keşfettiyseniz, gizli yeteneklerinizi ve bu dünyadaki amacınızı, büyülü veya başka türlü, derinlemesine araştırmayı asla bırakmayın. Anlaşıldı mı?"

Opie'yi, onun ne kadar özel olduğunu ve hayatıma getirdiği neşeyi düşündüm. Quirk'ü olmayan orta halli bir cadı olan ama ölmenden önce dünyaya çok fazla sevgi ve iyi enerji veren kendi annemi düşündüm; yerel evsizler barınağında gönüllü olarak çalışmış, yaşlı komşumuzun araba yolunu küremiş ve bir babam olmasını özlememem için yorulmadan çalışmıştı.

Liam haklıydı.

Ama yine de bir Quirk olduğumu öğrenmeyi tercih ederdim. Çoğumuzun gizli bir yeteneği keşfetmek için yaşlı tarafta olduğundan şüphelenmeme rağmen, denedikleri gerçeği bana Tarquinius'un Anka Kuşu Evi öğrencileri söz konusu olduğunda görüldüğünden daha fazlası olduğunu umduğunu düşündürdü.

Onu hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumuzdan emin olduğum için bundan nefret ediyordum.

. . .

Bir de kehanet *vardı*.

Liam devam etti ve ben de tekrar uyum sağlamaya çalıştım. Eğer bir yolu *varsa*

sıkışmış bir Quirk'ü sallamak için, bunu bilmek istedim.

"Farklı insanlar olduğu kadar çok sayıda Tuhaflık türü olduğunu unutmamak önemlidir. Bazen yeni bir Quirk ortaya çıkar, örneğin Tarquinius'un sadece kendini değil, Neverthorn büyüklüğünde bir alanı da koruyabilmesi gibi. Doyenne

Parunah'ın ilginç bir tuhaflığı var. Bir şeyler yapabiliyor," doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı, "nemli."

Ross kaşlarını çatarak ona baktı. "Nemli mi?"

"Yoğuşma." Liam başını salladı. "Doğru durumda çok işe yarayabilir."

Bende olmayan bir Quirk'e sahip biri hakkında kötü düşünmekten nefret ederdim ama bir şeyleri nemlendirmek kulağa hiç de yararlı gelmiyordu.

Typhon, "Zamanı yavaşlatmak, bir Durdurma, daha az bilinen bir Quirk," diye ekledi. "Bazı hayvanların şekline girebilen bir Vardiya. Bir Mimik de başka bir şey. Başka birinin sesini mükemmel bir şekilde taklit edebilen bir cadı ya da büyücü."

Liam başını salladı, sırtı Typhon'a dönüktü. "Bazı Tuhaflıklar bariz nedenlerden ötürü diğerlerinden çok daha tehlikelidir. Ölüm Dokunuşu, Sifonlar ve Ateş Püskürtenler bunların arasında."

"Dur, dur, dur," dedi Ross iki elini havaya kaldırarak. "Bunlar gerçek değil. Sen uyduruyorsun."

Liam hüzünlü bir kahkaha attı. "Keşke öyle olsaydı."

Liam konuşurken Typhon'un yüzündeki şimşek bulutunu fark etmeden edemedim. "Bize onlardan bahset," diye sordum.

"Şey," diye omuz silkti Liam. "Bilinen pek bir şey yok -"

"Çünkü öyle bir şey yok," dedi Typhon, sesi buz gibiydi. "Biz mutlaklarla eğitiriz O'Connor, peri masallarıyla değil."

Liam ellerini iki yana açtı, avuç içleri bize dönüktü. "Onlar gerçek. O tuhaflıkların üçüyle de hayatım boyunca karşılaştım. Bunu tekrar yapmak istemem. Ölüm dokunuşu tam olarak görüldüğü gibidir. Tek bir dokunuş ve puf, rakibiniz ölür. Bununla birlikte, bu Quirk'e sahip olan Dwimmer onu kontrol edemiyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın, dokunduğu herkes ölüyordu. Sevdikleri bile."

İçimde bir şeyler kasıldı, korku boğazıma kadar tırmandı. Ama Liam üzgün gözlerle konuşmaya devam ederken başka tarafa bakamadım.

"Ateş Püskürten de benzer bir vakaydı. Ateş püskürebiliyordu ama bunu kontrol etmekte zorlanıyordu. Bu yüzden ölene kadar saklandı."

Evet, tamam, eğer bu küçük konuşma bir Quirk istememize neden olacaksa, bu iş için uygun kişi olduğumdan emin değilim.

"Peki ya Syphon?" Caterina sordu.

"Başkalarının büyüsunü çalıp istediğı gibi kullanabilen, inanılmaz güce sahip bir Dwimmer."

Sertçe yutkundum. Korkunçtu.

"Ama üçünün de sorunu eğitimdi. Kontrol. Eğer içinizden biri bu türden bir Quirk'e sahip olursa, üstünlüğün her zaman sizde olduğundan emin olmak için birlikte çalışacağız."

Typhon'un yüzünde ciddi bir gök gürültüsü bulutu vardı ama hiçbir şey söylemedi. Sınıftaki diğer öğrenciler rahat bir nefes almış gibiydi. Ben . . . o kadar da değil.

Liam odanın önündeki kara tahtaya yöneldi ve bir parça tebeşir aldı.

"Ama Quirk olasılıkları hakkında bu kadar yeter. Onlar hakkında bütün gün konuşabiliriz. Hepinizin bu derste ne yapacağımızı anlamanız için gizli Quirk'leri tetikleme sürecini açıklayacağım. Küçük bir grubumuz var, bu da işleri kolaylaştıracaktır, ancak burada olan her şeyin bu grup içinde kalacağına dair bana yemin etmenizi istiyorum. Aramızda bir güven çemberi olacak. Gizli Tuhaflikları bulmak için, özellikle de hayatın ilerleyen dönemlerinde, derinlere inmemiz gerekir. Bu her zaman rahat olmayacaktır; her zaman eğlenceli olmayacaktır. Bazen canımız yanacak. Ancak gerçeğı ortaya çıkarmak için yapılması gereken budur. Eğer hepiniz bu sınıfın güvenli bir alan olduğu konusunda hemfikirseniz, iki parmağınızı kaldırın ve 'Yapacağım' deyin."

Odanın içinde birbirimize baktık ve hep birlikte parmaklarımızı kaldırdık.

"Söz veriyorum," dedik hep bir ağızdan.

Liam biz bunu yaparken bir rün çıkardı ve sözlerimiz ateşböcekleri gibi parmaklarımızdan onunkilere uçtu. Onları topladı ve ceketinin cebine soktu, sonra başını salladı. "Hadi başlayalım. İlk kim başlamak ister?"

Zeed elini kaldırdı, Marina hemen ardından geldi, Fable, Ross, Gary ve Caterina da onu takip etti. Phyllis arkada sessiz kaldı ve ben koltuğuma iyice yerleşirken Ellie tırnaklarını inceleyerek büyük bir gösteri yaptı.

Liam başıyla Zeed'i işaret etti. "Pekâlâ Zeed, neden yukarı gelip oturmuyorsun?"

Zeed aceleyle Typhon'un masasının yanındaki sandalyeye geçti. Cesaret verici bir gülümseme ve başparmağıyla onaylayan Fable'a bakarken neredeyse titriyordu.

"Ben hazırım. Ne yapmam gerekiyorsa ..."

Liam onun omzuna bir el koydu ve başını salladı. "Gözlerini kapatarak başlayabilirsin."

Liam avucunu Zeed'in alnına koyarken Zeed gözlerini kapadı ve kıpırdamadan oturdu.

"Hiç meditasyon yapmayı denedin mi, Zeed?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Pekâlâ, elinizden geldiğince zihninizi boşaltmanızı sağlayarak başlayalım. Kalan endişelerin, başarısızlık düşüncelerin, evle ilgili düşüncelerin, özel bir kişinin senin inek olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etmen, hepsini bırakmanı istiyorum."

Bu, diğerlerinden bazılarının kıkırdamasına neden oldu ve itiraf etmeliyim ki, amaç bir insanı olabildiğince rahat hissettirmekse, çok iyi bir iş çıkarıyordu. Liam'ın takdir edilmemesi zor bir çekiciliği vardı. Bu yüzden anlattığı hikâyelere inanmak çok kolaydı. Krem şanti kadar yumuşaktı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kaşlarını çatmış olan Typhon'a bir bakış attım.

Görünüşe göre duayan Liam'ın cazibesine karşı bağıışıklık kazanmıştı ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Muhtemelen o da dondurma ve yavru köpeklerden nefret ediyordu. Öte yandan, Heathermoor ve Neverthorn arasında ciddi bir rekabet vardı - yıllardır vardı. Hatfields ve McCoys arasındaki rekabet gibi, bunun da nasıl başladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki bu kadarı yeterliydi?

"Kaslarınızı gevşetin, en üstten başlayarak. Çenenizin gevşemesine izin verin. Boynunuzu serbest bırakın ve başınızı öne eğin. Sırada omuzlar var."

Liam'ın sesi fısıltıya yakın bir şeye düştü. "Gerginliğin vücudunuzdan akıp gittiğini hissedin."

Liam elini Zeed'in başının ve yüzünün üzerinde gezdirmeye başladı, ona dokunmuyordu ama örümcek ağlarını süpürür gibi sıyırarak geçiyordu.

Birkaç dakika sonra Zeed gözle görülür bir şekilde çöktü, yüzündeki endişe çizgileri kayboldu.

İkimiz de koltuklarımızda öne doğru eğilirken Fable'ın gözlerini yakaladım ve kaşlarımı kaldırdım. Böyle bir durumda endişeyi elinin tersiyle itmek başlı başına bir başarıydı.

Liam parmaklarını içe doğru kıvırdı, sadece işaret parmağını uzatarak Zeed'in alnının ortasına bastırdı, artık fiziksel olarak ona dokunuyordu. Parmak ucu parlamaya başladı, Zeed'in yüzünden sihir kıvılcımları sıçradı.

"Bu dünyada en çok neyi seviyorsun, Zeed?"

Cevap verirken boğazı düğümlendi. "Annem, sanırım?"

Yanındaki duvardan bir kıkırdama sesi geldi ve Zeed'in yanakları kıpkırmızı oldu, ama ben baktığımda Julius'un ifadesi okunamaz haldeydi.

Eşek deliği.

"Sesimden başka her şeye aldırma evlat. En çok anneni seviyorsun. Aynı şey benim için de geçerli. O harika bir kadın ve hayatında yediğin en iyi tavuk ve köfteyi yapar."

Bu sözler Zeed'i yeniden sakinleştirmiş gibiydi ve yavaşça başını salladı. "Evet. Benimki gerçekten destekleyici. Beni hiç zorlamıyor baskı ya da başka bir şey hissetmeme rağmen -" diye sözünü kesti ama Liam devam etmesi için onu cesaretlendirdi. "Büyü becerilerim açısından henüz olmak istediğim yerde olmasam da."

"Bu gerçekten önemli. Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

Ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve kendi annemi düşündüğümde boğazımın düğümlenmesinden nefret ediyordum.

"Peki söyler misin Zeed, en çok neden korkuyorsun?"

"İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan sanırım?"

"Özellikle hangi insanları? Ev arkadaşların mı? Profesörlerin mi? Ailen?"

"Çoğunlukla babam."

Fable bir yumruğunu dudaklarına bastırdı ve gözlerini sertçe kırıştırdı, gözleri şüpheyle cam gibiydi. Adam ondan daha büyüktü ve birbirlerini Neverthorn'daki ilk zamanlarından beri tanıyorlardı ama aralarında bir bağlantı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. . .

"Onu etkilemek zorunda mı hissediyorsun?"

"Ondan daha iyi olmak zorunda hissediyorum," diye karşılık verdi Zeed, yumruklarını iki yanında sıkarak. "O ... annem kadar destekleyici değil diyelim ve bu konuyu kapatalım."

"Pekâlâ. Bundan sonraki kısım eğlenceli değil ama gerekli. Bugün yaptığımız her şey sürecin bir parçası. Bunu senin için kolaylaştırabilseydim, yapardım."

Zeed gerildi ama başını salladı. "Hadi bakalım."

"Hayatında kendini en güçsüz hissettiğin zamanı hatırlamanı istiyorum. Bunu sadece düşünme. Gerçekten zihninde canlandır. O duyguları hatırlayın. Sizi sarmalarına izin verin."

Sıcak koltukta olmadığıma sevinerek ama gözlerimi de kaçıramayarak bakarken içim çalkalanıyordu. Bunun onun için işe yaramasını istiyordum çünkü Zeed için işe yarayabilirse ... belki hepimiz için işe yarayabilirdi.

Bu iş sende, Zeed.

"Şimdi orada mısın? Net bir şekilde hayal edebiliyor musun?"

Zeed ağzını açtı ve sonra kapattı, onun yerine başını salladı.

"Onu kucakla. Bırak o utanç, öfke ve korku içinde yayılsın. Oluşmasına, yayılmasına ve seni tüketmesine izin ver. Hissediyor musun?"

Zeed dişlerini sıktı ve bir "evet" sesi çıkardı.

Parmağının ucundaki ışık inanılmaz derecede parlaklaşırken Liam'ın yüzünde bir konsantrasyon maskesi vardı.

"Şimdi yanında bir ip var. Onu görüyor musun? Ona uzan, Zeed. İpe uzan ve çek."

Zeed bir elini havaya kaldırdı, sadece kendisinin görebildiği bir şeyi kavramaya çalışıyordu. "Orada, ama ulaşamayacağım bir yerde. Yapamam..."

Daha da uzandı, daha da uzandı ve sandalyesinden fırlayıp tökezledi. Liam onu tuttu ve düşmeden yakaladı.

"Tamam, iyisin. Seni tuttum."

Zeed'in kirpikleri dalgalandı ve sonra gözlerini açtı. "Ne... ne oldu? Neden durduk?"

Ter içindeydi, teni hastalıklı bir şekilde solgundu, Liam'a bakarken elleri titriyordu.

"Bugün olması gereken bu değildi evlat."

"En azından içimde bir Quirk gördün mü?" diye mırıldandı ve başını soru sorar gibi eğdi.

Liam dudaklarını büzdü ve başını yavaşça salladı. "Hayır ama bu orada olmadığı anlamına gelmez, tamam mı? Umudumuzu kaybetmeyeceğiz, daha yeni başlıyoruz. Bu bir süreç olabilir. Gördüğün o ipi tutmak, bu ilk adım."

Zeed başını salladı ama yüzündeki yıkım açıkça görülüyordu ve eğer sarılabilseydim ona hemen sarılırdım.

Liam, titreyerek koltuğuna geri dönerken ona yardım etti. Sonra, ziyaretçi duayen odayı taradı. Gözleri bana kilitlendi ve bir an için kendimi onun beni göremeyeceği kadar küçültebilmeyi diledim. Eğer *bu* daha yeni başlıyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"Harlow, yukarı gelmek ister misin?"

Liam bana baktı. "Harlow?"

Elimi kaldırdım, "Vay canına, evet. Onur duydum, gerçekten. Ama aslında bugün erken çıkmam gerekiyor. Eğer senin için de önemliyse, yemeyi tercih edeceğim jiletlerim var."

Liam'ın gözlerinde bir mizah parıltısı belirdi ama yüzünü asmadı.

"Nerede yanlış yaptığımı anlıyorum. Bunu bir soru olarak sordum. Harlow, şimdi senin sıran. Yukarı gel."

Ayaklarımı zorlayarak sınıfın önüne doğru ilerlerken korku içimi kemiriyordu. Oturmamı işaret etti, ben de oturdum.

"Gözlerini kapat."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve bundan hemen nefret ettim. Herkesin dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bugün benim için gerçekten iyi bir gün değilmiş gibi hissediyorum. Kendimi şişkin hissediyorum ve siyatiğim azdı -"

"Harlow," diye mırıldandı Typhon, sadece benim adım bile beni sakinleştirmeye yetmişti.

"Tamam, hadi gidelim. Kaslarımı gevşet, mutlu şeyler düşün. En çok kimi seviyorum? Kız kardeşim Opie'yi. En çok neden korkarım? Az pişmiş domuz ürünleri."

Ve Typhon Moreno'ya fazla yaklaşımdan.

Liam'ın parmaklarının zihnindeki örümcek ağlarını süpürdüğünü hissetmek yerine hissedebiliyordum ve bunun tuhaf bir şekilde sakinleştirici olduğunu görünce şaşırdım. Vücudum biraz gevşedi, Rio sokaklarından beri neredeyse sürekli bir yoldaş olan düşük seviyeli baş ağrısı azaldı ve bir iç çektim.

"İşte bu kadar. Güzel," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve ipeksi.

Kalçasının benimkine yaptığı baskıyı, aramızda gidip gelen sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Ve bundan hoşlanmadığımdan emin değildim.

"Hayatında kendini en güçsüz hissettiğin zamanı düşün," diye fısıldadı. "İçinizdeki her şey adaletsizliğe karşı çıktığında ve en büyük dileğiniz daha güçlü olmaktır. Bu durumdan kurtulacak ve hayattaki kaderinizi değiştirecek kadar güçlü."

"Şu an sayılır mı?" Fısıldayarak karşılık verdim, yarı hipnotize olmuş bir şekilde onun emirlerini yerine getiriyordum, yarı da her adımda mücadele etmek istiyordum çünkü onun bu küçük projesinin etine girdiğimizde canımın yanacağını biliyordum.

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Parmağını alnıma bastırırken dudaklarımı ıslattım. Sihir içimden geçti, sıcaktı ve kanımda şampanya gibi parlıyordu. Ama sonra hemen arkasından bir karanlık geldi ve beni kendisine doğru çekti.

Daha genç, ergen bir ben, annemin yatak odasının açık kapısının önünde çömelmiş, beyaz önlüklü bir adamla Skype görüşmesi yapıyordu.

"Hiçbir garantisi olmasa da tedaviye en kısa sürede başlayabiliriz. Ailenin anlaması gerekiyor, elimizden gelen her şeyi yapacağız ama karaciğerine sıçramış ve -"

"Anlıyorum. Önce kızıma söyleyeyim. Lütfen . . ."

"Oradayım," diye mırıldandım, bitmesi için umutsuzca çırpınıyordum. Bir çıkış yolu bulmak için çaresizce... *herhangi bir çıkış yolu.*

"Koridorun biraz aşağısında bir kol var. Ona doğru yürü, Harlow. Ona uzan ve yukarı kaldır."

İp yerine kaldıraç olduğunu nereden bildiğini anlayamamıştım.

Ama onu gördüm, sadece birkaç metre ötede, en fırtınalı denizin ortasında bir cankurtaran botu gibi. Oraya ulaşmak için pekmezin içinden geçmek gibiydi,

Ama sonunda buldum.

"Buldum. Sanırım buldum," diye mırıldandım, uzandım, kolun pürüzsüz metalini hissettim, yavaşça, santim santim kaldırdım.

Sonunda yerine oturduğunda hissedeceğim duyguyu bekliyordum -

"Tam orada. Neredeyse yakaladım. Hapşırık gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki burnumu gıdıklıyor ve dışarı çıkmak üzere ama sonra tam olarak yapamıyorum -"

Bir gümbürtü gözlerimin açılmasına neden oldu. Sınıfın kapısı arkasındaki taş duvardan sekerek açıldı. Oturduğum yerde geriye doğru sarsıldım ve etrafımda bir nefes alma korosu patlarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tarquinius bir saniye sonra dudaklarında kırılğan bir gülümsemeyle içeri daldı.

"Doyen Moreno, Doyen O'Connor, ikinizle de ofisimde konuşabilir miyim? Sınıf, dağılabilirsiniz," diye ekledi bize doğru bakmadan. Bu sözlerle birlikte odadan çıktı ve ardında kulakları sağır edecek kadar gergin bir sessizlik bıraktı.

Liam güven verici bir gülümsemeyle bir gamzesini parlatırken bile Typhon'un kaşları çatıldı. Az önce indiğim duygusal rollercoaster yüzünden bacaklarım hâlâ titriyordu ve bunun bana pek faydası olmadı.

"Görünüşe göre bugün dükkânı otuz dakika erken kapatıyoruz, sınıf. Neden avantajı kullanıp, nefesinizi göremeyeceğiniz kadar sıcak bir havada biraz temiz hava almak için avluya çıkmıyorsunuz?" Liam Typhon'a döndü. "Doyen Moreno?"

Typhon başını hafifçe eğerek selam verdi ve ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

"Eğer iki kurallı ortağınla birlikte değilsen, bir sonraki dersin başlayana kadar gruptan ayrılma." Bana sert bir bakış fırlattı. "İstisna yok."

İkisi birlikte odadan çıktılar ve geri kalanımızı arkalarından bakakalmış halde bıraktılar. Hâlâ çok sarsılmıştım; az önce olanları zar zor idrak edebiliyordum.

"Kutsal karga. Bunun neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?" Ellie ne yaptığının farkına varana kadar mürekkep rengi saçlarından bir tutamı tekrar tekrar bir kulağının arkasına sıkıştırarak sordu.

"Bilmiyorum ama oldukça iyi bir tahminim var," dedi Julius kıkırdayarak ve tüm gözleri üzerine çekti. "Belki de sonunda senin

Adamlar işe yaramaz ve paralarını bir eşek takımının arkasına koymuşlar, oysa ellerinde safkan atlar var."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bir elinde bir çift ateş topu, diğerinde de üç kartopu tutuyordu.

Çok güzeldi. Gerçek bir mavi eşek deliği, üstelik bir de Quirk. Aynı anda iki ayrı rün atabilmek çok sevilen bir uzmanlık alanıydı. İki kat silah, iki kat güç. Julius gibi bir adamın kesinlikle hak etmediği bir şey.

"Vay canına, etkileyici," dedi Marina alçak bir ısıklıkla. "Gezici sirke katılmalısın. Belki sana tek tekerlekli bir bisiklet ve korna çalan kırmızı bir burun bile verirler. Heyecan verici olmaz mı!"

Adamın gözlerinde öfke parladı ve kıza doğru dönüp elini kaldırdı ama beni beklemiyordu ve saldırısını gerçekleştiremeden üzerine atıldım.

"Eğer o şanlı soyadını devam ettirmeyi planlıyorsan bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin, Julius."

Typhon'un elmasından çıkan bıçak şimdi elimdeydi ve kasıklarına doğru bastırılmıştı.

O bir çocuk muydu? Aklımdan bile geçmiyordu. On dokuz yaşında olduğunu biliyordu ve ona haddini bildirmek konusunda kendimi kötü hissetmeyeceğim kadar yaşıyordu.

İki elini de yavaşça indirdi, duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunurken kar ve ateş topları kayboldu.

"Kendinizi korumak için Dim bar kavgası taktiklerine güvenmek zorunda kalmak egonuz için zor olmalı. Dikkatli olsan iyi edersin, yoksa Mortan'ı üzerine salarım. En az onlar kadar çılgın ve acı çektirmeyi seviyor," diye düşündü, elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Aslında bu konuda iyiyimdir," dedi Marina. Diğerleri de hemen aynı fikirde olduklarını belirttiler.

"Evet, ne işe yararsa," diye ekledi Zeed omuz silkerek. "Önemli olan hayatta kalmak. Süslü hareketler değil."

Julius karnıma dirsek atarak beni üzerinden itti.

"Esprilerinizi yapın. Ama kehanet olsun ya da olmasın, siz bu okulun soytarılarısınız ve yakında Tarquinius da dahil olmak üzere herkes bunu görecek. Işıksız dünyaya geri gönderileceksiniz ki

Ben ve evim burada düzeni en başından beri olması gerektiği gibi sağlarken siz de sıradan hayatlarınıza devam edin. O zaman kimin güldüğünü göreceğiz."

Odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

"Oof. Görünüşe göre birinin annesi onu sevmemiş," dedi Marina başını yavaşça sallayarak.

"Belki de kahvaltıyı kaçırmıştır ve acıkmıştır?" Ross ekledi.

Fable şaşkınlıkla başını salladı, hâlâ kapıya bakıyordu. "Her zaman bu kadar kızgın olmayı hayal bile edemiyorum. Çok yorucu olmalı."

Ama konuşmalar başladığı kadar çabuk kesildi ve Julius'un sözlerinin ağırlığı ıslak bir battaniye gibi üzerimize çöktü. Şimdiye kadar, onun yanıldığını gösteren otuz yıllık bir kehanetten başka bir şey yoktu. Her ne kadar Neverthorn'a geri dönmek istemesem de, kendi şartlarımla ayrılmak istiyordum. Beni gönderdikleri için değil.

Bıçağı tekrar elmaya sapladım ve parlak bir gülümsemeye zorladım. "Hadi mutfaktan biraz atıştırmalık alalım ve bizi başka bir sınıfa atmadan önce temiz hava alalım."

Bir plana ihtiyacım vardı.

Ve bu yer beni ve Opie'yi çiğneyip *ikimizi* de tükürmeden önce buna ihtiyacım vardı.

"Peki, nasıldı?" Diğerleri Phoenix House'un ortak alanını süsleyen çeşitli mobilyalara yayılmışken, Fable benimkinin tam önüne bir sandalye çekmiş ve dikkatle bana **b a k ı y o r d u**. Her ne kadar gün ilerledikçe bana bu konuda sorular yöneltmiş olsa da, ilk kez omuz silkmeyi cevap olarak kabul etmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedim, zaman kazanmaya çalışarak. "Çoğunlukla stresliydi. Özellikle de ilk başlarda."

En derin düşüncelerimin didik didik edilmesi beni biraz sırt üstü yatmış bir böcek gibi hissettirmişti ve Tarquinius seansı yarıda kestiğinde bir yanım heyecanlanmıştı çünkü Liam'ın kafamın içinde ne kadarını görebildiğini merak ediyordum. Ama diğer yanım da işi bitirme şansım olsaydı neler olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu

...

Hayır. Böylesi kesinlikle daha iyiydi. Liam'ın orayı kurcalaması beni zaten ürkütüyordu. Liam düşüncelerimi okuyabilir diye Nocta'nın aklımdan geçmesine bile izin vermemek için her şeyimi vermiştim. Nocta'nın babam olduğunu zaten bilmiyorsa, farkında olarak ya da olmayarak onu bu konuda bilgilendirmek istemezdim.

"Kolu çektiğinde neler olabileceğine dair herhangi bir fikir edindin mi?" Fable bastırdı.

"Pek sayılmaz."

"Bir ipucu bile yok mu?"

"İspanyolcaya geçelim mi, çünkü bu Engizisyon gibi hissettirmeye başladı."

Geri çekildi ve bir elini kalbinin üzerine bastırdı, yanakları pembeleşti. "Aman Tanrım, Harlow. Çok özür dilerim. Bir gizem olduğunu hissettiğimde biraz gerginleşebiliyorum. Senin yerinde olsaydım ben de *takıntılı* olurum. O lanet olası koldan başka bir şeyi nasıl düşünebilirsin ki?"

"Aynen," dedi Marina köşedeki aşk koltuğuna tüneyerek. "Bu beni çıldırttı."

"Şunu söyleyeyim," diye devam ettim, "kolu çekmek üzereyken korktuğumu hissetmedim. Umutlu hissettim. Sanki içinde bulunduğum yoğun durumdan bir çıkış yoluymuş gibi."

Fable başını sallarken bir gözünden kehribar rengi bir kıvrımı üfledi. "Tamam. O zaman olumlu bir hava var. En azından bu da bir şeydir. Bu öğleden sonra, iyi olabilecek bir haberin kırıntısını bile kabul edeceğim."

Rün işçiliği dersi mükemmel geçmemişti. Beklentilerim oldukça düşüktü ama durum bundan da kötüydü. Her birimiz denediğimiz neredeyse her bir rünün bir yönünü berbat etmiştik. Sanki hepimiz bu beceride Neverthorn'a ilk gittiğimiz zamankinden daha da kötüleşmiştik.

Onları kendi yerine kendi yöntemimle yapmama izin verilseydi onlara gösterebilirdim ama ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam Doyen Eryn gözlerini sertleştirerek beni geri çevirdi.

"Büyü üç şey olmalı Bayan Daygon." Bir elini kaldırdı ve onları işaretledi. "Öğretilebilir. Tekrarlanabilir. Ve izlenebilir. Bir grup kötü eğitilmiş büyücü dışarıda Vahşi Batı'daymışız gibi ev yapımı rünleri sağa sola savurursa ne olur sizce?"

Ona çok iyi kedi hırsızları olabileceklerini söylemek istedim ama elini masama vurdu ve başını eğip bana baktı, çenesi öfkeyle titriyordu. "Bak sana ne diyeceğim! Birilerinin canı yanacak. Nocta'dan farkın kalmaz!"

İrkilmeme engel olamadım. Babamdan daha iyi değildi ama ben buna inanmıyordum. Bir rün iyi ya da kötü amaçlar için kullanılabilirdi.

alet, başka bir şey değil.

Keşke dersin sonunda masasına uğrayıp, orada onun yöntemiyle geçirdiğimiz iki saatin hepimizi ne kadar incittiğini söyleseydim. Ders bittiğinde, Doyen O'Connor'dan aldığımız son iyi duygular da paramparça olmuş, asılı kafalar ve yuvarlak omuzlar bir şey söylüyorsa, tüm evimizi küçük ve yenilmiş hissettirmişti.

"Kolu çekmek isteyeceğimden emin değilim," diye mırıldandı Ellie yerde bağdaş kurduğu yerden ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ya Pandora'nın kutusu türünden bir anlaşma olsaydı? Ya tekrar geri koyamayacağım bir şey bulursam? Gerçekten kötü bir şey."

Zeed bir patlamış mısır tanesini ağzına attı ve omuz silkti. "Bence Doyen O'Connor'ın dediği gibi sürece güvenmeye çalışmalıyız. Sözüm ona bu alanda uzman olan o. Eğer Nocta'yla yüzleşmemize yardımcı olabilecek bir Quirk'i ortaya çıkarabilirse, benden ne isterse yaparım."

Ross bir kahkaha attı. "O da öyle dedi -" Marina'nın fırlattığı bir yastık tam göğsüne isabet edince bir gıcırtyla gülmeyi kesti.

Odadaki asık suratlılara baktım.

"Kehanet böyle olduğuna göre, hepimiz bazı kötü yıldız gizli Tuhafliklara sahip olduğumuz varsayımıyla ilerlemeliyiz. Sadece biraz sabırlı olmamız gerekiyor. Buraya daha yeni geldik çocuklar."

"Ve eğer Harlow haklıysa, ben kendi adıma ne olduklarını öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye açıkladı Gary, kendini kanepelerden birine iterek. "Ama ben kızardım. Bu gün benim için yeterince uzun geçti ve beynim lapa gibi oldu. Yatma vaktine kadar abur cubur yemek ve akılsız bir sitcom izlemek isteyen var mı?"

Herkes elini kaldırdı ve ben ayağa kalktım. "Her zaman. Ve acil durumlar için öğle yemeğinde Wickersham'dan bir düzine snickerdoodle aldım. Bence bu kesinlikle yeterli. Hemen döneceğim."

Fable bana yer açmak için sandalyesini geriye itti ve ben de koridorun biraz aşağısındaki odama doğru ilerledim. Benim

Boş alanda ayak sesleri yankılanıyordu ve tam odamın kapısını açmak üzereydim ki bir el omzuma kapandı.

"Jiminy Crickets, bu da ne böyle!" Arkamı döndüğümde kalbim küt küt atıyordu.

"Yalnız olman mı gerekiyor?" Liam sordu, kara kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Yalnız değilim."

Başını eğdi ve gözlerini tekrar bana dikmeden önce etrafı kolaçan etti. "Öyle mi?"

Boynuma yayılan sıcaklığı görmezden geldim ve kapımı iterek açtım. "Demek istediğim, Phyllis dışındaki tüm ev arkadaşlarım kelimenin tam anlamıyla on metre ötede. Bunun yalnızlık sayılmayacağından eminim."

"Az önce arkandan gizlice yaklaştığımı ve sen ... her neyse," diye karate ellerimi taklit etti, "*onu* yapmayı başaramadan çok önce ağzını ve burnunu bir Boğma Rünü ile kapatabileceğimi düşünürsek, *bunun* olması gerekiyordu."

"Orada iyi misin, Harlow?" Bandit'in uykulu sesi odamın içinden seslendi.

Liam kaşlarını çatı. "Rakunların geceleri uyuması gerekmiyor mu?" Çaresizce ellerimi kaldırdım.

"Evet. Ayrıca konuşmamaları gerekiyor. Sanırım varoluşsal bir kriz yaşıyor. Bak," sesimi alçalttım ve daha da yaklaştım, "Şifreli küçük notun bütün gün kafamı kurcalayıp durdu. Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin yoksa neden burada yalnız olduğum konusunda bana daha fazla ders vermek mi gerekiyor?"

Bir an için başını salladı ve sonra bakışlarımla buluştu, koyu kahverengi gözleri özür doluydu. "Not için özür dilerim. Ele geçirilme ihtimaline karşı çok fazla şey söylemek istemedim."

Neredeyse öyle olduğunu kabul etmedim.

"Geçen günden sonra güvenliğiniz konusunda endişelensem de, zaten size ders veren bir sürü insan olduğunu biliyorum. Sen Nocta tehdidini ciddiye aldığın sürece ben de bu işin peşini bırakacağım, tamam mı?"

"İnan bana, kimse bunu benden daha fazla ciddiye almıyor."

Uzun bir süre yüzümü inceledi ve sonra başını salladı. "Mükemmel. Şimdi konuşmak için birkaç dakikan var mı?"

"Kurabiye almaya gidiyorum. Diğerleri için biraz kurabiye bırakayım. Hemen geliyorum," diyerek kapımı işaret ettim, "sonra da buraya döneceğim."

Liam sanki teknik olarak yalnız olduğum mesafeyle dalga geçmiyormuşum gibi ciddi bir şekilde başını salladı.

Malları ev arkadaşlarıma teslim ederken ve baş ağrımı gerekçe göstererek TV maratonundan vazgeçmek için yalvarırken bacaklarım biraz jöle gibi hissediyordu.

Ortak salondan çıktığımda Liam'ı koridordaki merdivenlerin yanında beklerken buldum.

Ona doğru yöneldim ve hayal gücümün çıldırmasına izin vermemeye çalıştım. Ya sadece izini kaybettirmek için bana iyi davranıyorsa? Ya beni çatıya çıkarıp Nocta'nın kızı olduğumu bildiğini söylediyse ve sonra beni aşağı attıysa? Bunu bilmesi için hiçbir neden yoktu ama yine de merak etmekten kendimi alamıyordum.

Her zaman iyi bir hayal gücüm vardı ve "ya olursa" oyununu oynamanın şampiyonuydum.

"Nereye gidiyoruz?" Merdiven boşluğuna girdiğimizde sordum. "Dediğin gibi, etrafta tek başıma dolaşmamam gerekiyor."

"Yalnız değilsin," diye nazıkçe düzeltti.

"Yani, yanımda arkadaşım olmadan."

"Benimle birliktesin... öğretmenlerinden biriyle. Elbette bu iki kişilik kuralın ruhuna aykırı değil. Eğer varsa bunun cezasını ben çekerim. Anlaştık mı?"

Başımı salladım ama bir dakika sonra yukarı doğru devam ederken soruma hâlâ cevap vermediğini fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde sordum.

"Biraz mahremiyetimizin olduğu çatıya."

Tenim karıncalandı ve dişlerimin takırdamasını engellemek için çenemi sıktım. "Burada oturabiliriz. Burada bolca mahremiyet var. . ."

"Ayrıca sana göstermek istediğim bir şey var."

Merdivenlerin sonuna gelmiştik ve çatıya açılan ağır kapı elinin bir hareketiyle gıcırdayarak açıldı.

"Harlow?"

"Evet, sadece bir saniyeliğine düşünüyordum."

Seçeneklerimi tartıyordum, gerçekten. Onunla dışarı çıkarsam, bana zarar vermek isterse kaçma şansım neredeyse sıfıra dışecekti. Ama bana zarar verme eğilimi göstermemişti, tam tersi. Beni Nocta'nın adamlarından kurtarmıştı. Bir Quirk bulmama yardım etmeye çalışmıştı. O bir öğretmendi.

Aptallık ediyorsun Harlow. O sana yardım etmek için burada.

Ayrıca, onunla gitmezsen, sana ne söylemek istediğini asla ğrenemezsin.

Merak bir kez daha beni alt etti. "Tamam, gidelim."

Onu serin gece havasında takip ettim, akşam yemeğinden sonra House Phoenix sweatshirt'ünü giydiğim için aniden sevindim. Kenara doğru ilerlerken kuzeybatı kanadının kulesinin en tepesinde olduğumuzu fark ettim. Ve buradan çok daha yüksekti. Önümdeki korkuluğu kavradım ve aşağıya bakarken ayaklarımın üzerinde biraz sallandım.

"Hayır, hayır, ykseklilik korkun varsa aşağı bakma, yukarı bak.

şuraya," dedi, en saçımı işaret ederek.

Döndüm ve hafif bir nefes verdim.

Kuzeydeki gece gökyüzü titreşen bir renk cmbşyle aydınlanmıştı.

Mavi, sarı, yeşil ve hatta bir parça kırmızı.

"Kuzey Işıkları," diye mırıldandım, boğazım garip bir şekilde düğümlenmişti. Arada bir, dünyanın güzelliği bana bunu yapıyordu. Sanki vahşi, bencil, çoğu zaman çirkin gezegenimizin bu kadar muhteşem bir şeyle bir arada var olmasının şoku bana her şeyin içinde bir iyilik olduğunu hatırlatıyordu.

Ve herkeste.

"Onları daha önce hiç görmemiştim. Bu ..." Sesimdeki çatlaktan utanarak sözümü yarıda kestim.

"Güzel, biliyorum."

Birkaç dakika boyunca orada öylece durup gösteriyi izledik, ışıklar kalın siyah suda yüzen tembel şışman yılanlar gibi dalgalanıyordu. Ama çok geçmeden Liam'ın vücudunun sıcaklığının farkına vardım. Ve kokusunu. Vanilya, ama kurabiye gibi değil. Daha çok sıcak, erkeksi bir kokuya benziyor ve bende eğilme isteği uyandırıyor.

"Işık şovunu takdir ediyorum, ama burada ne yaptığımızı bana anlatmaya ne dersin?" dedim, usulca yana kayarak

kendime küçük bir oda.

Başımı kaldırdım ve çocuksu yakışıklılığından etkilenmemeye çalışarak bakışlarımı karşıladım.

"Başlangıçta seninle geçen gün barın dışında olanlar hakkında konuşmak istemiştım. Ama bu sabah dersten sonra konu bundan daha fazlasına dönüştü.

...

Düşüncelerimin kontrolden çıkmasına izin vermemeye çalışırken boğazım düğümlendi. Kızgın görünmüyordu. Aslında, her şeyden çok endişeli görünüyordu.

Kurşunu ısırmanın zamanı gelmişti. "İlk parçayla başlayalım." "Rakun."

"Haydut mu?" Omuz silktim. "Ne olmuş ona?"

"Onu okula yanında mı getirdin?"

"Hayır. O oldu Orada, arkasında ve pub ne zaman hepsi o şeyler oldu."

"Peki tüm bu süre boyunca konuşabildi mi?" "Hayır."

Gözleri konsantrasyonla kısıldı. "Tam olarak hangi noktada sizinle ilk kez konuştu?"

Geçmişini düşündüm. "Bir ... yaptıktan sonra, annem bana çocukken bu rune'u öğretti. Buraya gitti, Neverthorn. Felinita'daydı ve - " Saçmaladığımı fark edince sözümü kestim. Bir yalanı işaretlemek için çok fazla bilgi gibisi yoktur. Sertçe yutkundum ve tekrar başladım. "Her neyse, evet. Havada küçük bir rün yaptım."

"Göster bana."

Gözlerimi kapattım ve Nocta'nın hareketlerini hayal edip tekrarladım. Daha tamamlanmadan Liam'ın büyük, sıcak eli benimkinin üzerine kapandı.

Alçak bir tıslama çıkardı. "Bu bir kadının çocuğuna öğretmesi için oldukça güçlü bir büyü."

"Nedir bu? Ne işe yarıyor?"

"Bir saldırı için silahsızlandırmak üzere başka birinin duyularını çalabilir. Harlow. Sanırım barın dışındaki birinin sesini çalıp Haydut'a vermiş olabilirsin."

Görüşüm bulanıklaştıkça gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. Sakin ol. Ondan geriye doğru say.

Rünü attığım yerden on adım ötede sarhoş bir şekilde sızan adamı ve Bandit'in sesini nereden aldığını düşündüm.

"Ben - ben - bu olamaz. Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Elbette yapmazsın. Bilerek yapmadım. Belki de rünü yanlış hatırladın? Belki de sıralamadaki bir hareketi ya da başka bir şeyi kaçırdın?"

Başımı salladım. "Evet. Evet, öyle olmalı. Annem çok iyi bir insandı. Bana asla bu kadar karanlık bir şey öğretmezdi." Ona baktım, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. "Ne yapmalıyım? Liam, bunu vicdanıma yükleyemem. Bunu düzeltmeliyim."

"Böyle bir rune'u tersine çevirmek mümkün değil. Ben icabına bakarım. Yarın gidip onu bulmaya çalışacağım - Haydut'un sesinin ilk ait olduğu kişi her kimse. Bakalım ona yeni bir ses verebilecek miyim. Onun sesi olmayabilir ama hiç yoktan iyidir."

"O bölgenin çoğu oldukça boştu çünkü dükkanlar öğle yemeği için kapalıydı ve geri kalanlar içeride yemek yiyordu. Ama bir adam gördüm," dedim, kelimeleri uyuşmuş dudaklarımın arasından zorlayarak. "Sarhoştı ve yan kapıdan tökezleyerek çıktı ve bir nevi bayıldı.

...

"Ona iyice bakabildin mi?" "Hayır."

Kendi sayfama çok dalmıştım.

"Barda sesini kaybeden birden fazla kişi olamaz, bu yüzden onu bulacağımdan eminim. Her şey yoluna girecek, Harlow. Bu konuda sana söz veriyorum."

Başımı salladım, içimde hâlâ asit kaynıyordu.

"Ve hemen ardından sis mi çöktü?" diye devam etti.

"Doğrudan diyemem," diye geçiştirdim.

"Çok kısa bir süre

sonra mı?"

"Sanırım."

"Peki, büyüyle ilgili bir şeyin Nocta'yı Neverthorn'a çekmiş olması mümkün mü?"

Hayır, onun bu yola girmesine izin veremezdim. Başımı sallarken sıradanmış gibi davranmaya çalıştım.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Etrafta gizleniyor olması ve belki de koğuşları zayıflatmak için zaman harcamış olması daha muhtemel görünüyor."

Liam kaşlarını çattı. "Sanırım."

"Konuşmak istediğin diğer şey neydi?"

İkinci bölümün ilkinden daha da kötü olacağını hissetmeme rağmen, bu sorgulama hattından uzaklaşmak için çaresizdim. Şimdi sadece bu işi bitirmek istiyordum, böylece yurttaki odama gidip baş başa sinir krizi geçirebilecektim.

"Latent Quirks."

Ona göz kırptım.

"Neden ben?" Kafam iyice karışmış bir halde sordum. "O zaman neden hepimizi buraya davet etmiyorsun?"

"Sen özelsin."

Hafif bir kahkaha attım. "Komik, ben kendimi özel hissetmiyorum. Ve birbirimizi iki gündür tanıyoruz. Nasıl olur da -"

"Çünkü onu hissettim. Senin içinde. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey Harlow. O kadar güçlü bir şey ki, bunu bile gölgede bırakıyor." Bir elini gökyüzüne kaldırdı, bakışları o kadar içtendi ki ona inanmamak ya da en azından *onun* kendisine inandığına inanmamak zordu. "Bu sürece kendini adamana ihtiyacım var. Derinlere gömülü, ama bazı enkazları atlatabilirsek, senin "O" olma şansın varmış gibi hissediyorum."

Bir an için bu kuleden fırlatılmanın o kadar da kötü olmayacağını düşündüm... Nocta'yı durduracak kişinin ben olabileceğimi söylüyordu. Babamı öldürecek kişi.

Işıklara bakmak için ondan uzaklaştım. Gözlerinin içine bakmamak için her şeyi yapardım. "Bak, denemeye hazırım. Ama senin kadar kendime güvenmiyorum. Bir Quirk'üm olmama ihtimali de var. İçimde hissettiğin başka bir şey olabilir." Gizli, genetik bir kötülük olabilir mi? İçim ürpererek düşündüm. "Ayrıca, farkında mısın bilmiyorum ama çok fazla yüküm var. Bunları atlatmak tüm yılımı alabilir."

Dudakları gerildi ve başını salladı. "Mesele de bu zaten. Bütün bir yılımız yok, Harlow."

Sözleri içime işlerken kollarımı belime doladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kuzey Işıkları." Gökyüzünü işaret etti. "Doğa Ana'nın yarattığı pek çok şey gibi aynı anda hem güzel hem de ürkütücü."

Harlow ... erkenciler. Yılın bu zamanında onları görememeliyiz. Ve dahası, kesinlikle kırmızı içermemeliler."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Yavaşça konuştu.

"Heathermoor'dan yanımda getirdiğim bir kehanet daha var.

*"Gökyüzü sarı, mavi ve kırmızı tükürdüğünde
Ve sonuncusu hariç tüm renkler öldüğünde
Sadece dört dolunay daha kalır
Anka kuşu yeniden doğmadan önce."*

"KUTSAL SAYFA." Kan kulaklarıma hücum etti ve denge için bir kez daha kulenin kenarına tutundum. "Ne kadar zamandır?"

"Üç buçuk ay. Belki biraz daha az." Diğer kehanetin bahsettiği şey bu olmalıydı.

En karanlık saatlerde, en karanlık günlerde.

Kış gündönümü.

Aşağı yukarı, şimdi ile o zaman arasında sadece yüz gün var.

Birimizi Dwimmer dünyasını Nocta'dan kurtarmaya hazırlamak için yüz gün, yoksa her şey kaybolacaktı. Bizimle Sonsuz Karanlık arasında bir delik açacak ve herkes için her şey bitecekti.

"Gitmem gerek. Diğerleri beni kontrol etmeye gelebilir." Döndüm ve merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladım. Liam merdivenleri ikişer ikişer çıkmak zorunda kaldı ve tam benim katıma ulaştığımda bana yetişti.

Kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Her şey yoluna girecek. Bana güveniyor musun?" diye sordu, ciddi kahverengi gözleri benimkileri arıyordu.

"Üzgünüm ama ben kimseye güvenmiyorum."

Bana acımasız bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Bunu değiştireceğim. Ve bunu yaptığımda, bunu çözeceğiz. Birlikte."

Kolumu bıraktı ve ben de kapıdan geçip doğrudan Typhon Moreno'nun kaya gibi sert göğsüne doğru adım attım.

"O'Connor. Bayan Daygon, neden refakat inuz olmadan okulda dolaştığınızı sorabilir miyim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Liam benden önce araya girdi.

"Gizli bir Quirk'  tetikleme metodolojisi hakkında onunla bire bir konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm. O biraz daha dünyevi ve bu nedenle diğer öğrencilerden bazılarına göre daha az güveniyor. Ona en emin ellerde olduğuna dair güvence vermek istedim, böylece ilerleyebilir ve korkmadan o Quirk için derinlere inebilir."

Gerçeğin tamamı değildi ama yakındı.

Typhon başını eğdi ve diğer adamı dikkatle inceledi. "Peki o öyle mi?"

Liam'ın gözleri kısıldı ve karardı. "O ne?"

Typhon gözünü kırpmadı, cevap verirken çenesinde bir kas kıpırdadı. "Seninle yalnızken güvenli ellerde mi?"

Liam'ın elleri bir an için yana doğru büküldü. Ancak bir an sonra, o rahat gülümsemesi tekrar yerine oturdu.

"Kesinlikle. Onu hayatım pahasına korurum."

Typhon geri çekilirken yavaşça başını salladı. "Seni bu konuda tutacağım." Koridora geri döndü ve ben de bastırılmış bir nefes verdim. "Seni korkutuyor mu?" Liam sordu.

Cevap vermeden önce ateşli bir saniye boyunca bunu düşündüm. "Korkutmanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Daha çok beni huzursuz hissettiriyor. Peki ya sen?" Sohbeti Typhon hakkındaki duygularımdan uzaklaştırmak için hevesle sordum. "Seni korkutuyor mu?"

Liam kıkırdadı ve bana bakmak için duvara yaslandı. "Beni sinirlendiriyor ama hislerimiz karşılıklı olmaktan çok  te. Ve iyi bir profesörün nasıl olması gerektiğine dair fikirlerimiz çok farklı. Yağ ve su gibiyiz. Asla karışmayacağız, bu yüzden mesafemi korumam en iyisi."

Aynen. Ama nedense, denesem bile bunu başaramadım.

"Mesele şu ki... Ona güvenmiyorum," dedi Liam.

"Bu doğru mu?"

"Sadece bir şeyler sakladığını hissediyorum.  nemli bir şey."

Bir ayağımdan diğerine geçtim ve yanaklarımdaki ani rengi görmemesi için başımı başka yöne çevirdim. Bir şey saklıyordum.

Önemli. Ben kimdim ki yargılayayım?

Ama Liam'ın sözlerinin beni huzursuz ettiğini inkâr edemezdim. "Gitmene izin vereceğim. Ama söylediklerimi bir düşün, tamam mı?"

Başımı salladım ve odama doğru ilerledim.

Aslında, muhtemelen bütün gecemi bunu düşünerek geçirecektim. Benim bir Quirk'üm olduğunu düşünmüştü. Nocta ile yüzleşecek kadar güçlü olanın ben olacağımı.

O gece Liam'dan öğrendiğim her şeyi unutmayı ne kadar istesem de, sonraki birkaç gün kafa karışıklığımı daha da artırdı. Benden Quirk'ümü bulmak için onunla birlikte çalışmamı istemişti. Ona güvenmemi istemişti. Peki ya sonra? Ortadan kayboldu. Ertesi gün Typhon'un sınıfına döndüğümüzde Liam orada değildi ve ondan da söz edilmiyordu. Fable sınıfa ne zaman döneceğini sorduğunda, Typhon ona ilgilenmesi gereken başka işleri olduğunu söylemişti. Ama şans eseri Julius hâlâ bizimle birlikteydi. Her ne kadar biz sınıftayken terbiyeli davranmaya çalışsa da, o ve çetesi yemekhanede bize tükürük topu fırlatmaya ve konuştuğu herkese büyüçülük konusunda hepimizin berbat olduğunu söylemeye başlamıştı.

Nikita'nın bu kadar dalgın görünmesine neden olan rahatsızlığın etkisinin geçtiğinden bahsetmiyorum bile, çünkü benim refakatçim olarak konumunu çok daha ciddiye almaya karar vermişti. 7/24 benimle birlikteydi. Beni duşlara, derslerime götürüyor ve herhangi bir odadan çıktığımda orada beni bekliyordu. Geceleri beni yatağıma sokuyordu ve onu kapımın önünde oturmuş uyanmamı beklerken bulmayacağımdan emin değildim.

Tüm bunlar olurken, onun beni azarlamasını dinlemek ve Phoenix Evi'nin geri kalanını bırakmak zorunda kaldım.

Dördüncü günün sonunda, onun kazıları artmaya devam ettikçe bölümlere ayırma yeteneğim hızla azalıyordu. Daha da kötüsü, pencereden dışarı bakıp bir sonraki dolunayı beklemekten kendimi alamıyordum, bunun artık bir geri sayımın parçası olduğunu biliyordum.

Büyü Tarihi dersimizin son on dakikası, Nocta'nın güç kazanmak için ya da ordusu için stratejik bir tutunma noktası olarak kullanmaya çalışabileceği tarihi yerler üzerinde geçti. "Gücün doğasında olduğu yerler," dedi Nikita, arkasındaki duvardaki haritaya dokunarak. "Bir tane söyle."

Zeed sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eski Galler Ejderhası inleri ya da Heathermoor yakınlarındaki Acı Suları gibi gizli yerler."

Nikita ona isteksizce başını salladı. "Doğru. Bir zamanlar büyük güçlerin ikamet ettiği yerler kalıcı bir kalıntı bırakacaktır. Ama bir dilek kuyusu kadar basit bir şey bile Dwimmer dünyasında güce sahip olabilir, çünkü içine dikkatsizce atılan dilekleri kabul eder. Sözcüklerin gücü vardır, dikkatsizce söylenenlerin bile."

Nikita, insanların onları kullanmasını engellemek için çoğu güç yerinin nasıl gözlerden uzakta gizlendiğini anlatmaya devam ederken Fable notlar aldı. "Ama Nocta arıyor olacak, buna emin olabilirsiniz. O kurnaz biri ve bulabileceği her avantajın bu savaşı kazanmasına yardımcı olacağını biliyor." Gong çaldı ve derslerin o gün için sona erdiğini duyurdu. Akşam yemeği vakti gelmişti ve Nikita'yla daha fazla muhatap olmama gerek kalmamıştı.

Yemekte yanımda dolaşmasını saymazsam tabii.

Banyonun dışında beni bekliyordu.

Yatak odamın kapısında.

İçimi çektim.

Diğer öğrenciler ikişerli gruplar halinde dışarı süzıldüler. Ellie ve Zeed bana acıyan bakışlarla baktılar. Fable'a göz kırptım ve teşekkür ettim. Gülümsedi, başını eğdi ve sonra gittiler, sadece ben ve gölgem kaldık.

"Gerçekten, herhangi birinizin Neverthorn'a geri dönme zahmetine girmiş olması bile bir mucize." Masasının üzerine eğilmiş, etrafa saçılmış kitapları, kâğıtları ve benzerlerini toparlamak için zaman ayırıyordu. Bunun benim seçimim olmadığını ona hatırlatmanın bir anlamı yoktu.

"Nocta, dünyamızın bin yıldır gördüğü en güçlü Dwimmer. Ve siz orta halli büyücülerden birinin ona yaklaşma şansı olduğunu mu düşünüyorlar? Şimdiye kadar aranızda bir Quirk bile yok."

Tartışmamak gerektiğini bilerek duvara yaslandım. Hayatımda daha kötülerini de duymuştum ve ondan ne kadar hoşlanmasam da onu görmezden gelme ya da görmezden geliyormuş gibi yapma yeteneğim vardı. Bu onu, onunla kavga ettiğimden daha çok rahatsız ediyor gibiydi.

"Neden sıırıyorsun?"

Ellerimi arkamdaki duvara bastırdım. "Bu sinir bozucu kuralları olan duvarların içinde olmasaydık aramızda nasıl bir kavga çıkacağını düşünüyorum."

Tek kaşını kaldırdı ve bana kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun? Rune dökümünde?"

"Hayır." Başını sallamaya başladı ve ben devam ettim, "Yapabileceğimi *biliyorum*." "Bırakmadan önce dört aydan daha az bir süre antrenman yaptın. Ben ise

Bundan daha uzun süre sihir *öğretmek*. Kendine güvenin hayalperestlikle sınırlanıyor."

"Sen konumun tarafından korunan bir boşlukta büyü yaptın. Bense bunca yıl hayatta kalmak için kullandım. Sana söz veriyorum Nikita, arada bir fark var."

Arkasını döndü, ama dudaklarındaki öfkeyi görmeden önce değil.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Harlow. Geri geldin sert kız çizmelerin ve kötü tavırlarınla bize iyilik yapıyormuşsun gibi davranıyorsun." Yüzünü bana dönerken içi boş bir kıkırdama çıkardı. "Tarquinius kehanet tarafından zorlanıyor ve gerekli incelemeyi yapması gerekiyor, ama sana söz veriyorum, kimse seni burada istemiyor. Sen hepimizin baş belasından başka bir şey değilsin."

İçimi sıcak bir utanç kapladı, çünkü her konuda haklı olduğunu biliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, Typhon'a olan hayranlığını izlemek biraz utanç verici. Tarquinius istediği için çizgiye uyacak ama buraya ilk geldiğinde onun için bir hiçtin ve şimdi de onun için bir hiçsin. İkimiz de herkesin bunu fark etmesini bekliyoruz ki seni gönderebilelim."

Kendisi ve Typhon için "biz" ifadesini kullandığını duymak bile utancımı öfkeye dönüştürmeye yetmişti. Daha iyi düşünmeden önce rünü çevirdim, Nevershoppes'ta bana saldıran yaratık üzerinde kullandığının aynısıydı. Kapıları kırmak için bir tane.

Nikita'nın gözleri büyüdü ve tatmin edici bir çatırtı havayı doldurmadan ve arkasındaki taş duvar parçalanmadan bir an önce yana savruldu.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve başını salladı.

"Hekate'nin kalbi adına, sen bir tehdi'sin. Şanslı'sın ki yarım yamalak küçük rünün hedefini vurmadı."

Ona gerçekten vurmak isteseydim yerde olacağını söyleme zahmetine girmedim.

"Evet, ben bir jokerim. Seni öldürebilirdim. Sanırım ikimiz de bu iki kişilik kural için yeni bir ortak bulmamın herkes için en iyisi olacağı konusunda hemfikiriz."

"Beni sana atayan Tarquinius'tu ve fikrini değiştirmeyecek." Masasının üzerindeki not defterini işaret ederken yorgun bir iç çekti. "O yüzden ikimize de bir iyilik yap Harlow ve bu işten kurtulmamızı dile."

Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla odadan çıktı.

Hâlâ adrenalini doluyken, çevirdiği sayfaya baktım.

Kuzey Yarımküre'de Dilek Kuyuları

Güney yarımkürede artık gerçek dilek kuyularının bulunmadığına dair iddialar olsa da, bu kuzey için geçerli değildir. Hem Dwimmer'lardan hem de Dim'lerden gizlenmiş olsa da üç kuyunun var olduğu bilinmektedir, çünkü bu kuyuların gücü başka hiçbir eser ya da güç mekanına benzememektedir.

Dilek kuyularının ilki kıtanın batı kıyısındaki bir adada gizlidir. Yağmur kuyusu olarak bilinen bu kuyu yıllardır gözlerden uzak tutulmaktadır. Bilinen son dilek

Özellikle kötü bir kuraklıktan sonra bölge yağmurla dolup taşar, adı da buradan gelir.

Dilek kuyularının ikincisi etkili bir şekilde maskelenmiştir ve Yunanistan'da, Truva kalıntılarından çok uzak olmayan bir yerde bulunmaktadır. Bu ikinci dilek kuyusunun özellikle spesifik olduğu bilinmektedir ve bu nedenle dilek tutarken kullanılan dilin tam olması gerekir. Bu kuyu Aşil'in gücüne kavuşmasına yardım etmek için kullanılmıştır, ancak herhangi bir zayıflığı olmadığını söylemeyi unutmuştur.

Neredeyse okumayı bırakacaktım ama bir kelime dikkatimi çekince devam ettim.

Neverthorn.

Var olduğu bilinen son kuyu Neverthorn'un kendi arazisi içindedir. Herkesten gizlenmiş bir ada olan ve en güçlü Dwimmer'lar tarafından korunan bu kuyu, en iyi korunan kuyu olacaktır. Efsaneye göre Tarquinius'un kendisi, bir öğrenci düşmanını uzaklaştırdıktan sonra kuyuya bir saklanma rünü atmış ve bir daha asla bulunamamış.

Titreyen bir parmakla sayfayı çevirdim. En üst satır silinmişti ama bir sonraki satır ihtiyacım olan tek şeydi.

Bir dilek kuyusunun kullanımı basittir. Değerli bir adakta bulunulmalı, sonra da dileğiniz hem zihinden hem de ağızdan söylenmelidir. Eğer adak kabul edilirse, dilek yerine getirilir.

Kuyunun tam yeri ya da onu nasıl bulabileceğim hakkında başka bir şey yazmıyordu. Ama . . . Nikita bana bir çıkış yolu vermişti. Sadece aramızdaki bağdan değil, bu yerden de.

Sonsuza dek.

İçimden asla çıkmayacağını düşündüğüm kelimeler o basit defterin üzerine fısıldandı. "Teşekkür ederim, Nikita Elmwood."

Eğer kuyuyu bulursam, Opie'yle birlikte dünyanın herhangi bir yerine bir daha bulunmamak üzere gitmeyi dileyebilirdim. Bizi Nocta'dan uzaklaştırabilirim. Nikita'dan uzağa.

Typhon'dan uzağa. . .

Parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdirirken, bunun benim için ama özellikle Opie için en iyisi olduğunu tüm kalbimle biliyordum. Gerçeği anlamadan önce onu buradan çıkarmalıydım.

Bunu yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

Çünkü iyi olduğum bir şey varsa o da gizli kalması gereken şeyleri bulmaktı.

Gece yarısını geçene kadar bekledim ve herkesin uyumuş olması için dua ettim. Sırtımda küçük bir çanta vardı ve üzerimde kendi kıyafetlerim vardı. Buradan üniformayla ya da bel çantasıyla ayrılmayacağım kesindi. Haydut homurdandı ve uykusunda küçük bir homurtu çıkardı. Yastığımın üzerine kıvrılmıştı ve ben de battaniyemi onun etrafına sardım. Burada daha iyiydi. Belki ben gittikten sonra bağ kurabileceği bir çocuk bulurdu.

Yatakanemizin ana kapısından çıkarken, gölgeli koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Nikita yoktu. Büyük olasılıkla şu anda uyuyordu ama uyumasa bile beni aramaya gelmezdi. Beni bu göreve o göndermişti, benim ondan olduğu kadar o da benden kurtulmaya hevesliydi.

Okulun koridorları gecenin geç saatlerinde garip geliyordu. Sanki var olduğu onca yıl boyunca orada yürümüş olan herkesin yankıları hâlâ taşa gömülüymüş gibi. İçimi bir ürperti kapladı ve izlendiğim hissini görmezden gelmeye çalışarak omuzlarımı silktilim.

Pantolonumun paçasından çekiştirilince döndüm ve ciyaklamamı bastırdım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Haydut gözlerini kısarak bana baktı ve esnedi. "Ve neden bensiz gideceğini düşünüyorsun?"

Kalbim küt küt atarken eğildim ve elimi başının üzerinde gezdirdim. "Doğru, bunun için üzgünüm. Hadi o zaman, Opie'yi almamız gerek."

Patilerinin üzerinde sessiz bir şekilde önümde koştu. "Onu ben alırım. Seninle nerede buluşmamızı istersin?"

"Mutfakta." Cevizli çikolatalı keklerden arta kalanların yanımıza almaya fazlasıyla degeceğine bahse girmeye hazırdım. Eğer gerçekten şanslıysak, reçelli kurabiyelerden de birkaç tane kalabilirdi.

Mutfakta umduğum her şeyi, çörekleri ve fıstık ezmeli trüfleri buldum. Tüm şekerlemeleri bulduğum bazı kaplara doldurdum, sonra da çentik atarak küçültme büyümü kullandım, parmaklarımı hepsinin üzerinde kıstırdım ve çantama yerleştirdim. Ayrıca büyük bir gümüş kaşık kaptım ve Bayan Wickersham'a nefesimin altında bir özür fısıldadım.

"Harlow?" Opie'nin uykulu sesi beni kendime getirdi. "Neler oluyor? Bu rakun gerçekten konuşuyor mu yoksa ben rüya mı görüyorum?"

Elimi ona uzattım ve kaburgalarımındaki sızıyı görmezden gelerek onu kucakladım. Buraya geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmemiştim ve ayrı kaldığımız süre boyunca onun için ne kadar korktuğumu düşünmeme izin vermemiştim.

Başının tepesini öptüm. "Evet, Haydut konuşur ama bu bizim sırrımız, tamam mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Tamam..."

"Konuşan bir rakun için çıldırmıyor musun?"

Bana uykulu bir gülümseme attı. "Sihirli bir okulda yaşıyoruz Lo-lo, sence beni şaşırtan bir şey var mı? Ama bana ne yapacağımızı söylemedin."

Elini çekiştirdim. "Hadi, biraz maceraya çıkıyoruz."

"Ne tür bir macera?"

"Bir dilek kuyusu bulmamız gerekiyor," dedim usulca, onu mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkarırken. Duraksadım, mutfağa geri döndüm ve kapının üstündeki lentoya baktım. Bir şişe yan yatmış, çoğu gözden gizlenmişti.

Kırmızı şarap.

Uzanıp onu aldım, küçülttüm ve diğer eşyalarımınla birlikte çantama tıktırdım. Dilek kuyusunun ne tür bir teklifi kabul edeceği hakkında hiçbir fikrim yokken yapabileceğim en iyi şey buydu. Süslü kaşık ve şarap, eskiden dilek kuyularına attığım bozuk paralardan kesinlikle daha iyiydi.

"Dilek kuyusu mu? Bu gerçek mi?" Geceye adım attığımızda Opie sessizce sordu. Hava serindi, yaklaşmakta olan sonbahar havasının ipuçlarını taşıyordu.

"Sanırım öğreneceğiz," diye sııttım ona. "Sen ne dilerdin?"

"Hiçbir şey." Bana sııttı. "Artık burada olduğum için istediğim her şeye sahibim. Bugün büyü yapma konusunda pek iyi değildim ama öğretmenim Doyen Eryn çok iyiydi. Gerçekten harika olacaktı gibi hissediyorum Lo-lo."

Fruuuuck.

Onu götürdüğümde ne kadar üzüleceğini düşündükçe midem bulanıyordu. Ama bazen size güvenen biri olduğunda ağır olmak ve zor seçimler yapmak zorundaydınız. Nocta, beklediğimden daha da erken geliyordu. Bu haliyle onu yenmek için hiç şansımız yoktu. Doğru düzgün bir rün bile atamazken Opie'yi nasıl koruyabilirdim ki? Ve Nocta'dan sağ çıksak bile Opie'nin bunlardan birinin diğerine benzemediğini anlaması an meselesiydi. O Neverthorn'a ya da başka bir büyü okuluna ait değildi. Bu gerçeğin acısı ne kadar uzun sürerse o kadar şiddetli olacaktı - kandırıldığını anladığında.

Buradan uzaklaştığımızda ona söyleyecektim. Nazik olurum, ona büyü olmadığını açıklardım. Ama uzakta, güvenli bir yere yerleşene kadar değil.

Elini daha sıkı tuttum ve nazikçe bir kez daha sıktım. "Tamam. Yine de dilek kuyusunu bulmayı umuyorum."

Opie başını salladı. "Tamam, tabii."

Çok güveniyordu. Çünkü bu güvene ihanet edeceğime inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Dişlerimi sıkarak sağ elimi kaldırdım, parmaklarım 'Finders Keepers' adını verdiğim bir rune üzerinde geziniyordu. Parmaklarımı öyle bir kıvırdım ki

uçları avucuma değdi, hepsini birden dışarı fırlattım, yumruk yaptım ve sonra serçe parmağımla yarım daire çizdim. Tüm bunları yaparken dilek kuyusunu düşünüyordum. Bulmak istediğim şey buydu. Bulmam gereken şey buydu.

Büyü başka bir şeye dönüştü. Sadece en zayıf parıltılar, yanardöner kanatlar, ipeksi, neredeyse küçük bir -

"Bu bir kelebek mi?" diye fısıldadı.

Annemi düşünerek gülümsedim.

"Evet." "Harika. Bana şu rn

gösterebilir misin?"

Ağrıyan boğazımı temizledim. "Sadece nc sınıflar girebilir,"

diye yalan söyledim. "Fındık. Tamam."

Kelebeği okulun ana bölümünden uzağa, dikenli ormanın büyüdüğü ve üzerimizde yükseldiği batı kenarına doğru takip ederken ona tutundum. Kelebek ormanın kenarına doğru uçtu ve bekledi, sonra da karmakarışık karmaşanın içine doğru ilerledi.

Burnumu kıvırdım ve dikenli alıya bir rune daha fırlattım. Rn isabet etmeden önce söndü.

Harika, rünleri saptırmak için bir şeyle yazılmıştı.

Sanırım bunu insan gibi yapmam ve çalıları aşmam gerekecekti. Sırt antamdan bıçağımı çıkardım ve açtım. Bıağım alı ırpıyı çabucak halletti ve tanrılara şükürler olsun ki kuyu ormanın içinde o kadar da uzakta değildi.

"Vay canına, bu kadar mı?" Opie nefes aldı. Ona tutundum, ileri atılmaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla onu geri tuttum.

"Sanırım bu o, ama daha fazla yaklaşma. nce ben bir bakayım." Kenardan uzak durduğundan emin oldum.

"Bu çok harika. Bunu ona anlattığımda Phoebe ıldıracak!" Opie neşeyle söyledi. "Ona yarın gösterebilir miyiz?"

Kuyunun etrafında dikkatlice ilerlerken ona cevap vermedim.

Haydut ise benimle birlikte paytak paytak yürüyordu.

"Plan nedir?"

meldim ve elimi açık renkli taşlara -krem ve açık griler-koydum; taşlar beyaz bir macunla amurlanmıştı. Üç metre yüksekliğindeki kuyunun üzerinde ne bir kemer vardı, ne de bunun gerçekten bir kuyu olduğunu gösteren herhangi bir işaret ya da işaret vardı.

iyi dileklerimle. Ama hiç şüphem yoktu. Parmak uçlarımla altındaki sihrin uğultusunu hissedebiliyordum.

Bu bizim çıkış yolumuzdu.

Çantamı vücudumun ön tarafına doğru çektim ve mutfaktan aşırđığım kaşık ve şarabı bulana kadar etrafı karıştırdım. "Belki ikisi de?"

Haydut başını salladı. "Mantıklı görünüyor. Ne kadar iyi bir teklif, o kadar iyi bir şans."

Ayağa kalktım ve iki nesneyi kuyunun üzerine tutup içine bıraktım. Ne sert zemine çarpma sesi ne de suya düşme sesi vardı.

Kuyunun kenarına eğildim, dudaklarımda bir dilek vardı. Bunu nasıl ifade edeceğimi sonsuza dek düşündüm.

"Ohhhh ... büyük kuyu sakini," diye seslendim, "lütfen üçümüzün taşınması dileğimi yerine getir-"

Su etrafımda yükseldi, üst bedenimi bir yumruk gibi sardı ve beni kuyunun içine çekti.

Opie çığlık attı, Bandit çığlık attı ve ben kenara tutunmak için savaştım, umutsuzca taşı tırmaladım.

"Haydut, çıkar onu buradan!" Parmaklarım kayarken bağırdım. Kuyunun kenarına tutunmuş olmama rağmen su etrafımda hızla akıyordu. Nefes almak için mücadele ettim. Opie beni kurtaramazdı ve öldüğümü görmesini istemiyordum.

Su beni sardığında, işin aslını anladım. Tüm bunlar Nikita'nın o kadar ustaca kurduğu bir tuzaktı ki farkına bile varmamıştım. Benden kurtulmak istediğini biliyordum ama sadece Neverthorn'dan sonsuza dek gitmemin onun için yeterli olmadığını fark etmemiştim.

Ölmemi istiyordu.

Bu beni şaşırtmamalıydı. Beni öldürmeye çalışan ilk kişi o değildi. Hatta bunu deneyen tek duayen bile değildi. Çok kolay kandırılmıştım. Her nasılsa, gitme arzum sağduyumun önüne geçmişti.

Bu düşünceler karanlığa gömüldü. Su üzerimde o kadar ağırdı ki beni aşağı çekti. Son bir çaresiz rune ördüm, su altında nefes almak için olanı.

Aşağı inerken yutkundum, su hava gibiydi, etrafımdaki karanlık mutlaklı.

"Vay, vay, burada neyiz varmış bakalım?"

Ses ipeksi ve pürüzsüzdü, etrafımda kıvrılıyordu. Karanlıkta süzülürken yönümü bulmaya çalışıyordum. Aşağı ya da yukarı ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktu ama kuyunun karnının inanılmaz derecede geniş olduğunu hissedebiliyordum. Yerin üstündeki girişten çok daha büyüktü.

"Ben Brooklyn'den Harlow Daygon," diye devam ettim, sesimin baloncuklar halinde çıkmamasına şaşırmıştım.

Altımda inanılmaz derecede ateşli bir kazan belirdi. Ama ben paniğe kapılamadan, büyük, gölgeli bir form kazanın üzerinde yüzmeye başladı. Vücudumdaki her kas gerildi. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım ve şekil yaklaştıkça nefesim kesildi.

Kuyruk yüzgeci ve her şeyiyle, bir denizkızı gördüğümde tanırdım.

"Henüz ölmedin. İlginç." Yavaşlayarak önümde durdu. "Ama öleceksin."

Yüzmeye çalıştım, hareket etmeye çalıştım ama su beni olduğum yerde sıkıca tuttu.

"Benim adım Calypso." Saçları aşağıdan aydınlatılmıştı, koyu yeşil teller suyun içinde hareket ederek etrafını sarıyor, sarı renkte parlayan gözleri dışında yüzünü örtüyordu. "Biliyor musun Harlow Daygon, bir zamanlar eğer bedeli uygun olsaydı dileğini yerine getirebilirdim. Ancak, ben artık bir dilek kuyusu değilim. Yıllardır ölüm kuyusuyum..."

Çıldımamak için elimden geleni yaparak yüzümü buruşturdum.

"Yeniden markalaşma kampanyanızdan haberim olsaydı, muhtemelen kafamı buraya sokmazdım. Biri beni ciddi şekilde yanlış yönlendirdi."

Gözleri kısıldı. "Ah, yani biri seni beni görmeye gelmen için kandırdı mı? Şeytani. Hem Dwimmer'ların hem de insanların korkunç olduğunu kanıtlıyor. Ben de bu kuyuya düştüm, biliyorsun."

"Demek anlıyorsun. Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz." Söylediğim anda bunun yanlış bir adım olduğunu biliyordum.

"Benzemek mi?" Kahkahası omurgamdan aşağı buz gibi bir korku parmağı gönderdi. "Neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı?" Daha da yaklaştı

Etrafımızdaki sular çalkalanıp köpürmeye başladığında gözlerindeki keder ve çılgınlığı görebiliyordum.

"Özür dilerim. I -"

"Birileri bana yapılan yanlışların bedelini ödemeli. Ve ne yazık ki buradaki tek kişi sensin. Güle güle, Harlow Daygon."

Şimdiye kadar beni hayatta tutan rün yok oldu ve aniden ciğerlerimdeki hava kayboldu.

Tekmeleyip, bükülüp çığlık atmaya çalıştığımda paniğe kapıldım. Tüm bunlar ölümümü hızlandırmak için ağzımı ve ciğerlerimi suyla doldurmaktan başka bir işe yaramadı. Bana bakarken bakışlarını yakaladım. O tuhaf gözlerinde bir parça melankoli vardı.

"Lütfen," diye mırıldandım, gözlerim bulanıklaşmaya başlarken bile ciğerlerim yanıyordu.

Ama o kımıldamadı.

İşte bu kadar. Oyunu ağsız oynamıştım. Zarları çok fazla attım. Ve şimdi nihai bedeli ödeyecektim.

En büyük pişmanlığım mı?

Opie'nin de ağır bir bedel ödeyecek olmasıydı.

Seni seviyorum, evlat. Ve çok üzgünüm.

Uzuvlarım çalışmayı durdurdu. Görüşüm karardı. Sonra aniden hareket ettim, sanki bir roket beni kuyunun dibinden tepesine çıkarıyordu. Yüzeye çıktığım anda gözlerimi açmak için çabaladım, bunu yaparken öğürdüm ve boğuldum.

Suyun içinde biri vardı, bana doğru sıçırıyordu, elleri yüzümdeydi. "Harlow!"

Typhon.

Beni yan çevirdi ve kürek kemiklerimin arasına keskin bir darbe indirdi. Ciğerlerimden sıcak bir su fışkırdı ve tıkırtılı bir nefes çektim. Acı veriyordu ama aynı zamanda derin bir rahatlamaydı.

Sanki değerli bir şeymişim gibi beni bir anlığına göğsüne bastırdı ve sonra geri çekilip bana baktı. Soğuk gece havasını ciğerlerime çektim, nabzım hızla atıyordu. Gözlerindeki korku muydu?

Benim için mi?

Bu mümkün değildi. Ama kaslı kolunu belime dolayıp ikimizi de kuyudan çıkarırken bunu düşünecek zamanım olmadı.

Ayaklarım sert zemine değer değmez bağırışlar başladı. Doyenne Storm ve Doyenne Parunah bize doğru yaklaşıp seslerini duyurmak için birbirlerine bağırırken Typhon beni bırakıp geri çekildi. Nikita birkaç metre ötedeydi, yanakları bembeyazdı.

Muhtemelen onu ele vereceğimden korkuyordu ama Nikita varken bana kim inanırdı ki? O bir öğretmendi ve ben de kötü bir üne sahip bir öğrenciydim.

Kimse bana tuzak kurduğuna inanmazdı. Typhon bile inanmazdı ve ben bunu biliyordum.

Yakın zamanda yaşadığım ölüme yakın deneyim yüzünden nabzım yavaşlayıp beynim yeniden devreye girdiğinde, bambaşka bir korku başladı.

"Opie nerede?" Onu ararken bir daire çizerek sordum. Doyenne Parunah'ın arkasında duruyordu, solgun ve sarsılmış olduğu belliydi. O iyiydi.

"Neden?" Typhon sorumu duymazdan geldi, çenesindeki bir kas kıpırdadı, bana dik dik bakarken yara izi iyice belirginleşmişti. "Buranın onlarca yıldır öğrencilerden saklanması bir nedeni var. Ophelia senin öldüğünden emindi ve çılgılık atarak yardım istedi. Bunu neden yaptın Harlow?"

Kulağa mantıklı gelen bir hikâye uydurmaya çalıştım ama elim boş döndüm.

Daha fazla yalan söyleyemeyecek kadar kalp hastası ve bitkin düşmüştüm.

"Düşündüm ki ... Buradan uzaklaşmamızı dileyebilirim." Opie'nin nefesi içimi bıçak gibi kesti.

"Anlamıyorum," diye araya girdi Opie, başını şaşkınlıkla sallayarak bana bakmaya başladı. "Burayı sevdiğimi biliyorsun. Bunu bana neden yapasın ki?"

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim ve ona uzandım ama o beni geri çekti. Zaten ıslak ve donuyor olmasaydım, yüz ifadesi beni iliklerime kadar dondururdu.

"Çünkü hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, Opie. Burası ruhunu emip kurutacak. Seni buraya getirmelerinin tek nedeni beni kontrol etmek istemeleri. İstediklerini elde etmek için seni kullanacaklar ve sonra artık sana ihtiyaçları kalmadığında, seni bir kenara atıp her şeyi unutacaklar."

Kimin daha çok ırkıldığını bilmiyordum, onun mu yoksa benim mi?

"Neverthorn hakkında neden böyle şeyler uyduruyorsun bilmiyorum ama bunun için seni asla affetmeyeceğim." Opie'nin gözleri yaşlarla doluydu ve öfkeyle gözlerini kırıştırdı. "Burada kimse seni sevmiyor, bu yüzden gitmek istiyorsun. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu olmam umurunda değil. Arkadaşlarım senin hakkında haklıymış, sen buraya ait değilsin. Senden *nefret ediyorum*."

Bu sözler aramızda havada asılı kalırken döndü ve koşmaya başladı. "Sen de ben de, evlat," diye fısıldadım. "Sen de ben de."

Ertesi sabah uyandığımdaya, sadece birkaç mutlu saniye için, her şeyin bir rüya olduğunu düşündüm. Ama o kadar şanslı değildim.

Yüzümü bir yastıkla kapattım ve önceki gecenin her küçük detayı, kusma isteği uyandıran kristal berraklığında bir telaşla geri geldiğinde inledim.

Neverthorn'daki öğretmenlerden biri resmen beni öldürmeye çalışmıştı, dünyada en çok sevdiğim kişi benden nefret ediyordu.

Tarquinius durumdan haberdar olduktan sonra, bu gecedan itibaren hepimizin büyük bir yatakhane odasına taşınmasına karar vermişti, çünkü *"Harlow'un gizlice kaçmayacağına güvenilemezdi."*

Sanki durumum daha önce yeterince kötü değilmiş gibi. İşleri berbattan on kat daha kötüye götürmeyi başarmıştım.

"Üzgünüm dostum. Dün gece oldukça acımasızdın," diye mırıldandı Bandit, boğuk sesi başımı gömdüğüm kuş tüyü yastıktan zar zor duyuluyordu. "Ama üzülmeyin bir anlamı yok."

Ben yastığı bir kenara atıp bakışlarına karşılık verene kadar pençelerini yastığa sürttü.

"Biliyor musun, bir zamanlar, gençliğimde, bir dişi domuza fena halde aşık olmuşum. Pofuduktu, sevimliydi ve tüylerinde harika bir şerit vardı.

Kuyruk. Ömür boyu çiftleşeceğimizden emindim. Meğer o bir kokarcaymış ve benim de burnum olduğu için işler yolunda gitmedi." Omuz silkti. "Kötü bir zamandı, kalbim kırılmıştı ama bu beni dışarı çıkıp tekrar denemekten alıkoymadı."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve başımı eğdim. "Şimdi bir eşin var mı?"

"Hayır."

Konuşmak için küçük ağzını açtı ama sonra kapattı ve omuz silkti. "Tamam, belki de moral konuşmalarında pek iyi değilimdir. Hadi yemeğe gidelim. Yemek her şeyin daha az korkunç görünmesini sağlar."

Bu konuda ona karşı çıkamazdım, bu yüzden yatağın kenarından yuvarlandım ve ayağa kalktım, kaslarım protesto için titrerken homurdandım. Ama gerçek şu ki, o tamamen haksız değildi. Kendime gelmeli ve tekrar denemeliydim.

Başka kimse için olmasa bile Opie için.

"Neden bütün vücudum ağrıyor?" Dişlerimi fırçalamak için banyoya doğru ilerlerken talepte bulundum.

"Olabilirdi olmuştur devrilme aşağı a iyi ve neredeyse bir deniz cadısı tarafından öldürülmek."

Işığı açtım ve aynadaki yansıma baktım. Bu durumda bir resim tam olarak iki kelimeye bedeldi:

Dövülmüş çarşaf.

Saçlarım her yöne doğru uzanıyordu ve benim bir pisi balığının karnı kadar solgundu. Typhon beni sabaha kadar çıkmamam için hırıltılı bir uyarıyla odamın dışına bıraktığında, uzun ve sıcak bir duş almıştım ama saçlarımı örmeyi ya da kurutmayı unutmuş ve ıslak bir şekilde yatağa girmiştim. Buna korkunç bir gece uykusu da eklenince sonuçlar pek de parlak olmadı.

Saçlarımı hızlıca at kuyruğu yaptım ve yataktanemin kapısına sert bir şekilde vurduğunda hazırlanmayı bitirdim.

"Gidelim, Daygon!"

Nikita.

"Bugün senin oyalanmana ayıracak vaktim yok," diye seslendi.

"Hemen çıkıyorum."

Bir yanımda bana yaşattıklarından sonra özür diliyormuş gibi yapıp yapmayacağını merak ediyordu ama kapıyı açtığımda bana bir bakış bile atmadı.

"Tarquinius bu sabah için Anka Hanesi'nin normal ders programını askıya aldı. Seni cephanelikte görmek istiyor."

İrkildim. Ben mi? Ya da hepimiz? "Mükemmel."

Sessizlik içinde beni bodrumdaki büyük bir odaya götürdü ve kendimi en az benim kadar endişeli görünen diğer ev arkadaşlarımla çevrili buldum.

"Bu sabah göğüs göğüse dövüş yapacağımızı sanıyordum?" Şimdiye kadar en sevdiğim ders buydu.

"Neler oluyor?" Odanın içinde evimden gelen diğerlerine baktım. Ama konuşan tek insan öğretmenimiz Doyen Bob oldu.

"Nocta'nın Neverthorn'a er ya da geç savaş açacağına inanmamızı sağlayan yeni bilgilere sahibiz." Ben de diğerleri kadar şaşkın görünmeye çalıştım. Liam o zaman yanılmamıştı. Aylar hakkında söyledikleri doğru çıkmıştı.

Doyen Bob başını salladı. "Yapabilirsek yeteneklerini daha hızlı geliştirmeliyiz. Bunun yüzünden ..."

Doyen Bob arka cebinden bir uzaktan kumanda çıkardı ve bir düğmeye bastı. Duvarın bir bölümü sağa kaydı ve büyük boy bir ekran ortaya çıktı.

Uzaktan kumandayı tekrar tıklattı ve ekran yanıp sönererek canlandı.

İlk başta neye baktığımızdan emin olamadım. Bir drone görüntüsü olabilir mi? Evet, işte buydu. Bir drone, kaosun belki de elli fit yukarısından, ancak savaş alanı olarak tanımlanabilecek bir yerin görüntüsünü çekiyordu.

"Burası Central Park," diye fısıldadı Fable.

Gözlerimi kırptım ve keskin bir nefes aldım. Haklıydı, burası Central Park'tı ... şehirdeki evimden sadece birkaç blok ötedeydi.

Ve yanıyordu.

Kamera çok tanıdık gelen sahte yaratıklara yakınlaştı.

"Ne yapıyorlar orada?" Soruyu sormaya fırsat bulamadan pelerinli bir figür ortaya çıktı.

Nocta neredeyse rahat adımlarla ilerlerken odadaki herkesin nefesi kesildi. Sanki oradaymış, parktaymış, eğleniyormuş gibi. Sağ elini kaldırdı ve yaptığı rünü o kadar net görebiliyordum ki sanki beynime kazınmış gibiydi. Ellerinden bir kasırga koptu ve sağında büyük bir patlamaya neden oldu.

Patlama çok hafif bir kelimeydi. Toprak yukarı doğru yırtıldı, ağaçlar yüzlerce metre uzağa savruldu, darbenin merkez üssünden kuzeye ve güneye doğru bir çatlak uzandı ve o sadece ... yürümeye devam etti. Sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi.

"Kaos uğruna kaos," dedi Doyen Bob. "Central Park yerle bir oldu."

Ekranı bir adım daha yaklaştım, ne yapmak için elimi kaldırdım, bilmiyorum. Başımı salladım. Orada bile değildim ve memleketimin uğradığı saldırı yüzünden travma geçiriyordum.

"Dim'ler onları görebilir mi?"

Çerçevenin uzak köşelerinde insanlar, kaçışan karıncalar gibi alevlerden kaçıyordu.

"Hayır. Benim türümün korunabilmesi için dünyalar arasında çalışıyor ama yıkım çok net görülebiliyor."

Döndüğümde herkesin yüzünün neredeyse aynı anda solduğunu gördüm.

"Neden? Neden şimdi Aydınlatılmamış dünyaya saldırıyor?" Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Fable uzanıp elimi tuttu ve beni sıkıca kavradı.

"Heronius gitti, Dwimmer savunması onsuz zayıfladı ve kehanet devrede. Sanırım son oyun için sahneyi hazırlıyor. Işıksız dünyanın, Dwimmer dünyasının ve Everdark'ın kontrolünü ele geçirmek ve üçü üzerinde de nihai güç iddia etmek."

Tarquinius odaya girdi, aurası kararlılıkla doluydu. Bana uzun ve sert bir bakış fırlattı. Yine de gördüklerimden utanç duyamayacak kadar sarsılmıştım.

Doyen Bob kumandasını tıklattı ve duvar paneli ekranın üzerine kapandı.

Tarquinius televizyonun olduğu yerde durdu. "Her Şeyden önce, bu akşamki derslerinizden sonra, güvenliğiniz için hepinizi tek bir yatakhane odasına taŐıyacađız. Şu anda aıklamayacağım çeşitli nedenlerden dolayı tehdit seviyesi yükseltildi."

Gözlerimi yere sabitledim.

"Programda da bazı deđiŐiklikler olacak. Gördüğünüz gibi bugünkü ders burada, cephanelikte yapılacak," diye gürlledi ve bizi odanın ortasında durduğu yere doğru yaklaştırdı. "Doyen Bob bu özel gösteride benim yer almama izin verme nezaketini gösterdi." Köşedeki kısa boylu, tıknaz eğitmeni işaret etti, o da nazikçe başını salladı. "Ama başlamadan önce, bu dersleri kendinize saklamanız konusunda sizi uyarmak isterim. Bu eğitim özellikle Anka Hanesi ğrencileri için tasarlanmıŐtır. Drone raporundan da görebileceğiniz gibi, Nocta terör kampanyasını daha da hızlandırıyor. Hepimizin onunla yüzleşmeye hazır olmanıza ihtiyacımız var." nmzde volta atarken kaşlarını çatarak uyarıda bulundu. "Bugünkü ders oldukça uysal olsa da, haftalar geçtikçe çok daha yoğun olacak. Silah eğitimine başlayacağız ve sizi gelecekteki savaŐlara hazırlayacağız. Burada öğrendikleriniz sadece gözleriniz içindir. Ehil olmayan ellerde bu bilgiler ölümcül olabilir."

"Oldukça gerçekçi olmaya başladı, ha?" Fable benim duyabileceğim kadar yüksek sesle mırıldandı.

Öyleydi. Ve Liam sayesinde nedenini biliyordum. Ama anlaşılan Tarquinius ve g sahipleri bu korkunç gerçeği -dolunaylara bağlı bir son tarihimiz olduğunu- gizli tutuyorlardı.

"Savaş büyüsünün gerçek anahtarı hızdır," diye devam etti Bilge. Eli bir bulanıklıktan başka bir Şey değildi ve bir an sonra, daha önce köşedeki ahşap bir fııda saklanan kılıçlar kınlarından fırlayıp odanın bir ucundan diğerine uçtu. Her biri farklı bir hedef buldu - her ğrenci için bir tane - ve her biri kalplerimize dalmaktan sadece bir in kısa bir süre önce durdu.

Bu, diğerlerinin Şok ve korku karışımı bir Şekilde nefes nefese kalmasına neden olan güçlü bir hız ve ustalık gösterisiydi. Bir Şeyler öğrenmeleri için ğrencilerinizin ödünç koparmak gerçekten gerekli miydi?

Central Park'ın yok edildiğini gördükten sonra yeterince gergin değil miydik?

Kılıçlar bir süre daha havada uğıldadı ve sonra bir damla bile kan akıtmadan kınlarına geri döndüler. Küçük iyilikler için tanrıçaya şükürler olsun, diye düşündüm.

Tarquinius derin bir selam verdi ve sonra diğer birkaçı gönülsüzce alkışlarken doğruldu. Az önce neredeyse şişlenirken alkışlama isteğı uyandırmak zordu ama Tarquinius'un odayı okuma konusunda rün fırlatmak kadar yetenekli olmadığı açıktı.

"Bugün, rakiplerimizi geri itmek için kullandığımız itici rünle başlayacağız. Şüpheli işçilik becerilerine sahip bir grup için bile yeterince kolay. Eminim hepiniz Neverthorn'daki ilk zamanlarınızdan hatırlıyorsunuzdur ... tabii siz hariç, Bayan Daygon."

İğnelemeye karşılık vermedim, çünkü canı cehenneme.

"Bazen, daha haince bir şey yapmak için kendinize fazladan bir an ya da küçük bir alan kazandırmak, yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelir. Bugünkü amacımız, bunu çıplak gözle fark edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde yapmak ve bize sürpriz unsuru sağlamak. Çiftler halinde sıralanın ve biriniz itme alıştırması yaparken diğeriniz engelleyin. Bayan Daygon, gelin bana katılın ki size itici rünü nasıl fırlatacağınızı göstereyim."

"Gerek yok," diye karşılık verdim sıkı bir gülümsemeyle. "Neverthorn'da gerçekten öğrendiğim birkaç şeyden biriydi." Beklentiyle kaşlarını kaldırdı. Son bir kelime söyleyebildim. "Efendim."

Kaşlarını çattı ama ısrar etmedi, onun yerine Phyllis'e döndü. "O zaman sen ve ben birlikte çalışabiliriz."

Gözlerinde aniden parlayan ve geldiğı gibi hızla kaybolan kızgınlığa dayanarak, yaşlı kadının onunla eşleştirildiğim için benden daha mutlu olmadığını söyleyebilirdim. Sadece kızgınlığını saklamakta çok daha başarılıydı.

Phyllis'ten birkaç ders almalıydım. Sadece bilge olmakla kalmıyordu, belli ki yıllar içinde kendini dizginleme sanatını da öğrenmişti ki bu bende fena halde eksik olan bir şeydi.

"Ortağım olabilir misin?" Fable bana doğru eğilirken dudağını ısırarak sordu. "Ne yapacağımı tam olarak biliyorum ama yaptığımda sanki arkasında bir güç yokmuş gibi geliyor."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum ama bir türlü anlam veremiyordum, ya da neden sadece onların yöntemiyle rünleri yaparken böyle hissettiğimi, özellikle de burada, okuldayken. Dürüst olmak gerekirse, bunun büyük bir kısmını burada olmanın stresine bağlıyordum. Çünkü işleri kendi yöntemimle yaptığımda kendimi ... şey ... hissediyordum.

Büyülü.

"Ben de öyle hissediyorum," dedim, "Ama daha da kötüsü, rünleri doğru yaptığımı bile düşünmüyorum. Sanki onları zihnimde tam olarak canlandırabiliyorum ama sonra her şey birbirine karışıyor ve sıralamayı tam olarak doğru yapamıyorum. Hadi şu köşeye gidelim ve pratik yapmaya çalışalım."

Tarquinius'un meraklı gözlerinden uzakta. En usta büyücüyü bile tedirgin edecek gözlerden.

Sonraki bir buçuk saat boyunca, tam olarak bize öğretildiği şekilde rune üstüne rune atarak çalıştık. Bu kadar tekrarın bize iyi geleceği düşünülebilirdi. Bunun yerine, hepimiz yavaşlıyor gibiydik ve zihnimdeki şekil ve desenleri çözmeye çalışmaktan başım ağrıyordu.

Parmaklarıma bile kramp giriyordu.

Ve zorlanan sadece Fable ve ben değildik. Ross, Ellie, Marina, Caterina, Gary ve Zeed bizden kısa bir mesafe ötede, çiftler halinde, hüsrana uğramış ve bitkin bir halde duruyorlardı.

Zeed dişlerini sıkarak, "Yine benim sıram," dedi. Teni hastalıklı bir şekilde solgundu, alnında boncuk boncuk ter vardı.

Marina başını salladı ve bacaklarını ayırarak dövüş duruşuna geçti.

Adam rünü ona doğru fırlattı ama aralarında sadece birkaç metre olmasına rağmen Marina kolayca engelledi.

"Bu çok acımasızca," diye fısıldadı Fable. Başını üzgün bir şekilde sallayarak Zeed'e bakarken gözleri kan çanağına dönmüştü. Şimdiye kadar beni bir kez bile engellemeyi ya da vurmayı başaramamıştı ve sinirlenmeye başladığını ve ev arkadaşlarımız için üzüldüğünü biliyordum. İnleyerek bir itici rün daha fırlattı ve bu sefer onu durdurmaya çalışmadım. Zayıf bir saldırıydı ve ona sırtarak birkaç adım geriye sıçradım.

"İşte böyle! İyi iş çıkardın."

"Bana patronluk taslama, Harlow. Sana vurmama izin verdiğini biliyorum. Lütfen."

... Eğer bunu atlatamazsam uzun vadede benim için daha da kötü olacak."

Suçluluk duygusu içime işledi ve onun haklı olduğunu biliyordum ama ne yapabiliirdim ki?

Ona kendi yöntemini öğretebilirsin.

İkisi de tırnaklarını tükürmek ister gibi görünen Marina ve Zeed'e bir bakış attım ve sonra tekrar Fable'a döndüm.

Kahretsin. Bu eşek herifler ya Dwimmer dünyasını kurtarmak için yardımımı istiyorlardı ya da istemiyorlardı. İşleri zor yoldan yapmaktan bıkmıştım.

Bana en yakın iki çifti işaret ettim. "Buraya gelin çocuklar."

Zeed, Marina, Ross, Caterina ve Fable etrafımda bir yarım daire oluşturdular ve ben de sesimi alçaltarak mırıldandım.

"Hepimiz bu büyüleri bize okulda gösterdikleri gibi yapıyoruz. Peki ya daha kolay bir yolu olsaydı? Bunu steno gibi düşünün. Size gösterebilirim ama Tarquinius'un bundan hoşlanacağına söz veremem."

Zeed kısa bir kahkaha attı. "Şu anda daha hızlı fırlatabilmek için yalvarır, ödünç alır ya da çalarım. Göster bana."

Marina öfkeyle başını sallayarak, "Aynen," dedi.

Fable'a doğru bir kaş kaldırdım ve o da bana başparmağıyla bir işaret yaptı.
yukarı.

"Ciddi misin? Bu kuralları çiğnemek gibi bir şey.
büyük bir hayranı değilim."

"Lütfen." Kıs kıs güldü. "O dündü Fable. Bugün Fable bir şeylerin değişmesi gerektiği gerçeğiyle yüzleşti. Nocta yaklaşıyor. Hazır olmamız gerekiyor." Parmak eklemlerini kırdı ve başını eğerek onayladı. "Hadi yapalım şu işi."

Sırıttım. "Pekâlâ, bu dört ayrı hareketi yapmak yerine," dedim işaret parmağımı Tarquinius'un bize gösterdiği seriyi beceriksizce taklit ederek, "hepsini atlayıp tek, akıcı bir hareket haline getirirseniz, şöyle görünür." Parmaklarımı öyle bir hareket ettirdim ki Zeed sersemlemiş bir halde geri döndü.

"Vay anasını." Bana doğru koşarken gözleri kocaman açılmıştı. "Bu inanılmazdı. Tekrar yap!"

Beş dakika içinde hepsi de gerçekten yapması gerekeni yapan en az bir büyü yapmış ve bunu diğerlerine de aktarmışlardı. Onlara bir de engelleme rünü gösterdim, çünkü artık buna gerçekten ihtiyacımız vardı.

Stenografi onlar için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kavradılar ve ilk kez rünlerimiz yıldız işaretini tekmeliyordu.

"Çok iyi Fable," diye bağırdım, Marina'dan gelen gerçek bir haymaker'ı bloke ederken yumruğumu pompalayarak. "Müthiş!"

Bir an beşlik çakmak için elimi havaya kaldırdım ve bir an sonra olduğum yerde donup kaldım, tamamen felç olmuştum, hareket edemiyordum. En yakınımıdakilerin de aynı durumda olduğunu fark etmem sadece bir saniye sürdü.

"Bu size öğretilen rün değil," dedi Tarquinius, hepimizi o kadar uzun süre tuttu ki panik ensemden başlayıp dışa doğru yayılmaya başladı.

İradem dışında kontrol edilmek kadar nefret ettiğim başka bir şey yoktu. Çikolata parçaları yerine kurabiyelerin içine gizlenmiş kuru üzüm bile bununla yarışamazdı.

Bu, küfür etme yeteneğimi çalmakla aynı seviyedeydi. Bana aptal bir üniforma giydirmek. Hareket etme yeteneğimi elimden alarak aslında ne kadar az özgürlüğe sahip olduğumuzu kanıtlıyordu.

"Büyüde kurallarımızın olmasının bir nedeni var. Onlar olmadan takip etmek imkansız olur ve kaos hüküm sürer. Senato bunu kesinlikle yasaklıyor ve ihtiyacımız olan son şey onların okula gelip burunlarını sokmaları. Dün gecedен sonra gelmedikleri için şanslıyız."

Ev arkadaşlarımla bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum ve boğazım düğümlenmeye başladı. Onlara söyleyecek miydi? Seçilmiş kişi olup olmadığımı bilmeden hepsini terk etmeye hazır olduğumu mu? Nocta'yı bensiz yenmek için gerekenlere sahip olup olmadıklarını bilmediğimi mi?

Tarquinius sesini yumuşatarak devam etti. "Eğer işleri sana öğretildiği gibi, her zaman yapıldığı gibi yapmaya zihnini açarsan, belki daha kolay gelecektir."

Ciğerlerimde asılı kalan nefes aniden serbest kaldı, bir vınlamayla dışarı çıktı ve titrememi gizlemek için elimi aşağı çektim.

On.

Doku

Z.

Sekiz.

"Geçmişte bu şekilde yapıldığını anlıyorum. Ama bu yol çok daha hızlı ve görünüşe göre sorun yaşıyoruz -" Sesimin boğuk çıkmaması beni rahatlatı.

"Sırf sınıf arkadaşlarınız zorlanıyor diye her şeyi değiştiremeyiz. Bunu doğru şekilde nasıl yapacaklarını bulmak onlara kalmış." Derin bir iç çekti. "Her ne kadar zor olsa da, zorlukların üstesinden gelmeye devam etmenize ihtiyacımız var. Hepinizin daha fazla çaba göstermesi gerekiyor."

Çaba. Sanki işe yaramayan bir rün yapmak zorunda kaldığımız her seferinde terlemiyor ve küfretmiyor muyduk?

Geri adım atmıyordum. Ne yapacaktı, beni kovacak mıydı?

Rüyalarımda.

"Bu kelimenin tam anlamıyla daha hızlı gitmeye çalıştığımız ilk dersimiz ve eğer amaç hızsa, kuralları çiğnemek anlamına gelse bile her seçeneği araştırmamız gerekir. Çünkü anladığım kadarıyla Nocta kurallara uymuyor. . . Central Park gitti çünkü onun dışında herkes kurallara uyuyor," diye omuz silktim. "Hepimiz burada elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Efendim."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra sanki o anda bir karara varmış gibi başını salladı. "Ve siz elinizden gelenin benimkinden daha iyi olduğunu düşünüyor gibisiniz... öyle mi Bayan Daygon? Sizin kalitesiz sokak büyünüz yüzyılların geleneğini ve pratiğini alt edebilir mi?" Bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve gözlerini tekrar bana çevirmeden önce gülümsedi. "Görelim o zaman. Benimle konuş."

Kötü fikir. Berbat fikir.

"Tabii. Ne olacak ki?"

Beni kendine doğru çekerken dudakları bir gülümsemeyle seğirdi ve ben zaten tetikte olan kendimi çelikleştirdim.

Ama görünüşe göre yeterince tetikte değildim.

Boğumlu parmakları neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıpırdadı ve odanın diğer ucuna yelken açarken bacaklarım altımdan fırladı. Neyse ki, ben mi yoksa Doyen Bob mu olduğunuza bağlı olarak, dövüş eğitmeninden sektim ve duvara çarpmak yerine ayaklarımın üzerinde kalmayı başardım. Yine de bu temas beni çok etkiledi. Arkamdan gelen ikinci bir darbe bacaklarımı altımdan çekip aldı. Bir taş çuvalı gibi yere düştüm ve homurdandım.

"Güç önemlidir Harlow, ama genellikle daha hızlı olan büyücü galip gelir."

Onunla yüzleşmek için tekrar ayağa kalktım. Ve bu kez elini kaldırdığında, huysuz yıldız işaretine hazırdım. İşleri kendi yöntemimizle yapmamıza izin verseydi, gerçekten yükselebilirdik, belki Nocta'yla yüzleşme şansımız bile olabilirdi.

Keşke bize koydukları sınırlardan kurtulabilseydik! Öfke içimi yaktı, tüm bunlardan daha iyi olduğumuz bilgisi beni harekete geçirdi.

Bana doğru bir büyü savurdu ve ben de tam zamanında hızlı bir engelleme rünü savurarak saldırısını kıvılcımlar saçarak uzaklaştırdım, zararsız bir şekilde ayaklarımın dibine düştü. Kesinlikle tam güçle saldırmıyordu ama bunu inkar edemezdim. İyi hissettirdi.

Tarquinius başını eğip beni camın altında yakaladığı bir böcekmişim gibi incelerken odaya bir sessizlik çöktü. Üzerimde ikinci bir çift gözün ağırlığını hissettim ve Typhon'un kapının yanındaki duvara yaslanmış iri cüssesini görmek için baktım.

Ne zaman içeri girmişti? Ve daha da önemlisi, burada ne işi vardı?

Onu daha yakından incelediğimde tamamen bitkin göründüğünü fark ettim.

Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı, saçları dağınıktı.

Bakışlarımı kaçırdım, onu görmemiş gibi davranmaya çalışırken yanaklarım yanıyordu. Nabzımın aniden elli tur koşmuşum gibi attığını ve avuçlarımın terlediğini düşünürsek, kesinlikle işe yaramıyordu.

Eğer bu günü ölmeden ya da düşümün zemininde cenin pozisyonunda yatmadan atlatabilirim, bu bir mucize olur. Ama bir peni için . . .

"Anlamıyorum. Doyen O'Connor'ın artık Tuhaflıklarımızı bulmamıza yardım etmesine izin vermeyeceğini duydum, büyüü kendi yöntemimle yapmama izin vermiyorsun." Kesinlikle hissetmediğim bir kabadayılıkla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Gerçekten neler yapabileceğimizi görmemize bile izin vermezsen Nocta'yı yenmemize nasıl yardım edeceğiz?"

Tarquinius'la aramdaki havada enerji çatırdadı ve yüzünde beliren ifadeleri okumaya çalıştım. Kesinlikle öfke. Kova dolusu kızgınlık. Ve belki de saygı gibi bir şeyin ipucu?

"Burayı eski bir öğrencimin tavsiyesiyle yönetmeye başladığım gün, istifa ettiğim gündür. Sınıf arkadaşlarınız için ayağa kalkma cüretini ... ve karakterini ... gösterdiğiniz için, sizi bir uyarıyla bırakacağım Bayan Daygon. Bir dahaki sefere bana karşı gelerseniz, ceza bir fantezi gibi görünecek." Bir elini havada gezdirdi. "Sınıf dağılabilir."

Yine mi erken çıktı? Dwimmer dünyasının sözde kurtarıcılarına ders vermekten daha önemli ne işi olabilirdi ki?

Bununla birlikte Bilge odadan çıktı, Typhon da onun yanına düştü.

"Orada harikaydın," diye fısıldadı Fable, gözleri kocaman açılmış bir halde. "İnanılmaz," dedi Zeed, çantasını omuzlarken başını sallayarak.

Marina omzumu sıktı ve bana minnettar bir gülümseme sundu. "Arkamızı kolladığın için teşekkürler Harlow."

Günün geri kalanını atlatmak için bu sözleri göğsüme yakın tutmaya çalıştım ama o gece yatağıma girdiğimde kendimi çok kötü hissetmeye başlamıştım. Çok fazla kötü gün üst üste gelmişti ve ben pamuk ipliğine bağlıydım. Haydut tırmandı ve hafif küflü, 'rakun kuyruklu bir şapka gibi başımın üstüne yerleşti. Onu silkeleyip atmaya düşündüm ama sonra onu orada istediğimi fark ettim. Yüzümü kürküne gömdüm ve sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Başarısız olduğumuzda -ki bu gidişle olacaktık- bu okuldaki herkes ölümcül bir tehlike altında olacaktı. Opie de dahil. Yeni arkadaşlarımı geride bıraktığım için ne kadar suçlu hissetsem de, Opie'nin hak ettiği ama asla sahip olamadığı ailesi olmalıydım. Onu ilk sıraya koyan kişi.

"Benden sonsuza dek nefret etmesi umurumda değil. Çok geç olmadan bu cehennem gibi yerden nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyor."

Bütün gece dönüp durdum, sadece drone görüntülerini değil, Tarquinius'la olan antrenmanımı da kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Sonunda bir şeyler ters gitmişti ve dersin bitmesine daha kırk dakika olmasına rağmen o kadar çabuk gitmişti ki.

Bunların hiçbiri kaygıma yardımcı olmadı ve oda serin olmasına rağmen terlemeyi durduramıyordum. Nihayet uykuya dalacağımı düşündüğüm her seferinde göğsümde başka bir dalga sıkılaşıyor ve karanlığa bakarken kalbim kontrolden çıkıyordu.

Haydut nefesinin altında homurdandı. "Bu gece kasırga gibisin."

"Özür dilerim." Kolumu gözlerimin üzerine attım. Herkesle birlikte kaldığım ilk geceydi ve kendi düşüncelerim ve diğer yedi kişinin sesleri arasında benim için uyku şansı yoktu.

Sabah beş civarında pes ettim, bacaklarımı yatağın kenarından salladım ve bir dakika orada oturup çok fazla olmayan seçeneklerimi düşündüm. Kimseyi uyandırmak istemiyordum ama hepimiz buraya tıklmışken gürültü yapmamak için yatakta oturup tavana bakmak zorunda kalacaktım.

Tek iyi şey bugün bizim izin günümüz olmasıydı. Haftada bir gün tatilimiz vardı ve ben bunu sonuna kadar kullanmak üzereydim. "Git

Uyumaya devam et," diye fısıldadım Bandit'e. "Ben kahve almaya gidiyorum." Homurdandı ve yorganın içine gömüldü.

Ayakkabılarımı ellerimin arasına aldım ve kapıya doğru süründüm. Başka kimseyi uyandırmak istemiyordum, ama ...

Kendimi sırttırırken buldum. Evet, bu iyi olacaktı.

Kapıyı arkamdan yumuşak bir tıkırtıyla kapatarak Nikita'nın odasının olduğunu bildiğim beşinci kata doğru ilerledim. Koridorlarda yürümek yasaktı ama hemen şimdi arkadaşımı almaya gidiyordum. İyi ve itaatkâr bir öğrenci gibi.

Sabahın beşinde beni görmek hoşuna gidecekti. Kapısına geldiğimde durdum ve parmaklarımı kapıya vurdum.

Hiçbir şey yoktu. Kaşlarımı çattım ve yumruğumu tekrar kapısına vurdum. "Nikita. Sensiz burada olamam ve bir kahveye ihtiyacım var."

Yanındaki kapı açıldı ve bir kafa dışarı fırladı. Gözleri uykudan ve sinirden boncuk boncuk olmuş, saçları karmakarışık kız esnedi.

"Orada değil. Dün akşam yemekten sonra çıktı."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

Bir esneme daha. "Kahvaltıya kadar dönmeyeceği için kedisini geceye götürmemi istedi."

İlginç.

Denedim. "Teşekkürler."

Döndüm ve merdivenlere giden koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım. Gidip Opie'yi uyandırmayı düşündüm ama vazgeçtim. Benden uzakta zamana ihtiyacı vardı.

Adımlarım sessizdi, bu yüzden dördüncü kata ulaştığımda *hemen* arkamdan gelen bot sesleri beni gerdi.

Bir el koluma *kenetlendi* ve yan tarafa, bir dolaba doğru savruldu.

Bir yumruk attım, saldırganımı kafasının yanından yakaladım ve o konuşmadan önce dizimi kasıklarına doğru sürdüm.

"Harlow, benim, Liam!"

Arkamdaki duvara yaslandım, yarı karanlık yüzünü benden gizliyordu ama yumuşak İrlandalı tonu açıktı. "Ne oluyor be adam? Ne yapıyorsun sen?"

"Sen . Önündeki Tarquinius'u görmedin mi?" İnledi ve şakağını ovuşturdu. "Seni *yine* tek başına görseydi -"

"Onu almak için Nikita'nın odasına gittim ama orada değildi." Avuç içlerimi arkamdaki duvara yasladım. "Seni öldürebilirdim!"

Homurdandı. "O sağ kroşeyle neredeyse öldürüyordun." Nefesim kesildi. "Nerelerdeydin?"

Aramızda bir ışık belirdi, avucunun içinde küçük bir ışık parlıyordu. "Tarquinius ... Tuhaflıklarınızı bulma yöntemlerime katılmıyor. Bunu kendi yöntemiyle yapmak istiyor."

"Ciddi misin sen? Madem bu kadar zor durumdayız, neden her iki yolun da kullanılmasını istemesin ki?"

"Ben de aynı fikirdeyim ve neyse ki Senato da bizimle aynı fikirde." Etrafı kurcalamalarını istemediğinden bahsetmişti.

"İşte bu yüzden geri döndüm," diye devam etti Liam. Gözleri yüzümü aradı. "İyi misin? Ben yokken bir şey mi oldu?"

Başımı arkaya eğdim ve hafifçe arkamdaki duvara vurdum. "Evet, bir şey oldu diyebiliriz."

Ona dilek kuyusundan, Nikita'nın bu kuyudaki rolünden, içeri çekilmemden, Opie'den, artık büyük bir yatakhane odasına hapsolmuş olmaktan ve bir gün önce Tarquinius'la yaşadığım ileri geri olaylardan bahsettim.

Liam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bir yanıt almak için onu dürtmek istedim.

"Sen gerçekten kaosun."

Ahh. "Sana da lanet olsun, Liam," diye tersledim ve yanından geçmeye çalıştım.

Onu.

Kolumu tuttu. "Öyle demek istemedim, sadece ... Ev Phoenix etrafındaki bu tür girdaplarla *bilinir*. Dwim ne kadar güçlüyse, o kadar," diye omuz silkti, "bilirsiniz, bela."

Homurdandım. "Bu kolay bir çıkış yolu."

Beni daha yakına çekti. "Hayır, öyle değil. Buraya getirdiklerin ve başka neler olup bittiği arasında -"

"Başka neler oluyor?" Artık çok yakındık, neredeyse burun burunaydık.

Boğazı düğümlendi. "Emin değilim... Bildiğim tek şey Tarquinius'un beni buradan uzak tutmak için bastırıldığı. Görünüşe göre burada bulunmamı isteyen o değilmiş, Senato'ymuş. Yani, Senato'nun desteğine rağmen, hala beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Belki de sadece tuhaflıklarla ilgilidir, ama sanmıyorum. Typhon. . . onda da bir şeyler var. Bana onun yanında dikkatli olacağına söz ver, en azından ben ona neler olduğunu anlayana kadar."

Hecate'nin kalbi. Ona çok yakındım ve sözleri çok hoş, çok tatlıydı ve dürüst olmak gerekirse, birini öpmeyeli ne kadar olmuştu?

Hayır. Kötü Harlow. Öğretmenlerini öpmek yok. Boğazımı temizledim ve kapı çekilerek açıldı.

Typhon orada duruyordu, saçları karmakarışık, gömleği ortasına kadar açılmıştı, sanki çılgınca bir koşuşturmayla giymiş gibiydi ve lanet olsun ki bir dövme görünmüyordu ve ... çıplak ayaklıydı.

Neden yalınayaktı?

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, sesimi bulmaya çalıştım çünkü duygularım her yerde çalkalanıyordu. "Günaydın."

"Ne oluyor lan?"

Liam omuz silkti. "Özel bir konuşma yapıyorduk."

"Öğretmenler öğrencileriyle dolaplarda özel konuşmalar yapmaz." Typhon kıpırdamamıştı ama nedense bu hareketsizliği onu daha da korkunç gösteriyordu.

"Liam beni kahve almaya götürüyordu."

"Sabahın beş yirmisinde." Typhon yavaşça döndü.

"Evet." Gülümsedim ve başımı salladım. "Nikita müsait değildi, o yüzden Liam öyle."

"Tarquinius seninle konuşmak istiyor." Typhon ona zar zor baktı Liam. "Onu kahve almaya götüreceğim."

Levha. Tek istediğim Liam'ın aklını çelmek için biraz daha zaman kazanmaktı. En azından bize yardım etmek istiyor gibiydi -

Gerçekten bize yardım et.

Liam'ın fazla seçeneği yoktu. İkimiz de Typhon'un ondan üstün olduğunu biliyorduk. Typhon'a gösterişli bir selam verdi. "Tamamdır. Sonra görüşürüz, Harlow. Sadece söylediklerimi düşün."

Typhon, Liam köşede kaybolana kadar bekledi. "Hadi gidelim. Git."

Beni yurda geri götürmeye çalışacağını düşünmüştüm ama mutfaklara doğru yalınayak ilerliyorduk.

Elimde ekstra büyük bir mocha ve Wickersham'dan aldığım bir çanta dolusu yiyeceklerle birlikte yemek salonuna doğru yola koyulduk.

"Typhon."

"Ne?"

"O dolapta olduğumuzu nereden biliyordun? Çünkü içeri girdiğimizi görmediğinden oldukça eminim, sen gelmeden önce on dakika kadar konuştuk."

Hızını kesmedi ve bana cevap vermedi.

Kolunu tutarak onu durup bana bakmaya zorladım, diğer elimle de kahve ve yemeğimi dengeledim. "Nereden biliyorsun?"

Elimin altında kasları gerildi. "Senin her an nerede olduğunu bilmek benim işim."

"Anka Hanesi'nin tamamı mı, yoksa sadece ben mi?"

Typhon'un gözleri... Boynuzlu Kral daha üzgün bakamazdı. Neden üzgündü ki? "Sadece sen, Harlow. Çünkü Tarquinius bu işin başından beri senin bir sorun olacağını biliyordu. Ve haklıydı, değil mi?"

Kolunu elimden çekti ve bize en yakın masaya oturmamı işaret etti. "Kahvaltını yap. Sonra seninle yurduna kadar yürürüm."

Bu bana karşı en açık olduğu andı... yani hiç olmadığı kadar. Ve ben herkesin bıktığı yıldız işaretindeki acı olsam da ... Onunla daha fazla konuşmak istedim. Liam'la yaşadığımdan farklı bir çekimdi bu.

Ağzıma bir parça elmalı börek tıktırdım ve düşünceli bir şekilde çiğneyerek onu nasıl daha açık sözlü yapabileceğimi düşünmeye çalıştım.

"Kaçaklara neden yardım ediyorsun?"

Bu rastgele soru karşısında şaşırarak elmalı börek lokmamı boğazıma tıkadım. "Ne?"

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" Yanıma oturdu, elinde bir kahve vardı. İki şeker ve iki krema koyduğunda şaşırmıştım. Onu sade kahve içen bir adam sanırdım.

"Onların yerinde olan birine ihtiyaçları var." Kupamı döndürdüm ve çikolatalı derinliklerine baktım. "Yalnız olmanın, korkmanın, aç olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yetişkin biriyken kayın ağacı gibidir ama bir çocukken ... dehşet vericidir."

Ona bakmadım ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir ağırlık. "Peki sen bundan ne çıkarıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Devlet yardımı, para gibi bir şey."

Hay Allah, gerçekten de berbat bir insan olduğumu düşünüyordu. Ona bakmak için koltuğumda dönerken bunun beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermemeye çalıştım. Bir yanım kalkıp gitmek istiyordu çünkü lanet olsun ona. Diğer yanım ise onu yola getirmek istiyordu.

Son yarım galip geldi.

"Onların benim gibi acı çekmeyeceklerini bilmenin tatminini yaşıyorum Typhon. Yalnız kalmayacaklarını, her zaman onları kollayacak birilerinin olduğunu biliyorlar. Bunun senin için bir şey ifade etmediğini anlıyorum, gerçekten, ama benim için . . . Bu yüzden Opie'yi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Neden o öğrenmeden önce onu buradan çıkarmak

. . ." Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Çıkmak istediğim için bencil olduğumu düşünüyorsun. Sadece onu gelecek olan acıdan kurtarmak istiyorum. Hem ne olduğu gerçeğinden, hem de Nocta'dan çünkü Nocta kimsenin üzerine kolay kolay gitmeyecek. Hepimizi öldürecek. Drone görüntülerini gördüm."

Belki de hepsi bir anda çok fazlaydı. Çünkü benimle bir daha konuşmadı, beni yatakhaneye geri götüreceğini bile söylemedi. Sadece ayağa kalktı ve ben de gözlerimdeki yaşlardan nefret ederek onu takip ettim.

Benden nefret ediyordu. Bunu anlıyordum, gerçekten.

Öyleyse neden onun sandığı kişi olmadığımı görmesini sağlamaya çalışıyordum?

Haftanın altı günü okula gitmek, kimseden af dilemek için çok fazla zaman bırakmıyor. Opie bana bir şey için yalvarma şansı vermiyordu. Neredeyse iki hafta olmuştu ve Neverthorn koridorlarında onu her gördüğümde aceleyle uzaklaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Harlow?"

Fable'a bakmak için yan döndüm. Henüz çözemediğim nedenlerden dolayı okuldan hiç ayrılmamış bir yaşlı olarak kendi odası olan Phyllis dışında, ikinci bir emre kadar hepimiz hâlâ büyük, aptal bir yatakhane odasıdaydık. Bu yüzden hepimiz Zeed'in uykusunda mırıldanmasını, Marina'nın horlamasını ve en uçtaki Gary'nin gecenin bir yarısı sürekli zehirli gaz çıkarmasını dinlemek zorundaydık.

"Tam olarak ne hakkında ne düşünüyorum?" Esnedim. "Ve henüz kalkmamız gerekmeyen bir sabahta neden bana bu kadar erken sorular soruyorsun?"

"Bir, hepimizin gerçekten nasıl olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum. İkincisi, haftada bir gün uyumaya alışmanın bir anlamı yok, değil mi? Unutma, yarın Doyen Moreno ile telafi rünlerimiz var. Sadece sen ve ben, hatırladın mı? Dün bize, istesek de istemesek de ekstra yardım için bizi ikişer ikişer görmek istediğini söyledi. Marina ve Gary'nin bugün gitmesi gerekiyor."

İnledim ve sanki bu Typhon'u zihnimden uzaklaştırmaya yetecekmiş gibi başımı yastığın altına soktum. Kuyunun içindeyken yüzümde gezinen parmaklarını hâlâ hissedebiliyordum. Nocta'nın yaratıkları saldırdıktan sonra yüzümdeki kanı o kadar nazikçe silerken teninin benimkine sürtünmesini hâlâ hissedebiliyordum. Gözlerinin nasıl üzgün baktığını hâlâ görebiliyordum.

Bana hiç ilgi duymadığını biliyor muydum?

Benim hakkımda, kaçaklarım ve gizli niyetlerim hakkında ne düşündüğünü duyduktan sonra şimdi her zamankinden daha fazla.

Bu, o her yaklaştığında kalbimin biraz daha hızlı atmasını engelledi mi? Tabii ki durdurmadı. Çünkü hiç değilse çarşafli erkeklere duyduğum çekim konusunda tutarlıydım.

Neden onun yerine Liam'ı düşünemiyordum ki?

Gerçi bu da bazen oluyordu. En azından bu biraz mantıklıydı. Şimdilik bize öğretmenlik yapmamasına rağmen bana karşı nazik, seksi ve bilirsiniz, iyi davranıyordu. Onu okulda hâlâ görüyordum ama artık sürekli bir gölgesi varmış gibi görünüyordu.

Doyenne Parunah her zaman onun yanındaydı, sanki artık ona eşlik ediyordu.

"Görünüşe göre Quirk'ünü daha iyi hale getirmeye çalışıyor." Liam, ben Nikita'yı beklerken yemek salonunun hemen dışında benimle otuz saniye kadar konuşmayı başarmıştı. "Ve hayır cevabını kabul etmiyor. Ona yardım etmeyeceğimden değil, ama bunun yapılabileceğini sanmıyorum."

Elimde değildi, yaşlı duayeni atlatmaya çalışmasını izlemek biraz komikti. Ve onu gerçekten suçlayamazdım, tek başarabildiğim pencerelerdeki buğulanma olsaydı ben de Quirk'ümü geliştirmeye çalışırdım.

Pazartesi günü Sihir Tarihi seansımızda bizi mevcut durumdan haberdar eden Nikita'ydı. "Tarquinius, Zümrüdüanka Evi rün dökümü konusunda gerçek bir başarı elde edene kadar, hiçbirinizin etkili bir şekilde kullanma becerisine bile sahip olamayacağı gizli Quirk'leri aramanın değerli zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Açıkçası."

Liam'la fısıltıyla yaptığım konuşmalara göre, Senato ise bizi her türlü savaşa hazırlamak için tüm gücümüzle çalışmamızı istiyordu. Nihayetinde, Senato'nun

Rune yapımımız gelişene kadar kalıp çeşitli derslere yardımcı olacaktı.

Eğer rune yapımımız gelişirse.

Yine de onu ara sıra yemekhanede görüyordum ve her gördüğümde gülümsüyordum.

En azından bir süreliğine.

Sonra gözlerinde o acıma ifadesi belirirdi ve onun da bunu gördüğünü anlardım. Sadece kolu ya da Quirk'ü tetikleyecek her neyse onu değil, eğer varsa. Ama bütün sahneyi görmüştü. Annemi. Doktor.

Ben . . .

Yatakların gıcirtısı ve bedenlerin kımıltısı, sapkın düşüncelerimi dizginledi. Phoenix Evi uyanıyordu ve görünüşe göre herkes cevabımı duymak istiyordu. Çoğunun hiç yaşamak zorunda kalmadığı şekilde hayatta kalmıştım - hiçbiri sokaklarda yaşamamıştı. Doğrudum ve bir elimi sağ kolumun üzerinde gezdirerek manşetin dokusunu hissettim... Anka kuşunun izini sürdüm. Altında, Felinita Evi damgamın başlangıcı olan en silik çizgiler vardı. Şu anda göğsümde dünyanın ağırlığı olmadan o evde olmak için neler vermezdim.

Diğerlerinin de aynı şekilde düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Ben de senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Zeed ayaklarını sürüyerek Fable'ın yanına oturdu. "İlk başta insanlar bize saygı duyuyor gibiydi," derken yanakları kızarmıştı. "Ve burada olduğumuz için mutlu olacaklarını düşündüm, anlıyor musun? Nocta'yı durdurmak için buradaydık, özellikle de Tarquinius toplantıda kehaneti okuduktan sonra. Ama hiçbirimizin Quirk olmadığını anladıklarında ve rün dökme işinde pek de başarılı olmadığımızı öğrendiklerinde her şey tepetaklak oldu."

"Evet, daha önce bizden şüphe etmeyen birkaç çocuk bile bana burun kıvrımadıkları sürece göz teması kurmuyor gibi görünüyor." Marina derin bir iç çekerek yerine oturdu. Bir gözünün üzerinde sallanan buklelerine yeşim yeşili bir çizgi eklemişti ve bu onu kötü bir yıldız işareti gibi gösteriyordu.

"Aynı," diye inledi Ross. Yirmili yaşlarının başındaydı, çoğumuz gibi o da en az birkaç yıldır okulu bırakmıştı. "Ben

Geçen sefer bu kadar zor olduğunu hatırlamıyorum."

Phoenix Evi'ndeki akranlarımla her birinin Neverthorn'a yeniden katılmaları hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı. Hiçbiri iyi değildi.

"Hepimiz bu kadar kötüyken Nocta'yla nasıl savaşacağız?" Caterina konuşurken uzun kızıl saçlarını bir tarafa doğru ördü. "Yani, tüm ciddiyetimle söylüyorum, bunun birinin hastalıklı bir şaka fikri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Basit bir engelleme rünü bile yapamıyorum - daha önce yapabiliyordum gerçi! Bir orduyla nasıl savaşabilirim?"

Odada bir onay korusu gürledi. Ama yine de tüm gözler benim üzerimdeydi. Keşke Phyllis de burada olsaydı. En büyükleri olarak herkes ona bakıyordu, ama onun yokluğunda ... gerçekten benim. Sordukları sorular geçerliydi. Buraya ilk geldikleri zamanla şimdi arasında ne değişmişti? Eğer bir şey değiştiyse, hepimizin rune dökümünde daha iyi olmamız gerekirdi.

Daha kötü değil.

Ayaklarımla arasındaki zemine baktım. "Bu bir şaka olsaydı şimdiye kadar bizden kurtulmuş olurlardı," diye cevap verdim.

Diğerleri buna güldü ve ben de sırtarak başımı kaldırdım. "Bakın, hiçbirinizin berbat olduğunu düşünmüyorum. Biz sadece onların istediği şekilde öğrenmiyoruz." Bu sözleri söylerken bile gerçek olduklarını iliklerime kadar hissediyordum.

"İtici rün gibi. Güçler bunun sadece kendi yöntemleriyle doğru olduğunu *söylüyorlar*." Geliştirdiğim rünü kullanarak parmaklarımı etrafımda gezdirdim ve hepsini bir metre geriye ittim. "Diğer yollar da işe yarar."

"Ama Tarquinius yanlış rünleri kullanmamıza izin vermez," dedi Marina, mırıltıları durdurmak için elini kaldırarak. "Haklı olduğunu söylemiyorum ama bunu nasıl aşabiliriz?"

Onlara ilk kez gösterdiğimde beni ucurmasının ertesi günü uyandığımda yaşadığım baş ağrısını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. O zamandan beri 'özel sınıflarımız' üzerinde sıkı bir dizgin tutmuştu ve bu moral bozucu olmaktan başka bir şey değildi.

Eğitimi gevşetmesi için ne gerekiyordu? Heathermoor'a başka bir saldırı mı? Neverthorn'a başka bir saldırı mı? İki dolunay daha mı?

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim çaresiz bir omuz silkmeye.

Fable bana doğru döndü, çenesi sabit, gözleri parlıyordu. "Denemeye devam etmeliyiz, bize söylenenleri uygulamalıyız. Kardeşim geçen yıl Nocta'nın adamları tarafından öldürüldü. Denemekten vazgeçmeyeceğim."

Ona baktım, dehşet ve keder içimi kapladı. Kardeşi hakkında hiçbir şey söylememişti ama şimdi söylediğine göre anlamlıydı. Başarılı olma dürtüsü, Nocta ve ordusuna karşı koyacak kadar iyi olma dürtüsü... intikamla ilgiliydi.

Nocta'nın babam olduğunu öğrenirse ne hissederdi? Elimi onunkinin üzerine koydum. "Çok ama çok üzgünüm, Fable. Yapabileceğimden çok daha fazla söyle."

Parmaklarımı sıktı. "Biliyorum."

Zeed sessizce, "Nocta'nın adamları babamı öldürdü," dedi. Dehşet parladı

Babasından daha iyi olma arzusu benim için anlamlıydı. Babası hayatta kalamazken o hayatta kalmak istiyordu.

Caterina, "Kuzenimi öldürdü, iki yıl önce kule havaya uçurulduğunda Heathermoor'daydı," diye araya girdi.

Gary yatak başlığına yaslandı. "Senato'ya yaptığı saldırılardan birinde büyük amcamı öldürdü."

Odadaki diğer herkes birer birer kayıp listesine eklendi.

Bir.

Sınıf arkadaşlarımın yumuşak dilli, neredeyse saygılı sözleri nefes alamayana kadar göğsümü sıktı. Odadaki herkesin Nocta'nın ölmesini istemek için bir sebebi vardı. Çünkü onlara yakın birini öldürmüştü. Burada birbirlerinin kayıplarını paylaşıyorlardı ve ben kendimi lanet bir hain gibi hissediyordum. Gerçekte kim olduğumu bilmeyenlerin ortasında bir casus. Çünkü Nocta'yla hiçbir ilgim olmasa da bunun bir önemi yoktu. Kan kandı.

Arkadaşlarımın hiçbiri ... hiçbiri asla bilemezdi.

Bu yüzden onların itiraflarından sonra her zamankinden daha fazla içime kapandım. Her derste, hatta Doyen Bob ile bile mücadele ettim, çünkü arkadaşlarımın yüzlerindeki kederi göremiyordum. Sevdikleri ve Nocta'ya kaybettikleri kişilerden bahsederken seslerindeki acıyı duymadan edemiyordum.

Babam tarafından öldürülen insanlar.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, uyuyamayınca yataktan kalktım ve yurttan dışarı çıktım. Belki düzeltebileceğim bir şey vardı, belki düzeltebileceğim bir şey.

Her zamanki sesler geliyordu ama herkes aynı odada olsa bile fark edilmemek zor değildi.

Koridorda bana katılan Bandit hariç. "Şimdi ne yapıyoruz? Bana işin içinde yemek olduğunu söyle."

Elimdeki kâğıt parçasını katlayıp ona verdim. "Opie'nin odasına girip bunu ona verebilir misin?"

"Evet, ama bunu yaparsam işin içinde yemek var mı?"

Yorgun bir gülümsemeye geçiştirdim. "Benimle mutfakta buluşmasını istiyorum, o yüzden yemeğe evet. Orada bekliyor olacağım."

Ayağa fırladı ve notu elimden kaptığı gibi, ben daha gözümü kırpamadan küçük poposuyla koridorda paytak paytak yürümeye başladı.

Wickersham'ın kahvaltıya erken başlamış olabileceğini düşünerek mutfağa doğru ilerledim. Şans benden yanaydı ve mutfağı boş buldum. Kilere yöneldim ve Opie'nin en sevdiği kahvaltılık için gerekli malzemeleri aramaya başladım. Bu, daha önce annemden pişirmeyi öğrendiğim tek şeydi.

Haydut odaya daldı ve patinaj yaparak durdu. "Görev tamamlandı. Bensiz yeme!"

Homurdandım. "Daha bir şey yapmaya başlamadım bile."

"Bekle, yemek yapabiliyor musun? Benden saklıyordun."

"Hayır," bir yığın tava arasından aradığım tavayı çıkardım. "Yemek yapabilirim. Sadece geniş bir repertuarım yok - yapabildiğim üç şey var. Ve gerçekten, odamda bir şeyler mi pişireceğim?"

Haydut tırmanıp tezgâhın üzerine oturdu. "İyi olacak mı?"

"Rün çalışmalarımın aksine, bu oldukça istikrarlı, ama gerçekten, dün gece başlamayı düşünmeliydim. Bu özel tarif bekletilirse daha iyi olur. Ve evet, ne kadar iyi olduğu konusunda midenizi şaklatacak." Durakladım ve ona baktım. "Aşağı inecek gibi mi görünüyordu?"

Omuz silktili. "Hâlâ yarı uykuluydu ama hayır demedi." Bu bir başlangıçtı.

Elimdeki işe odaklanmaya çalışırken karnımda sinirlerim titriyordu. Önce unu ve diğer kuru malzemeleri karıştırdım, sonra ılık suyu ekledim. Tezgâhın unlanmış yüzeyinde hamuru yoğuran Bandit, ben çalışırken zihnimi gevezelikle meşgul etti.

Hamur hazırды. Pişirmeye odaklandım, hamuru küçük yuvarlak çörekler halinde yuvarladıktan sonra bunları bir kek kalıbına yerleştirdim. Eritilmiş tereyağı, bir paket kuru vanilyalı puding karışımı, bol miktarda esmer şeker ve yüksek dozda tarçın çöreklerin üzerine döküldü.

Haydut beni izledi, gözleri büyüdü. "Bu lanet bir şeker bombası."

"Evet."

"Bayıldım." Elleriyle tepsiyi tutmaya çalıştı. Tepsiyi fırının içine soktum, sonra oturup bekledim.

Mutfağa inen merdivenlerdeki ayak sesleri başımı kaldırmama neden oldu. Bir saniye sonra Opie başını mutfağa uzattı, gözleri tetikteydi, yüzü hâlâ uykuluydu.

"Notunu aldım."

Gülümsedim. "Uykulu çörekler yapıyorum."

"Onlar uykulu çörek değil," diye güldü Bandit. "İçinde o kadar şeker olan bir şeye öyle denmez."

Opie ona yarım bir gülümseme verdi. "Çünkü onları gece yapıp sabah pişiriyorsun."

Bir nefes aldım. "Özür dilerim, Opie. Bana olan güvenini sarstığım için özür dilerim. Özür dilerim -"

"Neredeyse ölüyordun." Yumuşak sesi içime işledi. "Sen ölseydin ben ne yapardım Harlow? Geriye kalan tek ailem sensin."

Gözlerimi kapattım ve tezgâhı kavradım. Tüm bunlar için Nikita'yı suçlamayı o kadar çok istiyordum ki. Bir parçam evet, onun da bu felaketin bir parçası olduğunu bilse de, sonuçta kuyuya gitmek benim kararımdı. Benim kararımdı, başkasının değil.

Ayrıca Nocta ve ordusuna karşı çıkarsam orada, ön saflarda ölme ihtimalim olduğunu da biliyordum. Gözlerimi açtım ve ona baktım, hala sokaklardan topladığım, annesi ve babası için ağlayan küçük kızı görüyordum. Ona, işler ne yöne giderse gitsin ölümle çarpışma rotasında olduğumu söyledim mi?

Gitti mi? Hayır, onun çocuksu inancından geriye kalanları paramparça etmeyi kendime yediremedim. Boğazımı temizledim. "Bilmiyordum, Opie. Bilseydim asla kuyuyu kullanmaya çalışmazdım."

"Gitmek istemiyorum. Burayı seviyorum. Arkadaşlarım var." Banyoda onun hakkında nasıl konuştuklarını düşünerek yüzümü buruşturduğumda Opie kaşlarını çattı. "Onlar iyi arkadaşlar, Harlow. Ben de rün yapmayı öğreniyorum. Ve aslında bazılarında oldukça iyiyim. Henüz tam olarak çalışmıyorlar ama tüm öğretmenlerim bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyor."

Fırın hafifçe öterken yüzümü ondan başka tarafa çevirdim. Söylediklerinin doğru olmadığını bildiğim halde yüzüne bakamıyordum.

"Ailem yanılıyordu. Bende büyü var, sadece geç geliştim. Doyen Parunah böyle söyledi."

Fırından uyuklu çörek tepsisini çıkardım ve gerçeği bilmeme rağmen ona karşı koyamayarak tepsiyi ona doğru uzattım.

Opie'nin zerre kadar sihri yoktu. Ben biliyordum, Typhon biliyordu, Tarquinius biliyordu. Önemli olan tek kişi - Opie - aynı zamanda hâlâ inanmaya çalışan tek kişiydi.

Duygular boğazımı tıkadı ve usulca temizledim. "Çok ateşliler."

Gülümseyerek, o ve Bandit çöreklerle yumuldular. Yanına gittim ve onu kucakladım. Önce sertleşti, sonra yavaşça sarılmamla gevşedi. "Tam olarak affedilmiş değilsin."

"Bu adil." Yanağımı başının üstüne bastırdım ve onu içime çektim. "Yaptığım her şeyi seni korumak için yapıyorum, Opie. Bunu bil, tamam mı?"

İç çekerek kollarını bana sarmadan önce uzun bir süre kolları iki yanında asılı kaldı. "Seni seviyorum Lo-lo, ama bazen korunmaya ihtiyacı olanın sen olup olmadığını merak ediyorum."

Opie neredeyse bir saat boyunca benimle kaldı ve sadece onun yanında olmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ... ama odasına döndükten sonra sözleri aklımdan çıkmadı.

Kabı lavaboya koydum ve içini sıcak su ve sabunla doldurdum.

Ortalığı dağıtırsam Wickersham mutlu olmazdı.

Haydut küçük bir homurtu çıkardı. "Yalnız değilsin."

Omzumun üzerinden bakmadım. "Özür dilerim, sadece pisliğimi temizliyorum Bayan W.!"

Bir el kolumun üzerine düştü ve beni Typhon'la burun buruna gelecek şekilde döndürdü.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Ona gülümsedim, sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi davranmaya çalışıyordum. "Pişiriyorum."

Cevap beklediği gibi değildi. Gözleri lavabodaki tencereye ve tezgâhın üzerindeki çabalarımın dağılmış kalıntılarına kaydı.

"Ne?"

"Opie bana hâlâ kızgındı, onunla konuşup işleri yoluna koymam gerekiyordu."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz hatamı anladım.

"Sen . Opie'yi gecenin bir yarısı yataktan çıkarmaya da mı ikna ettin? Siktir, Harlow." Eli sıkılaştı ve beni kendine doğru çekti, böylece yüzüne bakıyordum. "Sizi geceleri yurttan tutmamızın bir nedeni var. Özellikle de şimdi."

Gözlerimi kırptırarak ona baktım, koyu yeşil gözleri kalın, koyu kirpiklerle çerçevenmişti ve ona imrenmekten kendimi alamadım.

"Ama hepimizi kilit altında tutmak istemenin sebebi tam olarak nedir? Ve benim nerede olduğumu nasıl bildin?"

Öncekiyle aynı soru. Beni Liam'la birlikte dolapta bulduğunda cevaplamamıştı.

Gözleri kısıldı. "Tahmin edilebilirsin. Yemeği takip ettim. Ama burada Doyenne Elmwood olmadan dolaşmaman gerekiyordu."

Omuz silktim, yakınlığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Mesele şu ki, Nikita'nın beni öldürmeye çalıştığından *oldukça eminim*. Yani . . . Gerçekten onun etrafında olmak istemiyorum. Biliyorsun, öldürülmekten kaçınmak bu hafta yapılacaklar listemin başında geliyor."

Eli kolumdan boynuma doğru kayd, parmakları başparmağı boğazımın çukuruna oturacak şekilde etrafımı sardı. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Elinin sıcaklığı çok fazlaydı, geri çekilmeye çalıştım, elimi göğsüne bastırdım, tam gömleğinin açık olduğu yere.

Sıcaktı, teni dokunuşumla titredi ama g e r i çekilmedi, aksine daha da yaklaştı.

Bana asıldı, parmakları teker teker gerildi, ağzımı tıkadığı zamankinden pek de farklı değildi. Ama dokunuşundan o kadar etkilenmişim ki, doğrudan derime bir rün döktüğünü fark edemedim. Etrafımı saran niyetini *hissedebiliyordum*. İki kuralının çok ötesine geçen bir bağlanma rünü.

Büyüsü içime sertçe batarken, derimin altında kayarken ve uzuvlarımda hızla ilerlerken nefesim kesildi. O geri çekilmeden önce, bir tür içgüdüyle rünü taklit ettim. Ne yaptığımı fark ettiğinden bile emin değildim, hatta ne yaptığımı bildiğimden bile emin değildim.

Rünlerim onun derisine yerleşti.

"Bu da ne böyle?" Kelimelerin sert ve öfkeli çıkmasını istiyordum ama . . . zar zor nefes alıyordum.

"Eğer Doyenne Elmwood'a itaat etmeyeceksen," Typhon gitmeme izin vermedi, sadece beni yüzüne yaklaştırdı, sanki o avcıymış ve ben de avmışım gibi bana bakarken gözleri büyüdü, "O zaman *bana* itaat edeceksin."

Typhon beni yavaşça bıraktı, parmaklarının her biri bana dokunmaktan sürüklenmiş gibiydi. Elimi geri çektim ama sanki hâlâ uzun, ince bir örümcek ipeğiyle ona bağılıymışım gibi hissediyordum. Görüldüğünden çok daha güçlü görünüyordu.

Büyümüz bizi birbirimize bağlamıştı. O bilerek, ben ise biraz kazara.

Son bir bakışla döndü, uzun paltosu arkasından fırladı ve sonra gitti.

Sertçe yutkundum, boğazımdaki nabız onun dokunuşuyla çarpıyordu. El yordamıyla tavayı buldum ve hızlıca ovdum, nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırken ellerimi meşgul tuttum -

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu cidden çok mu seksiydi?"

Haydut ciyakladı.

Lavaboya yaslandım ve bir inilti çıkardım. "Lütfen bir şey söyleme."

"Evet, bu kesinlikle buharlıydı." Haydut yalvarışımı duymazdan gelerek yanımdaki tezgâha sıçradı. "Yani, insanlarla nasıl olduğunu bilmiyorum ama gece memelileri dünyasında boyundan iyi bir ısırık ciddi bir ön sevişmedir."

Gözlerimi kapattım ve tezgâha daha sıkı yaslandım çünkü Typhon'un beni boynumdan ısırığı görüntüsü anlıktı ve bende yarattığı fiziksel tepki gülünçtü. Bacaklarımı sıkıca kenetledim, onun dokunuşundan başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Beyzbol.

Çamur.

Borsa.

"Aptalca davranıyorum."

"Hayır, temizsin, Kurabiye. Temizlenmişsin," Bayan Wickersham mutfağa girdi, "eğer mutfağıma gizlice girip yemek yapacaksan, bu çok önemli."

Sıkı sıkıya kenetlenmiş bacaklarımı gevşetmeye çalışırken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. Typhon'u aklımdan çıkarmam gerekiyordu. O ... o bir öğretmendi, bir eşek deliğiydi ... lanet olası ateşli bir eşek deliğiydi, ama yine de.

Ve şimdi ona iyice yapışmıştım - şu anda bile onu hissedebiliyordum ve derisine batırdığım rün onu da bulabileceğim anlamına geliyordu.

Bir kat yukarıda ve hızla benden uzaklaşıyordu.

Bu hem büyük bir sıkıntı hem de rahatsızlıktı. Yapmam gereken şeyler vardı ve bunları yapmak için çok fazla zamanım yoktu. Bu bağlanma büyüsü her şeyi iki kat daha zorlaştıracaktı.

"Teşekkürler." Mutfaktan çıktım ve doğruca en yakın banyoya gidip yüzüme biraz soğuk su çarptım.

Aynada bana bakan kadın en iyi ihtimalle bitkin görünüyordu. En kötü ihtimalle dehşete düşmüştü. Başımı salladım, sonra dağınık saçlarımı hızlıca at kuyruğu yaptım. Typhon'un isteğine boyun eğip sınıfa koşturma fikrinden ne kadar nefret etsem de, itiraf etmeliydim ki, onun gelip beni bulma düşüncesi ve olabilecekler çok daha korkutucuydu.

Typhon'un rünleri öğrettiği odaya doğru aceleyle ilerlerken Haydut da beni takip etti.

"Bugün ikinizin arasına girmemi istersen diye seni izleyeceğim. İstedığinin bu olduğunu varsayıyorum?"

"Evet," diye ısırdım. "Kesinlikle."

Sınıfa girdiğimde Fable zaten oradaydı - bugün Typhon'la birlikte sadece ikimiz vardık. Bana el salladı ve ben de gidip yanına oturdum. Gevezelik etmeye başladı ama sesi içime ve etrafıma akıyordu ve ben onu zar zor duyuyordum. İçime bakıyordum. Typhon'la aramızdaki yeni küçük bağı bulmaya çalışıyordum. İstese de istemese de bu bağ iki taraf için de geçerliydi. *Üç, iki, bir* içinde sınıfa girecekti.

Kapı tam zamanında çarparak açıldı.

"Bugün temel rün çalışması, hanımlar. Zorlandığınız bir tanesini seçin ve bana gösterin," dedi, bana doğru bir bakış bile atmadan odanın önüne doğru ilerlerken.

Bu, aklımın elinin boynumda nasıl hissettirdiğine ve göğsünün parmaklarımın altında ne kadar sert ve sıcak olduğunu a geri dönmesini engellemedi.

Fable ilk olarak ateş yakan bir rün seçti - dünyamızdaki en temel rünlerden biri. Parmaklarıyla tekrar tekrar patlama hareketi yaptı. Parmaklarının üzerinden zar zor bir titreşim geçti.

Sonra, yine basit bir su rünü denedi. Bir bardağı havadan çektiği suyla dolduracak bir rün.

Hiçbir şey olmadı.

"Anlamıyorum!" Sonunda zemini yumuşatan temel bir toprak rünü denediğinde kırıldı. "Neden şimdi yine bu kadar sert? Yani, belki harika değildim ama temel rune işlerini yapabiliyordum!"

"Baskıdan olmalı." Sandalyemde arkama yaslandım, uzun geceden ve Typhon'la yaşadığım adrenalin patlamasından sonra yorgunluk beni çok etkilemişti. Gözlerimi yarı kapattım. Tam o anda biraz kestirmek çok iyi olurdu.

Typhon'un gözleri sonunda bana kaydı. "Rünlerden en çok hangisinde zorlanıyorsun?"

"Hepsini çalıştırabilirim," dedim sıkı bir gülümsemeyle. "Sadece Tarquinius'un benden istediği şekilde değil."

Typhon masaya yaslandı ve çenesini sallayarak başını salladı. "Git. Bana itme için doğru rune'u göster."

Tarquinius'un üzerinde çalışmamızı istediği, bir insanı geriye itme rününü ördüm. İlk önce *uygun olan* şekilde yaptım. Solumdaki sandalyeye doğru fırlattım ve sandalye yarım santim kadar hareket etti. "Benim yöntemimle yaparsam daha iyi olur."

"Hayır!" dedi Typhon.

Ama ben zaten hareket ediyordum. Ellerimi rünün benim için işe yarayan versiyonunda gezdirdim ve sandalyeyi odanın öbür ucuna fırlatarak duvara çarptım.

"Gördün mü? Yapamadığımdan değil." Kollarımı kavuşturdum.

Typhon uzun bir süre beni inceledi, sonra Fable'a baktı. "Araştırma konusunda iyi misin?"

Kocaman kehribar gözleri daha da büyüdü. "En iyi becerilerimden biri." "Kütüphaneye git. İnsanlar hakkında neler bulabileceğine bak. Ev değiştirmek ve onları yanlış bilekliğe koymanın rün atma yeteneklerine ne yapabileceği. Bunun rün atmada veya genel olarak büyüde sorunlara yol açtığına dair bir emsal var mı? Potansiyel bir Quirk'ün ortaya çıkmasını engelleyebilir mi?" Kaşlarını çattı ve alnının ortasındaki bir noktayı ovuşturdu, sanki biz orada değildik gibi konuşuyordu. "Belki de bu yüzden hepsi daha iyi rün döküyor olabilir."

... ama bu şu anki sorunu açıklamıyor. Buna ne sebep oldu?" Yakalayamadığım son bir kelime mırıldandı ama sanki içinde bir şeyler kıvılcımlanmış gibiydi. Dönüp bize baktı, gözlerinde yeni bir ışık vardı.

Bir şeyi çözmüştü.

İlginç. Bunu hiç düşünmemiştim, ama eğer hepimizin kaderi Phoenix Evi'ne gitmekse ve sonunda başka evlere itildiysek, bu neden hepimizin ilk seferinde okulda zorlandığımızı açıklayabilir. Ve bu kadar geç bir zamanda Anka'ya geçmemiz de her türlü kargaşaya neden olmuş olabilirdi. Ne de olsa büyü değişken bir canavardı.

Fable bir anda ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim!"

Omuzlarını yuvarladı.

"Bana diğer rünlerinden bazılarını göstermeni istiyorum. Yarattıklarından. Anka Hanesi'nden başka kimse böyle rünler fırlatamaz. Nedenini anlamaya çalışıyorum. Sadece onları atma. Bana neye benzediklerini göster."

Enerji ile doldurmadan havada hızlıca bir rün salladım. "Bu ışıkları söndürmek için bir tane."

Başını salladı ve ben ona birkaç tane daha gösterirken kapüşonlu gözlerle beni izledi.

Ellerimi indirerek kaşlarımı çattım. "Yani gerçekten de yaşadığımız sorunun daha önce başka evlerde kalmamızla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Burası keşfedilmemiş bir bölge. Tarquinius kurallara uyma ve sadece uygun, onaylanmış büyüü kullanma konusunda güçlü hisler besliyor, ben de öyle. Dolayısıyla, hepimizi engelleyen her neyse, üzerinde çalışmamız gereken şey bu."

Masadan kalktı ve bana doğru yürüdü. Geri çekilme dürtüsü çok güçlüydü ama ben yerimde durdum ve bakışlarıyla doğrudan karşılaşmak için boynumu büktüm.

"Beni yine boğmaya çalışacaksın, öyle mi?"

Gözlerinde bir şey titreşti ve sesi alçak ve ipeksi bir hal aldı. "Lütfen demezen olmaz."

Elimi tuttuğunda keskin bir nefes aldım, parmaklarımı katlayarak atmaya hazır hale getirdim.

"Tekrar yap. Bir ateş rünü at," dedi.

Parmaklarımı istediğim şekilde hareket ettirmeye çalıştım ve onları doğru pozisyonda tuttu. Kaşlarımı çattım ve büyü içimde kekeledi, sanki ... .

"Sanki çamurda sürükleniyormuş gibi."

Sonraki otuz dakika boyunca rünleri tam olarak bana gösterdiği gibi yapmaya çalıştım. Her biri bir öncekinden daha fazla hayal kırıklığı yarattı.

"Sanki tam olarak senin yaptığını yapıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandım, şimdiden yenilmiş hissediyordum.

Diğer elimi tuttu ve sanki dua ediyormuşum gibi ikisini bir araya getirdi, çoğu çocuğun öğrendiği ilk rune'u atacak pozisyona getirdi. Sıkıştırılmış elleri dışarı doğru uzatmak ve sonra tekrar içeri çekmek, büyüyü yapan kişinin bir şeyi kendine doğru çekmesini sağlardı. Böylece bardakları tezgahdan ya da tencereleri ocaktan çekmek genç Dwimmer'lar için gerçek bir sorun haline geliyordu. Typhon ellerimi temel rune boyunca tekrar tekrar esnetirken gözlerimin içine baktı, kaşları öyle sert çatılmıştı ki yüzünün bir tarafındaki yara izini çekiyordu. "Büyüyü hissedemiyorum bile. Lanet olsun."

Benden kendi yöntemimle yapmamı istemedi. Ben sadece yaptım.

Avuçlarımı açmadan önce başparmaklarımı çapraz yaptım. Büyü Typhon'a kilitlendi ve onu bana öyle yaklaştırdı ki göğsü bana sıkıca bastırdı, ellerimiz yüzlerimizin hemen altında birbirine dolandı.

"Bozmaya çalış," dedim.

Gözleri parmaklarıma kilitlenmişti. "Rünü kendi yönteminle kullandığında büyünü görebiliyorum."

Ona baktım. "Bağlanma büyüsü mü?"

Başını salladı ama gözlerinde bir belirsizlik titreşimi gördüm.

Bana yalan söylüyordu. Ne hakkında?

Nefesim kesildi. "Neye benziyor?"

"Çok güzel." Gözlerini benimkilere dikti ve aramızdaki hava sanki bir yıldırım rünü fırlatmışım gibi elektriklendi. Parmakları benimkilerin üzerinde çok hafifçe kaydı ve ben onun parmaklarının nasıl görüldüğünden başka bir şey düşünemedim.

Gözleri benimkilere dikilmişti. İkimiz de başka tarafa bakmıyorduk ama bu bir irade savaşı değildi. En azından ilk geldiğimde olduğu gibi değildi.

Bu bir baştan çıkarma savaşıydı, geçmemem gerektiğini bildiğim bir savaş.

Geçemezdim.

Boğazı düğümlendi ve bir nefes aldı. "Nikita'ya güvenmemekte haklısın."

Rahatlama beni topuklarımın üzerinde geriye doğru salladı. "Sen de mi görüyorsun?"

Kapı çarparak açıldı ve Fable nefes nefese t ö k e z l e y e r e k içeri girdi. "Bir kitap buldum!"

Yüzümü ona döndüm, yarı geri döndüğüne sevinmiş yarı da tekrar gitmesini dilemiştim.

"Harika. Sence faydası olur mu?"

Sırıtişsı bozuldu. "Sen iyi misin? Kızarmış görünüyorsun." "Çok çalışıyorum." Omuz silktim ve boğazımı temizledim.

Typhon yanımdan geçip gitti ve Fable'ın uzattığı kitaba parmağını uzattı. "Şuna bir göz atacağım. Bakalım ne bulabileceğim. İkiniz de iyi iş çıkardınız. Bunu yarın alacağız."

Başka bir şey söylemeden gitti ve ben de Fable gelmeseydi ne olurdu diye düşünmeden edemedim.

Terli bacaklarımın üzerindeki battaniyeleri tekmeledim ve sesli bir iç çektim.

"Böyle yapmaya devam edersen Fable'ı uyandıracaksın," diye mırıldandı Bandit esnerken.

"Elimde değil. Burası neden bu kadar sıcak?"

Ama ufaklık çoktan uyumaya başlamıştı, o yüzden tek duyduğum sessizlikti. Ona kızamadım bile. Sadece kıskanıyordum. Gecenin bir yarısı Opie'ye yemek pişirmek için uyandıktan ve günün geri kalanını Typhon'un varlığını her yerde hissederek geçirdikten sonra yorgunluktan yatağa düşmüştüm.

Typhon'a olan bağım uyumamı imkânsız hale getirmişti. Üst üste ikinci uykusuz gecem için onu suçlayacaktım. Bağı ve elinin boynumda nasıl hissettirdiğini, kalbinin avucumun altında nasıl attığını her düşündüğümde . . . Terlemeye başladım ve bacaklarımın arasında bir ağrı başladı.

Yatağımın başucundaki saate bir göz attım ve inledim.

Gece iki. Önümüzdeki beş dakika içinde uyusam bile ertesi gün hiçbir işe yaramayacaktım. Gözlerimi kapattım ve zihnimi her şeyden arındırarak meditasyon yapmaya çalıştım.

Bir çayırıktasınız, yanınızda usulca akan bir dere var. Dere. Su.

Ölüm.

Hayır.

Parmak uçlarının rune'u içime bastırıldığı noktalar karıncalandı. Ancak bu kez, his orada durmak yerine omzuma, göğsüme doğru ilerledi ve yayıldı, beni nefesimi emdiren bir ihtiyaçla doldurdu.

Bu da ne böyle?

Bacaklarım neredeyse kendiliğinden yatağın kenarına savruldu. Bildiğim bir sonraki şey, şortumun ve kaşkorsemin üzerine pamuklu bir bornoz çekip sessizce odadan dışarı çıktığımdı. Beynimin nereye gittiğime dair hiçbir fikri yoktu ama bedenim biliyordu.

Daha doğrusu, bağ hareket etmem gerektiğini biliyordu.

Otomatik pilotta merdivenlerden okulun girişine doğru ilerlerken içimden bir ses *Typhon* diye fısıldadı. Ön kapıya vardığımda ve onu orada durmuş, beklenti içinde beklerken gördüğümde, sanki içimde bir şey açılmış gibiydi.

Rahatlama.

Beklenti.

Avludan geçip ön kapıdan çıkana kadar sesimi bulamadım.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Soru anlamsızdı. Fark etmediğini biliyordum. Çekim o kadar güçlüydü. Beni boğmak için nehre sürüklüyor olabilirdi ve ben yine de onunla giderdim.

Kafamı temizlemek için salladım ve kısa bir süre durdum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Tekrar söyledim, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Beni boğmak istemesi ihtimaline karşı.

"Bir saha gezisine. Bir teoriyi test etmemiz gerekiyor" diye cevap verdi.

"Evet, ama bu vampir, zihin kontrolü saçmalığından hoşlanmıyorum. Bu tam bir ihlal -"

"Yeter, Harlow!" Siyah cübbesinin içinde bir anda döndü ve gözleri parlayarak buz gibi bir bakışla beni olduğum yerde tuttu. "Bizi birbirimize bu kadar sıkı bağlamamın nedeni, aptalca bir şey yapmanı engelleyebilmektir. Sadece seni güvende tutmak için değil, aynı zamanda ev arkadaşlarını ve Opie'yi de güvende tutmak için. Eğer dikkatli olmazsan onu ve onları öldürteceksin!"

Yüzümü buruşturdum.

"Senden izin istemeyi çok isterdim. İkimiz de asla vermeyeceğini biliyoruz, peki ne yapmamı isterdin? Başka bir kuyuya düşüp boynunu kırana kadar etrafta dolaşmana izin mi verseydim? Yoksa Nikita'yla takılmana izin vermemi mi tercih ederdin? Bana başka seçenek bırakmadın, Harlow."

Yutması acı bir haptı ama haklıydı.

"Yine de bu seni benim patronum yapmaz." Ayaklarımın altındaki çakıllar yumuşak, serin çimenlere dönüşene kadar ilerlemeye devam ettim ve sonra yavaşladım, hangi yöne gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Eğer koşmayı bırakırsan, sana nereye gittiğimizi gösterebilirim."

Yanaklarım yanarken karanlığın örtüsüne şükrederek beni geçmesine izin verdim. Nehir görünene kadar sessizlik içinde devam ettik.

Durakladım, korkunun ilk gerçek sızısı ensemden aşağı süzülüyordu. "Acaba. Beni boğacak mısın?"

Arkasını dönme zahmetine bile girmedi. "Devam edin, Bayan Daygon." "Harlow" için bu kadarı yeterliydi. "Bu gece gerçekten biraz uyumak istiyorum."

İlginç. Acaba o da benim gibi sıcaktan ve ağrıdan uyanık mıydı diye düşünmeden edemedim. Bu onu haklı çıkarırdı.

Suyun kenarına varana kadar durmadık. Sonra durakladı ve aşağı doğru işaret etti.

"Burası teknik olarak Charon'un bölgesi, ama kum ve kayalardan oluşan sığıklarda kaldığımız ve daha derine inmediğimiz sürece bizi rahatsız etmeyecektir."

"Sen öyle diyorsan ..." Charon'un sırf ayak parmaklarımı suya daldırdığım için bana attığı bakışı çok net hatırlıyordum.

Yatakta sıcaktan bunalmıştım ve sonbaharın ilk günlerinin serin havası tenime iyi geliyordu ama yine de suya girmek için can atmıyordum.

"Neden suya girdiğimizi bana bir kez daha hatırlatır mısın?"

"Teorimi test etmek için." Daha yakın durmak için hareket ederken yüz ifadesi düşünceliydi, eli bilekliğime gitti. "Neverthorn'un sınırlarının ötesine, izlenmediğin bir yere gitmemiz gerekiyor. Suyun kenarı okulun bölgesinin sonunu işaret eder. Uzun ömürlü olmaları ve sağlam kalmaları için, herhangi bir koğuş veya büyü

Okuldan gelen alçılar burada duruyor." Botunun ucunu nehrin kıyısına v u r d u ve bilekliğini çıkardı.

Lanet olsun, ilk bilekliğini kendi başıma çıkarmam üç haftamı almıştı.

Bir yanıma ona güvenmem *gerektiğini* hissediyordum ama nedenini sadece tanrılar biliyordu. Liam ona güvenmiyordu ve ben Liam'a güveniyordum. Typhon hakkında söylediklerine inanmalıyım.

İnanmamalı mıydım?

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. O anda, Typhon'un ne tür bir hasar verebileceğini bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, kaburgamda donuk bir ağrı yankılandı.

Sinir bozucu derecede geniş omuzlarını silkti. "İkimiz de biliyoruz ki, ölmeni isteseydim şimdiye kadar seni onlarca kez öldürmüş olurdum. Ve eğer seni zorla suya sokmak isteseydim, elimi sallamaktan başka bir şey yapmam gerekmezdi. Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama aslında sana yardım etmeye çalışıyorum. Benimle çalış, Harlow."

Şimdi yine Harlow bendim.

Bunu onun dudaklarından duymanın nabzımı her seferinde tekleymesinden nefret ediyordum.

"Peki," diye mırıldandım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bu gidişle, Nocta seni gördüğü anda öldürüleceksin ve bu Opie'yi nereye bırakacak? Bu nereye bırakacak -" Sözünü kesti ve geri adım atarak nehre doğru bir parmak salladı. "Sadece suya gir."

Bornozumu çıkardım ve lanet suya girdim. Soğuğa aldırmadan, aklımın bir köşesinde Opie varken, Typhon'a sırtımı döndüm ve elimi kaldırıp basit bir rune yazmaya hazırlandım.

"Hayır! Steno değil, Harlow."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sıcak hayal kırıklığı gözyaşlarımın dışarı sızmasına izin vermemeye çalıştım. "Neden buna bu kadar karşısın? Tarquinius'u anlıyorum. O eski kafalı. Gelenekler falan. Ama sen . . . işleri kendi yöntemimle yapmama neden bu kadar karşısın? Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum, ama bu sadece benim zor olmaya çalışmam değil. Gerçekten mücadele ediyorum -" Elim tutana kadar aramızdaki mesafeyi kapattığını fark etmediğim için hayal kırıklığıyla homurdandım.

"Devam et. Son bir kez kendi bildiğin gibi yap ve ben de sana bunun neden devam edemeyeceğini göstereyim."

Alt dudağımı çiğnedim, parmağının benimkine dolanmış sıcaklığının dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalıştım. Sonra, parmaklarımız birbirine kenetlenmişken, etrafımızdaki alanı aydınlatmak için bir rün fırlattım. Zar zor da olsa işe yaradı. Typhon'un benim büyümü kendi büyüyle susturduğunu fark etmem bir saniye sürdü.

"Lanet olsun, bunu yapmanızdan bıktım..." Yarattığım loş ışık çemberi titreyerek çarpık bir görüntüye dönüşürken, Typhon elini benimkinden çekip parmak uçlarıyla manipüle ederken yavaşça odaklanmaya başladım.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kıstım, neye baktığımı anlamaya çalışıyordum.

"Bu ... bir mahzen mi yoksa bir zindan mı? Ve emin değilim... kocaman bir örümcek ağı mı?"

Sadece hareket ediyordu. Titriyor, dalgalanıyor, bazı küçük, ipeksi teller kopuyor ve sonunda yine hareketsiz kalıyordu.

"Bu örgü, Harlow. Bizi Everdark'ın kara büyüünden ayıran tek şey."

Titredim. Everdark, Dwimmer dünyasının tüm kötülüklerinin ve canavarlarının kilit altında tutulduğu yerdi.

"Neden böyle titreşiyordu?" Sanki canlıymış gibi.

Elini indirip bakışlarımla buluştuğunda bana gösterdiği görüntü titredi ve kayboldu. "Senin yüzünden, Harlow."

Kelimeler aklımda yer ederken ona göz kırptım.

"Rünleri fırlatma şeklin Everdark büyüüne benziyor. Örgü bunu hissedebiliyor... kaosu, karanlığı... ve tepki veriyor. Bunu her yaptığında, örgüde bir dalgalanma olur. Rüne ne kadar çok enerji vererseniz ve örgüye ne kadar yakın olursanız, tepki de o kadar güçlü olur. Eğer yırtılırsa ve yeterince hızlı tamir edemezsek..."

İçimi bir korku kapladı. "Yani ne zaman onaylanmamış bir rün atsam, arkadaşlarımı -" ve *Opie*'yi "tehlikeye mi atıyorum?"

Başını sallarken ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. "Evet."

Olabilecekleri düşünmemeye çalışarak dudağımı ısırdım.

"Bunu bana neden söylemedin? Daha erken durabilirdim."

"Bir şeylere gerçekten zarar verebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyorduk, ta ki ... şey, öyle olduğunu fark edene kadar. Anlamak zorundasınız, hepinizin olacaklara hazırlıklı olmanızı isterken, öğrencilerimizin Everdark büyüü kullanmasına da izin veremeyiz. Kabul edilmesi gereken çok şey var ve hepiniz Nocta ile yüzleşmeye hazırlanırken yeterince uğraşıyorsunuz. Örgü hakkındaki detayları bilmeniz gerekiyor. Bu gece sizin de bilmeniz gerektiğini fark ettim."

Ona başka seçenek bırakmamıştım. Hekate yasakladığı için, bir kez olsun karşı koymadan benden isteneni yaptım.

O örgünün diğer tarafında ne olduğunu düşünmemeye çalışırken dengesiz bir nefes aldım. Kendi aptallığıma bırakılsaydım dünyamıza, okulumuza neler salınabilirdi.

"Olabilecekler için kendini hırpalamak enerji kaybıdır. Sana burada ve odaklanmış olarak ihtiyacım var, Harlow. Benimle kal, tamam mı?"

Kendimi utancı bir kenara itmeye ve dikkatimi Typhon'a vermeye zorladım.

"En baştan başlayalım. Nasıl yapıldığını bildiğin rünlerden birini doğru şekilde atmanı istiyorum. Hazır mısın?"

"Hazırım."

İlk başta, Neverthorn'daki ilk kısa dönemimde bana öğretilen bir rünü tekrarlamaya çalışırken parmaklarım her zamanki gibi beceriksiz hissetti. Ama zorladım ve tekrar denedim. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Parmaklarıma bak ve tekrar dene," diye ısrar etti Typhon, bu kez sesinde keskin bir ton vardı.

Yüzümü ona döndüm. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Elimden geleni yapıyorum. Belki de sadece biraz zaman alacak."

"Zamanımız yok!" diye homurdandı.

Ona bir bakış attım, gökyüzüne tekrar baktığımda aniden endişeyle dolmuştum. Bulutların ardına gizlenmiş olan ay artık görünür durumdaydı ve çok ama çok dolunaydı. Kehanet edilen saldırıdan önceki üç ayın ilkiydi.

"Yanılmıyorsun," diye mırıldandım.

"Biri sana söyledi o zaman?" Bakışlarımı gökyüzünden çektiğimde Typhon gözlerini bana kilitledi. "Dolunaylar hakkında ve

Gündönümü mü? Liam'dı, değil mi?"

"Bizi korumaya çalıştığını biliyorum ama bilmemek çok daha kötü Typhon."

"Baskı zaten neredeyse aşılabilir durumda, Harlow. Bazılarınız daha fazlasının altında ezilir."

Haksız değildi. Ama haftalar geçmişti ve biz hâlâ salyangoz hızında ilerliyorduk. Gündönümü yaklaşıyordu. Bir şeylerin olması gerekiyordu.

Nehrin ayak bileklerimdeki nazik çekişini görmezden gelerek. Typhon'un bakışlarının ağırlığını görmezden gelerek. İçimde bir kez daha başarısız olacağımı söyleyen her şeyi görmezden gelerek, tekrar denedim. Typhon için. Opie için. Kendim için.

Bu ölüm kalım meselesiydi. Bunu yapmak zorundaydım. Enerjimi yaptığım şeye akıttım, belki de hayatımda ilk kez hiçbir şeyi geri tutmadım.

Beni her zaman geride tutan bir şeyler vardı. Listenin en başında korku vardı.

Ama bu sefer, rünler ve büyü farklı hissettirdi.

Korkunun gitmesine izin verdim ve suyu manipüle etmek için uygun bir rune attım.

Sonuç anlıktı. Nehirden küçük bir su damlası yükseldi, yüzümün birkaç metre önünde süzülürken ay ışığında parıldadı. Düşmesine izin verdim ve bir tane daha kaldırdım, sonra bir tane daha. Kısa süre sonra damlaları o kadar hızlı koparıyordum ki parmaklarım bulanıklaşıyordu ve damlaların düşerken çıkardığı ses bir senfoni gibiydi.

Dam

la.

Dam

la.

Dripdripdripdripdrip.

Daha büyük damlacıklar, gece gökyüzünde parıldaayan mücevherler gibi yükseldi ve düştü, daha hızlı ve daha hızlı. Sihir parmaklarımdan kıpkırmızı bir parıltıyla süzülüp içime dolduğunda içime bir sevinç yayıldı. Bu duyguyu kucakladım ve elimi daha yukarı kaldırdım, korkmadan içgüdülerimle rünleri kontrollü bir şekilde savurdum. Damlacıklar, nehrin kendisi önümde iki katlı bir bina kadar uzun, devasa bir dalga olarak yükselirken düştü. O kadar çok su vardı ki, nehrin kayalık dibinin bir kısmı, talihsiz bir sandalın enkazı, Charon'un hazinesinin bir kısmı ve birkaç iri gözlü balık tarafından kirletilmiş olarak göründü.

Ancak arkamda Typhon'un soluğunu duyduğumda elimi yanıma bıraktım.

"Harlow!"

Typhon bileğimi kavrayıp çekerken devasa dalga üzerime geldi. Öne doğru savrulduğum, ikimiz de devrilirken bir çığlık attım, o yere düştü, ben de onun üzerine. Soğuk suyun şokuyla nefesimi içime çektim. Typhon orada olmasaydı, dalganın bana çarpıp geri çekilirken beni nehre sürükleyebileceğini ve Charon'u ölümcül bir yola sokabileceğini fark ettiğimde ürperdim.

Sonra Typhon'un üzerine tamamen yayılmış olduğumu fark ettim. İkimiz de sıırsıklam olmuşuk, birbirimize bastırmıştık, göğüs göğüse, kalça kalçaya.

Ona baktım, tüm hislerle o kadar doluydum ki bunu açıklamak için kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum.

"Çok güzeldi," diye fısıldadım, gözlerimi yakan yaşlardan utanmam gerektiğini biliyordum ama garip bir şekilde umursamıyordum. "Typhon, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Büyü yapmıyordum. I . . . Ben büyüydüm."

Bileğimi bıraktı ve elini yüzüme doğru kaldırarak yanağımdaki nemli bir tutam saç nazikçe okşadı.

"Bu mükemmeldi."

Bir saniye boyunca sadece birbirimize baktık. Sonra beni üzerinden yuvarladı ve beni ayağına kaldırdı.

Geri adım attı ve elimi bıraktı, ifadesi yine boştu.

"Seni daha önce durdurmalıydım ama ne kadar iyi olabileceğini görmek istedim ve sen . . ." Başını salladı ve sonra boğazını temizledi. "Görev tamamlandı."

Bu. Rünleri yaparken en başından beri böyle hissetmemiz gerekiyordu. Gerçekten düzgün çalışan bir rün yaratmayı başardığımda bunun bir ipucunu hissetmişim ve gizli bir Quirk'i etkinleştirmeye çalıştığımda bunun sözünü vermişim. Işıksız dünyada her zaman dikkatli olmak, her ihtimale karşı kendimi tutmak zorundaydım ve çoğunlukla kendi rünlerimi kullanıyordum, onaylanmış bir şey değil. Ama o zaman bile tam olarak oturmamıştı ve nedenini bildiğimi sanıyordum.

Her zaman ne olabileceğinden korkmuştum. Öğrenilmekten.

Her şeyimin tekrar elimden alınmasından.

Ve artık büyü'nün ne olması gerektiğini tattığıma göre, korku olmadan, kesinlikle başka bir şey yapamazdım.

Bu yüzden Typhon'un sonraki sözleri beni heyecanlandırdı.

"Başka bir gizli saha gezisi ayarlayacağım. Biraz daha uykusuz kalmaya hazır ol."

"Ne zaman?" Kollarımı kendime sarıp titreyerek sordum.

Dalgınca ikimizi de anında kurutan hızlı bir rune çıkardı, sonra bracer'ımı bana uzattı ve tekrar koluma kaydırды. Sanki hiç çıkarılmamış gibi sorunsuzca yerine oturdu. "Ayarlayabildiğim en kısa sürede. İkimizi gizlemek yeterince kolaydı. Bir dahaki sefere hepinizi istiyorum. Anka Hanesi'nin tamamının katılmasını istiyorum. Biraz uğraşmak gerekecek."

Kalbim biraz burkuldu. Sadece ikimizin olmasıyla ilgili bir şey, başka hiçbir şeye benzemeyen ortak bir deneyim, bunu daha da özel kılmıştı. Fable, Zeed, Marina ... tüm arkadaşlarımla sonunda büyü'nün gerçekten ne olması gerektiğini ve hiçbirimiz için ne olmadığını deneyimleyeceklerini fark ettiğimde bu duyguları aceleyle bir kenara ittim.

Coşkunun bir kısmı azalırken kaşlarımla çatıttım.

"Bekle. . . neden?" Başımı salladım. "Bunun olması için neden Neverthorn'dan uzakta olmam gerekiyordu?"

Uzaklara baktı ve zihnindeki dişlilerin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum.

"Bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyorsun, ha?"

Dudakları kıpırdadı ve tam on ikiden vurduğumu anladım. Tekrar yüzüme baktığında, gülümsemeden eser yoktu.

"Bence güçler - Tarquinius ya da Senato... belki de her ikisi de - sihrinizi kasıtlı olarak köreltti. Phoenix Evi'ndeki hepinizin."

Sözleri bir yumruk gibiydi ve ayaklarımla üzerinde sallanmaya başladım.

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldadım. "Bizi buraya Nocta'ya hazırlanmak için getirdiler. Nasıl -"

"Şimdi değil," diye hemen araya girdi. "Hepiniz ilk kez buradayken. Yıllar önce Nocta'nın öğrenci arkadaşlarına yaptığı saldırıdan sonra sizin gücünüzden korktular ve Anka Hanesi'ne gidecek herkese susturucu büyüler yerleştirdiler - sanırım bu büyüler sizin bilekliklerinize aşılanmış olmalı."

Bu çok mantıklı geldi. Bilezikler baskın elimize takılıyordu, rünleri dökmek için olan elimize. Susturma büyüğü için mükemmel bir yer. Sadece benim değil, tüm Anka Kuşu Hanesi'nin aynı deneyimi yaşadığını düşündüğümde bu daha da mantıklı geliyordu. Okulda pek iyi değillerdi, mezun olduklarında daha iyiydiler ve şimdi yine kötüler.

"Hem onların hem de sizin güvenliğiniz için sizi diğer öğrencilerin seviyesine indirmek üzere tasarlanmışlardı. Ancak bazıları diğerlerinden daha iyi çalıştı ve birkaç aksilikten sonra, aşırı . . . aşırı düzeltme."

Bunu söylerken kendisinin de hasta gibi görünmesi beni daha az öfkeli yapmadı.

"*Aşırı düzeltme* mi?" Benden saklananları düşündükçe midem bulanarak sordum. "İşe yaramaz olduğumu düşünüyordum. Sınıf arkadaşlarım bana değersiz bir çöpmüşüm gibi davranıyordu. Buradaki hayatım tam bir cehennemdi ve sen beni... hepimizi, aynı şeylerin daha fazlası için mi geri getirdin?"

"Dün Fable kitabında okuduğum bir şeyden sonra Tarquinius'a bu konuyu açtım. Bu benim teorimi doğruladı. Sen geri döndüğünde büyüleri kaldırdıklarında ısrar etti. Bana bu işin bittiğine dair yemin etti. Ve Nocta'yla ilgili söylediklerine bakılırsa, bunun doğru olması mantıklı. Neden seni en güçlü halinde istemesinler ki? Tahminimce başka bir şeyler dönüyor. Bence bu Tarquinius'un Quirk'lerinizi dışarı çıkarmaya çalışmak için yaptığı bir şey olabilir. Ama bu ne senin ne de Zeed'in neden Quirk'lerinizi tam olarak tetikleyemediğinizi açıklar."

"Bir saniye, bir tane olup olmadığını bile bilmiyoruz -"

"Ve Tarquinius'un ne yaptığımızı göremeyeceği okul arazisinden ayrılana kadar b u n u asla bilemeyebiliriz. Bilekliklerini çıkarabileceğimiz bir yere."

Bu yüzden beni buraya getirdi. Nehir kenarına. Böylece kimse bilekliğimin kapalı olduğunu anlamayacaktı.

Başım dönüyordu. En yükseklerden en alçaklara düşmek, içimde ham ve boş bir his bırakmıştı.

Aydınlatılmamış dünyada en kontrollü koşullar dışında sihrimi gizlemek zorunda kalmıştım, böylece takip edilemiyordum. Burada susturulduğum çünkü güçlerimi köreltmek istediler. Potansiyelimi gerçek anlamda hiç keşfedemedim.

Bu geceye kadar. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Typhon bana bunu verdi.

"Şimdiye kadar gerçekten bilmiyor muydun?" Cevabının bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalışarak sordum.

Hakkını yemeyelim, aptalı oynamadı.

"Hayır. Nikita'ya gelince. ." durakladı ve tedirgin bir elini yüzünde gezdirdi. "Okuldan beri hiç değişmediği ve hâlâ bir kabadayı olduğu için sana karşı bir şeyler hissettiğini hemen anladım. Ama elimde kanıt yok. Tarquinius'a götürebileceğim bir şey yok. Ama üzerinde çalışıyorum. Seni dilek kuyusuna götürdüğünden şüphelendiğimi biliyor, bu yüzden dikkatli davranmak zorunda ve artık sen ve ben bağlandığımızı göre güvende olmalısın."

Sözlerinin derinleşmesine izin verdim ve sonra başımı salladım. Aptal olabiliyordum ama ona inanmıştım. Arkamı döndüğümde göğsümdeki mengene biraz gevşedi.

"Pekâlâ o zaman. Tüm bunlar kafama dank ettiğinde binlerce sorum daha olacağından eminim ama beni özlemeden geri dönmeliyiz."

Ve ben bitkin, şaşkın gözyaşlarına boğulmadan önce.

Olan biten her şeyi sindirmeye çalışırken beynim binlerce düşünceyle dolup taşarak okula doğru yürüdüm.

Bu benim için ne anlama geliyordu? Phoenix Evi'ndeki hepimiz için? En başından beri amacım buradan bir an önce kurtulmaktı. Ama ulaşamayacak kadar uzakta parıldayan en değerli mücevher gibi görünen gelecek birdenbire karardı. Bir kez ayrıldık mı, bunu bir daha asla yapamazdım. Aydınlatılmamış dünyada böyle bir büyü yapmama izin vermezlerdi. Asla öylece bırakamazdım. Özgür olmak.

Sihirli olamayacaktım.

Ve bu düşünce kusma isteği uyandırdı bende.

Yürüyüşün geri kalanını sessizlik içinde yaptık. Typhon beni yataktan bırakırken, elime kısa bir süre dokundu ve aramızdaki bağı

bize işaret fişegi.

"Bir şey daha var, Harlow. Tarquinius'un gözü birinizin üzerinde ama hanginiz olduğunu söylemiyor. Sanıyor ki. Heronius'un yerini kimin alacağını bildiğini düşünüyor."

Buna ne cevap vermemi istediğinden emin değildim. "Ben olmayacağım. Sanırım bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Benim ne yapacağım belli olmaz, unuttun mu?"

Typhon'un gözleri karardı. "Zeed ve diğerleri sana bakıyorlar. Eminim bunu sana söylememe gerek yoktur ama bu gece yaptığın gibi bir şeyi ben yanında olmadan yapma. Anlaşıldı mı?"

Boğazımdaki düğümü yuttum ve başımı salladım. "Crystal."

Çünkü bana ilk özgürlüğümü tattırmış olsa da hiçbir şey değişmemişti. O benim gardiyanımdı ve ben de onun tutsağıydım. Ondan ne kadar etkilenmiş olursam olayım, onu ne kadar aptalca istemiş olursam olayım, bunu unutmama izin veremezdim.

Asla.

Kimseyi uyandırmamak için kapıyı arkamdan kapatarak olabildiğince sessiz bir şekilde yatakhaneye geri döndüm. Döndüğümde Fable'ın orada durduğunu, yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu görünce neredeyse kendimi yere atacaktım.

"Bu ne lan!" Tısladım.

"Ben de sana aynısını sorabilirdim," diye fısıldadı. "Şimdi hadi, beni takip et."

Beni ev arkadaşlarımızın yataklarının yanından geçirerek bazen bir araya gelip masa oyunları oynadığımız küçük oturma odasına götürdü. Masanın üzerinde içi şekerlemelerle dolu hasır bir kase duruyordu ve ben kısık bir inilti çıkardım. Yapışkan çörekler, çörekler, çörekler, kekler.

"Tanrı seni korusun," dedim aceleyle rahat koltuğa otururken.

"Daha önce ayrıldığını duydum ve neredeyse seni takip edecektim, ama benim de gelmemi isteseydin, en başta gizlice çıkmazdın diye düşündüm. Bu yüzden senin kitabından bir sayfa aldım ve geri döndüğünde mutfakta bir şeyler hazırladım," dedi ve yanıma oturup ayaklarını altına kıvırdı.

"Bunun için üzgünüm. Bu gerçekten bana bağlı değildi," diye açıkladım nazikçe. Fable gümüş bir sürahi aldı ve iki fincana kahve doldurdu,

benimkine sağlıklı bir dozda krema ve şeker ekledim. Yemeği gözümün önüne getirene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Doldurdum

Çikolata kaplı çöreği ağzıma attım ve keyifli bir iniltiyle iğnedim.

Fable kendine biraz kahve doldurdu ve bir yudum aldı. Sade, sade severdi.

Çöreğin etrafında konuştım. "Typhon beni eze/ bir geziye götürdü."

"Onunla seks mi yaptın?" Fable soluk soluğa kaldı, bu hareket kahvenin bardağın kenarlarından taşmasına ve kısık bir çığlık atmasına neden oldu. "Bunun senin üzerinde iyi bir etki bıraktığını düşünmüştüm ama ..."

Neredeyse rekte boğuluyordum. "Saha gezisi seks için bir örtmece değildir, Fable. Rune dkmyd. Beni Neverthorn'un sınırlarının dışına çıkardı -"

"Bekle. . . ne? Bunu yapamaz." Fable başını salladı. "Ne düşünüyordu ki? İkinizin de başını belaya sokabilir! Dışarı atılmanı istemiyorum, sen benim en iyi arkadaşım gibisin, Harlow."

Aptalca sıcak bir parıltı etrafımı sardı. Onu itebilirdim, ama birazcık tutundum.

Ona suya inişimi, Typhon'un bilekliği ıkarışını anlattım. Rünleri doğru yapmanın ne kadar zor olduğunu ama yaptıktan sonra ne kadar harika olduğunu.

"Kendimi hiç bu kadar zgr hissetmemiştim. Sanki ilk kez büyüm bana aitti ve beni gerçekten dinliyordu ve rn çalışıyordu. Kurcalamadığım ya da yaratmadığım bir rn. Daha önce hiç . . . Daha önce büyüme ve rnlere hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. Tüm hayatım boyunca. Ve ..." Typhon'un benden aldığı sözü bozmuş muydum? Ona söyledim ve ona umut verdim mi? Evet, evet yaptım. "Bir dahaki sefere hepimizi dışarı çıkarmak istiyor. Ama bu aramızda kalmalı. Herkesin bilmesini istemiyor."

Fable bana baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Kulağa harika geliyor. Sence gerçekten hepimizi götürecek mi?"

Başımı salladım. "Evet. Aslında biliyorum. Tarquinius etrafta yokken bunu yapmanın bir yolunu bulmalı."

"şerefsiz herif." Bir rek kaptı ve ikiye böldü. "Bizi bymzden alıkoymaya nasıl cüret eder! Bunu bu sefer neden yapıyor? Eğer güçlü olmamızı istiyorsa, bu hiç mantıklı değil."

Başımı salladım ve Typhon beni suyun kenarına götürdüğünden beri ilk kez sadece bana değil, tüm Anka Hanesi'ne yapılanlara bakmama izin verdim. "Bizden korktukları için büyümüzü kafeslediler ve şimdi bize ihtiyaçları olduğu için kafeslerimizi açmak zorundalar. Ama ya işe yaramıyor ya da aslında bunu yapmak istemiyorlar," diye homurdandım. "Tarquinius bizi susturmayı bıraktıklarını iddia ediyor ama belli ki durum böyle değil çünkü bilekliğimi çıkarınca daha önce hiç yapamadığım gibi büyü yapabildim. Typhon bunun Tuhaflıklarımızla ve onların ortaya çıkmasıyla ilgili olduğunu düşünüyor ki bu hiç mantıklı değil." Kolumun manşetini ovuşturdum ve orada bir sıcaklık hissettim. Fable titreyerek nefes aldı. "Bizi başarısız olmaya hazırladılar. En başından beri. Kanatlarımızı kıptılar."

Uzanıp elimi koluna koydum, titrediğini ve sarsıldığını hissettim. "Ama şimdi değil, Fable. Şimdi olmaz. Gerçeği biliyoruz. Büyümüze tekrar bağlanmanın bir yolunu bulacağız ve onu bizden alamayacaklar. Asla."

Elini benimkinin üzerine koydu ve sertçe başını salladı. "Katılıyorum. Bunu neden yaptıklarını bile anlıyorum - bir noktaya kadar. Başka bir Nocta'nın ayaklanmasına, her yere güç saçmasına, sırf yapabildikleri için insanları öldürmesine ihtiyaçları yok. O kısmını anlıyorum."

İrkildim, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Onun kızı olduğum için duyduğum suçluluk mu? Hayır, ona asla söyleyemediğim için suçluluk duyuyordum, çünkü nasıl işlediğini biliyordum. Suçluluk duygusu boşuna söylenmemişti. Bu yüzden sokakta kiminle çalıştığınıza dikkat etmeniz gerekiyordu. Tek bir yanlış çağrışımla itibarınız yerle bir olabilirdi.

Fable elimi okşadı. "Bak, bu iyi bir haber. Bize yaptıkları, bizi engellemeleri berbat olsa da. Artık biliyoruz ve bu da bir yolunu bulabileceğimiz anlamına geliyor. Typhon'un yaptığı da bu, değil mi?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Öyleyse üzerimize düşeni yapalım. Nocta'yla savaşacağız. Düşmanını tanımak, onu nasıl yeneceğini bilmektir. Elmwood'un bize öğrettiklerine rağmen, resmin tamamının bu olduğunu sanmıyorum. Yani, tek söyleyip durduğu onun en güçlü Dwimmer olduğu. Bu pek yardımcı olmuyor, değil mi?"

Başımı salladım. O en güçlüsüydü. Ve ben de onun kızıydım.

"Eminim daha fazlasını öğrenebiliriz," diye devam etti Fable. "Onun hakkında daha fazlasını. Zayıflığı hakkında. Belki bir karısı vardır? Ya da bir ailesi? Belki onu kendi şartlarımızla bulmak için onları kullanabiliriz. Savaşı ona getiririz."

Bağırsaklarım altüst oldu ve yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu. Yutkunmakta zorlandım ve yemek sepetini ittim.

"Üzgünüm, birdenbire yoruldum. Rünleri bu şekilde yapmak çok yorucuydu. Biraz uyumam gerek."

Birkaç dakika sonra yatağa girdiğimde, Bandit yorganın altındaydı ve vücudumun kıvrımına kıvrıldı. "Zor bir gece miydi?"

"Evet." Kelimeleri içime çektim. "Hem en iyisi hem de en kötüsü."

"Uyu." Bandit gürledi ve yumuşak mırıltılı vücudu içime işleyen soğğun bir kısmını yatıştırdı.

Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Typhon'la olan büyüden sonra olmaz. Fable'la yaşadığım acıdan sonra da. Ama çok fazla huzursuz gece geçirmiştım ve gözlerim kapandığı anda kendimden geçmiştım.

Kendimi bir kâbusun içinde buldum.

Opie'yi açık bir arazide takip ederken, başının üzerinde dikenler ve çalılardan oluşan bir duvar yükseliyordu. İki arkadaşıyla birlikteydi, onu sürüklüyorlardı.

Gitmek istemiyordu. Ona seslenmeye çalıştım ama kelimeler çıkmıyordu.

İyi bir şey yapmadıklarını biliyordum. Gerçekten onun arkadaşları olmadıklarını biliyordum.

Acele ettim, tarlada yalınayak koştum, taşları ve sert zemini hissetmiyordum bile. Önemli olan tek şey Opie'ydi.

Rüya dönüp dolaştı ve dikenli çalıların arasından geçtik ve önlerinde harap bir ev vardı. Hiçbir şey duyamıyordum ama Opie'nin ağzının açık olduğunu görebiliyordum ve "arkadaşları" onu kapıya doğru sürüklerken kesinlikle çığlık atıyordu. Burası perili görünüyordu.

Gözyaşları Opie'nin yüzünden aşağı akıyordu; ellerinin diğer kızlara rünleri gösterdiğini gördüm ama tabii ki ... hiçbir şey olmadı. Onun gerçeği anladığını gördüğümde kalbim kırıldı. Birisi onu başından beri kandırıyordu. Öğretmenlerin ve Neverthorn'un ona sahip olduğunu söylediği sihre sahip değildi.

Ona doğru uzandım ve sonra kapıda durdum ve diğer iki kız kaçıyordu. Hiç tereddüt etmedim. Kendimi kapıya attım ve karanlıkta dönerek, dibe vurmadan önce yüz metre gibi gelen bir yükseklikten aşağı yuvarlanarak düştüm.

Etrafımda bir toz ve toprak yığını oluştu. Başımı kaldırdım. Opie sanki uyuyormuş gibi yanımda yatıyordu, ona uzandım ve o da doğrulup oturdu.

İçinde bulunduğumuz boşluk yukarıdan aydınlatılmıştı, ateş kırmızısı bir değerli taş başımızın çok ama çok üzerinde süzülüyordu. Opie işaret etti, ağzı hareket ediyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Elini tuttum ve ayağa kalktım.

Alan kirliydi ama boş değildi. Dwimmer'lar odanın kenarlarında dizlerinin üzerinde oturuyordu. Siyahlar giymişlerdi, ağızları kalın deri kayışlarla bağlanmıştı ama hiçbir tıkaçları çıkarmaya çalışmıyordu. Ellerinde tanımadığım bir rün tekrar tekrar parlıyordu, gözleri önünde oturdukları duvarlardan hiç ayrılmıyordu.

Opie beni itti, dehşeti bulaşıcıydı. Onu geriye doğru sürükledim, bir çıkış yolu arıyordum. Ama kâbuslar böyle işlemez. Tek çıkış yolu uyanmaktır.

Koyu gri giyinmiş, yüzü sadece gözleri görünecek şekilde sarılmış bir Dwimmer, parmağıyla Opie'yi işaret ederek bize yaklaştı. Onu arkama tıktım. Bağırmaya çalıştım ama sesim çıkmadı.

Typhon. Typhon'a ihtiyacım vardı.

Opie'yle birlikte döndüm ve gölgelerin içinde gizlenmiş figürlerden kaçtım, ciğerlerim patlayana kadar koştum. Eller bizi yakaladı, birbirimizden ayırdı. Onun için çığlık atmaya çalıştım, panik içimi dolduruyordu.

Sarsılarak uyandım, nefes nefese kalmıştım. "Opie."

Etrafımdaki oda sessizdi, herkes hala mışıl mışıl uyuyordu ve ben en fazla bir saattir baygınmışım gibi görünüyordum.

O kadar gerçekçi gelmişti ki...

Panik ensemden yukarı tırmandı ama onu bastırdım... kendime nehir kıyısında nasıl hissettiğimi hatırlattım.

Hâlâ burada, bu çarşaf fırtınasında sıkışıp kalmıştım ama şimdi daha önce bilmediğim bir şeyi biliyordum. Çaresiz değildim. Dışarıdaki herhangi bir Dwimmer kadar güçlü bir rün büyüüne sahiptim. Nocta ve adamları gündönümüyle birlikte gelecektlerdi. Eğer diğerlerine yardım edebilsem

Zümrüdüanka Evi, yaklaşan büyük savaştan önce gerçek potansiyellerine erişecekti ve bu daha iyiydi. Çünkü birinin Nocta'yı durdurması gerekiyordu.

Liam ne derse desin, kalbimde bunun ben olmayacağımı bilsem bile. Typhon beni ne kadar överse övsün. Onunla yüzleşmesi için Nocta'nın kızına asla güvenmeyeceklerini biliyordum.

Ama diğerlerine yardım edebilirdim. Arkadaşlarımı ve Opie'yi güvende tutmanın bir yolunu bulabilirdim. Buna inanmak zorundaydım.

Elimde kalan tek umut buydu.

Günün geri kalanında, beni dehşete düşüren kâbustan başka bir şeye odaklanmak zordu. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki göğüs göğüse dövüşte yıldız işaretimi yedim, Nikita Tarih dersinde beni bir kez daha aptal yerine koymuştu, şüphesiz artık eşleştiğimiz için bana hükmedemeyeceğine kızmıştı. Typhon kendini bana bağladığında bunun bir anlamı yoktu.

Günü tamamlamak için, Doyenne Hanover benden Maude adında bir tavuğun yaralı ayağına iyileştirici bir rune yapmamı istediğinde, çırılçıplak kalmıştı.

Maude, Doyenne Hanover değil, tanrılara şükürler olsun.

Evet. Zavallı kuşu iyileştirmek yerine, büyüm vücudunun üzerinde işe yaramaz bir şekilde sıçradı ve bir tüy patlamasıyla sona erdi. Kim daha çok utandı bilmiyorum, ben mi Maude mu?

Şimdi günün son dersinde oturuyorduk ve bu ders nedense öncekilerden daha da kötüydü.

Typhon ile rünleri engellemek. Her ders arasında dev bir gizli servis ajanı gibi bana eşlik etmeye geldiğinde onu görmek zorunda kalmam yeterince kötüydü. Bana bakmıyordu bile, belli ki dikkati dağılmıştı. Tuhaf ve rahatsız edici rüyam hakkında onun aklını **k u r c a l a m a y a** çalıştıgımda ise beni soğuk bir şekilde susturmuştu.

"Bugün yapacak çok işim var Harlow. Terapi seansını Fable ya da Marina'ya sakla."

Nehir kenarındaki küçük kaynaşma seansımız buraya kadarmış.

En iyisinin bu olduğunu kendime kasvetli bir şekilde hatırlattım. Yapılacaklar listemdeki tüm maddeleri işaretlediğimde, devam etmem gerektiğini biliyordum. Rünleri öğrenmeliydim. Arkadaşlarıma yardım etmek. Opie'yi korumak.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Harlow?"

Fable'ın bana doğru eğildiğini görmek için başımı kaldırdım, kehribar rengi gözleri soru soruyordu. Bana güveniyordu.

Ondan karanlık bir sır saklasam bile.

"Pardon, ne dedin sen?" Suçluluk duygusu midemi bulandırırken sordum. Fable önemliydi. Aslında, aynı yurt odasında geçirdiğimiz kısa bir sürenin ardından, tüm Phoenix Evi önemli olmaya başlamıştı.

Gassy Gary bile.

"Kedimin dil rününü almasını engellemek isteyip istemediğini soruyordum."

Typhon duvara dönük oturmuş, başı ya uykuya dalmış ya da düşüncelere dalmışken diğerlerinin bazı engelleme büyülerini yaptığını görmek için etrafıma bakındım.

Omuz silktim. "Elbette. Hadi yapalım."

Sırıttı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve aceleyle verdi. Elleri hızla hareket ederek altın kıvılcımlar saçtı.

Doğru şekilde blok rününü fırlattım ve bir saniye sonra boğazımın kapandığını hissettim.

Levha.

Fable bana göz kırptı ve yakınımı eğildi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu, gözlerinde umut parlıyordu.

Konuşmaya çalıştım ama nafiye olduğunu biliyordum. Boğuk bir mırıltıdan başka bir şey çıkmayınca sıırıttı ve ellerini birbirine vurdu.

"Başardım! Yesss!"

"Neyi kutladığınızdan emin değilim, Bayan O'Shanahan." İkimiz de

bizim Boyunlar için bkz. Typhon YÜKSELEN
üzerinde bize. "Bu o

Nullifractions sınıfı. Büyüyü nasıl *engelleyeceğinizi* öğreniyorsunuz, ki ikiniz de bunu yapmadınız. Tekrar deneyin."

Julius başını sallayıp iki başparmağını havaya kaldırarak alaycı bir tavırla "*Aferin...*" *dedikten* sonra Typhon'un peşinden küçük bir yalaka gibi giderken masasına geri döndü.

Fable derin bir iç geçirdi. "Doyen Moreno haklı. Daha önce Zeed'e karşı birkaç rünü engellemeye çalıştım ama başaramadım. En başından beri başarısız olmaya ayarlanmışken Nocta'yı alt etmeyi nasıl başaracağımızı bilmiyorum. Kedi diline sahip olmak harika bir şey ama beni bir dövüşte kurtaramaz."

Boğazımdaki sıkışma hissi azaldı ve rahat bir nefes aldım.

"Onunla konuşmama izin ver. Belki onu, hepimizi buradan çıkarıp neler yapabileceğimizi görmek için daha erken davranmanın daha iyi olacağına ikna edebilirim."

Öylece oturup bekleyemezdim. Gücümün tamamına ne kadar çabuk erişebilirim ... gerçek sınırlarını test edebilir, diğerlerinin de aynısını yapabileceğinden emin olabilirsem ... hepimiz Nocta'dan o kadar çabuk kurtulabilirdik.

Kendimi ayağa kaldırdım ve çabalayan ama hüsrana uğramış sınıf arkadaşlarımdan yanından geçerek Typhon'un oturduğu sıranın önünde durdum, yüzü yine duvara dönüktü.

Ses tonumu sadece onun duyacağı şekilde alçak tuttum. "Yapacak çok işin olduğunu söylediğini biliyorum ama bence Nocta'yla bir an önce savaşmak için bizi hızlandırmak bir numaralı öncelik olmalı. Özellikle de gözünüz birisinin üzerindeyse." Döndü ve konuşmaya başladı ama daha konuşmadan onu susturdum. "Beni yine başından savma Typhon. Bu Nocta kapımızı çaldığında bize bir mücadele şansı vermekle ilgili. Suyu çoktan test etti. Bunu kendin de söyledin. Zaman geçiyor. Onlara neler yapabileceklerini göstermeliyiz. Kendilerine inanmaları gerek."

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "İşin bitti mi?" Başımı salladım.

"Bu gece. Yemekten hemen sonra."

Ona şüpheyle kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?"

"Evet. Benim de aklımda olan buydu, Harlow. Hepinizi gece gezisine götürmek için iyi bir neden bulmam gerekiyordu çünkü

Hepinizin aynı anda okuldan ayrıldığını gizlemenin bir yolu yok."

"Ve bunu bir şekilde başardınız mı?"

İçimde kükreyen heyecan neredeyse baş döndürücüydü. Tüm bu sihrin aktığı düşüncesi, elektrik gibi sadece daha elemental ... sarhoş edici ama aynı zamanda gerekli. Su gibi. Hava gibi. Şimdi tadına baktıktan sonra, tüm vücudum onu tekrar tatma ihtiyacıyla çarpıyordu. Typhon'un gözlerine baktım ve odaklanmaya çalıştım.

O konuşuyordu. Dinlemem gerekiyordu.

"Tarquinius'a hepinizi el işi yapmaya götürdüğümü ve hepinizin çok ihtiyacı olan ekstra eğitimleri vereceğimi söyleyeceğim. Bunun bir ceza olduğunu düşünürse, karşı çıkmayacaktır."

Evet, mükemmel. Yüzlerce gencin bakımından sorumlu kişide tam da aradığınız şey. Acımasızlık ve iyi bir önlem için biraz zalimlik.

Bu konuda dilimi tuttum ve önemli olan şeye odaklandım. Neverthorn koğuşlarından tekrar ayrılacak ve sihir yapacaktık. Gerçek sihir.

Bu bana bir başka berbat günü ve daha da berbat rüyayı unutturmaya yetti.

Yine de yemek bittiğinde, Tarquinius'un Typhon'un umduğu kadar uysal olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Duayen yemek boyunca ortalıkta görünmemiştir ve mutfak personeli yemek tepsilerini toplamaya başlamıştı bile.

"Sence fikrini değiştirmiş midir?" Fable fısıldadı, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

"Hayır..." Artan bir taze fasulyeyi dürttüm ve kaşlarımı çattım. "Hayır, bence bunu bizim için gerçekten istiyor. Ama burada yetkili olan o değil, yani kim bilir neler oldu?"

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz Typhon yüzünde bir kızgınlık maskesiyle masamıza doğru yürüdü.

"Zümrüdüanka Evi, çöplerinizi atın ve benimle girişte buluşun."

İkimiz de ayağa kalkarken Fable bana sırtıttı.

"Başımız belada mı?" Zeed bana gergin bir bakış atarak sordu. "Bugün sınıfta gerçekten çok çalıştım. Birkaç tilsimi bile engelleyebildim,

Uzun sürmese de ..."

Fable ve Bandit'e söyleme riskini göze almıştım ama haberi diğerlerinden saklayacaklarına dair onlardan söz almıştım.

Birkaç dakika sonra okulun ön kapısına vardığımızda Typhon bizi bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Marina gözlerini şüpheyile kısararak sordu. "Okuldan atılmayacağız, değil mi? Çünkü büyükbabam çıldıracak. Geri çağrılan seçilmiş birkaç kişiden biri olduğum için o kadar gururluydu ki..."

"Evet," diye araya girdi Gary. "Sanırım babam yatak odamı şimdiden bir erkek mağarasına çevirdi."

"Soruları bir kenara bırak ve beni takip et," dedi Typhon.

Bizi kapıdan geçirip serin gece havasına soktu. Bulut örtüsü yüzünden Kuzey Işıkları görünmüyordu ve dolunay sönmüş, bizi ürkütücü gölgeler içinde bırakmıştı. Yaklaşık beş dakika boyunca sessizlik içinde yürüdük. Fable ve garip bir şekilde Phyllis hariç herkes ölüme doğru yürüyormuş gibi görünüyordu. Onlara her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek istedim ama belli ki Typhon izleniyor olma ihtimaline karşı okul arazisinden çıkana kadar bu numarayı sürdürmek istiyordu. Phyllis, yaşına rağmen, başından beri sürünün ön tarafına yakın duruyordu ama yavaş yavaş arkaya, bizim yanımıza doğru ilerledi.

"Eğer düşündüğüm şey buysa, endişelenecek bir şey yok. Aslında, bu çok uzun zaman önceydi. O zamanlar başka seçenekleri yoktu ama -"

Siyah şalını omuzlarına daha sıkı sararak sözünü kesti ve ben de ona bakakaldım.

"Ama ne?"

"Hiçbir şey. Sadece yaşlı bir kadının saçmalıkları." "Bir şey biliyorsun."

Bu bir soru değildi. Çok açıktı ve bunu daha önce neden görmediğimi bir türlü anlayamıyordum. Neverthorn'a çocukken gelmiş ve hiç ayrılmamış altmışlı yaşlarında bir kadın. Eğer bilinmesi gereken şeyler, açığa çıkarılması gereken gizemler varsa, bunlar hakkında Phyllis'ten daha fazla bilgiye kim sahip olabilirdi?

Ben de kütüphaneye dönebilmek için biraz yalnız zaman bulmaya çalışıyordum. . .

"Phyllis. Lütfen. Tüm bilgilere sahip olsaydık çok yardımı dokunabilirdi. Burada kör uçuş yapıyorum. . ."

Duyabilecek kadar yakında başka biri olup olmadığını görmek istercesine etrafına bakındı. "Başarısız olmadık, Harlow. Bence elimiz kolumuz bağlandı. Kasıtlı olarak, başlangıçta. Bence Doyen Moreno durmamıza yardım edecek -"

"Öğrenciler," diye seslendi Typhon, neşeli uyumsuzlar grubumuzu ve Phyllis'in kabulünü durma noktasına getirdi. "Ormana girerken birkaç şeyin farkında olmamız gerekiyor. Birincisi ve en önemlisi, ormanda bize zarar verme potansiyeline sahip yaratıklar yaşıyor. Eğer beni dinlerseniz, güvende olursunuz. Anladınız mı?"

Hepimiz evet diye mırıldandık ama Zeed kıpırdanmaya, bir ayağından diğerine geçmeye başladı. Typhon Zeed'in etrafında eğilerek benimle doğrudan göz teması kurdu. "Beni dinlerseniz güvende olursunuz," diye tekrarladı, sesi daha alçaktı. Daha yumuşak. Daha ölümcül.

"Tamam dedim," diye karşılık verdim, gözlerimi kısarak.

"Sizi sorgulamak istemem efendim ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz?" Zeed sordu. "Tüm bu Nocta olaylarından sonra okula daha yakın olmamız gerekmez mi?"

Typhon, Zeed sanki beş santim küçülmüş gibi görünene kadar ona baktı. "Hepiniz burada ortaklarınızla birlikte olduğunuz için iki kişi kuralına hâlâ uyuluyor. Eğitici bir saha gezisinde benimle birlikte olmanızdan bahsetmiyorum bile."

Zeed'in adem elması titredi. "Evet, elbette efendim."

"Başka sorunuz var mı?"

Sorusu sessizlikle karşılandı. Rün yapma işini henüz öğrenememiş olabilirdik ama aptal değildik-

"Bir sorum daha var efendim," dedi Zeed. "Burası ... burası Karanlık Orman mı?"

Typhon sabırsızlığını gizlemeye çalışmadı. "Öyle."

Ben Fable'a dönerken diğer öğrenciler soluk soluğa birbirlerine bir şeyler mırıldanmaya başladılar.

"Karanlık Orman nedir?"

Başını salladı, aniden gerçekten gergin görünüyordu.

"Burası gölge yaratıkların saklandığı yer. Neverthorn'da çok uzun süre kalmadığınızı biliyorum ama size söz verebilirim, ben okula ilk gittiğimde burası yoktu. Hepimiz bunun bir efsane olduğunu düşünürdük. Herkesin perili olduğunu düşündüğü Işıksız bir mahalledeki yaşlı bir kadının evi gibi, bilirsin işte."

Typhon, "Adanın diğer bölgeleri gibi, meraklı öğrencilerin keşfetmemeleri gereken yerleri keşfetmelerini engellemek için burası da sizin görüşünüzden uzak tutuluyor," diye açıkladı. "İhtiyaçlarımıza uygun olduğu için şimdi görmenize izin veriyorum. Sorularınız bitti mi?"

Ama cevap beklemeden ağaçların en sık olduğu yere doğru ilerledi ve hepimiz onu takip ettik. Uslu küçük kuzular gibi, umarım kesilmeyecektik.

Ormana adım attığımız anda, ağaçların sıklığı azalan gün ışığının çoğunu bastırdı ve sıcaklık on derece düşmüş gibiydi. Kurbağaların vıraklamaları, yere düşen yaprakların düşünmek bile istemediğim yaratıkların ayak sesleri altında çıtırdaması tek seslerdi.

"İtiraf etmeliyim ki, eskiden ormanda yaşıyordum ve bu benim için bile biraz ürkütücü," dedi Bandit, baldırlarına yaklaşarak.

İleride, Typhon aydınlatıcı bir rünle yolu aydınlatırken loş bir ışık titriyordu.

"Çok uzak değil, sadece birkaç yüz metre."

Sık bitki örtüsünün arasından ilerlerken sanki çok daha uzaktaymışız gibi geliyordu, sadece bir şeyin sıçramasını ve birimizi taşıma bandındaki bir atıştırmalık gibi kapmasını bekliyorduk.

Hepimiz açıklığa adım attığımızda oksijensizlikten başım dönüyordu ve son birkaç metredir nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Typhon yarattığı ışığı alanın ortasına fırlattı ve yanında durdu. "Buradayız çünkü burası okulun koruyucularının ulaşamadığı birkaç yerden biri."

Zeed'in gözleri büyüdü ve Marina yaklaşarak omzunu destekleyici bir şekilde sıktı.

"Şu ana kadar hepinizi kendime ait koruyucu bir rune ile sarmaladım. Yine de sizi buraya neden getirdiğimi göstermek için her şeyi bir kenara bırakmam gerekiyor. Her zaman görüş alanınızda olacağım ve

Bu ormanda benden daha büyük ya da daha kötü bir şey olmadığına dair sana yemin ederim."

Sinirlerime rağmen, ne kadar büyük ... ne kadar kötü olabileceğini düşünmemeye çalışırken ses tonundaki bir şey karnımın derinliklerine bir ağrı gönderdi.

Tanrıça, eğer bu düşünce tarzını sürdürürsem kendimi yok etme yoluna girecektim.

"Eğer hepimizi koruyabileceğinden eminsen ..." Ellie, Marina'ya katılarak Zeed'e güven veren bir okşayışta bulundu.

Typhon cevap verme zahmetine girmedі.

Etrafında gevşek bir çember oluşturduk ve o da sol eliyle hızlıca bir rün yaptı. Havada bir dalgalanma oldu, kanatların yüzüme sürtünmesi gibi bir his ve sonra kayboldu.

"Destek kollarınızı dışarıda tutun." dedi Typhon.

Herkes öyle yaptı ve o da çemberin etrafında dolaşarak her bir bileklik yere düşene kadar her birinin üzerinde bir rün kırbaçladı. Benimki de dahil.

Kimse bir şey söylemedi ama birden fazla göz irileşti. "Şimdi burada ne yaptığımızı açıklayabilirim. Aslında, belki de sadece sana göstermek daha hızlı olurdu." Bana döndü ve başını eğdi, sert dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey oynuyordu. "Harlow?"

Ona katılmak için bir adım öne çıkarken kelebek kanatları göğsüme çarpıyordu.

"Sadece ... herhangi bir şey?"

"Sana doğru şekilde yapman öğretilen her şey," dedi.

Son birkaç haftadır üzerinde çalıştığımız bazı rünleri düşünürken yanağımın içini çiğnedim. Bir ateşböceği yanımdan geçip gitti ve ben de elimi kaldırarak bir toplama ve çoğaltma büyüsünde karar kıldım. Nefesimi bir anda dışarı verdim ve parmaklarımı gereken şekilleri yapmaya zorladım. Bir kesik. Dairesel bir hareket. İlk iki parmağımı ve başparmağımı sıkıştırdım.

Hiçbir şey olmadı.

"İlk ikisini ters yaptın," diye seslendi Typhon. "Onları çevir ve tekrar dene."

Alt dudağımı ısırdım, konsantrasyon içinde kaşlarımı çattım. Sonra Typhon'un direktiflerini izleyerek rünü tekrarladım. Aniden küçük ışıklar titredi

Bana doğru. Önce birkaç tane, sonra birkaç düzine. Küçük yaratıklar geceyi bir Noel ağacındaki peri ışıkları gibi aydınlatırken etrafımdaki ev arkadaşlarımla soluklarını duyabiliyordum.

"Vay canına, Harlow. Bu harika..." diye fısıldadı alçak bir ses.

Cevap veremeyecek kadar büyüye odaklanmıştım. Metalik kızıl kıvılcımların parmak uçlarımdan sıçrayışını izliyordum. Gücü iliklerime kadar hissediyordum.

Sınıfta hissettiğim tüm o kafa karışıklığı ve sakarlık hiçbir yerde yoktu. Tıpkı Typhon'la nehirde geçirdiğim gece gibi *özgürdüm*.

Typhon arkamdan usulca konuştu. "Geçmişte yaşanan olaylar nedeniyle Zümrüdüanka Evi öğrencilerine yapılan bazı büyüler vardı. Bunların kaldırılmış olması gerekiyordu ama benim teorime göre kaldırılmadılar. En azından tam olarak değil."

"Biliyordum," diye mırıldandı Phyllis.

"Bileklikleriniz çıkarılınca, yeteneklerinizi susturmak için kullanılan büyü de devre dışı kaldı. En azından benim söyleyebileceğim kadarıyla." Typhon devam etti. "Şimdiye kadar teorimin kanıtı olarak elimizde sadece Harlow var. Sıradaki kim olmak ister?"

Phyllis'inki hariç herkes elini kaldırdı. Typhon önce Fable'ı bize doğru çağırdı ve o da koşarak bize katıldı.

"Hadi bakalım. Geçmişte başarısız olmuş olsanız bile, doğru hareketleri bildiğinizden emin olduğunuz herhangi bir rün."

Gözlerini sımsıkı yumdu ve sonra ellerini kaldırdı. Birkaç kısa hareketten sonra bir çılgılık atmak istedim. Sadece ben değildim. Fable için de işe yarıyordu. Büyü parmaklarından fışkırdı ve bir an sonra önümüzde toplanan ateş böcekleri senkronize bir şekilde hareket etmeye başladı. Soldan sağa, sonra ileri ve geri, sonra da vahşi ve baş döndürücü bir dans.

"Harika, Fable!"

"Nasıl bir his?" Gary usulca seslendi.

"İnanılmaz." Fable'ın boğazı dökülmemiş gözyaşlarıyla tıkanmıştı ve neredeyse ona sarılmak için eğiliyordum.

Typhon diğerlerine el sallayarak onları da denemeleri için cesaretlendirdi. Zeed sahneye çıktığında, ortalık bir tür inek, büyü partiye dönmüştü. Fable ve ben ışık gösterisini idare ederken, Marina'nın sihriyle ağaçlar dallarını kol gibi sallıyor, Gary'nin çıtırdayan yapraklar ve ısıklık çalan bıçaklardan oluşan orkestrasını yönetiyordu

ve Ellie'nin etrafımızda uçuşan küçük kasırgaları. Caterina gece kuşlarının etrafımızda dönerek şarkı söylemesini sağladı. Phyllis'e gelince, görebildiğim kadarıyla hiçbir büyü kullanmamasına rağmen aptal gibi sırtarak ayak parmağına vuruyordu.

"Olamaz," diye fısıldadı Fable, dikkatimi küçük grubumuzun reisinden çekerek.

"Sorun nedir?"

Çenesini biraz kenarda duran ve katılmaya çalışırken parmakları uçuşan Zeed'e doğru salladı. Bilekliklerimizi çıkarmadan önceki büyülerimizin çoğu gibi bu da kıvılcım saçmaktan başka bir şey değildi. Kısa bir patlamaya ya da sönmeden önce hızlı bir salon numarasına yetecek kadar.

Zeed'in yanına gitmek üzereydim ama Typhon çoktan ona doğru ilerliyordu. Sadece birkaç adım kalmıştı ki kısa bir süre durdu ve ellerini havaya kaldırarak etrafımda dönmeye başladı. Müzik, ışık gösterisi, dans eden ateşböcekleri...

Mürekkep gibi bir karanlık üzerimize kapandığında her şey durdu ve kalbim duracak gibi oldu.

"Kımıldama," diye tısladı.

Kısa bir süre için altıma işemenin hareket etmek sayılıp sayılmayacağını merak ettim ama bu soruyu kendime saklamaya karar verdim.

Bir kalkan rünü çıkardı ve bir nefes verdi. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

Ama o konuşurken bile, yaprakların üzerindeki ayak sesleri ... büyük ayak sesleri beni titretti.

"O da neydi?" Fable yanıma doğru yaklaşarak sordu.

"Kurt," dedi Haydut, dört ayak üzerine kalkıp havayı koklayarak.

Ses daha da yükseldi ve durduğumuz yerden sadece birkaç metre ötede bir çift parlak, kırmızı göz belirdi.

Kıçımın kurdu. Devasa bir şeydi. Bir Chevy büyüklüğündeydi, dişleri açıktı ve parlıyordu.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Zeed dişlerini sıkarak sordu.

"Yapıyoruz," dedi Typhon. "Rüzgârda kokumuzu alıyor ama artık bizi göremiyor ya da duyamıyor. Merakını giderdikten sonra uzaklaşacak."

Bu konuda Typhon'un sözüne güveniyordum ama hayvan sonunda daha kolay bir av bulmak için uzaklaştığında o da dahil olmak üzere hepimizin derin bir oh çektiğini inkâr edemezdim.

"Pekala o zaman. Sanırım meramımı anlattım. Hepiniz inandırıldığınızdan çok daha güçlüsünüz. Sen de dahil, Zeed. Sanırım bu gece sinirlerinize hakim olamadınız ve eğer ziyaretçimiz olmasaydı, üstesinden gelebilirdiniz. Başka zaman tekrar deneriz."

Vay be. Bu hoş muydu? Neredeyse ona kim olduğunu ve gerçek Typhon'a ne yaptığını soracaktım.

Geri kalanımıza döndü. "Susturucu koğuşlarla ilgili teorime gelince, hâlâ bu bilgiyle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Şimdilik aramızda kalsın."

Yani burada, Neverthorn'da kime güvenilebileceğini bilmiyordu.

"Şimdilik yapmak istediğim şey, en azından gerçekten çalışmaya başlayabilmen için bilekliklerine bir tılsım koymak. Onları hala takıyor olacaksın, bu yüzden kimse daha akıllı olmamalı. Sadece onları cildinden uzaklaştıracak kadar gevşetmek istiyorum... büyülü bir bariyer gibi yaratacağım, böylece büyüne daha iyi erişebileceksin. Herkes buna razı mı?"

Hepimiz bir ağızdan başımızı salladık. Her hareketimizde isteksizce, her birimiz bilezikleri geri taktık ve kollarımızı ikinci kez dışarı çıkardık.

Typhon Zeed ile başladı ve sırayla ilerleyerek bilekliklerimizi gevşetmek için hızlı ve zarif bir rün attı. Bunu yaparken hiç vakit kaybetmeden konuştu.

"Ayrıca O'Connor'a yaklaşmam ve böyle bir şeyin potansiyel Tuhafılıklarınızı nasıl etkilemiş olabileceğini görmem gerekiyor. Belki bir dahaki sefere o da bize katılabilir. Ama en azından elimizde bir başlangıç noktası var."

Son giden bendim ve bunu inkar edemezdim. Değişim fiziksel düzeyde belli belirsiz olsa da, zihinsel olarak, deri derimden ayrıldığında özgürleştiğimi hissettim. Sanki yeniden doğmuş gibiydim.

Typhon bakışlarımı tuttu ve nasıl hissettiğimi anlayabildiğini biliyordum. Çekilirken başparmağının bileğime değdiğini hayal edip etmediğimi merak etmekten kendimi alamadım.

"Hadi geri dönelim ve iyi bir uyku çekelim."

Artık dünyanın en büyük etoburu tarafından içlerinin boşaltılması tehlikesi geçtiğine göre, herkes yeni keşfettiği beceriler hakkında sohbet etmeye başladı. Okula dönüş yolunun geri kalanında, bir dahaki sefere denemek istedikleri rûnler hakkında konuştular. Zeed kendi halindeydi ve her ne kadar ona bir moral konuşması daha yapmak istesem de, onun yerinde olsaydım bunun isteyeceğim son şey olacağını biliyordum.

Kısa bir süre sonra yorgun ama çoğumuz yeni edindiğimiz bilgilerle başımız dönmüş bir halde ön kapıdan çıktık ve Phyllis tek başına kamarasına doğru ilerlerken gözümü ona diktim.

Bu gece yeni bir sihirden daha fazlasını öğrenmiştim. Phyllis'in pek çok şeyin anahtarı olduğunu da fark etmiştim. Typhon ağzındaki baklayı çıkarmadan önce Anka Hanesi'ne konulan engellerle neler olduğunu tam olarak anlamıştı ve tüm bildiğinin bu olduğunu düşünemezdim. Phyllis'le bire bir zaman geçirmenin ve onu daha yakından tanımanın zamanı gelmişti.

Ve burada, Neverthorn Akademisi'nde saklanan sırlar hakkında daha fazlası.

Neverthorn'un sırları hakkında onunla konuşmayı kafama koyduktan sonra zavallı Phyllis'i gece gündüz takip etmekten kendimi alıkoymak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ona birden fazla kez buluşup sohbet edip edemeyeceğimizi sordum, ancak her seferinde programı müsait olduğunda bana haber vereceğine söz vererek beni erteledi.

Programını kendi başıma açmadan önce ona üç gün veriyordum.

İkinci gün akşam yemeğinde sabırsızlıktan neredeyse tüylerim diken diken olmuştu.

Fable, Ellie ve Caterina sağımda oturmuş, gelişmiş rune-kasting çizelgelerini okuyorlardı. Karanlık Orman'daki geceden beri Anka Hanesi'ndeki herkes kendini yeniden adanmış, daha iyi olmak için her türlü çabayı gösteriyordu. Daha hızlı.

Rünler ormandaki gibi çalışmasa da işe yarıyordu. Zeed dışında, zayıf da olsa gerçekten büyü yapabiliyorduk. Ve Typhon'un da belirttiği gibi, kas hafızası oluşturunca.

"Şimdi öğrenin, hızlı olun ve o an geldiğinde büyüünüz ve rünleriniz sizi hayal kırıklığına uğratmayacak."

Gary, Zeed ve Ross masanın diğer tarafında savaş stratejisi üzerinde çalışıyorlardı ve birbirleri arasındaki eski çatışmalara göz atıyorlardı.

Nocta ve Heronius, daha iyi bir strateji bulmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. "İşte." Zeed parmağını kağıdın içine soktu. "İşte burada

kalırdı. Eğer Heronius savunmasını güçlendirmiş olsaydı, Nocta geçemezdi."

Masanın üzerine eğildim. Zeed haklıydı. Ama kâğıttaki görüntüler hareket etmeye devam ediyordu. Savaş stratejisi aslında oldukça ilginç bir dersti ve ben de fena sayılmazdım. Bize boş kâğıtlar ve küçük Heronius, Nocta ve ordu karakterlerinin çıkartmalarına benzeyen bir sayfa verildi. Onları kağıdın üzerine yerleştirdik ve sağ üst köşeye dokunduk. Savaş, stratejinin en iyi olduğunu düşündüğümüz yere göre oynandı. Her kâğıt numaralandırılmıştı, böylece Doyenne Storm doğru yapmamız için kaç denememiz gerektiğini bilecekti.

Zeed daha harekete geçmeden, planındaki boşluğu görebiliyordum. Rün yapma konusundaki zorlukları göz önüne alındığında, bunu belirttiğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum ama rol yapmak onun gelişmesine yardımcı olmayacaktı.

"Aslında, Nocta'nın beklenmedik yönlerden saldırma şekliyle, sanırım senin küçük Heronius'un yıldız işaretini alacak."

Elbette, birkaç çatışma içinde Heronius çıkartması kesildi, Nocta çıkartması zaferle küçük ellerini salladı ve kağıt bir parıltıyla yanıp kül oldu.

Zeed inledi. "Doyenne Storm yarına kadar yanmamış bir savaş stratejisi istiyor."

Ross ve Gary de aynı durumdaydı. Zeed'in yolundan giderek yerleşmişlerdi. Kötü bir fikir değildi, zeki bir adamdı - eğer yapması gerektiğini düşündüğü şeylere bu kadar bağlı kalmayıp sadece yapması gerekeni yapmasına izin verebilirse.

Omuz silktim. "Denemeye devam et. Sadece bu kadar katı olma, Zeed. Mühendis beynine sahip olduğunu ve bunun harika bir şey olduğunu anlıyorum. Ama kutunun dışında düşünmelisin. Nocta normal şeyler yapmaz."

Bana kaşlarını çattı. "Bekle. Bitirdin mi?"

Omuz silktim. Ödevi ilk seferde bitirdiğimi yüzüne vurmak istemedim.

Zeed eliyle bir işaret yaptı. "Bir bakayım."

İçimi çektim ve savaş kâğıdını çıkardım. Benim kâğıtta Heronius savaş alanının ortasında, yumrukları havada zafer kazanmış bir şekilde duruyordu. Ölü bir kahramanı hâlâ hareketli bir çıkartma olarak kullanmaları bana biraz ürkütücü gelmişti.

Zeed kâğıdı benden aldı. "Kutsal sayfa. İlk denemede başardın mı?"

Masadaki herkes bana döndü. "Sanırım şanslı bir vuruş."

Gözleri kısıldı. "Harlow. Bu savaş stratejisiyle ilgili bir şey değil. Bunu nasıl yaptın?"

Koltuğumda biraz kıpırdandım. "Sadece Nocta'nın ne yapabileceğini düşünmeye çalıştım, bilirsin, eğer onun yerinde olsaydım. Nasıl saldırırdım, ordumu nasıl kurardım. Sonra Heronius'un saldırısını bunun üzerine inşa ettim."

Caterina daha yakına eğildi. "Kötü bir büyücü gibi düşünmeye mi çalıştın?"

Ve bunu çözdün mü?"

Tanrım. Bu çok rahatsız ediciydi. "En azından bir dersten tam not almak istiyorum." Gülüp geçmeye çalıştım.

Caterina kâğıdımı aldı ve inceledi. "Bu harika, Harlow. Gerçekten. Garip ama harika."

"Lo-lo!" Opie koşarak yanıma geldi ve beni kurtardı.

Bir kolumu ona doladım. Zeed'e bir bakış attı ve yanaklarına hızlı bir kızarıklık yerleşti.

Sırıttı. "Hey Opie, son zamanlarda masamızı ziyarete gelmiyorsun. Bizim için çok mu havalı olmaya başladın?"

"Oh! Hayır, tabii ki hayır!" Kızarması derinleşti.

Bir köpek yavrusuna aşık olmaktan fazlası için çok yaşlıydı, ama erkeklerden daha kötü bir zevki olabilirdi. Zeed iyi olanlardan biriydi. Opie'ye elini uzatmasını işaret etti.

"Al bakalım. Her renkten taş topladığını söylediğini hatırlıyorum, değil mi?"

Adam Opie'nin eline sert, pürüzsüz siyah bir taş bıraktığında Opie'nin gözleri büyüdü. "Vay canına, nereden buldun bunu?"

"Avluda yürüyüşe çıktığımda aldım." Adam ona göz kırptı ve kız kendinden geçti. Kahretsin, istediği zaman cazibesini konuşturabiliyordu. Ama aynı zamanda çok da tatlıydı. Bu hareketiyle benden ciddi puanlar kazandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Opie ve sonra gitmişti, buraya gelmesinin nedeni her neyse, azgın hormonlarının sıcaklığı altında eriyip gitmişti.

Fable uzandı ve Zeed'in eline dokundu. "Bu inanılmaz derecede tatlıydı."

Omuz silktili, elmacık kemiklerinin üzerinde iki nokta renk açmıştı. "Eğer istersen sana bir taş da getirebilirim."

Birbirlerine bakıyorlardı ve aralarındaki kıvılcımları neredeyse göremiyordum, sanki kendi türlerinde bir sihir gibiydiler.

"Um. Evet." Eşyalarımı topladım. "Gitme zamanı."

Fable ve Zeed kalmıştı ama geri kalanımız gitmiş ve yatakhaneye yönelmişti. Yürürken Sage'in ofisinden iki Runecoast'un geldiğini gördüm.

İlginçti. Onu mu kontrol ediyorlardı, yoksa adamları Liam'ı mı?

Marina düşüncelerimi yineledi. "Liam'ın yakın zamanda geri döneceğini düşünüyor musun? Quirk'ümü bulmaya çalışmak istiyorum."

Ross yatakhaneinin kapısını açıp hepimizi içeri alırken grubumuzdan onay mırıltıları yükseldi.

Tam odaya adım atacakken, kafamın yanından bir şey geçti, taş duvara çarptı ve paramparça oldu. Çömeldim ve havadaki füzenin geldiği yöne doğru bir rün fırlattım. Kendi rünlerimden biriydi, içgüdülerimle yapmıştım. Umutsuzluğa kapıldım ve örgüye zarar vermemesini umdum.

Rünüm koridorun köşesine çarptı. Daha iyi düşünemedim, taşı atanın peşinden koşmaya başladım. Neydi o taş?

Önemi yoktu. Diğerleri hemen arkamdaydı.

"O da neydi öyle?" Köşeyi dönüp altıncı kata çıkan merdivenlerden aşağı inerken Ross hırladı.

Draconell'in alanı.

Altımdaki merdiven boşluğunda iri bir beden ve tıraşlı bir kafa gözüme ilişti. Julius'un cılız Draconell arkadaşı.

"Mortan, sen olduğunu biliyorum!"

Kahkahası bize kadar ulaştı ve tek yaptığı beni hızlandırmak oldu. Onların katına ulaştığımda Mortan henüz yatakhanesine girmemişti.

Okulun içinde hiç yapmadığım kadar hızlı bir rune çevirdim. Basitti ama işe yaradıysa çok etkiliydi.

Gary, Ross, Marina ve Caterina hemen arkamda durdular. Ellie'nin geride kaldığına şüphe yoktu, sadece mecbur kalırsa savaşacağını açıkça belirtmişti.

Mortan bir rün yaptı, Tarquinius'un bize fırlattığının aynısıydı, ama içinde daha fazlası vardı. Oldukça büyük bir alev bize çarpmaya hazırlanıyordu.

Beşimiz neredeyse bir bütün olarak hareket ettik ve aynı anda bir engelleme rünü attık. Ortak büyümüz alanı doldurdu, rünler birbirine çarptı ve kırmızı, altın, sarı, turuncu ve yeşil kıvılcımlarla birleşti. Döndürdüğümüz rünler ve büyümüz birbirini yakalamış gibi görünüyordu ve koridorları dolduracak şekilde genişleyerek Mortan'ın gönderdiği itiş engelledi. Ama aynı zamanda ... tuğla ve harç düşmeye başlayana kadar koridorun duvarlarına baskı yapıyordu.

Gary, "Levha," diye mırıldandı. "Gitme zamanı."

Duvarlar ve koridorlar dikiş yerlerinden patlayacakmış gibi görünürken geldiğimiz yoldan geri koştuk.

Yedinci kata geri döndüğümüzde, yatakhaneye varana kadar koşmaya devam ettik ve içeri girmek için çabaladık. Neverthorn'un taşa yerleştirilmiş her türlü büyü vardı, kendi kendini onarabilirdi, bu yüzden Draconell'in yatakhanelerini kaybetmesinden endişelenmiyordum. Yine de bir ya da iki gece yemekhanede uyumak zorunda kalırlarsa bu onların işine gelirdi.

Adrenalin yükseliyordu ve bunu başlatan Marina'ydı. Kıkırdayarak. "Yüzündeki ifadeyi gördün mü? Bu çok zekiceydi Harlow!"

"Ne oldu?" Ellie sordu. "Ne kaçırdım?"

Gülmekten ağlayana kadar ona hızlıca bilgi verdik. "Tanrım, keşke ben de görseydim!"

Marina bana yumruk attı ve ben de gülmeye başladım. "Rünü gördün mü? Tüm büyülerimizi aynı anda nasıl ele geçirdiğini?"

Caterina başını salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ama büyü bizi birbirimize bağladı. Neredeyse Karanlık Orman kadar iyiydi.

Sanki evimi bulmuş gibi hissettim."

"Kaçırıldığım için üzgünüm," dedi Ellie biraz somurtarak. "Bir dahaki sefere koşarak gelmem gerekecek."

Hepimizin hâlâ titrediğini görebilmeme rağmen diğerleri hareketsiz kaldı. Sırıtarak birbirimize baktık. "Zeed ve Fable'a söyleriz ama başka kimseye söylemeyiz," dedim.

"Peki ya Phyllis?" Gary sordu. "Ona söylemeli miyiz?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Belki de. Şimdilik oturup düşünelim."

Çünkü her ne kadar Phyllis'in bizden biri olduğuna inanmak istesem de emin değildim. Tüm bu bilgilere sahipti - Karanlık Orman'a yaptığı yolculuk bana bunu göstermişti - ve bunları kendine saklamıştı.

Bu bize karşı olduğu anlamına mı geliyordu? Ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Ama adil olmak gerekirse. Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.

Sanki onu biz çağırmışız gibi, kapı çarparak açıldı ve Phyllis elleri kalçalarında, orada durdu. "Lütfen bana siz aptalların altıncı katta olmadığınızı söyleyin."

Bu da hepimizi kahkaha krizine soktu.

Gözyaşlarım yüzüme damlıyordu, o kadar çok gülüyordum ki nefes almakta zorlanıyordum. Phyllis gözlerini devirdi ve kapıyı suratımıza çarptı.

Ne zaman içimizdeki kahkahayı attığımızı düşünsem yeniden başlıyordu. Asıl mesele, hiçbirimizin bunun bitmesini istediğini sanmıyorum. Ne zamandan beri bilmiyorum, ilk defa gerçekten ailemle birlikteymişim gibi hissediyordum.

Neverthorn'da evinizle birlikte olmak böyle olmalıydı. Kahkahalar. Birbirimizin arkasını kollamak. Çok daha fazlası olan arkadaşlar.

Birden kahkaha gözyaşlarım değişti ve hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım. Bir saniye sonra Marina, Caterina ve Ellie beni kollarıyla sarmışlardı ve ben de onlara sarılmıştım.

"Az önce ne oldu?" Ross fısıldadı. "İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

Ama sonra o ve Gary de grup kucaklaşmasına katıldılar. Birkaç dakika sonra Zeed ve Fable kapıyı açtığında onları da içeri sürükledik.

Ve kısa bir süre için dünya güzeldi. Doğruydı. Ve tam da olmam gereken yerdeydim.

"Bayan Daygon."

Kelimeleri, sesi duydum ama benimle konuştuklarını fark etmedim.
Ta ki -

"Harlow."

Adımın hırıltısı beni kısa sürede ayağa kaldırdı. Bu ve dirseğimdeki el. Elin sahibine doğru baktım. Typhon arkamda duruyordu, gözleri kısılmıştı. "Neyin peşindesin?"

"Her zaman bir şeylerin peşinde değilim, biliyorsun."

Beni bırakmadı. "Nereye gidiyorsun? Yatakhanelerinizi diğer yönde, merdivenlerden yukarı." Beni Phyllis'in odasının aksi yönüne doğru çekiştirmeye başladı ama ben ayaklarımı diktim.

"Anka Evi'nden herkes yurtta değil Typhon." "Demek Phyllis'i görmeye gidiyorsun. Neden?"

"Onunla biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Hayır. Buna inanmıyorum."

İçimi çektim ve ellerimi kalçalarımaya koyarak sonunda kolumu onun elinden kurtardım. "Belki de iyileştirici rünler konusunda yardım almak içindir."

"Saçmalık."

Hayret bir şey. Omuz silktim. "Odasının dışında oturup beni beklemek istiyorsan, sen bilirsin."

Arkamı döndüm ve uzun koridorda ilerlemeye başladım, Typhon da yanıma geldi. Birkaç öğrenci hâlâ dışarıdaydı ve koridorlarda dolaşıyordu. Ama saat sekizde herkes yatakhanesinde olmalıydı. Sanki iki kişilik kural yeterince kötü değilmiş gibi. Buranın bir okul mu yoksa kreş mi olduğunu merak etmeye başlamıştım.

"Sekizden sonra dışarı çıkma yasağını ne zaman kaldıracaklar? Buranın güvenli bir yer olması gerekmiyor mu?" Bir elimi eski duvarda gezdirdim, yüzyıllar öncesinin çentiklerini ve oyuklarını hissettim.

"Bunu tartışacak durumda değilim." "Tabii ki konuşamazsın."

Eli ikinci kez koluma dokundu. "*Yapamam*, Harlow." Ayaklarım yavaşladı ve yan gözle ona baktım. "Rune'un ağzı tıkalı mı?" Başını sallamadı ama kafasını da sallamadı. Bir olmayan Ondandır gelen yanıt benim kitabımda bir evet kadar iyiydi.

İyi çarşaf.

"Ama bu gece yatakhanelerde kalmanızın bir nedeni olduğuna inanırım, önceki gecelerden çok daha fazla."

Bu gece. Yani bu, tehdidin yarın sona ereceği anlamına mı geliyordu? Ve . . .

"Neden gün içinde sorun olmuyor?"

Bana öylece baktı ve kafam tüm olasılıklarla döndü ve kalbim sıkıştı.

"Opie güvende mi?"

"Bu gece odasında, evet." Koridorda ilerlemeye devam etmemi işaret etti. "Sen her fırsatta onu dışarı çıkarırken değil."

İki tur daha attıktan sonra Phyllis'in odasıdaydık. "Gerçekten burada oturup beni mi bekleyeceksin?"

Bana başıyla onay verirken bir adım geri çekildi, uzun paltosu dışarıda ve etrafında dönüyordu. "İçeri girip seni dışarı sürüklemeyden önce otuz dakikan var."

Otuz dakika.

Kapıyı çaldım ve Phyllis içeri girmem için seslendi. Kapıyı açtım ve içeri girdim, tamamen yatakhane gibi bir yer bekliyordum.

İçinde bulunduğumuz. Bomboştu, sadece ihtiyaçlar vardı. Belki birkaç kıyafet asılı.

Onun odası bizimkine hiç benzemiyordu. Taş zemini kaplayan kalın, koyu mor bir halı vardı ve hemen botlarımı çıkardım, böylece ayaklarımın yumuşaklığa batmasına izin verebildim. Sanki bir bulutun üzerinde duruyordum. Lüks bununla da bitmiyordu. Sol tarafımda küçük bir mutfak vardı; eski moda odun sobası ve üzerindeki parıltıya bakılırsa yepyeni görünen bir buzdolabı vardı.

Odanın kendisi neşeyle çıtırdayan bir şömineye açılıyordu. Yaşam alanının her tarafına dağılmış kitaplar ve ıvır zıvırlar vardı: heykeller, taşlar, bir yığın tüy, bir ip demeti, malzeme katmanları, birkaç keskin görünömlü ... .

"Bu bir kılıç mı?" Malzemenin bir kısmının altından çıkan sapı işaret ettim. Süslü, altın ve mavi ve siyah mücevherlerle süslenmişti. Karaborsada en az bir milyon değerinde olmalıydı. Elimde değildi; ona uzanmış olabilirdim.

"Seni ilgilendirmez." Phyllis eliyle bir fiske vurdu ve kumaş, kılıç olduğu çok belli olan sapın üzerinde düzeldi. Gözlerini bana dikti ve giydiği siyah bornozu beline daha sıkı doladı. "Burada ne arıyorsun, Harlow?"

Gözlerimi kırıştırdım ve malzeme yığınının başka bir yere baktım. "Seninle konuşmak istiyordum ve -"

"Ben de meşguldüm," diye hatırlattı kaşlarını çatarak.

"Biliyorum. Özür dilerim ama seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var."

Çaresizliğimi hissetmiş olmalı ki ifadesi yumuşadı.

"Artık buradasın, konuşalım."

"Size rün çalışmaları hakkında soru sormaya geldim," demeyi başardım. "Bunu o zamandan beri düşünüyordum -"

"Karanlık Orman'daki glade'den beri." İç çekerek başını salladı. "Hadi o zaman. Otursana. Beni izlediğini gördüm."

Onu ateşin yanındaki oturma alanına kadar takip ettim. Sıcaklık içime işledi. Ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Yağmur ve sıcaklık düşüşü iliklerime kadar işlemişti. Kollarımı ovuşturdum ve pelüş koltuğa gömüldüm. "Burada iyi bir yer bulmuşsun."

Kötü bir kokuyu uzaklaştırır gibi elini havada salladı. "Kıdemle birlikte geliyor."

"Sanırım bu kadar uzun süre burada olmanın avantajları var." Konunun etrafında dans etmenin bir anlamı yoktu. Hemen konuya girdim. "Karanlık Orman'da büyümüş çalışmaya başladığında hiç şaşırmadın..."

Hâlâ sıkı bir şekilde toplanmış olan gümüş rengi saçlarını karıştırdı.

Top

uz. "Hayır. Şaşırmadım," diye itiraf etti sonunda.

"Sessize alındığınızı biliyor muydun?" Ben sordum. Suçlamak için değil,

Sadece merak ettim.

"Rune gagged. Bunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Typhon'un da ağzı rune ile kapatılmış. Hakkında konuşamayacağı bir şeyler oluyor. Bir tehdit..."

Kaşları havaya kalktı. "İlk isim bazında, ha?" Bu yorumu cevap vermeden geçiştirdim.

"Phoenix Evi Nocta'yı durdurmak zorunda, Phyllis. Uzun zamandır buralardasın. Onun neler yapabileceğini gördün. Hiç şansımız var mı?"

Bir toplanma rünü parlattı ve bir çay fincanı karşıdan, masanın üzerinden ona doğru süzüldü. "Sanırım en azından birimizin var."

Gözlerini bana dikti ve ben de homurdandım.

"Vay canına, ben kimsenin kahramanı değilim Phyllis. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ondan sonra Opie'yi de yanıma alıp buradan gideceğim."

"İstediğin kadar kendini kandır. Fable, Marina ve Zeed'e yardım ettiğini görüyorum. Hatta Gary, Ross ve diğer ikisine bile." Gülümsemesi yumuşak değildi. Ama biliyordu. "Sana saygı duyuyorlar."

Bir gün öncesini, büyüünün hepimizi nasıl bir araya getirdiğini, bunun ne kadar *doğru* bir his olduğunu düşündüm.

"Ama rehberlik için bakmamız gereken kişi sensin. Tarquinius ve Doyenne Parunah hariç neredeyse herkesten daha uzun süredir buradasın."

Şöminesinin üzerinde duran saate baktım, Typhon'un ben farkına varmadan beni dışarı sürüklemek için içeri dalacağını biliyordum.

"Sen . . . Nocta buradayken okula gittin mi? .. buradayken?"

Yüzünün rengi tamamen solmuştu ve bana cevap vermeyeceğini düşünmüştüm.

"Evet. Evet, gittim."

Yüzüm kızarmıştı ama devam etmek için kendimi zorladım. "Onu hiç tanıyor muydunuz? Yani, arkadaş mıydınız demiyorum, ama bildiğiniz herhangi bir şey yardımcı olabilir -"

Phyllis ayağa kalktı. "Sanırım gitme vaktin geldi." "Özür dilerim, Phyll, ben -"

"Bana öyle deme," diye mırıldandı, yanakları kireç beyazı olmuştu. "Benim adım Phyllis. Şimdi lütfen, çok yorgunum ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Gitmek için döndüm ama aceleyle çıkarken kapının önündeki ayakkabı kutusu yığınının çarptım. En üstteki sallanıp devrildi ve siyah beyaz fotoğraflar yere saçıldı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, onu üzdüğüm ve ortalığı dağıttığım için suçluluk duygusuyla kızarmıştım. "Ben toplarım onları -"

"Hayır! Sadece git!"

Çoktan eğilmiştim. "Sadece bir saniyemi alacak."

Ama parmaklarım bir görüntünün üzerinde gezinirken olduğum yerde donup kaldım. Bir grup genç, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, yüzlerinde geniş sırıtışlar. Sürünün en önünde mi?

Genç Phyllis, babamdan başkasının kolunun altına sıkıca sokulmuştu. Nicodemus Oliphant.

Yere baktım ve birkaç tane daha gördüm. Birinde Phyllis ve diğer dört kız, bir diğerinde yine grup ve bir diğerinde sadece ikisi. Phyllis ve Nicodemus.

Çok genç görünüyorlardı. Kaygısız. Mutluydular.

"Onu tanıyor muydunuz? Nocta ile arkadaş mıydınız?"

"Öyle olduğumuzu sanıyordum. . ." Dirseğimi tutup beni yukarı çekerken gözleri yaşlarla doldu. "Ama o sevdiğim çocuğu öldürdü. İyi geceler, Harlow."

Phyllis beni iterek odadan çıkardı ve kapıyı arkamdan çarptı.

"On beş dakika mı? Onu da kızdırdın, değil mi?" Typhon başını acımasızca salladı. "Bu konuda yeteneklisin."

Ona cevap vermedim, veremezdim. Beynim patlamadan ve söylememem gereken bir şey söylemeden önce oradan çıkmam gerekiyordu.

"Kaçmak yok," dedi Typhon, ben kaçamadan elleri iki kolumu da kavradı. "Kaçmak yok, Harlow. Neler oluyor?"

Ne diyeceğimi bilemedim - o yüzden sadece başımı salladım.

"Siktir." Beni sürükleyerek koridorlardan geçirdi ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Bir kapıdan geçtikten sonra tanımadığım bir odadaydım. Derin maviler ve grilerle kaplı, erkeksi bir mekândı ve Typhon gibi kokuyordu. Bir an sonra elime bir bardak tutuşturuldu ve viskiyi yukarı kaldırıp boğazımdan aşağı indirdim. Yandı ve öksürdüm ama işe yaradı. Yüzüme inen bir tokat gibi beni şoktan çıkardı.

"Ona ne söyledin?"

"Bir soru sordum." Bardağı tuttum. "Ve cevap beklenmedikti."

Geriye kalan soru neydi? Phyllis'in bana söyledikleri *doğru* muydu? Yoksa yalan mı söylüyordu? O ve Nocta hâlâ arkadaş mıydı? Onun içerideki köstebeği olabilir miydi?

"Hayır." Kendi kendime fısıldadım ve ona sırtımı döndüm. "Sana söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Bana güvenmiyorsun."

"Biraz daha viski alabilir miyim?"

Elinde bir şişeyle yanıma geldi ve bana doldurdu. "O kadar kötü mü?" "O l a b i l i r . Ya da o kadar da kötü olmayan bir şey olabilir. Şimdi önemli. Benim olmayan bir sırdan vazgeçmek istemiyorum."

Özellikle de kendi sırrım göz önüne alındığında. Elli yıl önce Nocta benim lanet olası *babamken* onunla arkadaş olduğu için Phyllis'i otobüsün altına atmak benim için ne kadar ikiyüzlü olurdu?

"Bunu kendine sor, Harlow." Typhon bardağını döndürdü, kehribar rengi sıvı dalgalanıyordu. "Sırrı saklamak mı Opie' yi güvende tutacak, yoksa ortaya dökmek mi?"

Ona ters ters baktım. "Bu kirli bir havuz."

Omuz silktili, gözleri gözlerime kilitlendi ve beni olduğum yerde tuttu. "Buradaki herkesi elimden geldiğince korumak benim görevim - bunu defalarca tekrarladım. Bu da zaman zaman sırları ortaya çıkarmak anlamına geliyor."

Opie için ne yapabilirim? Çünkü Phyllis Nocta için çalışıyorsa, bir köstebek olarak, o zaman ona girmesine yardım etmiş olabilir.

Neverthorn. Opie pekâlâ yaralanma, hatta öldürölme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Cevap basitti. Ne olursa olsun. Sevdiğim birinin güvenini kırmak bile.

"Tarquinius'a söyleme," dedim. "Sana bunun sözünü veremem."

Başımı salladım. "O zaman ben de sana söyleyemem. Beni odama geri götür."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben de geri çekildim. O da beni takip etti ve sırtım duvara çarpana kadar fiziksel olarak beni odanın diğer ucuna kadar götürdü.

Kapana kısılmıştım.

Daha yakına eğildi. "Eğer bu sır şokun üstesinden gelmek için yardıma ihtiyaç duymana yetiyorsa, o zaman bana söylemen gerektiğini biliyorsun. Bu kadar önemli olduğu belli olan bir konuda neden inat ediyorsun?"

"Çünkü o benim ev arkadaşım. Ve ondan hoşlanıyorum. Ve bazı sırlar saklanmalı, özellikle de artık önemli değillerse."

Özellikle de senin hatan değilse.

Gözleri alev alev yanarken inanılmaz derecede yakınına eğildi. "Ama bu sır insanları incitecek bir şeyse, o zaman bilmem gerekir."

"O zaman sana güvenebileceğimi kanıtla bana!" Tersledim, viskinin etkisiyle gözlerim sulanmak gibi aptalca şeyler yaptı. "Tarquinius'a söylemeyeceğine söz ver!" Duvara yapışmıştım, birbirimize bağırırken elleri iki yanımdaydı. Sertçe yutkundum ve tekrar denedim, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Söz ver."

Vücudu benimkini öyle bir yere sabitlemişti ki her nefesini hissedebiliyor, gözlerinden geçen her duyguyu görebiliyordum.

"O zaman karşılığında bana bir şey vereceksin, güvenebileceğimi kanıtlamak için

Sen," dedi. "Bir ticaret."

"Hiçbir şeyim yok -"

"Artık gizlice kaçmaya çalışmayacağına söz ver. Ben de ne olursa olsun Phyllis'in sırrını saklayacağım."

İşte bu çok iyi bir anlaşmaydı.

Aramızdaki tek şey viski kokusuydu. "Anlaştık mı?"

Hayır demeliydim. Geri adım attı ve ellerini bilmediğim bir rune'a çevirirken bir nefes verdim.

Büyü aramızda süzüldü.

"Phyllis'e ait olan sırrı söylemeyeceğime söz veriyorum." Sözleri canlandı ve aramızda dolaşan büyüye dönüştü.

Hızlı düşünerek . . . Konuşmaya başladım. "Gizlice dışarı çıkmayacağıma söz veriyorum.

. . hayatlarımızdan biri buna bağlı değilse."

Hırladı.

Büyü bir cam kırılması gibi kırıldı ve köprücük kemiğim boyunca derime küçük benekler kazdı; sanki kayan bir yıldız derimde iz bırakmış gibi hissettim. Uzandım ve pürüzsüzleşmeye başladıklarında bile küçük girintilere dokundum.

Typhon'un göğsünde de aynı iz vardı. "Tatmin oldun mu?"

"İçimizden biri yeminini bozarsa ne olur?"

"Diğeri bilecek." Omuz silkti. "Bana Phyllis'in ne dediğini söyle."

"Söylediği şey bu değildi." Bir elimle yüzümdeki aptalca onun izlerinin de aynı hissi verip vermediğini görmek istiyordum. "Gördüğüm şey buydu."

O bekledi, ben bir nefes aldım ve hala söz vermeme rağmen emin değildim.

"Onlar arkadaştı," diye ağızımdan kaçırdım. "Ve odasındaki resimlere bakılırsa, belki de en iyi arkadaşlardı."

Typhon bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve alçak bir tıslama çıkardı. Küçük bara doğru yürüyüp üçüncü bir içki doldururken sessizdi.

"Harlow, eğer doğruysa, Nocta için çalışıyor olabilir. Ya da en azından eğer temas halindeyseler ona bilgi veriyor olabilir."

"Biliyorum!"

Typhon omzunun üzerinden bana baktı. "Bu ... beni yeminden kurtarmak zorundasın. Tarquinius'a söylemek zorundayım."

"Onlar aynı sınıftayken o okulun bilgesiydi. Eminim aralarındaki bağlantıyı zaten biliyordur." Başımı salladım. "Ayrıca artık Nocta'dan nefret ediyor. Sevdiği birini öldürdü, tıpkı evdeki neredeyse herkes gibi."

"Sana söylediği şey bu. Ya Nocta'nın adamlarının içeri girmesine izin veren oysa? Ya Anka Hanesi'nin ölmesini sağlamaya çalışıyorsa? Ya düşman oysa?"

Başımı salladım. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "Bunu bilemezsin."

Bildiğim tek şey, emin olmadan bir kadını hainlikle suçlamayacağımdı. Fable ya da Zeed, hatta daha da kötüsü Typhon, Nocta ile aynı kanı paylaştığım için aynı şeyi bana yapsaydı ne hissederdim?

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve en başta ağzımdan kaçırdığım için viskiye batmış zihnime lanet okumaktı.

"Seni sözünden döndürmeyeceğim. Gerçekten yanlış bir şey yaptığına dair kanıt olmadan olmaz."

Bardağı duvara fırlattı ve tıpkı tenimdeki büyü gibi paramparça oldu. Sadece bu sefer kırıdığı yerde bir çentikten başka bir şey yoktu.

Döndüm ve kapıdan çıktım, doğruca kendi yatakhane me yöneldim. Onu arkamda hissedebiliyordum ama merdivenleri ikişer üçer çıkarken hızımı kesmedim. Uzun ve duygusal bir gün olmuştu ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bugünlerde gittikçe daha nadir hale gelen bir lükstü bu.

"Harlow!" diye sertçe seslendi birkaç metre arkamdan, Phoenix Evi'nin kapısına ulaştığımda.

Ama ben sadece kendimi içeri attım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Ben.

Nefesimi tutmak için uzun bir süre yata Khanemin kapısına yaslandım. Neden bu adamın yanında ne zaman birkaç dakikadan fazla kalsam, öyle ya da böyle onu çalmanın bir yolunu buluyordu?

"Tanrım," dedi Fable, oturduğu yerden kalkarken okumakta olduğu kitabın yanına düşmesine izin vererek. "Hayalet falan mı kovaladı seni?"

Gary'nin ranzasının etrafında toplanmış, aralarında bir yığın iskambil kâğıdı olan ve bize aldırış etmeyen diğer ev arkadaşlarıma bir bakış attım. Caterina elindeki kartları yığının içine attı. "Ben kazandım!" Hepsi homurdandı ve tekrar dağıtmaya başladılar.

"Hayır. Ben . . . Ben iyiyim. Sadece çok yorgunum." Başımı salladım ve Bandit'in sımsıkı kıvrılmış yattığı kendi yatağıma doğru ilerledim. Değer verdiğim insanlara yalan söylemekten nefret eden biri olarak son zamanlarda epey pratik yapmıştım. Ama Fable'a şüphelerimden bahsetmenin bir anlamı yoktu. Ne de olsa onlar bundan başka bir şey değildi. Şüpheler.

"Neredeydiniz? Sen yemekten çıktıktan hemen sonra hava kararmadan kamaralarımıza dönmemiz gerektiğine dair bir anons yaptılar. Güvenlik tatbikatı gibi bir şey. Aslında senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Ty'la konuşmam gerekiyordu-" Sözümü kestim ve sertçe yutkundum, "Doyen Moreno bir şey hakkında."

Gözleri parladı ve daha yakına eğildi. "Bizim için başka bir okul gezisi mi planlıyor?"

Geçen gecedan beri oda arkadaşlarımdan konuşabildiği tek konu buydu. Alışılmadık derecede sessiz ve içine kapanık olan Zeed hariç herkes. Ona baktığımda bunun değişmediğini gördüm. Diğerleri gülüp Uno oyunlarına devam ederken, o kendi dünyasında gibiydi. Bedenen oradaydı ama ruhen başka bir yerdeydi.

Typhon'la bu konuyu özel olarak konuşmak için aklıma bir not aldım. "Neden tuhaf kokuyorsun?" Haydut esneyerek mırıldandı.

Fable bana bakarken tüylerim diken diken oldu. "Harlow Daygon ... İçki mi içiyordun?"

Sanki biri tam o anda hoparlörlerin sesini kesmiş gibiydi, çünkü tüm oda sessizliğe gömüldü.

Marina elindeki kartları Zeed'in yatağına fırlatarak, "Kutsal kâğıt," diye geveledi ve benimle Fable'a baktı. "Buraya içki sokmayı başardınız mı?"

"Lütfen evet deyin," diye ekledi Zeed, günlerdir onu görmediğim kadar meşguldü. "Stres beni gerçekten öldürüyor. Şu anda herhangi bir şeyden koca bir şişe içebilirim."

"Hayır!" Başka bir yalan düşünmeye çalışırken aniden panikleyerek karşılık verdim. *Ne kadar karışık bir ağ örüyoruz.* "Bayan Wickersham'ın bu akşam yaptığı kremalı brendi sosu için bir şişe vardı, ben de birkaç yudum aldım. Tıbbi tabii ki," diye ekledim ikna edici bir sırtışıla ve ardından göz kırparak.

Marina kaşlarını çattı. "Yazık." Birkaç saniye sonra, bana spekülâtif bir şekilde bakarken yüzü yeni bir umutla aydınlandı. "Elmwood'un Tarquinius'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Nocta saldırısından bu yana ortalık sakin olduğuna göre, normale dönmenin en iyisi olacağını söylüyordu. İki kişilik kuralı sona erdirecekler ve her zamanki gibi işlerine devam edecekler. Tarquinius, halletmeleri gereken bir şey daha olduğunu ve sonra temize çıkacağımızı söyledi. Heathermoor yakınlarında tekrar görüldüğü için Nocta konusunda endişelenmiyorlar. Samhain önümüzdeki hafta sonu." Uzun bacaklarını açtı ve ayağa kalktı. "Bıktım artık

kapalı kalmak. Kardeşim bana adada bir yerde saklı bir peri çemberi olduğunu söyledi. Eğer onu bulursan, dışarı çıkıp oyun bile oynayabilirlermiş. Sen şu konyaktan bir şişe kap ve biraz eğlenmek için gizlice dışarı çıkalım."

Neredeyse bir düzine umutlu göz üzerimdeyken, hayır demeye niyetim yoktu. Özellikle de karakterime bu kadar aykırı olacakken.

"Birkaçınız reşit değilsiniz. Yasaları çiğnemek istemiyorum."

Aralarında en sessiz olan Ellie bile söze karıştı. "Sen tam anlamıyla profesyonel bir kedi hırsızı değil miydin?"

Başlangıçta onlara ufak tefek işler yaptığımı söylemiştim ama yakınlaştıkça itiraf ettim. Şimdi bunu onlarla paylaştığım için dilimi ısırp koparmak istiyordum. Ama neyse ki silahlanmış ve hazırdım. Kaçaklarıma karşı onlarca kez kullandığım bir cümleyi kullanarak omuz silktilim. "Ben bir rol model değilim. Ben uyarıcı bir hikayeyim. Dediğimi yap, yaptığımı değil. Ayrıca, ya birinin başına bir şey gelirse? Bunun sorumlusu benim."

Zeed kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, "Bize katılsan da katılmasan da gidiyoruz," diye karşılık verdi.

Diğerleri başlarıyla onayladı ve Marina sırtıttı. "Evet. Sensiz gidersek ve birimiz yaralanırsa ne kadar kötü hissedersin?"

"Şu anda sizi ispiyonlasaydım ve eğlenceli bir şeyler yapmak yerine Samhain için hepiniz tecritte olsaydınız ne kadar kötü hissederdiniz?" Ben de karşılık verdim.

Bir blöf.

Ve lanet olsun, bunu biliyorlardı.

"Bir keresinde bana bir ahbap çavuştan daha alçak olan tek şeyin bir muhbir olduğunu söylememiş miydin?" Fable gözlerini kısarak sordu.

Et tu, Fable?

Beni köşeye sıkıştırmışlardı.

"Tamam. Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer iki kuralı kaldırılırsa ve şu andan Samhain'a kadar başka bir olay olmazsa, peri çemberini bulmak için gizlice dışarı çıkabiliriz." Oda alkışlarla inledi.

Marina benim ranzama doğru yöneldi ve serçe parmağını uzattı. "Anlaştık."

Sonraki birkaç saat boyunca, diğerleri konuşup oyunlarını oynarken ben Fable'ın yanında okumaya çalıştım. Ama saat vurduğunda

Gece yarısı, ondan bir saat sonra, hala tamamen uyanıktım. Sallanıyordum. Dönüyordum. Düşünüyordum.

Bu yüzden kapımızın önünden gelen yumuşak, acınası sesi duyan tek kişi bendim.

"Yardım edin. Lütfen bana yardım edin."

Uzun bir süre kapıya baktım, etrafımdaki horlama seslerini duyabilmek için kendimi zorladım.

Ve işte yine oradaydı. İkinci, zayıf bir çığlık.

"Lütfen yardım edin. Biri yardım etsin."

Levha.

Ağzından salyalar akan Haydut'u rahatsız etmemek için yatağın kenarına doğru ilerledim ve yatağımın kenarından yuvarlandım.

Bu senin sorunun değil Harlow, dedi içimden bir ses.

Ama ben kendim olduğum için o sayfayı hemen kapattım.

Typhon'la olan bağima uzandım, sadece nerede olduğunu kontrol ediyordum. Altıncı katta, altımda bir yerde. Uyuyor muydu yoksa nöbette miydi? Bunu bilemezdim.

Ayrıca, kafamı uzatıp neyin ne olduğuna bakacaktım. Tek bildiğim, başka bir evden bir öğrencinin okulumuza dadanan gece gezen her neyse onunla karşılaştığı ve yardımına ihtiyacı olduğuydu.

Odanın içinde sürünerek ilerledim, kapıya yaklaşırken şifonyerden ağır bir şamdan kapmak için durdum.

"Bu iyi," diye fısıldadım nefesimin altında, bir elimi topuzun üzerine koyup yavaşça çevirdim. "Önemli bir şey değil." Ama kapı açılır açılmaz elimi geri çektim ve hazırda bekletmek için hızlı bir engelleme rünü hazırladım. Alçak ses tekrar inlediğinde hâlâ geri çekilmeyi düşünüyordum.

"Kimse yok mu?"

Çok fazla acı. Hayır, acı ve korku bu sesi dolduruyordu.

Kahretsin.

Kapıyı sonuna kadar açtım ve tam önümde bir figür belirince nefes nefese kaldım. Beyaz-sarı saçları çok solgun yüzüne dağılmış genç bir kadın. Üzerinde şekilsiz siyah bir çarşafa benzeyen bir şey vardı. Bir an için ne olduğunu anlayamadım.

hareket etti ve ben kapıyı çarpıp kapatmadan önce ayağını kapı ile pervaz arasına sıkıştırmaya için gereken süre buydu.

"Gitme! Beni yakalayacaklar ve geri götürecekler! Sadece birinin bana yardım etmesine ihtiyacım var!" diye yalvardı, pençeli parmaklarıyla bileklerimi kavrarken sesi zayıf bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. Tırnakları uzun ve yırtık pırtıktı, sanki ellerini bir kayalığın kenarına tırmanmak için kullanmış gibiydi.

Ya da bir mezarın dibinden.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, tutuşundan kurtulup onu geriye doğru ittim. "Sana yardım edemem!"

Çok sert itmemiş olmama rağmen o kadar zayıftı ki koridor boyunca uçarak karşı duvara çarptı. Sonra boğuk bir nefes verdi ve bir yığın halinde yere düştü.

Şamdanı düşürdüm ve yanına koşarken yurt odamın kapısının arkamdan kapanmasına izin verdim.

"Çarşaf," diye mırıldandım, yanına diz çöktüğümde onu daha net görebilmek için tekleyen, kötü çalışan bir aydınlatma rünü attım. Işıktaki her şey gün gibi ortadaydı. On dokuz ya da yirmiden fazla olamazdı ve zayıflamış bir haldeydi, oturmaya çalışırken bakışları neredeyse ateşliydi. Büyük ihtimalle tanımadığım, yardıma ihtiyacı olan bir öğrenciydi. Onu gerçekten yaralamış olsaydım kendimi asla affetmezdim.

Şifreli ve işe yaramaz uyarısıyla lanet Typhon.

"Çok özür dilerim. . . Seni öyle sanmıştım. . . Öğrenci olduğunu fark etmemiştim. İyi misin?" Kemikli üst kolunu tuttum ve nazikçe ayağa kalkmasına yardım ettim. Rune tanrıçasına şükürler olsun ki, biraz dengesiz de olsa ayakta durmayı başardı. "Neresi acıyor?"

İki eliyle tekrar bana yapışırken dişleri şiddetle gıcırdadı. "Her yerim. Ben boşum ve onlar almaya devam ediyor."

Gözleri o kadar sütlü ve soluk bir maviydi ki sanki kendisinden seksen yaş büyük bir kadına aitmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen. Kim olduğumu unutmaya başlıyorum ve yakında sonsuza dek yok olacağım. O gittiğimi öğrenmeden önce beni bir yere saklamalısın."

Onun paniği öylesine her şeyi tüketmişti ki, benim de paniğim olmuştu.

"Sakin ol," diye fısıldadım ve titreyen ellerimle onun karmakarışık saçlarını elimden geldiğince sakinleştirici bir şekilde okşadım. "Şimdi iyisin. Sadece yavaşla ve bana en başından itibaren neler olduğunu anlat."

"Zaman yok. Lütfen!"

"Uzaklaş Harlow!"

Kendi büyüyle aydınlanan Typhon'un birkaç metre ötede durduğunu görmek için başımı kaldırdım, bir kolundan kan akıyordu, burun delikleri açılmıştı. Yüzü solgundu ve gömleksizdi, göğsü ter içindeydi.

"Typhon? Ne -"

"Harlow Daygon! Derhal Wraith'ten uzaklaş!" diye bağırdı başka bir ses, uzun ve karanlık koridorun ilerisinden. Işıklar yandı ve kör edici parlaklığa karşı gözlerimi kıstım.

"Noooo!" the girl howled, covering her head as Tarquinius, Typhon, and Nikita slowly moved closer, hands raised like a trio of gunslingers.

Bu da ne böyle -

Ne yapacağımı bilemediğim için içgüdülerimle hareket ettim ve ona sırtımı dönerek kızın hafif formunu kendi formumla kapattım. Eğer kız bir wraith ise -bu her ne haltsa- bu haldeyken bana zarar vermesinin imkânı yoktu.

Ya da en azından hayatım üzerine bahse girdiğim şey buydu.

"Onlarla konuş. Kimseye zarar vermek için burada olmadığını anlamalarına yardım et," diye mırıldandım, onu göğsüme daha da yaklaştıran. "Her şey yoluna girecek."

"Geri dönemem." Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü bana doğru eğerek geri çekildi. Gözlerindeki vahşilik kaybolmuş, geriye sadece keder ve tanık olmanın beni fiziksel olarak incittiği bir kabullenme kalmıştı.

"Benim adım Lucy. Ailem ..." diye devam etti ve başını yavaşça sallayarak acı bir kahkaha attı, "Artık isimlerini hatırlamıyorum. Nezaketiniz için teşekkür ederim, Harlow Daygon."

Typhon'un artık çok yakınımda olduğunu hissedebiliyordum ama ben dönüp onun adına merhamet dilemeye fırsat bulamadan Lucy kendini benden uzaklaştırdı. Yarım düzine adım atıp kendini koridorun sonundaki pencerenin cam bölmesine fırlatmasını şaşkınlık ve dehşet içinde izledim.

Yedinci kattaydık. Çılgılığı havayı kirletirken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sanki olanları durdurabilecekmişim gibi ona doğru hamle yaptım.

Ondan sonraki her şey bir bulanıklıktı. Typhon beni yakaladı ve kulaklarımdaki uğultunun ötesinde tam olarak anlayamadığım yatıştırıcı sözler fısıldarken beni kendine çekti.

"Yaralandın mı?" diye mırıldandı. "Harlow, konuş benimle, yaralandın mı?"

Ona sarıldım, sıcaklığı beni içine çekti ve ani soğuğu uzaklaştırdı. Ona cevap vermedim. Veremezdim. O kız Opie'den sadece birkaç yaş büyüktü.

"Çok gençti."

Elleri üzerimde gezindi, yara olup olmadığını kontrol etti. Şokun etkisiyle titremeye başladım, çıplak bacaklarım ve kollarım tüylerim diken diken oldu.

O anda beni sabitleyen tek şey Typhon'du. Dünyanın geri kalanı yok olmuş gibiydi. "Kimdi o?" Ona doğru fısıldadım.

Gözlerindeki acı bizi birbirimize bağlayan bağa yansımişti ve yine ağzı kıpırdamadı. Eğer rune gagged olup olmadığından emin olamadıysam, şimdi kesin olarak biliyordum.

Tarquinius kolumu tuttu ve beni Typhon'un beni içinde tuttuğu o güvenlik ve topraklama balonundan çekip çıkardı. "Odana dön."

Camın kırılmasıyla uyanan oda arkadaşlarım odamızdan dışarı yığıldılar, korktular, iyi olup olmadığımı sordular, sesleri boşluğu doldurdu. Ellie önce kolumu yakaladı, beni öne doğru çekerken elleri nazikti.

"İçeri gel Harlow, seni ısıtmamız gerek. Şok geçiriyorsun."

Tarquinius odağını benden Nikita'ya kaydırdı. "Git ve Wraith'in hayatta kalıp kalmadığını kontrol et."

Nikita dönüp merdivenlere doğru koşmadan önce onu selamladı.

Sanki "Wraith" yedi kattan düşse hayatta kalabilirmiş gibi. O bir Wraith değildi, sadece küçük bir kızdı.

Ve ben onu feci şekilde hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bir saat sonra sağ salim yatağıma d6ndüğümde, bir hafta 6nce Opie'yle ilgili gördüğüm rüya gibi, tüm bunların da hayal ürünü olduğuna neredeyse kendimi ikna edecektim. Sabah olduğunda unutacağım korkunç bir gece terörü.

Ama kalbimin derinliklerinde gerçeği biliyordum. Lucy adındaki Wraith kız gözümün önünde ölüme dalmıştı.

Ve aşığı inerken attığı çığlıklar hayatım boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

Lucy'nin çığlığını duyup göğsümde yankılandığını hissederek sarsılarak uyanmadan önce ancak birkaç dakika uyuyabilmiştım. Nefes nefese, doğrudum ve yataktan etrafına bakındım. Başka kimse hareket etmiyordu.

Elimi yüzümde gezdirdim, parmaklarımla titremesi, nefesimin titremesi... Kendime gelmem gerekiyordu.

Temiz kıyafetlerimi topladım ve kızlar için olan büyük tuvalete gittim. Birden fazla duş, küvet ve tuvalet paravanların arkasına yerleştirilmişti. Hâlâ titriyordum, yaklaşmakta olan bir saldırının birikimini hissedebiliyordum, omurgamdan aşağı kayan teri ve nefes almak için verdiğim ani mücadeleyi hissedebiliyordum.

En yakın duşa doğru aceleyle ilerlerken, görüşümün kenarları kararırken, "Bir tarafıma çarptı," diye mırıldandım. Koşamazdım, kalenin etrafındaki hendeğe d alamazdım, bu yüzden soğuk bir duş almak zorunda kalacaktım.

Paravanın arkasına geçtim ve kolu sonuna kadar sağa kaydurdım, bir ürperti beni sararken fayanslara yaslandım. Üşümüyordum, yanıyordum. Pijamalarımı çıkarırken soğuk suyun spreyi ayak parmaklarıma çarptı.

Lucy'nin dehşet içindeki yüzü beni terk etmeyi reddederken göğsüm bükölüp düğümlendi ve ellerimdeki titreme tüm vücuduma yayıldı. Ve yüzü Opie'ninkine dönüşmeye devam etti. Lucy

tükenmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Boş olmak hakkında. Son gördüğüm rüyayı düşündüm, o kadar gerçektir ki... o kadar korkutucuydu ki. Lucy, Opie gibi sihri olmadığını mı söylemek istemişti?

Gerçek ya da hayali bağlantıları görmeden duramıyordum. Paniğin yaptığı da buydu. Tüm korkularımı on kat büyüttü.

Ya Lucy'nin başına gelen Opie'nin de başına gelebilirse? Ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken *bunu* nasıl durdurabilirdim? Lucy nereden gelmişti? Ve neden Typhon ve diğerleri onu oraya geri koymaya bu kadar kararlıydı?

Spiral göğsümün etrafındaki kasları nefes alamayacak hale gelene kadar çekti.

Akan soğuğa adım attığımda dudaklarımdan keskin bir hava kaçtı, buzlu damlacıklar tenimin sıcaklığını kesiyor, beni kontrol altına almaya çalışan endişenin çizgilerini kesiyordu.

Başımı eğdim ve tamamen akıntının altına girdim, kendimi duvarlara sabitlemek için ellerimi yana uzattım. Soğuktu, o kadar soğuktu ki sıcaklıktan başım ağrıyordu ama tamamen mantıklı bir nedenden dolayı titreyene kadar saldırının artan sıcaklığını bastırıyordu.

"Dağılırsan kimseye faydan dokunmaz kadın," diye mırıldandım nefesimin altında.

Beş dakika on dakikaya, on dakika da yirmi dakikaya çıktı ve sonunda suyu kapatacak kadar kendimi kontrol edebildiğimi hissettim. Titreyerek kurulandım ve kuru giysilerimi giydim, uzuvlarım et dolabından yeni çıkmış gibi buz gibiydi, derim soğuk su yüzünden hâlâ çakıl taşlarıyla kaplıydı.

Ben çıkmak için kapıyı açtığımda Marina ve Ellie tuvalete girdiler. Marina'nın keskin gözleri üzerimde gezindi. "İyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim."

Onun ikna olmadığını biliyordum, ben de ikna olmamıştım. Ama ev arkadaşlarımdan yavaş yavaş uyanmakta olduğu ana odaya doğru ilerledim.

Lucy'yi görmemişlerdi; sadece kaçışından sonrasını duymuşlardı. Cam kırıkları, uzun çığlıklar, Tarquinius'un bir hayalet olduğunu söylemesi. Benim zar zor tutarlı, şok yüklü açıklamam.

"Harlow . . ."

"Endişenizi gerçekten takdir ediyorum, ancak şimdilik buna bir nokta koymam gerekiyor. Ben -" Marina'nın sempatik bakışlarıyla karşılaşmak için sözümü kestim ve gerçeği söyledim. "İyi değilim ama şu anda bununla yüzleşmem de. Bugünlük her şey normalmiş gibi davranabilir miyiz? Lütfen?"

Ellie koluma nazik bir el koydu ve başını salladı. "Elbette." "Bu az önce Elmwood'dan geldi," dedi Zeed, elinde bir parça gözlerindeki uykuyu silerken kırtasiye malzemelerini karıştırdı. "Görünüşe göre, iki kuralı iptal edilmiş."

Bu da ne böyle?

Elimi gazeteye uzattım, titremelerin neredeyse geçtiğini görmekten memnun oldum. "Bu doğru olamaz. Dün geceden sonra olmaz."

Neden şimdi?

Zeed'in gözleri benden diğerlerine kaydı. "Sence düşüşten kurtulmuş olabilir mi?"

Başımı salladım. "Hayır." Boğazım ayrıntı veremeyecek kadar sıkıydı. O kadar küçük ve zayıftı ki... öyle bir düşüş. Sıcak gözyaşlarımı geri kırtım.

"Hekate Ana onu kutsasın," diye fısıldadı Ellie, haç çıkararak. Teolojileri karıştırmanın işe yarayacağından emin değildim ama belki Lucy her neredeyse ona yardımcı olabilirdi.

"Bu hiç mantıklı değil." Ross kâğıdı Zeed'den aldı. "Söylediğine göre Lucy sadece korkmuş. Bir tehdit değil. Ama ondan hepimizi kilitleyecek kadar korktular mı? Sence ne kadar zamandır Neverthorn'da dolaşıyordu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyor Ross," dedi Fable, tüylü bornozunu çekiştirerek aramıza girdi ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Omzuna bir şaplak attım. "Sorun yok. Hepimizin üzgün olduğunu biliyorum. Sadece, şu anda hiçbir cevabım yok. Benim de aklımda sadece sorular var. Ama Senato ve Tarquinius'un Nocta'yı yenmek için bize ihtiyacı var. Bu kadarının doğru olduğunu biliyoruz. Bu yüzden, tüm yalanlara rağmen, güvenliğimizin bir numaralı öncelikleri olduğunu varsaymak zorundayım. Eğer okulda serbestçe dolaşabileceğimizi söylüyorlarsa, bunun doğru olduğunu varsayacağım. Ve Opie'yi görüp güvende olduğundan emin olana kadar, bu gizemi çözmek bir yana, hiçbir şeye konsantre olamam."

"Seninle gelebilir miyim?" Fable mırıldandı, endişesi güzel yüzüne kazınmıştı.

"Hayır, onunla yalnız konuşmam gerek. Ama teşekkürler."

Merdivenlerden aşağı, üçüncü kata doğru ilerledim. Kahvaltı için çok erkendi ama umarım uyanıktır. Kapıların her birine Unicorna arması kazınmıştı; beyaz ve mor rünlerle çevrili, şaha kalkmış bir tek boynuzlu at. Opie'nin odası koridorun yarısındaydı ve kapıyı bir kez çaldım.

Cevap veren olmadı.

İkinci kez çaldım. Üçüncü kez.

Dördüncü kez yumruğumu kapıya vurdum, panik iki kat hızlı bir şekilde bana geri döndü. "Ophelia! Aç şu kapıyı!"

Kapı uçarak açıldı ve Opie orada durdu, gözleri kocaman açılmıştı ve saçında sadece yarım bir örgü vardı. "Ne!? Sorun nedir?!"

Uzanıp omuzlarından tuttum ve onu kucaklayarak göğsüme bastırdım, bir yandan da ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Ben sadece ... kapıyı hemen açmadın."

"Saçımı örerken müzik açmıştım," diye mırıldandı bana karşı, başını yana eğerek. "Lo-lo, iyi misin?"

"Evet. Evet, iyiyim."

"O zaman neden beni tüpün içindeki son diş macunuymuşum gibi sıkıyorsun?"

Bir kahkaha attım ve kollarımı gevşemeye zorladım. "Doğru, şey ... sadece kendi gücümü bilmediğim sabahlardan biri, anlıyor musun?"

Mavi gözlerini kısarak bana baktı, şüphesiz görmesini istediğimden fazlasını görüyordu. "Doğru. Ama sen iyi misin? Çünkü ödümü kopardın."

"Ben iyiyim."

Elleri başının diğer tarafına gitti ve saçının kalan yarısını ördü. "İyi ne demek biliyor musun?" Etrafına bakındı ve sesini fısıltıya indirdi. "Çıldırılmış, güvensiz, nevrotik, duygusal."

"Bunu sana asla söylememeliydim," diye gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim, Opie. Sadece seni çok az görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Çünkü farklı sınıflardayız." "Bunu biliyorum. Ama yemeklerde bile."

Gülümsemesi samimiydi. "Farklı arkadaşlarımız var."

"Doğru. Belki bugün benimle yemeğe oturabilirsin."

Örgüsünü bitirdi. "Tabii. Kahvaltı o zaman? Krishna ve Phoebe uyumayı seviyor zaten."

"Tamam, kahvaltı o zaman. Otuz dakika mı?"

Beni kapıya doğru geri itti ve gözlerini devirdi. "Mükemmel. O kadar gürültüyle ödümü kopardıktan sonra kalp atışlarımın normale dönmesi de bu kadar sürecek."

Kapıyı yüzüme kapattı ve ben de başımı salladım. Tanıdık bir ses kulaklarımı tırmaladı ve onu takip etmek için döndüm. Sesi beni ileri doğru çekti, İrlandalı tınısı o anda kullanabileceğim yatıştırıcı bir tınıydı.

Liam.

Lucy'ye ne olduğunu biliyor olabilirdi. Parçalanmış cesedini bulmuşlarsa ya da ortadan kaybolmuşsa...

Aceleyle ona yetiştim, kolundan yakaladım ve yanlamasına küçük bir sınıfa doğru çektim. Kapıdan düşerken döndü, parmakları bir rune'a dönüştü ve beni bir vücut bağıyla sardı.

Kollarım ve bacaklarım birbirine kilitlenmişti ama kollarımı ve bacaklarımı hızlıca sallayarak kurtuldum.

"Kahretsin, Harlow!" Liam bana doğru uzandı ve beni sabit tutmaya yardım etti. "Çok özür dilerim!"

"Hayır, sorun değil." Elimi yüzümde gezdirdim. "Olan biten her şeyi anlıyorum. Sana böyle sinsice yaklaşmam aptallıktı."

Başını yana eğdi. "Olan biten her şey de ne demek?"

Bana yalan söyleyeceğini sanmıyordum ama Lucy'den haberi olmaması mümkün müydü?

"Harlow, her ne olursa olsun bana güvenebilirsin. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Koyu kahverengi gözleri samimiydi.

Onu doğru anladığımı umuyordum.

"Lucy'den haberin yok mu?" Bir masaya yaslandım ve kollarımı kavuşturup kendimi sıkıca tuttum.

Kaşlarını çattı. "Lucy kim?"

Derin bir nefes aldım ve hepsini aceleyle dışarı verdim. "Lucy dün gece ölen bir kız. Odamın dışındaydı, yardım istiyordu. Yardım etmeye çalıştım ama sonra Tarquinius, Nikita ve Typhon geldi, Typhon kanlar içindeydi ve kız çok korkmuştu ve bana ailesini sordu ve sonra kendini yedinci katın penceresinden aşağı attı. Tarquinius ona wraith dedi ama bana normal bir kız gibi geldi."

Nefesimi içime çektim ve Liam'a baktım, onu izliyordum. Yüzünde duygular dalgalanıyordu; en başta şok, ardından öfke geliyordu.

"Kimse bana bir şey söylemedi."

"Korkunçtu. Çok perişan haldeydi. Onu tükettiklerini söyledi. Boş olduğunu söyledi." Liam'ın daha önce kızgın görüldüğünü düşünmüş olsaydım bile, yüz hatlarında dalgalanan öfke gölgesinin yanında bu hiçbir şeydi. "Liam?"

"Kahretsin, Tarquinius dün gece beni köye, uzak kenarı korumam için gönderdi. Nocta'nın başka bir casus ya da bir saldırı gönderebileceğini düşündüğünü söyledi -"

"Bekle, ne demek istiyorsun, başka bir casus mu?"

Başını iki yana salladı. "Dil sürçmesi. Burada olmamam için benim tetikte olmamı istedi. Lucy'nin okula geleceğini biliyor olmalıydılar. Ama bu nasıl mümkün olabilir ki?" Önümde volta atıyor, bir eli başının üstünde, diğeri bacağına vurarak adımlarına ayak uyduruyordu. "Sence bunu biliyor olabilirler miydi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "I . . . Bilmem ki? Onu arıyorlardı, ondan hemen sonra ortaya çıktılar. Liam, ona ne oldu? Boştu derken ne demek istedi?"

Omuzları çöktü. "Sana ne kadarını anlatabilirim bilmiyorum Harlow. Seni daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Yaralandığını görmek istemiyorum. Senin ya da arkadaşlarının. Ya da Opie'nin."

Opie ve Lucy arasındaki o bağlantıyı tekrar görmek ne kadar çılgınca olsa da sertçe yutkundum. "Neden Opie'nin tehlikede olduğunu düşünüyorsun? Sonu bir şekilde Lucy gibi olabilir mi? Aklını kaçırp herkesi unutabilir mi?"

"Bilmiyorum Harlow," dedi, sesi nazikti. Nazik. Ama bu, sözlerinin kalbimde yarattığı dehşete hiçbir şey yapmadı.

Lucy'nin başına gelenler Opie'nin de başına gelebilirse . . kendim üzerinde sahip olduğum her türlü kontrol, dünyayı karartacak kadar her şeyi tüketen bir korku yıkamasında gitti. Görüşüm kayboldu ve öne doğru düştüm. Yere çarpmış olabilirim, bilmiyorum. Sadece nefes alamıyordum. Göremiyordum.

Sonra görebildim ve her şey çok hızlı ilerliyordu, çok sıcaktım, biri benimle konuşuyor, beni yatıştırmaya çalışıyordu.

Liam derime bir rün yaptı, bir Quirk ararken bizi sakinleştirmek için kullandığının aynısıydı ama hiçbir işe yaramadı. Aksine, bir kıvılcım yağmuru halinde derimden sıçradı.

Ondan uzaklaştım, masanın altına gelene kadar zeminde ilerledim, başımı dizlerime yasladım ve kontrolümü kaybetmemek için mücadele ettim.

Masa.

Yer.

Liam'ın sesi.

Tırnaklarım avucuma battı.

"Nefes al, Harlow. Sadece nefes al."

Onu görmezden geldim, haksız olduğu için değil, neredeyse başarmak üzere olduğum için. Ve çok utanıyordum. "Kahvaltı için Opie'yle buluşacağım." Konuştum ama kelimelerim sanki içmişim gibi bulanıktı.

Kapıya doğru yalpaladım ve o başka bir şey söyleyemeden dışarı çıktım.

Yemekhane tıklım tıklım değildi ve her şeyi kafamda etiketleyerek bir tabak dolusu yemek almayı başardım.

Tost.

Yumur

ta.

Pastırm

a.

Meyve

.

Reçel.

Portakal suyu. Krize bu kadar yaklaşmışken ihtiyacım olan son şey bir miktar kafeindi.

Opie'nin yanındaki koltuğa kaydım. Bana sırttı ve ben de onun iyi olduğu gerçeğine odaklandım. Yanında oturduğum sürece güvendeydi. Bu, göğsümün etrafını saran bantları biraz hafifletti.

Ama ancak belirli bir öğretmen koridora girdiğinde, siyah pelerini arkasında dalgalanırken ilk tam nefesimi aldım. Çünkü pek çok şeyden emin olmasam da Ama bir şeyden emindim.

Typhon Opie'yi koruyacaktı.

Ve bunu itiraf etmek ne kadar aptalca olsa da, yaptığı onca şeyden sonra ... Lucy'ye rağmen ... göğsümde onun neden olduğu on üç yıllık ağrıya rağmen ...

Beni de koruyacağını biliyordum. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi.

Bu da Neverthorn'da özgürce hareket edebilmek ve Lucy'nin etrafındaki gizemi çözmek istiyorsam aramızdaki bağı koparmaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyordu.

Ne pahasına olursa olsun.

Ertesi gün, gözlerimi her kapattığımda Lucy'nin işkence görmüş yüzünü hayal etmekten kendimi alamadım. Hayattayken bir hayalet değilse bile ölürken bir hayalet olmuştu ve bana musallat oluyordu. Uyuyamıyordum, derse dikkatimi veremiyordum. Tam bir enkazdım. Bazı cevaplar almak için Typhon'u yalnız yakalamaya çalıştım, ama o da benim gibi kendi çarşafına sarılmış gibiydi ve benim kadar perili bir şekilde bana bakıyor gibiydi.

"Harlow?"

Donuk gözlerimi kırptırdım ve başımı kaldırdığımda Doyenne Parunah'nın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Neredeyse iyi olduğumu söyleyecektim ama bu yalan olurdu. İpin ucuna gelmişim. Çatlakları bir arada tutan ince kaplama kırılmadan ve sonunda gerçekten paramparça olmadan önce bir akıl sağlığı gününe ihtiyacım vardı.

"Aslında başım çatlıyor ve boğazım kaşınıyor."

Nemli elini alnıma koyarken dudaklarını büzdü. "Biraz sıcak belki. Revire git ve hemşireye tüm ev arkadaşlarıyla birlikte kaldığını hatırlat. Eğer bulaşıcıysan önümüzdeki birkaç gün seni karantinada tutmak daha iyi olabilir."

Bu akşamki Samhain şenliklerini kaçıracaksın ama olan oldu. Hepinizin hasta olmasına gerek yok."

Samhain hakkında her şeyi unutmuştum.

Diğerleri endişeli bakışlar attı ve Fable soru soran kaşlarını bana doğru kaldırdı. Parmaklarımı ona doğru oynatırken zorla gülümsedim. Çıkarken yanından geçmeden önce "İyi olacağım," diye mırıldandım.

Zorlandığımı biliyordu ve aslında bu muhtemelen hepsi için daha iyiydi. Zeed hariç, Karanlık Orman'da Typhon'la yaptığımız geziden beri hepsi rünleri konusunda büyük ilerlemeler kaydetmişti. Ve benim Lucy'de gördüklerimi görmedikleri için bunu büyük ölçüde geride bırakmışlardı. Grubun üzerinde kara bir bulut gibi dolaşmamın yeni yükselen moralimize kesinlikle bir faydası olmayacaktı. Kızın ölümünün ardından hissettiğim keder ve çaresizlikle başa çıkana kadar, gereksiz bir dikkat dağınıklığından başka bir şey değildim.

Kitaplarımı bırakmak için yatakhane de durdum ve sonra mutfığa doğru ilerledim. Geçen gecedan beri iştahım görülmemiş bir şekilde azalmış olsa da, elimde sadece açık çorba ve kuru krakerlerle karantinaya alınma düşüncesi beni biraz panikletmişti. Doktor değildim ama gerçek iyileşmenin çikolata gerektirdiği herkesçe bilinen bir şeydi ve her ihtimale karşı bir zula olmadan revire gitmek aptalca görünüyordu.

Ben içeri girdiğimde telaşlı Bayan Wickersham yoğurduğu ekmekten başını kaldırdı, yüzümü incelerken kurnaz gözleri kısıldı. "Kenarlarından kaba görünüyorsun, Kurabiye. Bu akşamki ziyafet için bulutların üzerinde olduğunu sanıyordum. Ne oldu?"

Etrafıma bakındım ve mutfağın her zamankinden daha da hareketli olduğunu fark ettim. Ancak o zaman tatlı, cennet gibi çikolata kokusu sersemliğime nüfuz etti ve derin derin içime çektim.

"Sadece stresli ve aşırı yorgunum."

Bayan Wickersham ellerini önlüğüne silmeden önce pürüzsüz hamur topuna son bir tokat attı. "Bende tam aradığınız şey var."

Beni, kalın yarı tatlı çikolata şeritleriyle katmanlanmış, kabarmış, lapa lapa hamur işleriyle dolu bir tepsiye götürdü.

"Pain au chocolat ... en sevdiğim," diye mırıldandım, hatırladığı için boğazım düğümlendi.

"Bu mutfaktan çıkan şeylerin en az yüzde ellisi için bunu söylediğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu tepsiden birkaç tane koparıp beyaz bir kâğıt torbaya doldurmaya başlarken.

Ama bir tanesini ısırırken söylediği sözler sevincimi azaltmadı.

"Sen bir tanrıçasın," diye mırıldandım, derin bir selam vererek eğildim.

"Bu akşamki partinin ikramını görene kadar bekle. Tatlı patates ve balkabağı turtaları, elma şekeri ve karamelli mısır."

Ve sonra Lucy'nin yüzü tekrar zihnimin ön planına çıktı. "Tekrar teşekkürler, Bayan Wickersham," diye devam ettim. pain au chocolat'ımı da diğerleriyle birlikte çantaya attım.

Sınıfların değişmesi için zil çaldığında revirden koridorun sonuna gelmiştim.

"Affedersiniz!" diye kısık bir ses yükseldi, tam o sırada bir omuz benimkini itti.

Etrafıma baktığımda *Nikita*'nın farkında olmadan elinden aldığım kitabı almak için eğildiğini gördüm.

"Belki de izleseydin-" Nikita doğrulurken gerisi dudaklarımda kaldı. Nikita korkunç bir cadı olabilirdi ama her zaman - her zaman - güzel görünürdü. Bugün öyle değil. Kırmızı bukleleri her yöne doğru uzanıyordu ve gözleri o kadar çökük ve çukur görünüyordu ki, bir gulyabani gibi görünebilirdi.

Belki de Lucy'nin yakalandığı hastalığa o da yakalanmıştı. "Nikita. . . İyi misin?"

Sanki ne dediğimi anlamamış gibi uzun bir süre ağzıma baktı ve sonunda başını salladı.

"Ben iyiyim."

Görünüşe göre Nikita Pendergast ve benim nihayet ortak bir noktamız vardı. İkimiz de . . .

İyiydik.

Belki de şimdi baltaları gömme zamanıydı. Zeytin dalı uzatmanın. Ve mümkünse Lucy hakkında biraz daha bilgi edinmenin.

"Bak, anlıyorum. Sanırım ben de senin gibi hissediyorum. Geçen gece olanlar hayatımda yaşadığım en kötü şeylerden biriydi -"

"Ben iyiyim Daygon. Eğer zor bir sabah geiriyorsam, bunun geçen geceyle hiçbir ilgisi yok. O kızı n varlığı hepimizi tehlikeye attı. Artık etkisiz hale getirildiği için hepimiz daha rahat uyuyacağız. Dikkatim dağınık görünüyorsa, bunun tek nedeni Typhon ve Tarquinius'un Senato'da bir toplantıya gidiyor olması ve benim Samhain Arifesi'nde senin ve reddedilen arkadaşlarının aptalca bir Şey yapmadığından emin olmak için burada sıkışıp kalmış olmandır."

Her zamanki gibi iğneleyici bir karşılık vermeliydim. Bunun yerine, rahatlayarak ağlamamak için elimden geleni yaptım. İki kuralı yok. Typhon ya da Tarquinius yok. Gnm revirde geçirecektim ve sonra Őenlikler başladığında doğruca kütüphaneye gidip Lucy'nin kim olduğunu ve neden ondan bu kadar korktuklarını anlamaya alıŐacaktım.

Yine de günümün geri kalanı planladığım kadar sorunsuz geçmedi. Hemşire beni dinlenmem için yalnız bırakmak yerine, Kirinash Hanesi'nden benimle aynı belirtileri gösteren bir kızla aynı odaya koydu.

"Etrafta dolaşan bir böcek olmalı," demişti.

Bu iyi ve güzel bir Şeydi ama yeni oda arkadaşım sürekli konuşuyordu. Çoğu zaman değil. Çoğu zaman değil.

Her zaman. Bütün. Zaman.

"İŞte bu yüzden her yaz Belinda Teyzemin evinde kalıp koyun kırkıyorum," diyordu.

Yarıda bırakmıŐtım ama belli ki bir tepki bekliyordu, ben de başımı salladım.

"Evet, vay canına. Bu çılgınca bir hikâye."

"Bunun çılgınca olduğunu mu düşünüyorsun? Sana Cameron amcamı ve onun tek dilli keçisini anlatana kadar bekle!"

"Um, hey . . ." Lisa mı? Yoksa Laura mıydı? Kendini tanıtmasıyla Şu an arasında o kadar çok kelime geçmişti ki hatırlayamadım.

"Gloria," diye yardımcı oldu.

"Gloria. Bak, başım gerçekten ağrıyor, o yüzden biraz gözlerimi kapatacağım, tamam mı?"

Omuz silkti. "Elbette. Zaten hemŐireyle bazı Şeyler hakkında konuşmam gerekiyor. İy i uykular!"

Yatağından yuvarlandı ve o odadan çıkarken ben de inleyerek gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Huzur ve sessizlik. Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun.

Uykuya dalmaya başladım ve alçak bir ses beni uyandırdığında oda karanlıktı.

"Uyanık mısın?"

Gözlerimi kırıştırdığımda Fable'ın başımda dikildiğini gördüm, yüzü burnuma o kadar yakındı ki neredeyse burnumuz birbirine değecekti.

"Tanrım, kadın. Beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Özür dilerim. İlk birkaç seferde cevap vermedin."

Gözlerim karanlığa alışırken kendimi oturur pozisyona ittim. "Ne yani, öldüğümü mü sandın?"

"Tanrıça, hayır. Bir denizci gibi horluyordun."

Çenemdeki küçük bir salya damlasını sildim ve burnumu kırıştırdım. "Sanırım gerçekten bayılmışım. Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

"Kutsal çarşaf!" Neredeyse dört saattir uyuyordum. Yanımdaki masada duran, el değmemiş, pıhtılaşmış çorba ve kraker tepsisine baktım ve kaşlarımı çattım. "Akşam yemeğini falan kaçırdım."

"Belli ki uykuya ihtiyacın vardı. Bu yüzden sana bunu yapmaktan nefret ediyorum. . ." Fable küçük tırnağını çiğnemek için durakladı.

"Neyi yapmaktan?"

"Başımız belada, Harlow."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Evet, tamam. Şu izler. Kırk sekiz saat falan oldu, yani ..." Elimi salladım. "Dökül bakalım."

"Marina, Ross ve diğerlerinin Samhain için nasıl dışarı çıkmak istediklerini hatırlıyorsun. Belki o peri çemberini bulmaya çalışırlardı?"

Gözlerimi kırıştıırarak ona baktım.

"Doğru. Ama bu sadece bir konuşmaydı. Bilirsin, genç bir kadın kendini okulun lanet penceresinden aşağı atmadan önce."

Fable kendini yatağın kenarına bıraktı. "Stresliler, Harlow. Gerginler ve burada olduğumuz her gün üzerimizdeki baskı artıyor. Sanırım biraz stres atmaya ihtiyaçları vardı."

"Peki ya sen? Senin stres atmaya ihtiyacın yok muydu?"

"Gerçekten gitmek istedim. Özellikle de ..." yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Özellikle de Zeed orada olacağı için.

"Ama bundan hoşlanmayacağını biliyordum," diye aceleyle devam etti, "ve sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu yüzden, her ne kadar ispiyoncular dikiş yese de, vicdanımın sesini dinlemek zorundaydım. Eğer hâlâ kendini iyi hissetmiyorsan, gidip Doyenne Elmwood'la konuşabilirim, sorun değil."

"Hayır. Asla olmaz." Battaniyeleri tekmeledim ve ayağa kalktım. "Biraz uyuduğum için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ne kadar önce gittiler?"

"Belki on beş dakika. Önce mutfaktan biraz konyak aşırıp aşıramayacaklarına bakacaklardı, yani çok uzakta değiller sanırım." Ayağa kalktı ve ben çarşafımı çekiştirirken bir eliyle beni sabitledi. "Harlow ... onlara benim -"

"Tabii ki yapmayacağım," dedim, neredeyse bu fikirden rahatsız olacaktım. "Sadece kendimi daha iyi hissettiğimi, partiye gittiğimi ve orada olmadıklarında şüphelendiğimi söyleyeceğim."

"Harika."

Havalı tam olarak doğruydu, kısa bir süre sonra sonbaharın sert havasına adım attığımızda fark ettim. "Ceketimi getirmeliydim."

Haydut da peşime takılmıştı ve yanımda yürüyordu.

"Buranın nerede olduğunu söylemişlerdi?" Mırıldandım. Typhon'un burada, Neverthorn'da olmadığını bilsem de yürürken etrafa gergin bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum.

"Zeed adadaki diğer tüm gizli yerlerle aynı yönde olduğunu söyledi. Karanlık Orman'ın girişini geçtikten sonra batıya doğru."

Neredeyse kayarak duracaktım.

"Oradan ne kadar uzakta olduğunu söyledi mi?"

Fable hızımı yavaşlattığımı fark etmemişti ve devam etti.

"Yaklaşık yarım mil."

Haydut bana bir bakış attı. "Tamam, görünüşe göre dilek kuyusunu geçmemiz gerekecek. Sence sorun olur mu? O deniz cadısı muhtemelen kaçtığın için hâlâ çok kızgındır."

Bu Fable'ın yüzünü dönerken kısa kesmesine neden oldu.

Ben.

"Deniz cadalozu mu? Harlow, neden bahsediyor bu?" Boğazımı temizledim ve tekrar hareket etmeye başladım. "Yani, evet. Bu konuda ..."

"Harlow ve ben Opie'yi bir dilek kuyusuna götürdük, böylece ikisinin buradan gitmesini dileyebilecekti, ama kuyunun dibinde denizkızı bir cadı kadın vardı. Harlow'u öldürmeye çalıştı ama Typhon onu kurtardı," diye anlattı Bandit, yürürken tıknaz poposu sallanıyordu.

Bu tartışmaya biraz daha incelikle girmeyi umuyordum ama haksız değildi, bu yüzden sessiz kaldım.

"Bizi terk mi edecektin? Veda bile etmeden mi?" Fable'ın yüzü buruştu ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Levha.

"Hayır, hayır. Yani, evet. Ama bu uzun zaman önceydi." Kolumu onunkine doladım ve yürümeye devam ettim. Zamanımız kısıtlıydı. "Buraya ilk geldiğimizden hemen sonra. Opie'nin uyum sağlamakta zorlanacağını biliyordum ve zaten gerçekten yardım edebilecek gücüm olduğunu da düşünmüyordum."

Burnunu çekti ve kaşlarını çatı, hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. "Peki ya şimdi? Eğer yapabilseydin, şimdi uzaklara gitmeyi diler miydin?"

Bunu düşündüm ve bir başlangıçla artık o kadar da emin olmadığımı fark ettim. Bir noktada, burada olmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım. En azından şimdilik. Arkadaşlarımla Nocta'ya karşı savaşma şansı olduğundan emin olana ve zavallı Lucy'ye ne olduğunu öğrenene kadar nerede olduğum önemli değildi. Neverthorn'un düşünceleri beni tüketecekti.

"Hayır. Ben kalırım."

Sanırım mı?

Elimden gelse Opie'yi buradan çıkarırdım ama Fable'ın sorduğu soru bu değildi.

Fable küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Güzel."

"Sadece fark edilmeden kuyuyu geçmeye ve diğerlerini başkaları bulmadan önce bulmaya odaklanmalıyız."

Artık en azından bir şey kesindi. Eğer herhangi birimiz Calypso'ya yakın bir yerdeyse hayatlarımız kesinlikle tehlikedeydi, yani Typhon'a verdiğim söz hâlâ geçerliydi.

Deniz cadısıyla ilk karşılaştığım yerden hâlâ yüz metre kadar uzaktaydık ki durdum ve küçük taburumu benimle birlikte durmaya çağırdım.

"Calypso'nun bizi oradan geçerken yakalayamayacağından oldukça eminim. Bence kötü şeyler ancak kuyuya bir adak atarak harekete geçebilir. Yine de, tedbirli olmak için her birimiz üzerimize bir kalkan rünü atalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Fable başını salladı ve gereken rünü çabucak yaptı. Bir saniyeliğine titredi ve sonra enerjiyle doldu. Bir saniye sonra, Fable gözden kayboldu ve ardında, mümkün olan en düşük doygunluğa sahip yarı saydam bir görüntü gibi, kendisine dair en ufak bir ipucu bıraktı.

"Güzel!" Sessiz bir alkışla tısladım.

Nefesimi içime çektim ve aynı el hareketlerini yaptım.

"Seni hâlâ görebiliyorum," diye mırıldandı Fable.

"Evet. Doğru yaptığımı sanmıyorum." Tekrar denedim ve Fable başını salladı.

"Son iki hareketi karıştırıyorsun. *Önce* kaydıracaksın, *sonra* kapatmak için kıvrıracaksın."

Neredeyse bu şekilde yaptığım için ona çıkışacaktım ama işlemi tekrarladığımda rün enerjiyle doldu ve Bandit'le benim etrafımda bir pus hissedebildim.

"İşe yaradı mı?"

"Evet! Harika işti."

Hâlâ kafamın karışıyor olması çok sinir bozucuydu ama hallettiğim için rahatlamıştım.

"Hadi gidelim."

Sonsuz rahatlamama rağmen, dilek kuyusuna kadar sürünerek geldik ve hiçbir olay olmadan geçtik. Bizi sessizce batıya doğru yönlendirdim ve Fable'ın tekrar konuşması uzun sürmedi.

"Her şey
yolunda mı?"

"Evet."

Kalkan rünlerimizin düşmesine izin verdik.

"İçimde iyi olacağımıza dair bir his vardı ama o zor biri, üzülmeğe tedbirli olmak daha iyi."

"Şimdi oldukça yakın olmalı," dedi Fable, adımları hızlanarak. "Zeed okuldan buraya sadece yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde

peri emberi."

Bu yoldan geçtiklerine dair bir işaret var mı diye çimenleri taradım ama sıra dışı bir şey fark etmedim.

Fable gergin bir kıkırdamayla, "Gary'nin rüzgârını yakalayıp yakalayamayacağını görmek için havayı koklasan daha iyi olur," dedi. Haydut bunun çok komik olduğunu düşündü ve bir kahkaha attı, ben bile gülümsedim. Ama Calypso'nun ortaya çıkamamış olması beni ne kadar rahatlatmış olursa olsun, Samhain arifesinde dışarıda olmanın hâlâ sinir bozucu bir yanı vardı. Boynuzlu Kral'ın kendisi bir kurban talep etmek için ortaya çıkabilirdi ve ben de buna şaşırmazdım. Özellikle de buraya geldiğimden beri birbiri ardına kötü olayların yaşandığı Neverthorn topraklarında. Lanet olası bir peri çemberi kulağına ne kadar tuhaf ve tatlı gelirse gelsin, hiçbir şekilde gardımı indirmeyecektim.

"Yemin ederim, tam burada olmalı," dedi Fable, ay ışığında parıldayan ağaçların arasına geldiğimizde. "Zeed gümüş ağaçlar hakkında bir şeyler söyledi. Ama ben hiç mantar görmüyorum. Dev mantarlardan bir halka olacağını ve içine girip bulduğu aptalca bir şiiri söylersek perilerin bizi selamlamak için dışarı çıkacağını söyledi."

Bunlar kesinlikle gümüş huş ağaçlarıydı ama ben de hiç mantar görmedim. Hayal kırıklığı hırıltımı bastırdım ve düşünmek için yakındaki bir kütüğe yaslandım.

"Belki de görmedikleri halde devam ettiler -" Kütük kıç yanağımanın altından kayarken bir homurtu çıkardım.

"Bu da ne böyle?"

Ağaç kütüğü yer değıştirdike etrafımızdaki manzara da değışti. Bir an etrafımızda huş ağaçlarından başka bir şey yoktu. Sonra, yerden yirmi ayak yüksekliğinde taş duvarlar yükseldi, nemli imenlerden devasa mantarlar filizlendi ve Fable ve ben şok içinde ıglık atmamak için ikimiz de bir elimizi ağızımıza kapattık.

"Vay canına," diye fısıldadı Haydut, arkama geçip bacaklarımın arasından geçerken. "Bu çok havalı!"

"Onu siz buldunuz! Nasıl buldunuz? Biz geldiğimizde bu duvarlar kesinlikle burada değıldi!" Ross gülerek seslendi. O ve diğerkleri sol tarafımızdaydı, ağaçların arasından rüzgârdaki hayaletler gibi belirmişlerdi.

"İyi iş," dedi Zeed, öne doğru koşup her şeyi kavramak için etrafında dönerek.

Diğerleri de onları takip etti ve çok geçmeden hepsi heyecanla gevezelik etmeye başladı; görünüşe göre Fable ve benim onlardan önce davranmış olmamızdan rahatsız olmamışlardı ve törenlerini bozmaya geldiğimizin farkında değillerdi.

"Kim konyak ister?" Gary yarısı boş şişeyi bana doğru sallayarak sordu ve Marina şişeyi kapıp uzun bir yudum aldığı anda güldü.

"Çemberin kendini göstermesini nasıl sağladın?" Zeed Fable'a soruyordu.

Ama ben konuşulanları zar zor duyuyordum. Tüm dikkatim benden en uzaktaki duvara odaklanmıştı. Ayaklarım beni sanki kendiliğinden oraya doğru götürüyordu. İlk bakışta o da diğerleri gibi bir duvardı. Kabaca yontulmuş taş, yer yer yüzeyine yapışmış toprak ve sarmaşıklar. Ama dikkatimi çeken, bitki örtüsü ve faunanın arkasından görünen kıpkırmızı lekelerdi.

Dur.

İçimdeki ses komutu verdiğinde bir metre uzaktaydım. Ama artık o kadar yaklaşmıştım ki, neye baktığımı inkâr edemezdim.

Kan. Çok fazla kan.

Uzun ve sert bir şekilde baktım, ensemden bir korku hissi belirdi. Eskiymiş, kırmızı tonların derinliği bu kadarını belli ediyordu. Ama o kadar çoktu ki, bir katliamdan başka bir şeye ait olamazdı. Belki de burası bir çeşit avlanma alanıydı? Ya da Hekate ve eşi Boynuzlu Kral'a kurbanların sunulduğu eski bir kutsal yer?

"Bu kötü bir fikirdi," diye fısıldadım nefesimin altında.

İstemedim ama kendimi durduramadım. Elim önümden kalkıp soğuk taşla bastırırken, açık hava sinemasındaki bir seyirci gibi sadece izledim.

Bir anı taşın içine hapsolmuştu ve şimdi onu yaşıyordum.

Şiddet, ölüm ve kaos etrafımı sarmıştı. Çığlıklar kafamı dolduruyordu. Dehşete düşmüş, işkence görmüş yakarışlar ruhumu delip geçiyordu. Çamura saplanmış gibi hissederek onlara doğru döndüm. Arkamda, arkadaşlarım gitmişti. Fable, Zeed ya da Marina yok. Ama diğer öğrenciler

yerlerini almışlardı. Bazılarını Phyllis'in resimlerinden tanıdığım genç öğrenciler. Ruhları bedenlerinden emilirken ağızları açık, gözleri dehşetten kocaman olmuştu. Ve önlerinde duran?

Nicodemus Oliphant, elini uzatmış, kelimenin tam anlamıyla yaşam güçlerini emiyor ve içinden tüpler çıkan metal bir makineye boşaltıyordu.

Onu durdurmak için çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı. Karanlık bir figür arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu. Genç Nicodemus gözlerini kapattı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğüne yemin edebilirdim ... ya da belki de ben kendi gözlerimden kör olmuşum.

"Lütfen," diye inledim, duvardan uzaklaşmaya çalışırken tepeden tırnağa titriyordum ... çocuklardan birine - herhangi birine - yardım etmek için. Ama işkencecilerine arkamı döndüğümde çok geç olduğunu anladım. Çimlerin üzerinde kıvranıyorlardı, bükülmüş uzuvları ve mahvolmuş yüzleriyle boş insan kabukları.

"Harlow!"

Zeed'in sesi görüntüyü delip geçti ve bir saniye sonra elini elimde hissettim. Dehşetini hissedebiliyordum ve bunun şokuyla uluduğunu duydum. Sonra beni sertçe çekti ve ikimiz de geriye doğru tökezledik, birbirimizin düşüşünü engellemeye çalışırken çimlerin üzerine düştük.

Nefes al, sadece nefes al.

Ama bunu zar zor yapabildim. Sanki anının tuzağı hâlâ üzerimdeydi ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Zeed'in eli benimkinin üzerinde sıkılaştı ve gözleri bana kilitlendi. "Harlow. Neler oluyor?"

Bir ışık patlaması aniden göğsünün etrafında dalgalanarak kalbinin üzerine yerleşti. Işık içinden geçerken kaskatı kesildi ve kavis çizdi. Ve sonra dünya tekrar hızlandı, diğerleri bağıırıyordu, ama kakofoninin arasından bir ses her şeye çarptı.

"Okula geri dön, *hemen!*" Gözlerimi kırıştıtırıp yönümü bulmaya çalışırken Typhon'un sesi gürledi. Peri çemberi ortadan kaybolurken, dev taş duvarlar tekrar yere doğru kayarken, mantarlar havaya fırlarken bu imkânsız bir görevdi.

"Zeed?" Fable'ın sesi ona seslendi.

Diğerleri okula doğru geri dönüyordu ama Zeed yanımdaki çimenlerin üzerinde hareketsiz duruyordu. Parıltı gitmişti. Eli benimkinde gevşekti.

"İyi misin?" Ayağa kalkıp parmaklarını sıkarken, daralan boğazımdan zar zor bir ses çıkarmayı başardım.

Teni buz gibi soğuktu.

"Zeed!"

Bip.

Bip.

Bip.

Hastane ekipmanlarının cıvıltısı ve arkadaşımın çıkan tüm kablolar beni o gece ikinci kez başka bir yere gönderdi. Dünyadaki on altıncı yılımın müziği idi. Annemin ölümünün müziği idi.

Bacaklarımın beni tutacağını düşünseydim, kusmak için banyoya koşabilirdim.

Hemşire yumuşak bir sesle, "Durumun yarattığı stresin Zeed'in Quirk'ünü tetiklemiş olabileceğini düşünüyoruz, dolayısıyla ondan çıktığını gördüğünüz ışık da bundan kaynaklanıyor," dedi. "Doyen O'Connor bunu doğrulamak için yolda. Bazen kişinin Quirk'ünün gücü sinir sistemini alt edebilir. Zeed için de bunu umuyoruz. Zihninin ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayabilmesi için ziyaretçileri sınırlandırmamız muhtemelen en iyisi olacaktır."

"Ben onunla kalacağım," diyordu Fable. "Siz gidin."

"Geri kalanımız bekleme odasında takılabilir, en azından test sonuçlarını ve Liam'ın söyleyeceklerini duyana kadar..." Ellie dikkatini Typhon'a çevirdi. "Belki Harlow'u kamarana götürüp ona biraz sıcak çorba verebilirsin. Hâlâ titriyor ve şoka girmiş durumda."

Titrek bir elimi ağzıma bastırdım. "Bir yere gitmiyorum."

"Bir şey öğrenir öğrenmez gelip sana söyleyeceğim. Lütfen Doyen Moreno'nun seninle ilgilenmesine izin ver. . . Şu anda ikiniz için de endişelenemem," diye fısıldadı Fable, elimi tutarken bile gözleri Zeed'in solgun yanaklarına yapışmıştı.

O haklıydı. Şu anda asıl önemli olan şeyin dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordum. Zeed'in nabzının atıyor, nefes alıyor, yaralanma belirtisi göstermiyor ve hâlâ katatonik ve tepkisiz olduğu gerçeği

. . . iyi değil, Quirk ya da değil.

"Birazdan görüşürüz," diyebildim, mideme kramplar giriyor ve boğazıma bir safra hücumu gönderiyordu. Odadan koşarak çıktım ve koridorun karşısındaki banyoya girdim, zorlukla başardım. Kâseyi iki elimle kavradım, can havliyle tutunmaya çalışıyordum.

Typhon yanıma çömeldi, bir elini alnıma, bir elini de belime koydu.

Binlerce şey söyleyebilirdi ama bunun yerine ona yaslanmama izin verdi.

Saçlarımı tuttu ve ben kasenin içine kuru bir şekilde girerken sırtıma hafif bir baskı uyguladı.

Kramplar nihayet kesilinceye kadar beş dakika on dakikaya çıktı. Tükenmiş bir halde duvara yaslandım ve alnımdaki teri sildim.

Gözleri üzerimde gezindi ama bakışlarına karşılık veremedim.

Typhon kalkmama yardım etti. Beni lavaboya götürdü, ağzımı suyla çalkalarken beni tuttu. Sonra beni bir çocuk gibi kollarına aldı ve ben de itiraz edecek kadar bile konuşmadan ona izin verdim. Yüzümü boynuna gömdüm, kokusunu içime çektim ve zihnimdeki kaosu yatıştırmasına izin verdim.

Typhon'un odasına vardığımızda ve beni yere bıraktığında, kontrolümü biraz geri kazanmıştım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup titreyerek, "Teşekkür ederim," demeyi başardım. Vücudu o kadar sıcaktı ki... o kadar doğrudu ki, şimdi garip bir şekilde kendimi yoksun hissediyordum.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu, yüzümde aksini gösteren işaretler arıyordu.

"Evet. Çok daha iyiyim."

"Sana mutfaktan biraz çorba getireceğim. Beş dakika kıpırdamadan durabileceğine güvenebilir miyim?"

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Yemek yiyemem. Daha sonra biraz çay içirim ama yemek yiyemeyeceğim."

Döndü ve köşedeki küçük mutfakla meşgul oldu, bana nane ayı ısıtmak için bir rune attı. Dumanı tüten fincanı bana uzattı ve ben de derin bir yudum alarak iliklerime kadar ısınmasına izin verdim.

"Teşekkür ederim, bu mükemmel."

"İyi olduğuna emin misin? Revire kendin dönmek istemiyor musun?"

"Hayır." Gördüklerimi bir süre daha beynimin en ücra köşesinde sakladığım sürece. "Ben iyiyim," dedim ayı tezgâha bırakırken. "Sadece Zeed için endişeleniyorum."

"Harika. Peki bana ne halt düşündüğünü söyleyebilir misin?" Typhon kaşlarını çatarak bana baktı. "Bana yapmayacağına söz vermiştin -"

"Hayatlarımızdan biri buna bağlı olmadıkça gizlice kaçmayacağıma söz verdim," diye karşılık verdim, suçluluk duygusunu görmezden gelerek. "Ve öyleydi. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bütün lanet evini yanına aldın ve neredeyse kendini ve Zeed'i öldürtüyordun," diye hırladı. "Bu nasıl birilerini güvende tutuyor, Harlow?"

"Ben gitsem de gitmesem de onlar gidecekti." Ona kelimenin tam anlamıyla bensiz gittiklerini söylemeyecektim. Typhon zaten yeterince öfkeliydi.

Ona daha yakından baktım. . . titreyen ellerini, vahşi gözlerini gördüm. Ancak o zaman gerçekten anladım. Öfkeli değildi.

Dehşete düşmüştü.

Beni daha da yaklaştırdı, neredeyse birbirimize değecektik. "Neden gitmelerini yasaklamadın ya da bana söylemedin? Araya girip herkesi zorlayabilirdim -"

"Hayır. Hayır! Sen burada olsaydın bile böyle olmazdı Typhon!" Yüzüne bir tokat atma isteği o kadar sıcaktı ki, elimi sabit tutmak için yumruğumu sıktım. "Senin ve buradaki sorumluların aksine, benim

Her sorunun çözümü, insanları hoşuma gitmeyen bir seçim yaptıklarında benim irademe boyun eğmeye zorlamak değildir!"

Sanki tokadı yemişim gibi yüzünü buruşturdu.

"Peki ya onları korumamın tek yolu buysa Harlow? Ya onları güvende kalmaya zorlamak ve iradelerini bükme elimdeki tek seçenekse? Bu senin için kolay, çünkü seçimlerinin ağırlığını taşımak zorunda olan sen değilsin."

Gözleri . . periliydi, yeşil gözleri o kadar karanlıktı ki içine düşebilirdim.

İkimiz de zor nefes alıyorduk ve bir saniye içinde dudakları benimkilerin üzerindeydi, kızgın ve talepkâr. Ben de onu öptüm, aynı kızgınlıkla alt dudağını ısırdım. Beni orada tutarken içimden çıkan küçük sızlanmaya engel olamadım, bacaklarımı beline dolama dürtüsü içimi parçaladı.

Geri çekildi, öpücüğü kesti ve aynı anda beni bıraktı. Dik durmak için mücadele ettim, bacaklarım titriyor ve nefesim kesiliyordu.

Typhon bir adım daha geri çekildi ve onun da normal nefes almaya çalıştığını gördüğüme sevindim. "Bu gece orada olan neydi, Typhon? O zavallı çocuklara ne yaptı? Ve o korkunç makine de neydi? İçlerindeki hayatı emmesine yardım ediyordu."

Arkasını döndü ve hırlayarak bir elini saçlarında gezdirdi. "Seninle konuşamayacağım şeyler olduğunu biliyorsun, Harlow."

"Sen kendi sırlarını sakla Typhon. Ben de benimkileri saklayacağım."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı çekerek açtım. Sonra cehennem köpekleri beni kovalıyormuş gibi koştum. Yurttaki odama vardığımda, yatağımın ucuna kıvrılmış olan Bandit dışında oda bomboştu.

"Çok üzgünüm dostum," diye mırıldandı ve ben yatağa yığılırken hemen kucağıma tırmandı. "Korkunç olmalı... bana söyleyebilir misin... bu gece orada ne gördün?"

Sonunda tanık olduğum şeyi düşünmeme izin verdim. Tüm o çocuklar, hayatlarının baharında, öğrenmek, büyümek, arkadaş edinmek, hata yapmak ve ilk öpücüklerini almak için buradaydılar.

Bandit'e daha sıkı sarıldım, gözlerimi kapatıp intikam hayalleri kurarken onun misk kokulu tüylerini içime çektim.

"Öğle yemeğine gelmeyeceğim **de** ne demek?"

Yurt odamızın köşesindeki küçük masadan başımı kaldırdığımda Fable'ın gözlerini kısmış bana baktığını gördüm.

"Marina odada kalacağını söylemişti. Yine hasta falan mısın, revire mi gitmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır." Kalp rahatsızlığını saymazsak tabii. Suçluluk duygusu içimde bir virüs gibi büyüyor gibiydi. Zeed'in revire düşmesi ve benim Lucy'yi korktuğu kaderden kurtaramamam yüzünden iç organlarım düğümlenmişti. "Sadece aç değilim."

Fable gözlerini kırptırdı. "Öyle bir şey yok. Sen her zaman açsın." Bir adım daha yaklaştı ve ben de bir şeyler karaladığım not defterini hızla kapattım. Bir gece önce gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Nicodemus Oliphant sınıf arkadaşlarını soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Diğerlerine gördüğüm her şeyi anlattım, son kısmı hariç.

Yüz ifadesiyle ilgili bir şey vardı. Zihnimde canlandırmaktan kendimi alamadığım bir an. Yüzüne kazınan keder miydi? Ve arkasındaki karanlık figür kim ya da neydi?

Belki de daha fazla yakınlaşmadan önce ona babamın kim olduğunu söylemenin zamanı gelmişti. İhanetim daha da derinleşmeden önce.

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Fable . . . Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Başını salladı. "Elbette. Ama önce ben sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Tamam..."

"Duygusal şeylerden hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden kısa keseceğim. Dün gece olanlar için kendini kötü hissettiğini biliyorum ama kimse seni suçlamıyor. Bunu bilmen gerek."

Bir kahkaha attım.

Fable yarım bir gülümsemeyle, "Önemli biri yok zaten," diye cevap verdi. "Benim bir kız kardeşim yok ve onu tüm kalbimle sevmeme rağmen, kardeşim öldüğünde ben ve kardeşim ayrı büyüdük ve çok farklı insanlardık. Sanırım demek istediğim, sen harikası. İstemediğin halde benimle gelerek takım için bir tane aldın. Eğer gelmeseydin, Zeed şu anda ölmüş olabilirdi. O yüzden teşekkür ederim. Ve seni seviyorum."

Lanet olsun.

On saniye kadar kıvrandıktan sonra aynı şeyi mırıldandım ve o da kahkahalarla başını geriye attı.

"Tam olarak bir evlilik teklifi sayılmaz ama kabul ediyorum. şimdi, bana ne söylemek istiyordun?"

İçimi çektim. Kendimi kelimeleri söylemeye zorlayamıyordum. Fable'dan önce beni seven insanların sayısını bir parmakla sayabilirdim. Doğru ya da yanlış, bu sevginin gözlerimin önünde nefrete dönüşmesini izleyemezdim. En azından bugün.

"şu pencereden atlayan kız... Lucy mi?" Devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Bana aklımdan çıkaramadığım bazı şeyler söyledi. Tarquinius onu geldiği yere geri gönderirse başına geleceklerden çok korkuyordu. Sanki Nocta'nın bir başka yardımcısıymış gibi davranmaya çalışıyor ama ben o kadar emin değilim."

"Zeed de bunu merak ediyordu. Hatta sen revirdeyken kütüphaneye gidip bakmıştık."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?" En azından deli olduğumu düşünmüyorlardı.

"Evet. Zeed onun önceden fark edilmeden içeri sızabilmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Belki bir tür yeraltı sığınağı vardır diye plan ya da harita arıyorduk."

adanın çeşitli yerlerine giden tüneller ağı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama peri çemberinin nerede olduğunu bu şekilde öğrendi. Keşke beklemek yerine sana o zaman söyleseydim diye ne kadar düşündüğümü anlatamam."

Mutsuz bir iç geçirdi ve elini sıkmak için uzandım.

"Onları gitmemeye ikna edebileceğini düşündün. Bu senin hatan değil, Fable. Ve kesinlikle olabileceği kadar kötü değil. Revirden döndüğünde Lucy'nin kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini bulmamıza yardım edebilir."

Ve bize onun Quirk'ünün ne olduğunu söyleyebilir.

Bu düşünceyle aydınlandı ve başını salladı. "Tamam. O zaman neden gidip sana yiyecek küçük bir şeyler almıyoruz, sonra da bir başlangıç **y a p m a k** için kütüphaneye gidiyoruz. Hem Lucy hakkında bilgi toplarız hem de dün gece gördüğün şey hakkında daha fazla şey öğreniriz."

Fable araştırma konusunda iyiydi ve ne kadar istesem de burada öylece oturup hayıflanamazdım. Plana boyun eğerek ayağa kalkmak için masadan uzaklaştım.

"Önce Zeed'i kontrol edelim."

"Kesinlikle," dedi rahatlamış bir gülümsemeye. "Bu sabah aşağıdaydım ama içeri girmeme izin verilmedi."

Garip.

"Onu son gördüğünde hâlâ bilinci yerinde değil miydi?"

Fable yavaşça başını salladı, gözlerinin kenarları kısılmıştı. "Bilinci yerindeydi. Ama sadece şokta olduğunu düşündüklerini ve yakında kendine geleceğini söylediler."

Birlikte revire doğru ilerledik. Hemşire odasının önünde durdum ve masanın köşesindeki küçük zili çaldım.

"Evet?" Daha önce görmediğim genç ve güzel bir hemşire onun arkasındaki kapıdan içeri girdi ve gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Zeed'i ziyarete geldik."

Başını eğdi ve hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Çok üzgünüm kızlar, kimse size söylemedi mi?"

Görüşüm bulanıklaştı.

"Bize ne söyledi?" Fable talep etti, sesi tizdi.

"Bu sabah erkenden serbest bırakıldı."

Destek için duvara tutundum.

Fable gözlerini kırptırarak ona baktı. "Sanki ölmüş gibi konuştun!"

"Çok özür dilerim!" dedi hemşire şaşkınlıkla geri çekilerek. "Öyle demek istemedim. Sadece birkaç haftadır buradayım. Hastalarla aram iyidir ve bazı iyileştirme becerilerim var ama geri kalanında o kadar iyi değilim."

"Sorun değil," diye isim etiketine bir bakış attım, "Cara. Sadece bizi biraz korkuttun." Ve ben, kendi adıma, hâlâ oldukça korkuyordum. "Yani açıklığa kavuşturmak için soruyorum, Zeed temize mi çıktı?"

"Tam olarak değil. Huzur ve sessizlik içinde iyileşmek için ailesinin yanına döndü. Dün gece olanlar onu kesinlikle derinden sarstı ve bazen bu, bedenlerimizin ve zihinlerimizin bizi korumak için kapanmasına neden olur." Başını iki yana salladı. "Normale dönmesinin ne kadar süreceğini kesin olarak söylemek zor ama gittiğinde uyanıktı, adını biliyordu ve benimkini hatırlıyordu ama onu buraya getiren olayı hatırlamıyordu. Size boş yere umut vermek istemem ama tatilden sonra onu tekrar okulda görürsem şaşırmam."

Fable ve ben aynı anda uzun, rahatlamış iç çekişler yaptık.

"Bu iyi haber o zaman," dedim Fable'ın dirseğinden çekiştirerek. "Bizi bilgilendirdiğin için teşekkürler."

Ayrılmak için döndüğümüzde, Liam revire doğru yürüyordu. "Ah, hanımlar. Zeed bugün nasıl?"

"Onu eve gönderdiler," dedi Fable.

Liam'ın gözleri kısıldı. "Pardon, ne oluyor lan?"

Fable ellerini sıkıca kavradı, bir bana bir Liam'a baktı.

"Doğru, tabii ki. Beni hazırlıksız yakaladı. İzin verirsiniz Bana."

Ve bununla birlikte döndü ve bizden çok daha büyük bir hızla uzaklaştı. başladığından daha dinçti.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye fısıldadı Fable.

Benim de hoşuma gitmedi. "Liam neler olup bittiğini öğrenecek. Bundan eminim. Hadi, şu yemeği alalım." Şimdi Fable'ı çekiştiriordum, onu

Revirden uzakta.

İkimiz yemek salonuna doğru yola çıktık. Kendimi hâlâ yüzde yüz hissetmiyordum ama Zeed'in tamamen iyileşeceğini duymak çok yardımcı oldu.

"Keşke en azından onunla vedalaşabilseydik," dedi Fable, yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Onu özleyeceğim."

"Ben de özleyeceğim. Ama geri dönecek. Ve kesin olan bir şey var. İşlerin gidişatına bakılırsa, ev kesinlikle buradan daha güvenli. Muhtemelen en iyisi de bu."

Güvence vermeme rağmen Fable'ın alnındaki endişe kırıksıklığı geçmedi. Her birimiz birer sandviç alırken o sessizdi, kendi düşüncelerine dalmıştı ve ben de üç kurabiyeyi peçeteye sarıp daha sonra yemek üzere sütyenimin içine tıktırdım.

Öğle yemeğimizi atıştırıp kütüphane resepsiyonundaki Doyenne Portencia'yı geçene kadar, neredeyse kendimi tüm kütüphane fikrini atlamaya ikna etmiştim. Bir hedef için çalışırken rol yapmakta harikaydım ve en iyileriyle yarışacak bir poker suratım vardı. Ama babamın terör saltanatını daha fazla görmek bazı tepkilere yol açacaktı ve Fable bir hedef değildi.

O bir arkadaşı.

Hatta belki de en iyi arkadaşımdı.

Böylece, taşıyabileceğimiz tüm araştırma kitaplarını ve gazeteleri topladıktan sonra, ona verebileceğim kadar gerçeği hak ettiğine karar verdim. Phyllis'ten başlayarak.

"Birkaç gece önce bilgi almak için Phyllis'in odasına girdim ve sanırım bir şeyler saklıyor. O ve Nocta sadece sınıf arkadaşı değillerdi. Gördüğüm birkaç fotoğrafa bakılırsa çok yakın arkadaşlarmış. Ve Nocta'yı gördüğüm insanlar. . . imgelemde öldürürken? O görüntülerde bazılarını gördüğümü biliyorum."

"Ne?" Fable gözleri fal taşı gibi açılarak, "Ne?" dedi. "O zaman onu çok iyi tanıyor olmalı. Neden güçler onu yenmeye yardımcı olabilecek bilgiler için onu kullanmıyor?"

"Hâlâ burada, o yüzden belki biliyorlardır diye tahmin ediyorum. Ama öyle ya da böyle bir şey söylemedi ve Typhon da bilmiyordu. Ya zaten sahip olduğundan daha fazla yardım edecek kadar bilgiye sahip değil, ya da onu sadece etrafta tutuyorlar çünkü ondan uzakta ona güvenmiyorlar.

Okul. Kim bilir? Bana söyleyemediği şeyler olduğu hissine kapıldım - sanırım rune gagged. Ona bazı iyi araştırılmış teoriler ve gerçeklerle gidersek, belki çözülür."

Ne yazık ki Neverthorn'da, kütüphanede bile gerçeklere ulaşmak zordu - en azından Nocta hakkında.

Fable durakladı ve uzak duvara baktı, gözleri dalgındı. "Acaba bu bir anıdan çok içine çekildiğiniz bir bubi tuzağı ya da kâbus muydu? Elbette, bir grup öğrencinin kendi içlerinden biri tarafından toplu olarak öldürülmesi duyacağımız bir şey olurdu?"

Omuz silktim. "Sen öyle san." Ama buranın sırlarla dolu olduğunu herkesten iyi biliyordum. Bunu duymamış olmamız gerçekleşmediği anlamına gelmiyordu. "Eğer bu gerçek değilse, şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü sihirdi. O kadar içgüdüsel ki."

Ama kazdıkça, merak etmekten ve umut etmekten kendimi alamıyordum. Belki de bu sadece küçük şeytani bir peri numarasıydı.

İki saat geçti ve hiçbir ilerleme kaydedemedik. Hayal kırıklığına uğramış ve bir tür zafer kazanma umuduyla Lucy hakkında daha fazla şey öğrenmeye devam ettik.

"Peki kaç yaşında olduğunu söylemiştin?" Fable seçtiğimiz yıllıkları en yenileri en üstte olacak şekilde tarihlerine göre dizerken sordu.

"Tam olarak tanımlamak zor. Bir tür ruhani niteliği vardı. Aslında, ona kendi ellerimle dokunmamış olsaydım, kendimi onun bir hayalet olduğuna ikna edebilirdim. Yirmili yaşların başında olabilir mi?"

"O zaman birkaç yıl önce mezun olmuş. Yani, eğer gerçekten burada bir öğrenciyse, bu kitaplardan birinde olmalı." Yığından iki tane çekip birini bana uzattı. "Buradan başlayalım."

Kitabı açtım ve karıştırmaya başladım, gözlerimle görüyordum ama düşüncelerim dolaşıyordu.

Ta Typhon'a ve o öpücüğe, dudaklarının sıcaklığına, ağzının tadına kadar gittiler.

Fable başını kaldırdı. "Ne oldu? Bir şey mi buldun?"

Ses çıkardığımı fark etmemiştim. Boğazımı temizledim. "Hayır, henüz değil."

Umut verici bir şey bulana kadar üç yanlış başlangıç -benim Lucy'm olmayan Lucy'ler- yaptık.

"Bu o olabilir mi? İsim yakın. Onu biraz hatırlıyorum! O da senin gibi erken ayrıldı ve bir daha geri dönmedi," dedi Fable şüpheyile ve kitabı kaldırıp parmak ucuyla bir resme dokundu.

Yorgun gözlerimi kısarak yaklaştım. "Hayır, bilmiyorum -" ama düşüncemi tamamlayamadan sözümü kestim. Resme baktıkça ona daha çok benzediğini fark ettim. Dolgun, yuvarlak yanakları, görkemli, pırıl pırıl parlayan koyu sarı saçları ve geniş, gamzeli bir sırtışı olsa da.

"Eğer öyleyse, neredeyse tanınmaz halde," diye itiraf ettim usulca, kitaba uzanarak. "Onu gördüğümde acı verecek kadar zayıf ve solgundu." Sanki sağlığı ve neşesi vücudundan süzülüp gitmişti.

Lucinda Azalea Maura.

Yıllığın yaşına baktım ve irkildim. Koridorda gördüğüm kız ancak yirmi yaşında mıydı? Her ne yaşadıysa onu yaşlandırmıştı.

Beni boğmakla tehdit eden duyguları bastırdım ve kendimi tekrar Fable'a bakmaya zorladım.

"Bu o. Bundan neredeyse eminim."

"Yani, burada okula gitmiş . . . bu ne anlama geliyor?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Şimdilik bir iğne koyalım."

"İğneyi batıralım" derken, "bir noktada Typhon'u bulup bu konuda sorguya çekelim" demek istemiştım. Typhon olmasa bile Liam ya da ikisi birden. İçlerinden biri gerçeğı biliyordu ve beni öldürse bile bunu onlardan öğrenecektim.

"Ve hazır konu açılmışken, Phyllis altmış beş yaşında, yani ..." Fable sözünü kesti ve kaşlarını çatı. "Bu çok garip. Burada iki yıllık bir boşluk var. Peki bu yıllıklar nerede?"

Tarih sırasına göre bir sonrakini aldı ve açtı. Bir saniye sonra, kitabı aramızdaki masanın üzerine koyarken yüzünün rengi solmuştu.

"Tanıdık geliyor mu?"

Gözlerimi iki sayfalık bir forma diktim, tamamen siyahtı ve beyaz harfler göze çarpıyordu.

"9 Kasım 1965. Neverthorn Dokuzlusu'nun Anısına, gittiler ama asla unutulmadılar," diye mırıldandım uyuşmuş dudaklarımın arasından. "İşte bu. Dün gece gördüğüm şey buydu."

"Bunu daha önce nasıl duymadık?" "Bilmiyorum ama kimin bildiğini biliyorum."

Bunu hep bir ağızdan söylerken Fable başını salladı. "Phyllis."

Fable ve ben Phyllis'i kazanmak için elimizden geldiğince hazırlandık. Kileri yağmalamak listenin ilk sırasındaydı, ama bundan daha iyisi . . .

"Ciddi olamazsın?" Sırtımı Typhon'un kapısına dayamış, parmaklarımla ince bir metal parçasını kilide yerleştirirken Fable fısıldadı. Bir rün kullanmak konusunda endişeliydim. Bir, başarısız olma ihtimaline karşı; iki, işe yarama ihtimaline karşı. Kesinlikle izi sürülebilirdi ve içeri kimin girdiğini kesinlikle bilirdi.

Onu üç seviye aşağıda hissedebiliyordum, yani zamanım olduğunu biliyordum.

"Onu kazanmak istiyoruz, sarhoş etmek yardımcı olacaktır. Ya da en azından çakırkeyif olması dudaklarını gevşetecektir." İnatçı kilit bana kolayca teslim olmayı reddedince kaşlarımı çattım.

Fable yanından geçen birkaç öğrenciye el salladı.

"Anka Evi," diye mırıldandı içlerinden biri. "Adını Güvercin Boku Evi koymalıydılar."

"Aptallar," diye fısıldadı Fable. "Aptal Mortan, Julius ve Draconell'deki yandaşları sayesinde artık hepsi bizden nefret ediyor."

Omuz silktilim. "Benim için yeni bir şey değil."

Kilit açıldı ve ben de sııttım. "Beni burada bekle." Koridorda bir aşağı bir yukarı hızlıca göz attım ve Typhon'un odasına doğru geri kaydım.

Önce kokusu beni sardı ve bir an için öylece durup kokuyu içime çektim.

Hayır. Kötü Harlow!

Hızla viskisini sakladığı dolaba doğru ilerledim ve gömleğimin altından boş bir plastik kap çıkardım. Çok büyük değildi ama sadece Phyllis gerçekten içebilirdi.

İçine bir demet döktüm, dolum çizgisindeki değişikliği fark ettim.

"Sudan şaraba değil. Ama biraz sulandırsak nasıl olur?" Şişeyi musluğunun altına soktum ve önceki çizgiye yaklaştıkça kadar doldurdum. Mükemmel.

Kapıya vurdum ve Fable beni dışarı çıkardı, ben de arkasından kilitledim.

Ben.

Koridorda aceleyle ilerlerken Fable, "Fark edecektir," diye fısıldadı, Phyllis'in odasına yöneldi.

"Hayır, tekrar suyla doldurdum. Etrafta salladım." Sırıttım.

"Seni öldürecek." Kıkırdadı ama sesi gergindi. "Belki." Bağ aracılığıyla onu hissetmeme izin verdim ve Dur. Bize doğru geliyordu, köşeyi dönmüş gibiydi. "Fruck."

Ellerimi elimdeki plastik kabın üzerine bastırdım. Rengi kahverengimsiydi. Altın sarısı.

Boğazımı temizledim. "Biliyor musun Fable, bu idrar örneğinin yeterli olup olmayacağını bilmiyorum. Phyllis'in senin - ah, Doyen Moreno'nun - azaldığını anlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Fable sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyordu ve Typhon'un suratı asılmıştı. 'Numuneye' bir göz attı ve tek kelime etmeden ilerlemeye devam etti, yüzü gergindi, sanki bizi neredeyse hiç görmemiş gibiydi.

Aramızdaki bağ bana hiçbir şey vermedi.

Kesinlikle meşguldü.

Fable'ın kaşları havaya kalktı. Başımı salladım ve hızımızı artırdık.

"Viski içmeye giderse anlar," diye fısıldadı.

"Bu gece içki içmemesini ummak zorundayız."

Bir dakikadan az bir süre sonra Phyllis'in kapısını çalıyorduk. Kapıyı açtı ve gözlerini kıstı.

"Siz ikiniz dışarıda ne yapıyorsunuz?"

Kabı kaldırdım ve etrafa saçtım. "İçkiler benden." Bana uzun uzun baktı ve sonra omuz silkti.

"Boktan birkaç gün oldu. İçeri gel."

Viskiyle ilgili bir şey varsa o da çok geç olana kadar sarhoş olduğunuzu anlamamanızdır ve bu bir Dwimmer için olduğu kadar sıradan bir insan için de geçerliydi. Phyllis'e ağır bir içki doldurdum, o da geri fırlattı.

"Oh, iyi bir viski içmeyeli çok uzun zaman oldu. Nereden buldun bunu?"

"Doyen Moreno'dan."

"Eminim o vermemiştir ama söylemeyeceğim." Fincanını sıkıca tuttu. "Çabuk için hanımlar. Hırsızlığınızın kanıtlarını saklayın."

Gölerek içkimi geri aldım, Phyllis'in içkisini yeniden doldurdum ve Fable'inkini ve benimkini yeniden dolduruyormuş gibi yapmadan önce ikinci içkisini içmesine izin verdim.

"İyi, çok iyi," diye iç geçirdi Phyllis ve sandalyesine çöktü.

"Her damlasına ihtiyacım var. O kız ölüme atladıktan sonra, sonra da lanet olası peri çemberi. Bir hafta boyunca aralıksız içebilirim." İçkimden sahte bir yudum aldım ve Fable'ın beni taklit etmesini kenarından izledim.

"Zavallı kız, buradayken pek arkadaşı yoktu. Hatırladığım kadarıyla çok güçlü bir Dwimmer değildi. Sanırım Unicorna Hanesi'ndeydi."

Fable bana şaşkın bir bakış attıktan sonra fincanını yan masaya koydu. "Onu tanıyor muydun?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Mezun bile olmadı, eve döndüğünü sanıyordum ama sanırım dönmemiş, zavallı kız, zavallı, zavallı kız ..." Phyllis fincana baktı, sanki cevaplar dibinde, Doyenne Storm'un dediği gibi çay yapraklarında yazılı olacaktı.

"Bu yerde pek çok gizem var," dedi Fable. "Özellikle bir tanesini geçen geceden beri çözmeye çalışıyoruz."

Bir nefes aldım. "Neverthorn Dokuzlusu hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Phyllis'i yakından izliyordum, bu yüzden onun irkildiğini gördüm.

Sonra içini çekti ve çay fincanına biraz viski doldurdu. "Siz ikiniz ... neden hiçbiriniz bana peri yüzüğüne gideceğinizi söylemediniz? Size bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim."

Fable yüzünü buruşturdu. "Diğerleri gitmeye kararlıydı. Harlow'a bile söylemediler."

Phyllis çay fincanının üzerinden bana baktı. "Yani sen isteyerek gitmedin mi?"

Bir sonraki yudumda numara yapmadım, bunun yerine boğazımdan aşağı inerken endişemi biraz yakmasına izin verdim. "Hayır. Fable'la birlikte onları geri getirmeye gittim. Ama orada gördüklerimiz . . . beni korkuttu, Phyllis. Bana gerçek olmadığını söyle."

Hafif bir *kahkaha* attı ve sorumu duymazdan geldi. "Ve sonra Zeed'in Quirk'ü mü tetiklendi?"

"Evet." Fable'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu. "Ama eve gönderilmeden önce bunun tadını bile çıkaramadım."

Phyllis yavaşça başını salladı, görünüşe göre bu külçeyi sindiriyordu.

Biraz daha dürtmeden konuşmayacağı belli olunca eğildim.

"O yer," diye başımı salladım, o karanlık, korkunç gecenin anıları beni çekiştiriyordu. "Phyllis. Lütfen. Neverthorn Dokuzlusu hakkında bilgi edinmeliyiz."

"Ben ... ben kayıt olurken oldu," diye fısıldadı, demli çayını dudaklarına yaklaştırdı ama içmedi. "Korkunç, çok korkunç bir şey oldu. Dokuz hayat, parçalanmış aileler. O yer tüm o korkuyu, tüm o dehşeti emdi... Onlar ölmeden önce de büyülydü ama kanları yüzüğe bir şey yaptı. Onu bir peri yüzüğünden daha fazlası yaptı."

"Phyllis, biz oradayken, halkanın içinde, gördüğümü sandım ..."

Tekrar sertçe yutkundum. "Nicodemus'la arkadaş olduğunuzu biliyorum.

O

Bir zamanlar iyi bir insan olmalı. Nasıl bu kadar çabuk değişti? Başına korkunç bir şey mi geldi?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve ayının içine düştü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Fable konuşmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum.

Sabır benim güçlü yanımda değildi ama arada sırada işe yarıyordu.

Ve bu sefer, fazlasıyla işe yaradı.

"Ona ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil, Harlow. O canavar için bahane üretmeyi reddediyorum. Bunu yaparken onu izledim. Ringin kenarında arkadaşlarımda hayatını emerken oradaydım. Ev arkadaşlarımda. O gece ilk ve tek aşkımın ölümünü izledim." Phyllis titriyordu, ikisi şıptırıyordu ama farkında değil gibiydi. "Onlar benim her şeyimdi. Bu yüzden şimdi bile yas tutarken siyah giyiyorum. Her şeyden sonra en azından bunu yapabiliyordum." İçinden bir hıçkırık geçti ve parmakları çay fincanına kaydı.

Dağınıklığı temizleyecek bir rune yanıp sönerken onu yakaladım.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve onu sıkıca tuttum. "Artık yalnız değilsin, Phyllis."

Başını ne eğdi, gözyaşları sıcak damlalar halinde ellerime damlıyordu. "Sen. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok Harlow. Bunca yıldır buradaydım."

"Neden?" Fable fısıldadı.

"nk korkuyorum." Phyllis fısıltıyla karşılık verdi. "Ben hayatta kalan tek kişiylim. Nocta'nın terör saltanatının başlangıcından geriye kalan tek tanık."

"Orada başka birini gördüğümü sandım. Nicodemus'un arkasında. Karanlık bir figür."

"Hayır. Tarquinius geldi ama onlardan birini kurtarmak için çok geç kaldı. Ona güvenmediğini biliyorum ama o beni koruyor. Tıpkı hepimizi korumaya çalıştığı gibi."

Tarquinius yeni Heronius'u bulmak uğruna büyümüzü susturmuş ve oldukça iğrenç şeyler yapmış olabilir ama Phyllis uzun zamandır onun himayesindeydi ve hâlâ hayattaydı.

"Tuhaflıklarını bulmana yardım edecek." Phyllis kendi kendine başını salladı. "Tarquinius bunu herkes için ister."

"Nasıl?" Öfkemi gizleyemeyerek ağzımdan kaçırdım. "Hem bunu isteyip hem de bize nasıl bileklik takabilir?" Sağ kolumu kaldırdım, "Bizi büyümüzden alıkoyan bileklikler? Bu, Tuhaflıklarımızı bulmamıza nasıl yardımcı oluyor?"

Phyllis başını salladı. "Eminim kendine göre nedenleri vardır."

Öne doğru eğildim. "Senin var mı? Çünkü bunu gerçekten istiyor gibi görünen tek kişi Liam. Typhon bile -"

Ana tanrıça Hekate. Yüksek sesle söyleyene kadar bu konuda ne kadar kızgın olduğumu fark etmemiştim. Beni öpmüştü, tuvalete girerken saçlarımı tutmuştu ve tabii ki bilezikler konusunda bize yardım etmişti ama o zamandan beri hiçbir şey yapmamıştı. Sanki haftalar önceki o geceden beri tamamen geri çekilmiş gibiydi. Okul gezisi yok. Ekstra rune-el işi dersleri yok. Cevap yok.

Hiç yardım yok.

Phyllis ve ben yüzleşirken Fable kıpırdamadan duruyordu. "İrlandalı duayenin sana yardım edeceğini mi düşünüyorsun?" Phyllis tek kaşını şüpheyile kaldırarak sordu.

"Bundan eminim. Ama elim kolum bağlı. Hâlâ Typhon'a bağlıyım. Onun haberi olmadan hiçbir şey yapamam." Pelüş koltuğumda arkama yaslandım ve viskinin son kısmını ağzıma attım. Kendi kuralımı çiğneyip biraz daha doldurdum, Phyllis'e uzattım ve o da başıyla onayladı.

"Seni ona bağlı mı tuttular? Tuhaf." Phyllis kaşlarını çattı, gözlerini çayına dikti. "Sanırım birisi böyle bir bağ için geçici bir engelleme yapsaydı ... ilgilenir miydin?"

Gözlerimi birkaç kez kırptım. "Bu gerçek bir şey mi? Yapabilir misin -"

Phyllis başını sallayarak, "Ben de bir iki kez bu yollardan geçtim Harlow Daygon," dedi. "Senin için bir şeyler hazırlatacağım. Eğer istersen. Artık bir aile olduğumuzu düşünürsek." Gülümsemesi titrekti ve bana doğru uzatılan zeytin dalını hissettim.

Bağı engellemenin bir yolu. Kalbimin altındaki kaburganın titremesinden hoşlanmamıştım ama ona baş parmağımla onay verdim. "Evet. İstiyorum. Ne zaman?"

"Birkaç gün sonra. Cumartesi iyi olur. Öğleden sonra alırsan, e t k i s i geçene kadar gecenin çoğunu geçirirsin."

Gecenin çoğu, lanet olsun.

Düşüncelerim çoktan dönmeye başlamıştı. Liam'ı bulabilirdim, okul arazisi dışındaki Karanlık Orman'a gidebilirdik ve belki o zaman Quirk'ümü bulmama yardım edebilirdi?

"Teşekkür ederim Phyll," diye sııttım, bu yüzden yüzünün bembeyaz kesildiğini, gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

"Hayır." Gözleri benimkilere dikildi. "Bana asla öyle hitap etmemeni söylemiştim. Şimdi gitmen gerekiyor. Lütfen."

Ayağa kalktım; Fable çoktan kapıdaydı. Yine de tereddüt ettim. "Çok özür dilerim, öyle demek istemedim -"

"Sadece git, Harlow."

Onun ve Nocta'nın fotoğrafını örten malzeme yığınınına doğru baktım. "Seni üzdüğüm için özür dilerim, Phyllis. Gerçekten üzgünüm."

"Herkes her zaman özür diler ama bu hiçbir şeyi değıştirmez. Konuşmam bitti," diye fısıldadı ve sonra sandalyesine yığıldı, gözleri kapandı.

Fable ve ben bakıştık. Onu çok zorlamıştım. Kapıya yöneldik ve arkamızdan kapattık.

Yavaş bir nefes verdim ve Fable'a baktım.

"Lanet olsun. Yapışkanları çözüldü. Bunun olacağını biliyor muydun?"

Başımı salladım ve sonra yüzümü buruşturup omuz silktim. "Daha önce de sert tepki vermişti. Sanırım ... .. Sanırım arkadaşlarından biri, hatta belki de ölen erkek arkadaşı ona Phyll derdi."

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Fable konuşurken parmaklarını şıklattı. "Tamam. Lucy hakkında biraz daha bilgi edindik. Ve Phyllis'in ciddi şeytanları olduğunu öğrendik. Ve sana bu zor durumdan kurtulman için yardım edecek. Hepsi bu kadar."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Tek bir sorgulama için çok fazla!"

"Sanki daha fazlası varmış gibi hissediyorum," dedi Fable. "Sanki söyleyebileceği çok daha fazla şey varmış gibi."

Sessiz ve pek de halka açık olmayan birkaç noktadan birine doğru ilerledik. Üçüncü katın ortasında, koridorun her iki ucunu da görmenizi sağlayan bir oyuk vardı. İçine daldık.

"Belki bir günlüğü ya da günlüğü vardır." Kaşlarını çatı. "Bir tane gördün mü?" Fable sordu.

"Hayır, sadece yüz yıl boyunca burada mahsur kaldıktan sonra bir tür kayıt tutmuş olabileceğine dair bir sıçrama yapıyorum."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Fable. "Ve eğer değilse, belki başka bir şey."

Daha fazla resim, sevdiklerinden gelen mektuplar . . ."

"Bize bilgi vermeyecekse, ben alırım," dedim, daha önce kendime verdiğim sözü yineleyerek, ama bu kez yüksek sesle.

Fable burnunu kırıştırdı. "Bilemiyorum. Yani, biraz viski çalmak bir şeydir, ama bu kişisel değildir. Bir günlük özeldir. Ya da orada bulduğunuz herhangi bir şey. İzin almadan odasına girmekten bahsetmiyorum bile. Bir daha asla arkadaşın olmayacak ya da sana o bağ engelleyici şeyi yapmayacak."

Bunu hiç düşünmemiştim. Ama Typhon'a bağlı olmak ne kadar sinir bozucu olsa da bir noktada sona erecekti. Bitmek zorundaydı. "Şansımı deneyeceğim."

"Nöbet tutmamı istediğini varsaymakta haklı mıyım?"

İçimi çektim. "Evet ve evet. Her ne kadar nefret etsem de, geçmişte saklı olan gerçeğe ulaşmak için ödemeye hazır olduğum bir bedel bu. Bu okulun çok fazla sırrı var ve hepsi de Nocta'nın etrafında dğöümlenmiş gibi görünüyor."

Fable başını salladı, gözleri gergindi. "Eğer anlamazsak geçmişte tekrar etmeye mahkûm oluruz."

Parmağımla onu işaret ettim. "Ben de tam olarak böyle söyledim. Bulabildiğimiz her türlü bilgiye ihtiyacımız var. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu gece yapalım. Akşam yemeğinde odasından çıkmış olacak."

Fable alt dudağını çiğnedi. "Fark edilecektir. Yemekleri kaçırmazsın."

İyi bir noktaya parmak bastı. "O zaman gidip onlara kendimi iyi hissetmediğimi söylemen gerekecek, geçen geceden sonra buna inanacaklardır. Gerisini kendim halledebilirim."

"Bilmiyorum, Harlow. Bu beni cidden geriyor." Fable başını salladı.

"Ben bunu yaşamak için yapıyorum." Ona göz kırptım. "İçeri gireceğim, ihtiyacım olanı alacağım ve çıkacağım. Kimse daha akıllı olmayacak. Güven bana, bu iş bende."

Ama kesinlikle bende yoktu.

Phyllis'in bir saat sonra odasından çıktığını görene kadar bekledim, içkilerden sonra hâlâ normalden biraz daha dengesizdi. Fable onu kapısından birkaç adım ötede karşıladı.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi Fable, sesi yumuşaktı.

"Harlow nerede?"

"Uzanıyor, çok fazla ... çay içti."

"Hmm."

Onlar gittikten sonra, Phyllis'in kapısına gidip sırtımı dayamadan önce beş dakika daha bekledim. Kilidi Typhon'un ki kadar yapışkan değildi.

Hem de hiç. Otuz saniyeden kısa bir sürede kapıdan içeri girdim. Kilide hafifçe vurarak açtım ve kapının tam olarak kapanmaması için yerine oturmasına izin verdim. Biri gelirse duyacağımı umuyordum.

Typhon'la aramdaki bağı hissetmeme izin verdim. Birkaç kat aşağıdaydı, siniri ondan bana doğru akıyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu ve dikkatini çekiyordu.

Yeterince iyi.

Oda loştu, tüm ışıklar kısılmıştı. Elimi kaldırdım, iki parmağımı basit bir rune ile oynatarak avucumun üzerinde bir ışık açtım.

Doğruca kitap ve kâğıt yığınının gittim, Nocta, Phyllis ve onun elinde öldüğünü gördüğüm diğer çocukların resmini bulana kadar karıştırdım.

Bağırsaklarım sıkıştı ve kendimi burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye zorladım. Resmi elime aldım ve kendimi sadece Nocta'ya bakmaya zorladım. Babamın hiç fotoğrafı yoktu ama o loş odada babamın yüzünde kendi yüzümü görebiliyordum. Elmacık kemiklerinin çizgisi, bir kaşının kavis, gözlerindeki yoğunluk. Phyllis resimde ondan birkaç kişi uzaktaydı ve gülüyordu. Mutluydu.

Babam hariç hepsi gülümsüyordu. Hafifçe titreyerek resmi ters çevirdim.

8 Kasım 1965.

Neverthorn Dokuzlusu öldürülmeden tam bir gün önce.

"Kahretsin." Tüylerim diken diken oldu. Resmi geri kaydardım.

Eğer saklı bir şeyi arıyor olsaydım, "Bulan Tutar "dan daha iyi bir büyü yapabilir miydim? Eski ama güzel bir büyü. Sadece steno versiyonuma güvenmek yerine bunu yapmanın doğru yolunu bulmam gerekiyordu. Doğru yapabilmem on denememi aldı ama sonunda rün ana hatları oluştu. Heyecandan küçük bir salınım yaptım ve onu enerjiyle doldurdum.

"Günlük," diye fısıldadım.

Büyünün beni yığının içinde belirli bir yere götürmesini bekliyordum. Büyünün başka fikirleri vardı, havada asılı kaldı, kırmızı şimşek gibi küçük küçük kıvılcımlar çakarak beni çay fincanlarının bulunduğu dolaplara götürdü. Kıvılcımlar en üst rafa, başımın çok yukarısına fırladı.

Kendimi tezgâhın üzerine çektim ve ayağa kalkarak dolabı açtım.

En üst raf tozla kaplıydı. Daha yakına eğildim. İki günlük gibi görünen şey ince bir iple birbirine bağlanmıştı. Elimi içeri uzattığımda üzerlerindeki büyüü hissettim.

Koruyucu ve cildimde yanma hissi uyandırdı. Bunu kapıp kaçmak olmazdı, eğer onu alma umudum varsa büyüü nasıl bozacağımı bulmalıyım.

Durakladım. Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak derginin kapağına baktım, en üstteki kapağa.

NICODEMUS Oliphant

Güz Dönemi, 1965

FRUCKFRUCKFRUCKFRUCKFRUCKFRUCKFRUCKFRUCKFRUCKFRUCK

Nefes alamadım.

Onun günlüğü değildi. *Babamın günlüğüydü.*

Onu yakalama ve sonuçlarına lanet etme dürtüsü elimi tekrar hareket ettirdi. Ama ayak sesleri planımı değiştirdi. I

Kalbim, kısa süre içinde durmasının mümkün olup olmadığından bile emin olmadığım bir ritimle atarken bile sessizce yere düştü.

Kapıya doğru kaydım ve ayak sesleri gibi ben de durakladım. Ses tonu keskin olan Typhon konuşmadan hemen önce aramızdaki bağ daha da güçlendi. "Bir daha böyle riskler alamayız, Tarquinius. Birileri ölebilirdi."

Tarquinius homurdandı. "Hangi risklerin alınıp alınmayacağına ben karar veririm. Bu senin işin değil, Doyen Moreno. Yoksa yeni bir iş mi bulmayı tercih edersin? Bu konuda ne kadar şanslı olacağını düşünüyorsun? Eğer biri bilseydi ..."

Tarquinius gevezeliğe devam ederken Typhon'un öfkesi ve korkusu içime işledi.

"Hazır riskleri tartışırken, şu Zümrüdüanka Evi öğrencileriyle de ilgilenmeniz gerekiyor. Peri çemberinin dışına, daha az değil. Artık onlar için okuldan ayrılmak yok. Ve bir daha Zümrüdüanka Evi'nden tek bir kişiyi bile küçük gezilerinize götürmeyeceksiniz. Yardım etmek istediğini biliyorum ama eminim ki Harlow Daygon oradayken bir sürü piçleştirilmiş büyü kullanmıştır. Lucinda'yı ilk etapta serbest bırakan şeyin onun onaylanmamış rünleri pervasızca kullanması olduğuna eminim. Bu da onu ve dolayısıyla *sizi* olayların sonlanmasından sorumlu kılar."

Hem kendim hem de Typhon için kalbime bir bıçak saplandı. Ama o geri adım atmadı.

"Nocta'nın kendisi her geçen gün Everdark'ın dokusunu kırmaya daha da yaklaşıyor," diye yanıtladı Typhon, sesi alçak ve gergindi. "Dokumacılar yetişemiyor. Bu artık bir *"eğer"* meselesi değil. Bu bir *zaman* meselesi. Anka Hanesi ona karşı tek umudumuz. Onları derslerinde çok zorluyoruz ve öğreniyorlar. Düşündüğümde daha hızlı. Ama onlara sahip oldukları araçları vermemize ihtiyaçları var. Ya onların gelişmesine izin veririz ya da Dwimmer dünyası sonsuza dek karanlık tarafın eline geçer. İsteddiğiniz bu mu?"

Kutsal. Levha. Everdark ... Dwimmer dünyasının sahip olduğu cehenneme en yakın şey.

Nefesimi tuttum.

Çok da sessiz olmayan bir diş gıcırtısı duydum.

"Bunu kontrol etmeliyiz. Zeed'e bak. Artık işe yaramaz, çünkü Quirk'ü vahşi doğada tetiklendi, ben ona rehberlik etmek için yanında değildim. Kuralları ve sınırları olmayan büyü kaostan başka bir şey değildir. Buraya nasıl geldik sanıyorsun? Tarihin tekerrür etmesine izin veremeyiz. Senato'dan daha fazla gönüllü isteyeceğim. O lanet O'Connor kadar meraklı olmayanlardan. O zamana kadar, Phoenix Evi öğrencileriyle yapılacak her türlü çalışma benim üzerimden geçecek. Bu bir emirdir."

Koridorda tek bir ağır ayak sesi duyuldu. Bir an sonra Typhon'a olan bağima dikkatlice uzandım. Phyllis'in kapısının dışı sessiz olmasına rağmen, onun hâlâ orada durduğunu biliyordum. Dikkati benim üzerimde değildi.

Çok kızgındı.

"Lanet olası pislik," diye mırıldandı Typhon ve sonra koridorda ilerlemeye başladı.

Phyllis'in evinden çıkıp yedinci kata yönelmeden önce onun bir kat aşağı indiğini hissedene kadar bekledim.

Yatakhaneye ulaştığımda kapımın önünde beni bekleyen bir figür gördüm. Gülümsememi zorlamama gerek kalmadı. "Opie!"

"Hey, Harlow." Mavi gözleri gölgeliydi, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Seninle konuşabilir miyim?"

Benim de yüzüm düştü. "Neyin var?"

"Sanırım ... . Sanırım hoşlandığım çocuk Phoebe'den hoşlanıyor." Ve hemen gözyaşlarına boğuldu. Onu kucakladığım gibi sırtını sıvazlayarak benimle birlikte odaya sürükledim.

Tek sorunumun karşılıksız bir aşk olması için neler vermezdim.

Yüzümü buruşturdum ve onu kolumun altına aldım. "Erkekler yalan söyler ve kötü kokarlar, Opie. Bu asla kaybolmayacak bir gerçek."

Hıçkırığa hıçkırığa güldü. "Gerçekten mi?"

"Büyüdüklerinde bile. Yani ... en iyi tavsiyem? Onu umursamıyormuş gibi davran. Ya yola gelecektir ya da gelmeyecektir. Ama onun için stres yapmanıza gerek yok." Bu sözler iyi bir tavsiyeydi ve söylerken bile bunu yerine getirmem gerektiğini biliyordum.

"Neden gülüyorsun, Harlow?" Opie burnunu çekerek bana baktı.

"Çünkü bazen ben de erkekler konusunda aptallık ediyorum. Büyüdüğünde de bir tane isteyeceksin, senin için tamamen yanlış biri olsa bile."

Sinir ve anlayışın bir karışımı olan kahkahalar içimden fıskırmaya devam ediyordu. Çünkü biliyordum ki Typhon'la aramda her ne olduysa... bitmekten çok uzaktı ve bulmaya devam ettiğim yapboz parçaları beni ondan uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Neyse ki sonraki birkaç gün çok hızlı geçti. Typhon'un sınıftaki soğuk davranışlarına ve Liam ile kendisinin bize daha fazla ders verememesine rağmen, küçük grubumuz adım atmaya her zamankinden daha kararlı görünüyordu.

Kendimiz için.

Neverthorn Dokuzlusu
için. Ama en çok da Zeed
için.

Ve gerçekten öldürüyorduk. Elbette, rün işçiliği benim için hala çok yoğun emek gerektiriyordu. Onları öğrenmem diğerlerine göre iki kat daha uzun sürüyordu. Ama bir kez öğrendiğimde ortaya çıkan büyü genellikle hepimizin en güçlüsüydü. Nikita bile bizde hata bulmakta zorlanıyordu. Buraya geldiğimden beri ilk kez, en ufak bir şansımız bile olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Tüm malzemelerinizi toplayınız ve masanızda hazırlamanız gerekecek." Doyenne Parunah'nın sesi bir bal arısı kovanı gibi vızıldıyordu. Bu son dersin bitmesini bekleyemezken konsantre olmak yeterince zordu. Phyllis bir gece önce bana iksirin bugün ders bitimine kadar hazır olması gerektiğini söylemişti ve ben de o akşam Liam'la buluşmak için bir plan yapmıştım.

Quirk'ümü tetiklememe yardım et. İksirinin işe yarayıp yaramadığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Doyenne Parunah, "Doğru ana kadar her maddenin tamamen ayrı kalması gerekir, yoksa yarattığınız zehir geçersiz olur," diye devam etti.

Bana söyleneni yaptım ve hiçbir şeyin birbirine değmediğinden emin olarak malzemeleri topladım.

Ross karşımdaki dairesel masadan, "Söylediğinden çok daha zor," diye mırıldandı. Koyu kahverengi bir kök parçasını -çam yüreği- dengeliyordu ve özsuğu her yere damlıyordu. Bu ders özellikle bizim içindi, bize Nocta ve ordusuyla savaşırken kullanabileceğimiz zehirleri öğretiyordu. Sıradan bir gence öğretilcek bir şey değildi.

Alabildiğim en küçük kök parçasını aldım ve masamın kenarına, diğer malzemelerden ve ısınmış dökme demir tavamdan uzağa koydum.

Arkamdan Marina'nın kıs kıs güldüğünü duydum. "Ormanda yemek pişirmeye çalışan bir grup Dim gibi görünüyoruz."

Değerlendirmesi çok da yanlış değildi. "Marşmelovlarımız eksik," dedim.

"Sessiz olun! Bu bir test, sizi holiganlar!" Doyenne Parunah tersledi.

Ross kıkırdadı. "Holiganlar mı?"

Sol tarafımda Fable elini kaldırdı.

Doyenne Parunah ona ince bir gülümsemeyle baktı. "Evet, öğrenci?"

Öğrenci. Üç ay boyunca bize ders verdikten sonra hâlâ hiçbirimizin adını bilmiyordu.

"Bergamot tohumu sağlam olmak zorunda mı? Benimki çatlamış."

Doyenne Parunah bir iç çekti ve Fable'a en yakın olan Phyllis'i işaret etti.

"Bununla sen ilgilenebilir misin? Gut hastalığım bugün bana nöbet tutturuyor ve ayağa kalkmak istemiyorum."

Phyllis eğilip Fable'ın malzemelerle dolu masasını incelerken ben de dikkatimi tekrar kendi masama çevirdim.

Phyllis sabırla, "Tohumun yarısından fazlası kaldığı sürece s o r u n yok," diye açıkladı.

Bakışlarıyla karşılaştım ve kendi istasyonunun arkasına geçerken kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

Dudaklarını büzdü ama sonra başını hafifçe salladı. Hazırdı.

Sayı!

Sonraki kırk dakika boyunca Phyllis ve yaklaşan akşam hakkındaki düşüncelerimi askıya almayı başarırken, düşmanımın dilini balon gibi şişirecek ve işini bitirecek kadar uzun süre solunum yollarını tıkayacak bir zehir üretmek için elimden geleni yaptım.

İşe yarayıp yaramayacağını anlamanın tek yolu neydi? İksir dersinin en sevmediğim kısmı.

"Hesap lütfen," diye seslendim elimi kaldırarak.

"On dakika kaldı, değil mi?" Doyenne Parunah bir hıçkırıkla ayağa kalktı ve hareket ederken yüzünü buruşturarak topallaya topallaya ilerledi. Biraz huysuzdu ama yine de onu yeterince seviyordum. Acaba ağırlarına yardımcı olabilecek bir Dwimmer yok muydu diye düşünmeden edemedim.

Oval gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bana baktı ve e l sallayarak, "Hadi git o zaman," dedi.

"Kapaktan aşağı," diye mırıldandım, kalın, siyah sıvıyla dolu yüksüğü yutmadan önce.

Orada durdum, yüzümü buruşturdum, kaçınılmaz olanı bekledim ama hiçbir şey olmadı. Hayal kırıklığı içinde yere yığıldım.

"Kahretsin. *Glerg*'i karıştırmış olmalıyım!"

Elimdeki şişeyi düşürdüm ve boynum tehdit altındaki bir balon balığı gibi genişlerken boğazımı tuttum.

Kulaklarımdaki kan hücumundan sınıf arkadaşlarımdan mırıltılarını belli belirsiz duydum.

En az hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünmeliydim, çünkü Fable yüzünde panik ifadesiyle bana doğru atıldı. "Kutsal sac topları!"

Doyenne Parunah kalan elini kaldırdı ve görüşüm kararmaya başlamadan önce onaylayan bir baş hareketini yakaladım.

Odada bir *pffthppp* sesi yankılandı ve sonra aniden basınç kayboldu.

Sulanmaya başlayan gözlerimi silerken diğerlerinin gergin bakışlar attığını görebiliyordum ama Doyenne Parunah'ın yüzü gülüyordu.

"Aferin..." beklentiyle bana baktı. "H-Harlow.

Harlow Daygon," diye mırıldandım.

"Aferin Bayan Daygon. Zehir gibi bir şeydi.

İyi iş çıkarmaya devam edin."

Onun sözlerinin boğazımı neredeyse karıştırdığım zehir kadar ağrıması ne kadar aptalcaydı? Neverthorn'a ilk gelişimde bu sözleri birinden duymayı ne kadar çok istemiştim.

Fable rahatlamış bir iç çekerken Ellie, "Aferin Harlow," diye seslendi.

"Evet, Harlow, tebrikler. Bununla birlikte, ben kendi adıma benimkini içmeyeceğim," diye ekledi Phyllis burnunu çekerek.

Doyenne Parunah onun yerine gülümsemeyi başardı.

"Benim için sorun değil Phyllis, bu alandaki yeteneklerini biliyorum ve sen muafsin. Ama geri kalanınız işinizi bitirin. Zaman geçiyor."

Diğerlerinin hepsi zil çalmadan önce zehirlerini tamamladı ve her biri farklı derecelerde işe yaradı. Phyllis'inki bile, Ross takım için bir tane almayı ve iki kez zehirlenmeyi teklif etti.

Ders nihayet sona erdiğinde hepimizin keyfi yerindeydi.

"Açlıktan ölüyorum. Bayan Wickersham'ın bu akşam köy yemeği yapacağını duydum," dedi Gary, hepimiz kapıya doğru ilerlerken dudaklarını şapırdatarak. "Sosis, karides, patates ... . Bütün gün bunu düşündüm."

Kaçıracağımı fark ederek dudağımı çiğnedim.

"Biriniz bana bir köpek çantası yapabilir mi?" Diğerleri önden giderken Phyllis'i beklemek için yavaşlayarak sordum.

"Elbette," dedi Fable, bana geniş gözlerle bakarak. Phyllis dışında neyin peşinde olduğumu bilen tek kişi oydu ve poker suratı beş para etmezdi. "Kütüphanede tek başına çalışırken iyi eğlenceler," diye seslendi omzunun üzerinden el sallayarak.

Phyllis başını salladı ve gülümsedi. "Bu kız tam bir şeftali, değil mi? Umarım düşman onu asla yakalayamaz. Bir sırrı uzun süre saklayabileceğini sanmıyorum."

Yanlış düşündüğünü ilk elden bilmeme rağmen yaşlı kadını düzeltmedim. Sadece başımı salladım ve hevesle iki elimi uzattım.

"Hazır o zaman?"

"Öyle," dedi ve elbisesinin cebinden küçük, saten bir çanta çıkardı. "Ama unutma, bu kalıcı bir çözüm değil. Aranızdaki bağı tekrar kurabildiğin an, o da kurabilir. Birkaç dakikada bir test etmeye başlamadan önce üç saatin olduğunu söyleyebilirim. Ayın dördünden önce yurda dönsen iyi olur. Ve eğer yakalanırsan -"

"Kendim yaptım," diye yemin ettim, parmağımın ucuyla kalbimin üstünü çizdim. "İyi şanslar. Umarım aradığınızı bulursunuz" dedi. Çantayı elime tutuştururken yumuşak bir sesle. "Umarım senin hazır olmanı bekliyordur."

Sözleri içimi burktu - bir Quirk yaşayan bir şey değildi ama belki de söylediklerinde bir şeyler vardı. Belki de ikimiz de - ben ve Quirk'üm - hazır olmalıydık.

O yemekhaneye doğru yöneldi, ben de diğer yöne, yatakhane doğru gittim. Phyllis iksiri aldığımda Typhon'a olan bağlılığımın nerede olursam olayım devam edeceğini açıklamıştı. Son birkaç gündür beni bulmaya pek hevesli görünmüyordu ama eğer aramaya gelirse, kapıyı çaldığında cevap vermezsem uyuduğumu varsayacaktı.

Kapıyı arkamdan kapattığımda ellerim sinir ve heyecan karışımıyla titriyordu.

"Tuhaf görünüyorsun," diye mırıldandı Bandit.

Çarpan kalbimi tuttum ve onu tam arkamda bulmak için döndüm. "Ödümü kopardın! Bu kadar erken saatte burada ne işin var? Ormanda çöp panda arıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Bayanlar beklemek zorunda." Patisini yaladı ve yüzünde gezdirdi. "Bütün gün pişen deniz ürünlerinin kokusunu aldım. Fable bana bir tabak getireceğine söz verdi. Lafı açılmışken, yine nereye gidiyorsun?"

"Liam'la bir konuda görüşmem gerekiyor. Ama önce ..."

Keseyi çözdüm ve içine baktım, mor, dikdörtgen bir hapa benzeyen şeyi bulunca şaşırdım. Bugünkü dersteki zehir gibi bir şişe içinde sıvı olacağını düşünmüştüm.

"Peki, çiğnemeli miyim yoksa yutmalı mıyım?"

Haydut gözlerini kırıştıtararak bana baktı. "Ben nereden bileyim?"

Oldukça büyüktü, bu yüzden çiğnemeyi seçtim, anında pişman olduğum bir seçim. Tadı cehennemin bağırsakları gibiydi, acı, kireçli ve tuhaf bir şekilde ekşiydi.

"Bu berbat," diye mırıldandım yansımana bakarken. Bir saniye sonra ağızım ve dilim morardı ve köpürmeye başladı.

Tamam, görünüşe göre çiğnemek yasaktı. O zaman onu mahvetmiş miydim? Ama içimden garip bir his geçerken korkularım kayboldu, sanki biri bir bıçağın ucunu kolumdan omzuma, boğazıma ve sonra daha aşağıya, kalbime doğru sürüyordu.

Kes.

Dizlerimin üzerine çöktüm, çünkü içime bir acı saplandı.

Kab

urga "Lanet olsun!"

lar. Göğsümü tuttum, acı neredeyse aynı hızla azalırken ardında derin ve acılı bir yalnızlık duygusu bırakarak gelmişti.

Neydi bu yeni cehennem?

"İyi misin?" Haydut etrafımda dönerek sordu.

"Evet. Sadece ... evet, iyiyim." Uzun bir süre orada diz çöktüm, hissin azalmasını bekledim ama devam etti. İçgüdüsel olarak Typhon'la olan bağlantıma uzandım ama onun yerinde hiçbir şey bulamadım. Tekrar denediğimde derim huzursuzlukla karıncalandı.

Yine bir şey yoktu.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca böyle mi hissedecektim? Ve sonunda tamamen özgür kaldığımda ne olacaktı?

Kendimi ayakta durmaya zorladım. Bu zaman çok değerliydi ve bir saniyesini bile boşa harcayamazdım.

Biraz gargara yaptım, saçımı fırçaladım ve Bandit'e hızlıca el sallayarak dışarı çıktım.

Liam'la onun odasında buluşmayı kararlaştırmıştık; şansına benim yatakhaneyle aynı kanatta ama birinci kattaydı. Phyllis'ten iksir alma fikrimden pek hoşnut olmasa da, Typhon'u engellemenin en iyi yolunun bu olduğunu kabul etmişti. Merdivenlerden aşağı indim ve koridoru hızlıca kontrol ettikten sonra ilk kapıya doğru ilerledim ve hafifçe vurdum.

Kapı hemen açıldı ve Liam beni içeri çekti. "Sence seni gören oldu mu?"

Başımı salladım.

"Herkes yemekte sayılır, koridorlar bomboştu. Phyllis'in iksiri işe yaradı." Göğsümdeki ağrı yeniden alevlenirken, belki de fazla iyi diye düşündüm. "Sanırım temize çıktık."

Kaşlarını çattı ve sonra daha da yaklaşarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Kırmızı şarap mı içiyordun?"

"Keşke," dedim homurdanarak, dokunuşuyla içimde oluşan küçük sızıyı görmezden gelmeye çalışarak. "Yutmam gerekiyordu ama onun yerine çiğnedim. Sorun değil. Sana soracak o kadar çok sorum var ki," dedim ve stüdyoya benzeyen dairenin posta pulu büyüklüğündeki oturma odasına oturmak için acele ettim.

Elimi tuttu ve beni penceresine doğru sürükledi. "Bu taraftan."

Penceresinden gizlice çıkmanın gülünçlüğüne neredeyse gülecektim. "Bugünlerde çocuklar normalde yatak odalarına gizlice girmiyor mu?"

Liam kıkırdadı ve bacağını pencere pervazına attı. Çok az zamanımız olduğunu bilerek onu takip ettim. Tarquinius'un neyin peşinde olduğumuzu anlamaması için Neverthorn'un arazisinin dışında olmamız gerekiyordu.

Tek kelime etmeden ikimiz de koşmaya başladık ve okulun batısına, Karanlık Orman'a doğru ilerledik.

Tabii ki, tüm bu sessizlik zihnimi dolaşmaya bıraktı. Bir Quirk'e sahip olmanın ne anlama geleceğini düşünmek için. Opie ve arkadaşlarımı güvende tutmama yardımcı olur muydu? Amaç buydu elbette ama ya ... ya karanlık ve korkunç bir şeyse? Karnımdaki safra şişti ve dikkatlice nefes alarak onu aşağı itmek için çalışmam gerekti.

Karanlık Orman'ın devasa ağaçları önümüzde yükseliyor, eğrelti otları ve yaprakların altında gölgeler ve korku gizleniyordu. Düşüncelerimin gittiği yöne doğru başımı salladım.

"İşte," dedi Liam. "Çizgiyi çok aşmamıza gerek yok."

Birkaç ağacın arkasına geçti ve elini bana uzattı. Elbette sadece ikimiz vardık, Typhon'un yaptığı gibi tüm Anka Evi'ni saklamak zorunda değildik.

Onu düşünmek sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. Ama zamanım vardı. Zamanımız vardı. Typhon'ın bana olan bağının tek bir sızı bile hissetmiyordum.

Elimi Liam'inkine koydum ve beni ileri çekmesine izin verdim. Ve kendimi oyalanırken buldum.

"Geçen gün seni gördüğümüzde Zeed'in eve gitmesine şaşırmış gibiydin. Neden?"

Karşımda dururken gamzesi parladı. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin, Harlow."

"Kesinlikle, o yüzden bana saçmalama. Zeed iyi mi? Fable ona mektup göndermeye başladı bile, ama eminim cevap gelmesi bir hafta kadar sürecektir. Eğer bir şey biliyorsan -"

"Neverthorn'da bir şeylerin yolunda gitmediğine dair içimde bir his olduğunu biliyorum."

Yüz ifadesi sertti, koyu renk gözleri endişe doluydu ve midem bulandı.

"Katılıyorum."

"Zeed'e gelince, onun iyi olduğunu hissediyorum ama yine de kesin bir şey söyleyemem. Bu sadece sezgilerim, ki Quirk'ümü göz önüne alırsak, oldukça iyi olma eğiliminde. Söylediklerinin doğru olması mümkün. Onun yaptığı gibi travmatik bir şey yoluyla bir Quirk kazanmak kesinlikle zarar verebilir. Beni rahatsız eden şey, Tarquinius'un benim gibi bir uzmana sahip olduğunu biliyor olması. Ben daha onunla konuşmadan neden Zeed'i eve gönderdi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç mantıklı değil, tabii bana gerçekten güvenmiyorsa o başka. Senato ile aynı fikirde olmadığını biliyorum, bu yüzden onların emriyle burada olmam bizi en iyi ihtimalle temkinli meslektaşlar yapıyor. Senato'daki dostlarımla bazı temaslarım var ve Zeed'in gerçekten de evde ve güvende olduğunu teyit ettiklerinde haber göndermeyi kabul ettiler."

Bastırılmış bir nefesi serbest bıraktım. Bir şey daha vardı. Typhon ve Tarquinius arasında Lucinda hakkında geçen konuşma kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Bu... bu harika. Bu kesinlikle hepimizin daha rahat hissetmesine yardımcı olacak. Bağlantılarınıza bir Lucy sorabilir misiniz? Lucinda Azalea Maura? Okula musallat olduğu söylenen hayalet. Kısa bir süre burada öğrencilik yaptı, ancak Neverthorn ve Everdark arasındaki örgüden gelmiş olabileceğini düşündüren bazı şeyler de duydum. Bu mümkün mü? . . bu mümkün mü?"

Tarquinius'un onun serbest bırakıldığını ve örgü hakkında konuştuklarını nasıl söylediğini düşünürken aklıma gelen tek açıklama buydu.

Çenesini ovuşturdu ve sonra yavaşça başını salladı. "Bu kesinlikle mümkün. Ama tipik olarak, diğer taraftan gelen karanlık Dwimmer'lar davetsiz misafir ve tehlikeli olarak kabul edilir. Neverthorn'a katılması için ona kesinlikle bir mektup gönderilmezdi. Bunu kesinlikle araştıracağım."

Dudağımı ısırdım ve başka tarafa baktım.

"Bak, bilmemenin zor olduğunu biliyorum ama senin için cevaplar bulacağım. Sadece biraz zaman alacak."

"Ve bunu takdir ediyorum." Bir nefes aldım ve ağaçların alt tarafına baktım. "Nankörlük etmek istemem. Sadece çok şey oldu." Ona söyleyebileceğimden bile fazla.

Elimi tuttu ve sıktı. "Quirk'üne ulaşmak için en iyi şansını istiyorsak, başlamalıyız. Farkında mısın bilmiyorum ama sende bir mil genişliğinde inatçı bir çizgi var, bu da seninkini araştırmayı elmaslardan yapılmış bir duvarı çatalla parçalamaya benzetiyor."

Neredeyse gülecektim.

"Bundan şüphem yok. O yüzden devam et. Elinden geleni yap."

Arkama yaslandım ve elimi bir saniye daha tuttu, parmaklarının uçlarını bileğimde gezdirdi.

Zing geri gelmişti.

Levha.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Aceleyle söyledim, sesim boğuk çıkmadığı için rahatlamıştım. "Gözlerimi kapatacağım, değil mi?"

"Aynen öyle."

Hızla bir rune attı ve ağır çalılıkların altından bir kütük çıkarken toprak kabardı. "Otur ve gözlerini kapat."

Dediğini yaptım, sonra kendisi için ikinci bir kütük sandalye yaptı, o kadar yakındı ki bacaklarımız birbirine kenetlenmişti. Gözlerindeki küçük altın benekleri görebileceğim kadar yakındı.

"Kapalı değiller," dedi, bakışlarını tutarken ağzının köşesi eğildi.

"Doğru. Özür dilerim. Git hadi." Gözlerimi sıkarak kapattım ve nefesimi tuttum.

"İşlerin yolunda gitmesine yardımcı olmak için yapabileceğin en iyi şey rahatlamak. Gerginliğin vücudundan akıp gitmesine izin ver."

Parmaklarını bana yaklaştırdığını, zihnindeki örümcek ağlarını ve endişeleri temizlediğini daha önce hissettiğim gibi hissedebiliyordum. Bir iki dakika sonra göğsümdeki derin ağrı bile biraz azaldı.

"Bu ... güzel," diye fısıldadım.

"Bu dünyada en çok neyi seviyorsun, Harlow?"

Bir yanımda o anda onun naneli taze nefesini söylemek istiyordu ama bunun yerine daha önce yaptığım gibi dürüstçe cevap verdim.

"Kız kardeşim Opie."

"Peki kalbinin derinliklerinde en çok istediğin şey nedir?"

Sertçe yutkundum ve uzun bir an durakladım. "Nocta'yı yenmeme yardım edecek, böylece arkadaşlarımı kurtarıp Opie'yle birlikte buradan temelli kurtulmamı sağlayacak, hayranlık uyandırıcı, inanılmaz bir Quirk'e sahip olduğumu öğrenmek."

Sırtımsındaki sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum ve kendimi tutamayıp gülümsedim.

Ancak iki saat sonra kimse gülümsemedi. Zamanımın karşılığını sadece şiddetli bir baş ağrısı, mor bir dil ve en rahatsız edici olanı da tanımlayamadığım bir şeyi kaybetmiş olduğuma dair derin ve ezici bir his olarak aldım.

Eğer yakında bir Quirk bulamazsam, her şey boşa gitmiş olacaktı. En iyi ihtimalle bir saatimiz daha vardı.

"Gardını indirmezsen bu asla ama asla işe yaramayacak Harlow."

Liam önümde volta atıyordu, güdük sandalyesi gitmiş, ayaklarının yosunlara bastığı yerde bir çizgi oluşmuştu. Terden tişörtünün zayıf kaslarına öyle bir yapıştığını fark ettim ki bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Geçen sefer en azından seni kaldıracı ulaştırmıştık. Şimdi o r a s ı bir mahzen gibi. Farklı olan ne?"

"Evet, en son bir kızın ölümüne atladığını, dokuz masumun öldürüldüğünü ve arkadaşlarımdan birinin katatonik hale geldiğini görmemiştim." Gözlerimi kaşıdım ve bir inilti çıkardım. "Bilmiyorsan söyleyeyim, burada işler oldukça ciddileşti ve güvenmek çok zor."

Sesi kaba değildi ama sertti. "Sen bana geldin Harlow. Tam tersi değil. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, sorun değil. Ama istiyorsan ciddileşsen iyi olur çünkü zamanımız tükeniyor. Ya bana güven ya da güvenme."

Güvenmek istedim. *Sorsaydınız*, ona güvendiğimi söyledim. Ama durum böyleyken, içten içe...

Bana şüphe duymam için hiçbir sebep vermemiş olsa da ona.

"Eski alışkanlıklar zor ölür," diye fısıldadım, güvenin Her zaman vermek için mücadele ettiğim bir şey.

"Bir rün yap," dedim kendimi vazgeçiremeden. "Yardımcı olabilecek bir şey olmalı. Büyülü bir Valium gibi." Gözlerimi kapadım ve yumruklarımı sıkarak arkama yaslandım. "Bana onunla vur."

"Ciddi olamazsın. Bu benim yapacağım bir şey değil, Harlow. Öğrettiğim tüm etik kurallara aykırı. Ayrıca, işe yaramayabilir bile. Geçen sefer vardığımız yere varabiliriz."

Tek gözümü açtım ve ona ters ters baktım.

"Tek sorun benim direncimse işe yarayacaktır. Ben buna daha açık olduğumda, bunu kendiniz söylemiştiniz. İkimiz de kolu gördük. Sadece bu engelden kurtulmamız gerekiyor. Yap o zaman. Sana izin veriyorum. Hadi ama. Vur bana."

Son iki ayımı insanların beni kontrol etmeye çalışmaması için diş diş mücadele ederek geçirmiştim ve şimdi de kontrolü ele alması için ona yalvarıyordum.

Eğer bu güven değilse, neyin güven olduğunu bilmiyordum.

Tekrar ağaçlara baktı ve nefesinin altında dua gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra yenilgiyle başını eğdi.

"Peki. Deneyeceğiz. Eğer eminsen..." "Eminim."

Tekrar arkama yaslandım ve ellerimi bir ceset gibi göğsümün üzerinde kavuşturdum, panik atağın başlangıç kırıntılarının beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım.

Gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum. "Çabuk yap."

Liam iyi bir dinleyiciden başka bir şey değildi. Saniyeler sonra sıcak bir his üzerimi kapladı ve yüzüyordum.

"Ohhhh, bu çok güzel," diye fısıldadım, güdük sandalyeme daha da gömülerek. "Bu ..." İçimi çektim ve sert vücudum gevşedi. "Şu anda gerçekten sıcak bir çikolata alabilirim."

"İşimiz biter bitmez sana bir tane getireceğim. Şimdilik sadece sesimin tonuna odaklan."

"Sorun değil. Sesin sıcak şurup gibi." Gözlerimi araladım ve parmağımın ucuyla burnuna vurdum. "Mmm şurup. Kreplerin üzerine."

"Onu da sana getireceğim. Ama önce ..."

Parmaklarının yine alnıma yakın şekiller çizdiğini hissettim, sadece bir dokunuş fısıltısı.

"Bir kez daha deneyeceğiz dostum. En çok korktuğun şey nedir?"

O anda neredeyse hiçbir şey söylemeyecektim. Ama zihnimde Nocta'nın bir görüntüsü parıldadı. Nocta değil. Genç Nicodemus Oliphant, kendisine en çok değer verenlerin hayatını tüketiyordu.

"Babam," diye mırıldandım, zihnimde uzun, dolambaçlı bir yol belirirken nabzım kulaklarımda çarpıyordu. Yavaşça, temkinli bir şekilde takip ettim ve sonra kısa bir süre durdum. Yolun sonunda çekecek bir kol ya da ip yoktu. Bu sefer yol ayrımından başka bir şey yoktu. Yapılması gereken bir seçim.

Bu ne anlama geliyordu?

"Görüyor musun, Harlow? Seçebileceğin iki yol var. Birini seç."

Tam cevap vermek üzereydim ki garip bir his kapladı içimi. Kaburgalarımdaki acı azalırken ve boşluk azalmaya başlarken bile aniden izleniyor gibiydim.

Typhon sahanın dışında olduğumu biliyordu. Öfkesi içime işledi ve kahretsin, çok yaklaşıyordu.

Bu iş hiç iyi gitmeyecekti. "Derin bir çarşafın içindeyiz," diye fısıldadım.

Keşke ayağa fırladığımı, Typhon araziye ayak bastığımızı bile fark etmeden bir şekilde Neverthorn'a geri döndüğümüzü söyleyebilseydim ama şansım, hepimiz ne kadar şanslı olduğumu biliyoruz. Pek fazla değil.

Ve hiçbiri de iyi değil.

"Neyin var?" Liam önümde çömeldi. "Harlow? Yollar gitti ve sen beni yine engelledin. Dikkatini vermeni ve yolu bulmaya çalışmanı istiyorum."

Cevap vermek istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim. Typhon'un duyguları bana çarpıyor, başımı döndürüyordu. Korku ve öfke ön plandaydı. Ve ben hâlâ Liam'ın yaptığı rune'un etkisindeydim. Göğsümdeki his, kaburgalarımın ağrması, Typhon'un duyguları, gardım rahatlama rününden bu kadar düşmüşken hepsi çok fazlaydı. Sanki Typhon bağa ulaşmış ve Liam'ı kafamdan tamamen atmıştı.

"Harlow," Liam'ın sesi ısrarcıydı ve yüzümü kavrayıp beni burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın tutarken gözlerinin içine baktım. "Harlow, derinlere in dostum, Quirk'üne ulaşman gerek. Anlıyor musun?"

Anlamıştım ama zamanımız kalmamıştı. Onu uyaracak kelimeleri bulmam gerekiyordu. "Typhon," diye fısıldadım.

Adını söylemek o anda bir dua fısıldamak gibiydi ve sanki tehlikeyemişim gibi cevap verdi.

Liam bir an önümdeydi, sonra birden yok oldu, siyah bir pelerinin bulanıklığı bir büyü girdabında onun yerini alırken görüş alanımdan çıktı.

"Lanet olsun sana, O'Connor! Ne halt ediyorsun sen?"

"Onun Quirk'ünü bulmaya çalışıyorum!" Liam hırslayarak karşılık verdi. "Sen ve Tarquinius bu konuda bir şey yapmıyorsunuz ki. Onsuz ölebileceğiniz farkındasınız."

Tökezleyerek ayağa kalktım, yalpaladım ve kendimi bir ağaca yaslanmış halde buldum. Birbirlerinin etrafında dönüyorlardı ve başıma gelecekleri biliyordum. "Kesin şunu!" Sesim zayıftı. Başımı salladım ve tekrar denedim,

Uzanıp uyumak istememe neden olan sisin içinden geçerek. "DUR!"

İkisi de bana bakmadı. **Birbirlerine** çok odaklanmışlardı. **Birbirlerine** büyülerini fırlatırken havada rünler parlıyordu. Daha hızlı ve daha hızlı, vücut bağlayıcılar, kemik kırıcılar, birbirlerini en azından bayıltmak için rünler ve sonra savunma rünleri, birbirlerine zarar vermeye çalıştıkları kadar hızlı bir şekilde birbirlerini engelliyorlardı.

Etrafımızdaki ağaçları titreten bir hız ve güç gösterisiydi. Başka bir durumda olsaydım gördüklerim karşısında hayrete düşerdim.

Ama ikisinin de ölmesini istemiyordum, biri arkadaşım, diğeri de benim ... Typhon'un ne olduğunu bilmiyordum... bu yüzden bağımlı beynimin bulabildiği tek mantıklı şeyi yaptım. Ağacı ittim ve kendimi iki adamın arasına attım.

Zamanlamam her zamanki gibi kusursuzdu. Tam Liam'ın rünlerinden biri elinden çıkarken aralarına düştüm. Onu gördüm, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Rünü doğru okuduysam buna ihtiyacım olacaktı çünkü onu engelleyecek zamanım yoktu.

Büyü bana çarptı, boğazıma dolandı ve hava kaynağını kesti. Öne doğru eğildim, parmaklarım boynuma gitti. Boğma rünü, iğrençlik kokan özellikle iğrenç bir ründü. Bir karşı rune hazırladım, ama onu yapmaya çalışırken bile yanlış olduğunu biliyordum.

Geriye doğru. Tekrar denedim, şimdi boğucu rünü üzerimden çıkarmak için çabalıyordum.

Ama rün boğazımı sıkarak havadan daha fazlasını kesti. Kanı da kesti ve etrafımdaki bağırışlar kesildi. Yüzüstü yere düştüm, her şey karardı, etrafımdaki dünya kayboldu.

Bir an öleceğimi düşünüp paniğey kapıldım ama sonra yalnız olmadığımı anladım. İliklerime kadar biliyordum.

Typhon beni kurtaracak.

Sonra ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Bir an Karanlık Orman'daydım, boğularak ölüyordum, sonra bir yataktaydım ve boyalı bir tavana bakıyordum. Koyu mavi kadife, üzerine yıldızlar çizilmiş gece gökyüzüne benziyordu ve bu ilginçti.

Sıcaklık etrafımı sarmıştı, yumuşak bir yorganın ağırlığı, odun ateşinin kokusu ve kemiklerime işleyen bir adamın misk kokusu. Uyuyabilirdim ama uyumamam gerektiğini biliyordum.

Bir şey olmuştu, değil mi? Her şey bir anda aklıma geldi.

Gözlerimi kırdım. "Neredeyim ben?" Kelimeler boğazımda düğümlendi ve irkildim. Doyenne Parunah'ın zehri ve bunun arasında, boğazım bugün bir dayak yemişti.

Typhon ortaya çıktı, çenesinde çürükler vardı, gömleğey kısmen yırtılmıştı, saçları tamamen dağılmıştı. "Bunu iç, acını hafifletir."

Bir şişeyey ağızıma dayadı ve ballı bir bal likörü içime döküldü. Dilimin üzerinde keskin ve belirgin bir zencefil ısırığı vardı. Şişeyey ittim ve yüzümü buruşturarak doğruldum.

"Ne oldu?"

"O'Connor seni öldürmeye çalıştıktan sonra mı demek istiyorsun?" Typhon bana baktı. "Ya da daha önce, aramızdaki bağı engellediğinde mi?"

Yüzümü buruşturdum. "İlki."

"Boğma rününü tersine çevirdim ve seni buraya geri taşıdım ama hâlâ kendinde değildin. Sana yaptığın iki rünün birleşimi . . . ilk başta bir sürü şey geveledin. Sonra şiddete başvurdun." Çenesine dokundu. "Çok kötü bir sağ kroşen var."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sana vurdum mu?" Homurdandı. "Daha kötülerini de gördüm."

Oturur pozisyona geçtiğimde onun odasında ve daha sonra da yatağında olduğumu fark ettim. "Neden beni revire götürmedin?"

Yatağa oturmadı, öylece durup bana baktı. "Sage okul sınırları dışında olduğunu bilseydi işlerin senin için iyi gideceğini mi düşünüyorsun? O'Connor'la?"

Elimde olmadan irkildim. "Anlaşıldı."

Typhon bir adım daha yaklaştı ve aramızdaki bağ titrer gibi oldu, bu da bana onun korktuğu gerçeğine dair hızlı bir fikir verdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kaşları çatıktı ve yara izi onu bağın o anda bana söylediğinden çok daha şiddetli gösteriyordu. "Ne için?"

"Seni korkuttuğum için." Omuz silktilim. "Bağ tekrar yerine oturduğunda bunu hissedebiliyordum. Ben sadece ... Quirk'ümü bulmak istiyorum Typhon. Rün yapma konusunda hâlâ herkesten daha yavaşım ve Nocta'yı çıplak ellerimle durduramıyorum. Elimdekilere ulaşamazsam kimseyi koruyamam ve sen beni oyalayıp duruyorsun. Bir şeyler yapmalıydım. Opie ve arkadaşlarımı güvende tutmak için her şeyi yaparım, her kuralı çiğnerim. Eğer bu beni senin gözünde kötü bir adam yapıyorsa, öyle olsun!"

Son kısmı bağırarak söylemiş olabilirim. Ama bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

Benden uzağa baktı, sonra geri döndü, bağ tekrar dikkatlice kontrol altına alındı. "O'Connor'ın senin üzerinde hangi rünü kullandığını anlıyor musun? Bunu kullanmasını senin istediğini söyledi. Yalan söylemediğini bilmem gerek."

"Rahatlatıcı bir ründü. Valium gibi," diye açıkladım. "Ondan üzerimde bir şey kullanmasını istedim, böylece Quirk'üme giden yolu bulabilecektim."

Sessizliği üzerimizde asılı kaldı ve onu bozan kelimeler beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. "Evet, yaptığı şey yüzünden onu Karanlık Orman'da tüm vücudu bağlanmış halde bıraktım."

Karanlık Orman'da çok sayıda yırtıcı hayvan vardı. Typhon'un koruyucu rünlerinin arkasında bile bizi bulan o devasa kurt gibi.

"Typhon! Öldürülebilirdi!" Yorganı itip ayağa kalktım ama dizlerim altıma çöktü.

Beni yakaladı ve göğsüne yasladı; kalbinin çarptığını anlamak için bağı hissetmeme gerek yoktu.

"Harlow . . . Bu bir tecavüz ilacına eşdeğer," diye ısırdı, bir eli belimde, diğeri başımı kavıyordu. "Bağ yerine oturduğunda hissettiğim şey buydu. Düşündüm ki . . ."

Gerçekten Liam'ın bana zarar vereceğini düşünmüştü. Ve onu ölüme terk etmişti.

Parmakları yanağımda yumuşadı, o kadar nazikti ki onlara karşı erimekten kendimi alamadım.

"Ölmesine izin verme, Typhon. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Benim isteğimle."

Başını eğerek ağır bir iç geçirdi. Bir an için beni öpebileceğini düşündüm. Belki de umdum. Ama o sadece çenesini alnıma bastırdı.

"Gidip onu getireyim. Yurduna dön ve orada kal, Harlow." Durakladı. "Lütfen."

"Tamam." Başka bir şey söyleyemedim.

Gitmeme izin verdi ve ben kaybımın yasını tuttum, bedenim onun kollarına geri dönmek için can atıyordu. Kapıyı arkasından kapattı ve ben uzun bir süre öylece bakakaldım.

Aramızdaki bağı nasıl engellediğime dair hiçbir soru sormamıştı.

Bu da bana, onun kollarında tutarsız bir şekilde dövüşürken ne söylediğimi merak ettirdi.

"Eğer gerçekten bir sorun olsaydı, bana söyler miydin?"

Sarsıldım ve göz kırparak bana bakan Opie'ye baktım, yüzü endişeyle doluydu.

"Duruma göre değişir," diye dürüstçe cevap verdim. Çok zeki bir kızdı. Kendimde olmadığımı biliyordu, tıpkı benim de onun son zamanlarda sevinçten havalara uçmadığını bildiğim gibi.

"Neye göre?"

Omuz silktim ve cevap vermeden önce ağzıma bir çeri domates attım.

"Bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğim konusunda." Bana ters ters baktı ama onu görmezden gelip devam ettim.

"Bazen yetişkinlerin sorunları tam da böyledir. Yetişkinler için. Çocuklar çocuk olmaya odaklanabilmeli. Öğrenmeye, eğlenmeye, arkadaşlıklar kurmaya," diye ekledim sivri bir bakışla. "Bunun gibi bir sayfa."

Son iki gündür, hoşlandığı çocukla yaşadığı fiyaskodan sonra öğle yemeğini Phoebe ve Krishna yerine benimle ve Phoenix Evi'yle yiyordu. Bana kalırsa büyük bir kayıp değildi ama üzgün olduğu belliydi.

Opie yemek tepsisini iterek, "İyi," dedi. "Sırların senin olsun. Ama benim de sırlarım olursa şaşırma."

Huysuz bir çocuğun yemini yutmayı reddederek tepsiyi tekrar yaklaştırdım ve yenmemiş sandviçini dürttüm. "Bugün El Ele Mücadele için sınav günü," diye nazikçe hatırlattım ona. "Bir şeyler yemelisin. Gücüne ihtiyacın olabilir."

Homurdandı. "Evet, doğru. Nasıl olsa dövüşmek için seçileceğim."

Öğrencilerin dört gözle beklediği etkinlikler arasında El Ele Dövüş Günü, Gündönümü Oyunları'ndan sonra ikinci sıradaydı. Sıfır büyüye izin verilen, boyun eğme dövüşüydü. Birincinin kim olacağı zar atılarak belirlenirdi. Hangi evin arması atılırsa, o evi temsil edecek tek bir dövüşçü seçilir ve o dövüşçü de rakibini seçerdi. Ortalama büyü dışı dövüş becerilerine sahip bir birinci sınıf öğrencisi olarak Opie'nin kendi takımı tarafından seçilme ihtimali neredeyse hiç yoktu. Ancak başka bir takım onu daha zayıf bir dövüşçü olarak seçebilirdi.

"Ben her zaman ne derim, Opie?"

Başını eğdi ve omuz silkti. "Bedava bir yemeği asla kaçırmam mı?"

"Diğer şey."

Bir süre daha düşündü. "Mmmmm . . . Altın Kuralı siktir et? İnsanlara sana davrandıkları gibi mi davranacaksın?"

İçimi çektim ve iki parmağımı şakaklarıma bastırdım.

"Hayır. Ben en iyisini ummanın ve en kötüsüne hazırlanmanın daha iyi olduğunu söylüyorum."

Bana kaşlarını çattı. "Yani sen bile Unicorna Hanesi'ni temsil etmem için beni seçmenin en kötüsü olacağını düşünüyorsun."

"Sözlerimi çarpıtma. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun -"

"Üzgünüm geciktim," dedi Fable nefes nefese yanımdaki boş koltuğa otururken. "Zeed'e bir mektup daha göndermek istiyordum."

Ona kaşlarımı kaldırdım, konunun değişmesine minnettar olmuştum. "Bu ne, dört numara falan mı? Gideli o kadar uzun zaman olmadı."

"Evet ama normal posta şu anda çok yavaş ilerliyor olmalı çünkü ilk mektubuma hâlâ yanıt vermedi." Etrafına bakındı ve sesini fısıltıya düşürerek yaklaştı. "Bunu yılın ikinci yarısının harç talep mektuplarının arasına sıkıştırdım. Eminim onlar öncelikli olarak gönderilecektir."

Alçak bir onay ısılgı çıkardım. "Oldukça kurnazca."

İltifat karşısında yanakları pembeleşti mi yoksa Zeed hakkında konuştuğumuz için mi emin değildim.

Zeed. Hay aksi, onu o halde görmek korkunçtu - Quirk'ünü kazanmış olsa bile.

Taze ve sıcak bir suçluluk dalgası üzerime çöktü ve ben onu ittim. *Hayır. Olan oldu. Olan oldu.* Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neverthorn'a döndüğünde de gittiği zamanki Zeed olmasını umuyordum.

Artı, yeni bir beceri seti, her ne kazandıysa.

"Onu yiyecek misin?" Fable sandviçini dürterek Opie'ye sordu.

"Keyfine bak."

"Yine de sadece yarısını yiyeceğim." Fable et, peynir ve sebzelerle doldurulmuş üçgenlerden birini kaptı. "Pasta için yer ayırıyorum."

Opie'nin dudakları seğirdi ve gözlerini devirdi. "Kendine çok güveniyorsun, ha?"

Sırıttı. "Bir zilcimiz var, evlat. Harlow kirli dövüşür."

Homurdandım. "Ben hayatta kalırım. Arada fark var."

Pasta için dövüşmek benim için bile yeni bir şeydi. Ama ek teşvik daha çok istememe neden oldu.

Aida Wickersham, El Ele Dövüş Günü'ne ek bir ödül koyduğunu duyurmuştu.

"Bir savaşı atlatmak için zaferden daha fazlasına ihtiyacın var." Yemek salonunun önünde durmuş, yanaklarına un bulaştırmıştı. "İyi yemeğe ihtiyacınız var. Bu yüzden, her savaşın galipleri için kendi seçtikleri bir tatta kek yapmaya karar verdim. Kazanan evlerin her bir üyesiyle paylaşılabilir kadar büyük olacaklar. İsteklerinizi kahvaltıdan sonra iletebilirsiniz."

Öğrencilerin çoğundan alkış sesleri yükseldi dediğimde? Kulakları sağır edercesine.

Tarquinius o gittikten sonra ayağa kalktı. "Kaybedenler için mi? Tatlı ve kesinlikle pasta yok."

"Bize verdiği listeden hangi lezzeti istediniz?" Fable, gözleri heyecanla parlayan Opie'ye sordu.

"Muzlu fıstık ezmesi," diye itiraf etti Opie, morali biraz düzelmiş gibiydi. "Sen mi?"

"Kan portakalı lorlu bitter çikolatalı kek."

"Yaban mersinli ve lavantalı sünger ile limonlu tereyağı kreması," diye cevap verdim.

"Oooh, kulağa çok hoş geliyor. Eğer evlerimizden biri kazanırsa paylaşacağımıza dair Hekate'nin kalbi üzerine yemin edelim. Anlaştık mı?" Fable sordu.

Opie başını sallayıp serçe parmağını uzatırken son günlerde gördüğüm en umutlu ifadeye sahipti. "Anlaştık."

"Neye yemin ediyoruz?" Haydut kucağıma atlayıp tepsimden bir parça ekmek kaparken araya girdi.

"Büyük pastayı kazanırsak paylaşacağımıza."

"Varım." Patisini kaldırdı ve hepimiz parmaklarımızı birbirine geçirdik.

Ciddi bir yemin ettikten sonra çöp pandayı kucağımdan yavaşça kaldırdım ve yere bıraktım.

"Ben şimdi avluya çıkıyorum. Takımlardan herhangi birinin açıkça strateji tartışması yapma ihtimaline karşı oraya birkaç dakika erken varmak istiyorum. Elde edebileceğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız var."

"Evet! İyi fikir. Ben de geliyorum," dedi Fable, Opie'nin son yemeğini bitirmek için duraklayarak. "Övünmek istemem ama oldukça iyi dudak okuma becerilerim var."

"Sanırım sizinle orada görüşürüz," dedi Opie, diğer ev arkadaşlarının oturduğu masaya hüzünlü bir bakış fırlatarak.

Yanlarına gidip Krishna ve Phoebe'yi parçalamakla tehdit etmemek için kendimi zor tuttum. Artık kaçış yoktu, o rüya kaçmıştı. Zeed'in gidişiyle Tarquinius'un gözlerini her fırsatta üzerimde hissedebiliyordum.

Typhon'un sözleri... *"Evindeki en güçlü Dwimmer sensin."* Düşüncelerini Tarquinius'la paylaştığına dair bir ipucundan daha fazlası vardı içimde.

Bu da demek oluyordu ki, bu işi sonuna kadar götürene kadar kendime Opie'nin bu tür konularda özel olmadığını hatırlatmak zorundaydım. Genç kızlar ölçsüz bir zalimlik yapabiliyorlardı. Eğer bu köpekbalıklarıyla dolu sularda gezinmeyi öğrenebilirse, bu sayede daha da güçlenecekti.

Ama kahretsin, arkama yaslanıp bunu kendi başına çözmesine izin vermenin her saniyesinden nefret ediyordum.

"Bizimle gel," dedim, tepkisinin ne olacağını zaten biliyordum.

"Tüm zamanımı senin ve senin gibilerin peşinde geçirirsem asla kendi arkadaşlarımı edinemem. Sadece git. Ben iyi olacağım."

Bu konuda pek de emin görünmüyordu.

"Peki, ama Bandit seninle burada kalacak, böylece birlikte yürüebilirsiniz, eğer sorun olmazsa?"

Paytak paytak Opie'ye doğru ilerledi ve Opie bana titrek bir gülümseme atarken onun kucağına tırmandı.

"Teşekkürler."

Fable ve ben birkaç dakika sonra avluya vardığımızda, hepsi Kirinash Hanesi'nden olan sadece bir avuç öğrenci vardı. Tılsım yapma konusunda güçlü olsalar da, savaş yetenekleriyle tanınmazlardı.

Biz içeri girdiğimizde başlarını kaldırıp birbirlerine yaklaştılar ve seslerini bir mırıltıya düşürdüler.

"İyi karar," dedi Fable başını sallayarak. "Kesinlikle erkenden burada strateji geliştiriyorlar." Gözlerini iyice kıstı, yüzü bir konsantrasyon maskesine dönüşmüştü. "Tamam, Renata şimdi konuşuyor."

Hızlıca bir ses yükseltici rune çıkardım ama altın kıvılcım yağmurundan başka bir şeye dönüşmedi. Kaşlarımı çatarak tekrar denedim.

Nada.

Ne oluyor be?

"Kazananlar belli olana kadar öğrencilerin avluda büyü yapmasını engellemek için nöbetçiler yerleştirdik," dedi arkamdan alçak bir ses.

Onu öpmeyi düşünme. Onu öpmeyi düşünme.

Olaydan beri elimden geldiğince ondan uzak duruyordum ama bu onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Aslında, aramızdaki bağ yeniden kurulduğundan beri onu aklımdan çıkaramıyordum. Yüzümü ona döndüm ve dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye zorladım.

"Mükemmel. Tarquinius'un susturucu rünleri sayesinde buradaki ilk üç ayımızı bu şekilde geçirdiğimizden, bu durum Anka Hanesi'ni hiç etkilemeyecektir."

Diğer profesörlerden birkaçı yanına gelirken, başını ince bir uyarıyla salladı.

"Moreno," diye mırıldandı Liam, Typhon'a buz gibi bir bakış fırlatarak. "O'Connor," diye cevap verdi Typhon, çenesi o kadar gergindi ki, acaba bir diş çatlağı duyabiliriz.

Typhon geçen gece onu kurtarmak için geri döndüğünde her ne oluyorsa, öpüşüp barışmayı içermediği açıktı. Sanırım cinayet dışında her şey bir kazançtı. Korkarım bu ikilinin arasında aşk yoktu ve asla da olmayacaktı.

Yine de, kendime ve ev arkadaşlarıma Nocta'yı yenmek için mümkün olan en iyi şansını vermek istiyorsam ikisine de ihtiyacım olduğu hissinden kurtulamıyordum. Asıl soru, onları bu konuda nasıl ikna edeceğimdi?

Çünkü şu anki halimle hâlâ Quirksüz ve bağılydım.

"Öğrenciler stratejilerini belirlerken biz de kürsüdeki yerimizi alalım, olur mu beyler?" Nikita adamların arasına girip kollarını onlarınkilere doladı.

Fable ve ben birbirimize bakarken Nikita yaklaştı ve onları uzaklaştırdı. üzerinde.

Geri çekilen sırtında hâlâ delikler açıyordum ki Ev arkadaşlarımdan geri kalanı solgun yüzlü Phyllis'in önderliğinde avluya döküldü.

"Sorun nedir?" Fable diğerlerine bakarak sordu. "Başka bir şey mi oldu?"

Marina çaresizce Phyllis'in omzunun üzerinden omuz silkti.

"Phyllis, bu yıl Nocta'dan gelen tehdidin arttığı düşünöldüğünde, bizim -"

Phyllis, Marina'nın sözünü yarıda keserek, "Kendi adıma konuşabilirim, çocuğum," diye tersledi. "Ve bu bir fikir meselesi değil. Bu sadece sağduyu. Bu aptal oyunun amacı ne? Öğrencileri oraya buraya iyi bir yumruk atmanın onları Nocta ve yandaşlarına karşı gerçekten kurtarabileceğine inandırmak mı?" Gülüşü acı ve sertti ama gözleri ıstırap doluydu. "Bu çok gülünç. Sadece bu da değil, aynı zamanda tehlikeli de. Bugün aranızdan kim başarılı olacak, kutlamanızı ve pastanızı gururla yiyeceksiniz, ancak kendinizi bir anda Nocta'ya karşı savaşmak zorunda kalacağınız bir durumda bulacaksınız?"

Kaçman gerekirken kötülüğün kendisi mi?" Sesi kesildi ve bana döndü, neredeyse fısıltıyla yalvarıyordu. "Neden sadece kaçmadılar?"

Diğerleri tartışmaya başladığında kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum, çoğu aile reisinin endişeleriyle alay ediyordu ama birkaçı bunu ciddiye alıyordu. Ellie onun yanında durdu. "Beni bilirsin. Başka bir seçenek olmadığı sürece kavgadan nefret ederim."

Ben ve Fable'a gelince, ikimiz de aptala dönmüştük çünkü gerçeği biliyorduk. Gelecekteki bir varsayımdan bahsetmiyordu. Phyllis geçmişten bahsediyordu. Neverthorn Dokuzlusu'ndan. Peki çabalarının karşılığında ne almışlardı? Yıllık anma günü yok. Çiçek yağmuruna tutulacak mezar taşları olan anıt bahçeleri yoktu. Aslında Neverthorn tarihinden silinmişlerdi. Geriye kalan tek şey, iktidar sahipleri muhtemelen hafıza silme, susturma büyüleri ve rune tıkaçları gibi kirli taktikler kullanarak bu çirkin pisliği temizlerken, birilerinin varoluştan silmeyi unuttuğu bir yıllıktaki bir sayfaydı.

Ve Phyllis. O zamandan beri burada, Bilge'nin gözetimi altında.

Üzerime çöken ürpertinin havadaki ısırlıkla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Nocta'nın bu hikayedeki kötü adam olmasına rağmen kesinlikle tek kötü adam olmadığını fark etmemle ilgiliydi. Neverthorn, halkla ilişkileri öğrencilerinden daha çok önemseyen ruhsuz hortlaklardan oluşan bir ekip tarafından yönetiliyordu.

Bunu asla unutmayın.

Listenin ikinci sırasında? O lanet günlüğü tekrar elime almam gerekiyordu. Ve bu sefer, elektrik olsun ya da olmasın, bırakmayacaktım.

Phyllis'e uzandım ve onu kenara çekmek üzereydim ki Tarquinius kürsüye çıktı ve konuşmaları susturmak için elini kaldırdı. Avlu hızla dolmuştu ve tüm evler hazırды, beklenti içinde Bilge'ye doğru bakıyorlardı.

"İyi günler Neverthorn öğrencileri. Hepinizin bildiği gibi, bugün büyük bir gün. Önemli bir gün. Aranızdan kimin en güçlü olduğunu iddia edebileceğini belirleyecek bir gün. En hızlı. Hatta konu büyü dışı disiplinlere geldiğinde belki de en zekisi. Bu küçük bir şey gibi görünebilir ama beni işaretleyin. Savaşta büyü'nün erişilemez olduğu

erişilemez. İşte o zamanlarda derinlere inmeniz ve insanlığınızdaki ve bedeninizdeki gücü bulmanız gerekecektir."

Phyllis'in yanımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum ve elini okşadım. Keşke onun için tetikleyici olduğu aşikâr olan bir olayı izlemek zorunda kalmaması için yapabileceğim bir şey olsaydı.

"Hangi takımın rakibini ilk önce seçeceğini belirlemek için zar atacağız," diye devam etti Tarquinius, elini gösterişli bir şekilde sallayarak avuç içi büyüklüğünde, çok yüzlü bir zar çıkardı. "Biraz yer açın, olur mu?"

Tam önündeki öğrenciler geri çekilerek çimenlerin üzerinde geniş bir boşluk bıraktı.

"Annnd, gidiyoruz!"

Zarı havaya fırlattı ve zar büyük bir gürültüyle yere çarptı. *güm*, inişe yapıştı.

Hepimiz eğildik, görmek için boynumuzu uzattık. Turuncu kanatlı siyah bir kedi.

"Rakibini seçen ilk ev . . . Felinita!" diye gürledi, ellerini beklentiyle birbirine sürterek.

Felinita Hanesi konuşmaya başladı, kendilerini kimin temsil edeceğini ve hangi haneye meydan okuyacaklarını tartışırken bir çember oluşturdular. Strateji onların güçlü yanlarından biriydi.

Hepimiz ilgiyle izlerken Marina, "Bahse girerim temsilci olarak Koca Benji Meadows'u seçerler ve Unicorna'dan birine meydan okurlar," diye mırıldandı. "Ben seçerdim."

Unicorn Opie'nin eviydi. Büyü konusunda en zayıf takımlardan biriydi, belki Felinita'nın bir adım üstündeydi ve üyelerinin çoğu fiziksel olarak daha küçüktü. Tüm bunlara rağmen, Felinita Hanesi'nin güçlü bir rakiple güçlü bir ev seçerek biraz esnemek ve güç göstermek istemesi hala mümkündü.

Ya da değil.

"Benji Meadows'u seçiyoruz ve Unicorna Hanesi'nden Aiden Quimbly'ye meydan okuyoruz!" diye bağırdı sırttan genç bir kadın, elini önüne götürerek.

Yetişkin bir defans oyuncusunun vücuduna sarılmış iri yarı bir genç öne çıktı. Bir göz attığımda Unicorna Hanesi'nin bir araya toplandığını gördüm, tartışmaları hararetlendikçe gerildikleri belliydi.

Opie ve diğer alt sınıflar kenarda durmuş endişeli görünüyorlardı ve Bandit'in onun ayak bileklerine bastırıldığını gördüğüme sevindim. Opie'ye meydan okumamış olmaları daha da sevindiriciydi.

Ona iyi göz kulak oluyorsun, küçük dostum.

Unicorna'dan kısa boylu, zayıf bir genç öne çıktı ve zorlukla yutkundu. "Um . . . Aiden Quimbly. Unicorna Hanesi'ni temsil edeceğim."

Opie'nin panik içindeki bakışlarının bana kilitlendiğini hissedebiliyordum ve irkilmemek için kendimi zor tutuyordum. Ortalık kan gölüne dönecekti.

Tarquinius başını salladı. "İşte başlıyoruz. İlk maçımız. Herkes meydanı boşaltsın. Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Eğer sınırın dışına atılırsanız, takımınız otomatik olarak diskalifiye olur. Rakibinizi boyun eğmeye zorlamak için iki dakikanız var. Kazanana ganimetler gidecek. Eğer berabere kalırsanız, ganimet yok."

Bu da pasta yok demekti. Kahretsin, bugün ekstra hıyarlık yapıyordu. Bunun üzerine bazı homurdanmalar oldu ama Tarquinius onları elinin tersiyle itti.

Ka

pal "İki çocuk, lütfen oyun alanına girin!"

I. Büyük Benji ve pek de büyük olmayan Aiden işaretli alana adım attılar ve birbirleriyle yüzleştiler.

Her ne kadar Aiden'in bu savaşı kazanmak için hızını ve çevikliğini kullandığını söylemek istesem de, öyle olmadı. Yine de itiraf etmeliyim ki beklediğimden daha iyisini yaptı. Elbette, Koca Benji ekmek sepetini birkaç saniyeliğine yumuşattıktan sonra onu başının üzerinden kaldırdı ve zaman zili çalmadan çok önce bir yığın halinde meydandan dışarı fırlattı ama Aiden hâlâ hayattaydı ve onu götürdüklerinde akciğeriindeki çökme dışında tek parça halindeydi. Unicorna olsaydım, buna galibiyet derdim.

"Aferin, Aiden!" Opie yüksek sesle alkışladı, Bandit de ona katıldı. "Çok cesurca!"

Krishna ve Phoebe ona kötü kötü bakıp uzaklaştılar.

Eğer kimse bana meydan okumazsa, dövüşmek için o küçük cadılardan birini seçmeyi aklımdan geçiriyordum.

"Bunu aklından bile geçirme." Sağıma baktığımda Liam'ın bana gülümsediğini gördüm.

"Neyi düşünüyüm?" Masum bir omuz silkmeye sordum.

"On üç yaşındaki çocuklarla dövüşmüyorsunuz," diye ekledi onlara bir bakış atarak. "Siz House Phoenix'siniz. Bunu doğru şekilde yapacaksınız ve şansınız varsa değerli bir rakip seçeceksiniz."

"Biliyorum..."

Gamzesi soldu ve daha yakına eğildi. "O zamandan beri konuşma fırsatımız olmadı. İyi misin, Harlow?"

Kıpırdanma isteğime karşı koydum, hazır olmadığım bir kalp kalbe sahip olmaya çalıştığını fark ettim.

"Bilirsin işte. Burada bir grup gençle pasta için dövüşüyorum. Hayalimi yaşıyorum."

Dudakları kıvrıldı ve omzunu hafifçe benimkine çarptı. "Anladım. Şimdilik bundan bahsetmeyeceğiz. Sadece şunu bil ki ben asla . . . hiç . . ."

Ona baktım ve başımı salladım. "Bunu biliyorum. Ve seni Typhon'la yaşadığım karmaşanın içine sürüklediğim için özür dilerim."

İçimde ani bir öfke parlaması oldu ve bunun nereden geldiğini anlamakta zorlandım. Bağdan bir çekiştirme oldu ve halkanın öbür ucundan Typhon'a bakıyordum. Gözleri bana ve Liam'a dikilmişti.

İçimi kaplayan öfke karşısında nefes almakta zorlandım. Bana ait olmayan bir öfke.

"İyi misin?" Liam elini sırtıma koydu. "Biraz solgun görünüyorsun."

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Belki biraz sinirden. Hepsi bu."

"Sana içecek bir şeyler getireyim," diyerek yanımdan uzaklaştı ve Typhon'un alev alev yanan öfkesi söndü. Tanrılara şükürler olsun. Ondaki gelen bu ani duygusal dalgalanmayla dövüşebileceğimden emin değildim.

Sonraki iki dövüş en azından biraz eşitti. Wolven Hanesi'nden kavgacı görünümlü bir adam, kimsenin bilmediği, Unlit dünyasında profesyonel bir güreşçinin kızı olan kaslı bir üçüncü sınıf Kelp kızına meydan okudu ve kaybetti. Kız rakibini tuşa getirdiğinde, adam üzgün bir ses çıkarma nezaketini gösterdi

kıkırdama. Hatta daha sonra kalkmasına yardım etti ve hızlıca tokalaştılar ve eğer yanılmıyorsam göz göze geldiler.

Neredeyse insanlığa olan inancım bir anlığına tazelandı. Ta ki Tarquinius Kirinash'ı yuvarlayana ve *Nikita*'nın ısrarıyla en güçlü savaşçıları Draconell'in en zayıfıyla karşı karşıya getirene kadar. Eğer ünlü Bilgemiz kan dökülmesini umuyorduysa, bu sefer bunu fazlasıyla elde etti. Zavallı çocuğu revire götürdüklerinde Typhon bile tiksiniş görünüyor, böylece sol kolunda - büyü yapan kolunda - meydana gelen bileşik kırığı onarmaya çalışacaklardı. Bu kesinlikle aptalca bir hareketti.

Öte yandan, Neverthorn genç Dwimmer'ları eğitme konusunda pek de nazik olmasıyla bilinmezdi. En acımasız testler olmadan nasıl en güçlü okul oldunuz?

Sen olamadın.

Phyllis ayaklarının üzerinde sallanarak, "Bir saniye daha izleyemem," diye mırıldandı. Yüzü renksizdi ve hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Son olarak, geriye kalan ve rakipsiz olan tek takım . . . Phoenix Evi! Rakibinizi seçin."

"Belki de çekilmeliyiz," diye fısıldadı Fable, kendisi de biraz yeşil görünüyor. "Pasta kimin umurunda ki zaten?"

Pasta kimin umurunda!? Benim umurumdaydı. Ama bundan daha fazlası, hatta ...

"Kaybedemeyiz. Tarquinius bize izin verse bile, ki muhtemelen vermez, bu diğer evlere zayıflık gösterir. Hâlâ bizden şüphe ediyorlar. Bir sonraki Heronius'u çıkarmamız gerekiyordu. Sonunda rünleri öğrenmeye başladık. Onlara bizim de savaşabileceğimizi göstermeliyiz. Savaş zamanlarında onlara liderlik edebilmek istiyorsak bize saygı duymaları gerek. Savaşmak zorundayız. Bana güveniyorsunuz, değil mi?" Yüzümü Fable'dan çevirip ev arkadaşlarımin her birinin gözlerine baktım ve onlar da başlarıyla onayladılar. "O zaman yapalım şu işi. Hadi şu lanet pastayı alalım."

Elimi kaldırdım ve döndüm. "Anka Hanesi'ni ben temsil edeceğim."

Tarquinius bu fikirden memnun görünüyor. "Mükemmel. Peki ya rakibin?"

Liam'ın sözleri bana bir fikir vermişti. Haklıydı, onlu yaşlarda olsalar bile bir çocukla dövüşmemeliydim. Geriye sadece en bariz seçenek kalıyordu.

"Ve Kirinash Hanesi'nden Doyenne Nikita Elmwood'a meydan okumayı seçiyoruz."

Bu bomba sessizlikle karşılandı.

"Bunu yapamaz!" Doyenne Parunah tersledi.

"Bir profesöre meydan okuyamazsın!" Doyenne Storm kavgaya sesini ekledi.

Doyen Bob bile sesini yükseltti. "Aklından ne geçiyor bu kızın?"

Ama önemli olan tek bir görüş vardı.

Bakışlarımı bana bakan, gözleri düşünceli Tarquinius'a kilitledim.

"Bu sizin koyduğunuz kurallara aykırı değil, değil mi? Orada bulunan herkese meydan okuyabileceğimizi söylemiştiniz . ... ve bence yetişkin bir insanın çocuklarla dövüşmesi oldukça ... aşağılık bir davranış."

"Öğrenci, öğrencidir, öğrencidir," dedi, sesi her zamankinden daha derindi. "Hepinizin sağduyulu davranacağını varsayarak bunu daha önce hiç dile getirmemize gerek olmamıştı."

"Draconell'den gelen o zavallı çocuğu neredeyse bir ceset torbası içinde evine gönderirken yaptığı gibi mi?" Tiksintiyle karşılık verdim. "Sizin sağduyu anlayışınızı bir kenara bırakın ve yarışmanın kurallarına uyalım, olur mu? Rakibim olarak Doyenne Elmwood'u seçiyorum."

"Buna hakkı var. Bir yetişkinle bir çocuk arasındaki dövüş pek de adil görünmüyor," dedi Liam ve diğer profesörlerden birkaçı da aynı fikirde olduklarını belirtti.

Typhon da dahil. "Bu onun yetenekleri için daha iyi bir vitrin olacak, Sage."

Tarquinius Typhon'a baktı ve başını salladı. "Mükemmel bir noktaya değindiniz, Doyen Moreno. Bu dövüşe izin vereceğim."

Güzel.

Dönüp kürsüde diğer profesörlerle birlikte oturan Nikita'ya baktım, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Pekâlâ. Meydan okumamı kabul ediyor musun?"

Sinirlendi ve uzun, lüks saçlarını okşadı.

"Dövüşmek için giyinmiş sayılmam. İyi uyuyamadım ve bu son derece düzensiz ..."

"Bock."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Bock." Tekrar söyledim, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

"Bock."

"Bock, bock, bock!"

Birkaç ses düzinelerce sese dönüştü ve çok geçmeden avlunun büyük bir kısmı şaşkın Nikita'ya bir tavuk sürüsü gibi *takılıyordu*.

Yüz ifadesi sertleşti ve ayağa kalktı.

"İyi. Okuldan beri benden bir parça istiyorsun.

Gidelim o zaman."

Kürsüden fırladı ve meydana doğru bir adım attı, saçları başının üstünde düğümlenirken parmakları parladı ve yüksek topuklu ayakkabılarını tekmeledi. Giydiği etek uzundu ve başka bir rune kullanarak bacaklarının arasından harem pantolonuna benzer bir şekilde bağladı. Öfkeyle parlayan akuamarin gözleri ve doğaçlama kıyafetiyle, ben bile kabul etmek zorundaydım, kötü bir kayın gibi görünüyordu.

Yine de benim kadar kötü bir kayınla hiç karşılaşmamıştı.

"Getir *Nikita*," diye mırıldandım, meydana ona katılmak için hareket ederken omuzlarımı yuvarladım.

"Dikkatli ol Harlow," diye seslendi Phyllis. "Adil oynamayacak."

Tam da istediğim gibi. Çünkü kimse benden daha iyi bilemezdi. Gerçek hayat nadiren adil olurdu.

"Kurallar aynı," diye gürledi Tarquinius. "İki dakika üç ... iki ... bir ... içinde başlar."

Nikita ve ben birbirimizin etrafında dönmeye başladık, her ikimiz de meydanın dış kenarında duruyorduk. Sağlam yapıydı, belli ki spor salonunda iyi vakit geçiriyordu ve bir mil uzunluğunda kötü bir çizgisi vardı. Ama nasıl dövüşüleceğini biliyor muydu?

Bunu öğrenmek üzereydim.

Öne doğru çalım attım ve bir keşif yumruğu savurdum, o da bana kaşlarını sallamadan önce oldukça kolay bir şekilde kaçtı.

Tamam. Yani en azından bazı yetenekleri vardı. Bu daha da iyi oldu. Hâlâ bir sonraki hamlemi düşünüyordum ki, az önce tekmelediği stiletto warp hızıyla üzerime doğru uçuştu.

"Levha!"

Hinzır topuk gözümü çıkarmadan bir saniye önce kaçtım ve neredeyse tökezliyordum.

Ev arkadaşlarım feryat etti ama Nikita'nın muzaffer sırıtışıyla karşılaştığımda şikâyet etmenin bir anlamı olmadığını anladım. Kurallarda silahlardan bahsedilmiyordu, kullanılmamaları sağduyuya uygun olsa bile. Kendi stratejimi bana karşı kullanmıştı.

Touché, Keeks.

Birbirimizin etrafında dans ettik ve sanki kalın bir çamurun içinde ilerliyormuşum gibi hissettim. Bu ne saçmalıktı böyle? Yanındaki eli seğirdi, sadece serçe parmağı. Etrafında hafif bir parıltı vardı.

Tıpkı . . . Typhon'un sınıfta Tuhafliklar hakkında konuşurken yaptığı gibi. Söylediği gibi serçe parmağı seğirmişti.

"Zamanı yavaşlatmak, bir Durdurma, daha az bilinen bir Tuhafliktır."

Beni baş aşağı çarptı, zamanın geçişini yavaşlatıyordu ama sadece beni engelleyecek kadar. Görünüşe göre, köreltici rünler sadece öğrencilere uygulanmıştı, ki bu da mantıklıydı. Kimse profesörlerin dövüşmesini beklemiyordu. Ama o kuralları biliyordu. . .

Şu hilekâr kayın.

"Seçiminizi yeniden mi düşünüyorsunuz? Okuldaki tüm göğüs göğüse mücadeleleri kazandım. Gerçi sen bunu bilmezsin," Nikita hızlı bir yumruk atarken nefes aldı, beni yakalamasının tek nedeni işleri yavaşlatmasıydı, serçe parmağı fazla mesai yapıyordu.

Gözümün önünden bir yıldız patlaması geçti ama hemen kafamı toparladım. "Zavallı hilekâr," diye mırıldandım, sadece onun beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Ne kadar hızlı olduğum önemli değildi, eğer bir şey bulamazsam o kazanacaktı.

"Kaybetmeye hazır mısın?" Nikita sırıttı, serçe parmağı seğiriyordu. Büyü etrafını sarıyordu.

Ayaklarım çimentonun içindeymiş gibi hissediyordum. Ama bu ağzımı yavaşlatmadı, hem de hiç. Benden alamayacağı tek silah buydu.

"Aslında büyü kullanmaya tenezzül etmek zorunda kalman gururumu okşadı. Sanırım bu ikimizin de benim senden daha güçlü olduğumu bildiği anlamına geliyor. . ."

Öfke yüz hatlarını aydınlattı ve bana doğru koşarak uzanma alanıma girdi.

Onu yakalamaya çalıştım. Eğer ellerini tutabilirsem, serçe parmağını kırarak büyüünün akışını da durdurabilirdim.

Eğildim ve ayaklarından tuttum. Kollarımı bacaklarına dolayarak sola doğru sertçe döndüm ve onu yüzüstü yere çarptım. Havası boşaldı ve sersemlemiş bir halde yere yığıldı. Hâlâ büyüünün yavaş etkileri altındayken vücuduna doğru süründüm ve bacaklarımı arkadan beline doladım. Peki ya en tepedeki kiraz? Onu boğucu bir şekilde tuttum.

Ciyakladı ve hemen gevşedi, çünkü iş boğma tutuşuna geldiğinde ben bir canavardım.

Pes etmek yok, boyun eğmek yok, sadece dövüşmeyi bıraktı. Onu bıraktım ve ayağa kalktım, üzerimde kullandığı Quirk gitmişti.

"Kazanan Anka Hanesi'nden Harlow Daygon!" Tarquinius yüzünde hem ciddi hem de düşünceli bir ifadeyle bağırdı. "El Ele Dövüş Günü sona erdi."

Anka Hanesi sevinç çığlıkları atarak bana doğru koştu. Phyllis bile katıldı, ancak onun sadece bittiği ve hepimizin hayatta kaldığı için rahatladığını hayal ettim.

Kornalar çalındı, konfetiler gökyüzünde patladı ve hepsinden önemlisi, tekerlekler üzerinde taşınması gerekecek kadar büyük dört pasta önümüze kondu. Wickersham oradaydı ve bana göz kırpyordu. "Kazanacağını biliyordum, Shortbread."

Bu kaybetmek ekipler baktı üzerinde ile Kıskançlık, en çok alkış Başarılarımızı takdir etmek için, bazıları sessiz, rakiplerinin evlerinin her biri kendi pastasını alırken kendi yenilgilerini düşündüler. "Kazanmak evler, Keyfini çıkarın senin Ödüller!" Bayan Wickersham. Wickersham bağırdı. "Onları yapmak çok keyifliydi!"

Tarquinius, "Kaybedenler, aceleyle içeri girin," diye ekledi.

"Bekleyin!" Öğrenciler çift kapıya doğru ilerlerken kollarımı sallayarak "Bekleyin!" dedim. "Bekleyin! Phoenix Evi bizimkini paylaşmak istiyor. Herkese yetecek kadar var!"

Tarquinius tartışacakmış gibi görünüyordu ama sonra Kelpish'i kazanan kız söze girdi.

"Biz de!"

Felinita konuştuktan sonra pastalarını işaret etti. "Biz de paylaşacağız."

Tarquinius yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Ne yapacaksanız yapın. O'Connor, benimle gel. Seninle konuşmak istiyorum." Avluda tezahüratlar yükselirken, cüppesini savurup gitmişti.

Liam iç çekti. "Gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz, Harlow. Sağlam bir galibiyetti." Neredeyse bana sarılacakmış gibi eğildi ama sonra kısa kesip arkasını döndü.

Bir an arkasından bakakaldım.

Typhon bana doğru ilerleyip pastanın ilk dilimini uzatırken, "Bu çok aptalcaydı," diye mırıldandı.

Eğildim ve cennet gibi kokuyu içime çektim. Yaban mersini, lavanta ve limon.

"Şimdi senden daha da çok nefret edecek," diye ekledi gözleri Nikita'nın etraftan uzaklaşmasına kayarken.

"Bunu sanki onu kazanma şansım varmış gibi söylüyorsun. İkimiz de kazanamadığımızı biliyoruz. Ve dürüst olacağım, bu sadece benim galibiyetimi daha tatlı kılıyor," diye itiraf ettim ve keyifli bir iç çekişle ağzıma bir çatal dolusu kek tıktırdım. Gözlerim yarı kapalı, beni izleyen onu izledim. Gözleri dudaklarıma dalıyor, sonra bir okşayış gibi vücudumda aşağılara doğru kayıyordu.

Bakışlarının yoğunluğu kekin boğazıma yapışmasına ve karnımda basınç birikmesine neden oldu.

Acınacak haldeydim.

"Başardın!" Opie kendini bana doğru fırlatmadan ve neredeyse pastamı devirmeden bir saniye önce öttü.

"Harika, değil mi?"

"Çok havalı. Tam bir baş belası."

"Evet, bu gerçekten harikaydı Harlow," diye cılız bir ses katıldı. Opie'den uzaklaştığımda Krishna'yı Phoebe'yle birlikte ayakta dururken buldum.

Yüzünde özür dileyen bir gülümseme vardı. "Opie, çeşmenin yanında oturup bizimle birlikte tüm farklı kek çeşitlerinin tadına bakmak ister misin?"

Opie başını sallayarak gülümsedi. "Elbette. Sonra görüşürüz, Lo-lo!" Onlar koşarak uzaklaşırken gözlerimi devirmemeye çalıştım.

"Onlar daha çocuk," diye mırıldandı Typhon. "Üstlerine fazla gitme."

"Ve böyle çocuklar büyüyünce Nikita gibi birer yetişkin olurlar. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Gözleri tekrar üzerimde gezindi. "Seninle konuşmak istediğim konu -"

Ama etrafımızda bir tezahürat patlak verince kısa kesildi. Arkadaşlarım kutlamaya hazırды.

"Har-low! Har-low! Har-low!"

Bedenler bana doğru akın etti ve hatta ev arkadaşlarım tarafından havaya kaldırıldığım için koşuşturmada pastamı bile kaybettim. Yalan söyleyemem. Takdir edilmek gerçekten güzel bir duyguydu.

Sonuç olarak güzel bir gündü. Hayır.

Harika bir gündü.

Quirk'ümün ne olduğunu bulmuş muydum?

Kesinlikle hayır.

Süper seksi, çileden çıkarıcı bir duayene yönelik şehvet dolu düşüncelerin musluğunu kapatmayı başarabilmiş miydim?

Kirpiklerimin altından Typhon'a baktım ama onu bana bakarken buldum, zar zor gizlenmiş açlık hâlâ gözlerindeydi.

Bu büyük bir olumsuzluktu.

Ama yarın başka bir gündü. Şimdilik Anka Hanesi mutlu ve birlik içindeydi, Nikita aşığılanma içindeydi, Opie'm gülümsüyordu ve hâlâ pasta vardı.

Bir sürü, bir sürü pasta.

Ve kimse bunu benden alamaz.

Pasta çok lezzetliydi. Ancak lezzetler Neverthorn'da yaşamının getirdiği streslere dayanamadı.

Dünya dönmeye devam ettikçe, Nocta'nın saldırı tehdidi de büyüyordu.

Gündönümü Oyunları sadece birkaç hafta içinde yapılacaktı ve biz de biraz esneklik gösterebilecektik. Okuldan kilometrelerce uzakta, arazinin dışında yapılacaktı, bu da hepimizin hala boğuştığı köreltici etkilerin ortadan kalkacağı anlamına geliyordu.

En azından teoride.

Ama oyunlarda geçireceğimiz zaman bizi olacıklara hazırlamak için yeterli olacak mıydı? Nocta'nın kendisine hazırlanmak için? Hâlâ önemli bir şeyi kaçırdığımızı hissediyordum. Bizden saklanan bir şey.

Bir nefes verdim ve duvarda asılı olan tarihe baktım.

Bolluk Bayramı'ndan iki gün önce.

"Haydut ..." Bir Pazar sabahı erkenden yuvarlandım ve yorganı ikimizin de başına çektim, duyulmamamız için üzerimizde hızlıca bir sessizlik rune'u döndürdüm. "Opie ve Fable için ucuz bir hediye bulmam gerekiyor. İki günüm var ve ikisine de bir şeyler almak istiyorum ama ödevlerim yüzünden tek başıma araştırarak vaktim yok."

Geleneksel olarak, küçük hediyeler kendiniz ve hayatınızda en çok minnettar olduğunuz kişiler arasında takas edilirdi. Hekate Ana'ya sihrinin armağanları için ve Boynuzlu Kral'a da hayatınızda çok fazla oyalanmadığı için teşekkür etme günüydü.

Randevu elimden kaçmıştı ve şimdi hemen bir şeyler hazırlamam gerekiyordu. Ve doğrusu, Bolluk Bayramı geldiğinde hâlâ burada olacağımı düşünmemiştim.

"Hepiniz hediye almamaya karar vermemiş miydiniz?"

Haksız değildi. Anka Hanesi Bolluk Bayramı'nda hediye alışverişi yapmamaya karar vermişti. Çünkü hepimiz son dakikaya kadar bunu unutmuştuk. Benim gibi onlar da dersler, ödevler ve endişelerle boğuşuyorlardı.

Omuz silktim, bunun kulağa favorileri oynuyormuşum gibi gelmesinden nefret ediyordum ama gerçek buydu. "Biliyorum, ama ikisi benim için çok şey ifade ediyor ve hediyeler de. Sanırım hediyeleri hediye den daha fazlası yapmanın bir yolunu bulabilirim."

"Bir tavuğa ne dersin?" Haydut ellerini birbirine vurdu. "Kafalarını kendilerinin koparmasına izin verebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Onlar rakun değil," diye hatırlattım ona. "Doğru, doğru. Tamam, ne düşünüyorsun?"

"Opie'nin takabileceği bir şey, bir bilezik ya da yüzük gibi, böylece asla yalnız olmadığını bilecek. Buna ihtiyacı olacak." Bu sözleri söylerken bile kendimi çok kötü hissediyordum ama bir gün içinde sihir olmadığını anlayacağını, gerçekten anlayacağını ve kendini çok yalnız hissedeceğini biliyordum. İtiraf etmeliyim ki, hediye kısmen benim içindi. Eğer bunu takarsa, onu işaretleyecektim, böylece biri bizi tekrar ayırmaya çalışırsa onu her zaman bulabilecektim. "Nevershoppes'u kontrol et. Bak bakalım iyi bir şey bulabilecek misin, sonra geri dönüp ödeme yapabilirim."

"Peki ya Fable için?" Kaşlarını kaldırdı. "Hekate'nin çiçeklerinin altında öpmesi için Zeed'i mi üreteceksin?"

Hafifçe güldüm ve başımı salladım. "Bunu yapabilseydim beni sonsuza dek severdi. Ama hayır, o geri döndüğünde buna karar vermeyi ikisine bırakacağım."

Eğer geri gelirse. Fable'ın mektuplarına hâlâ cevap vermemişti. Liam aileden hâlâ bir bilgi alamamıştı ki bu çok garipti.

Fable, peri yüzüğüne gittiklerini bana söylediği için ona kızgın olabileceğini düşünmüştü.

Fable'ın kısıtlı bir bütçeyle alabileceğim neye ihtiyacı olabilirdi ki? "Sanırım bir çift küçük fırlatma bıçağı iyi olur. Ona öğretmeye başlayabilirim. Böylece biri onun büyüsunü köreltmeye çalışırsa, kendini korumanın bir yolunu bulmuş olur."

Haydut beni selamladı ve sonra yataktan fırlayıp devasa yataktaneden dışarı fırladı.

Fable'ın bana baktığını görmek için çarşafı geri çektim. "Bütün bunlar da neydi?"

"Sırlar çoktur," dedim göz kırparak.

Güldü ve koşu ayakkabılarını giydi. Artık hiçbirimiz pijamalarımızla uyumuyorduk, hepimiz büyük bir odayı paylaştığımız için tamamen giyinik olmanın bir çeşidiyle uyuyorduk.

"Hadi, gidip kütüphaneyi kontrol edelim, Doyen Moreno'yla rünleri düzeltmeden önce biraz zamanımız var." Fable kolumdan tuttu ve beni ayağa sürükledi. Önce mutfağa girdik, Bayan Wickersham'dan kahve ve kahvaltılık sandviç aldık.

Kütüphane hiçbir sırrını vermemişti, tek bir sırrını bile. Ya da en azından bana veya Fable'a yararı dokunacak hiçbir sırrı. Nocta hakkında daha önce başka bir kitapta ya da makalede okumadığımız hiçbir şey yoktu. Efsaneler bölümünde yeni olan hiçbir şey yoktu. Ama devam ettik.

Çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Ertesi sabah kendimi dev gibi bir adamla el yapımı bıçakları için pazarlık yaparken buldum.

"Teklif ettiğinizden daha değerli olmalılar," diye gürledi alçak sesle.

Bıçaklara dokundum, Fable'a mükemmel bir şekilde uyacaklarını biliyordum. Dengeliydiler, hafiftiler ve kılıflarında kollarının iç kısmına düz bir şekilde oturuyorlardı, böylece üzerinde bir tişört olsa bile bıçakların ona bağlı olduğunu fark edemezsiniz.

"Biliyorum," diyerek bir elimi ensemde gezdirdim. Sunacak fazla bir şeyim yoktu. Durakladım. "Bunu bir hesaba yazabilir miyim?"

Kara kaşları gümüş rengi mavi gözlerinin üzerinde yukarı doğru kalktı. "Ben hesap yapmam."

Lanet olsun.

Parmaklarımı iki bıçağın ve kılıflarının üzerinde gezdirdim. "Geri döneceğim."

Bandit'in Opie için bulduğu kolyenin parasını ödemek için de yeterli paraya ihtiyacım vardı. Bunların hiçbirisi aklımda pazarlık konusu değildi. Her iki hediye de onları farklı şekillerde koruyacaktı.

Kendimi kapıdan dışarı attım ve sokakta durdum. Bildiğim kadarıyla Nevershoppes yüz yıldır hiç değişmemiştir. Rustiktiler, sazdan çatıları vardı, bazılarının kapıları yuvarlaktı, bazılarının ise büyük kare şeklindeydi. Dükkânların bazılarında büyük pencereler vardı ve insanların alışveriş yapmadan önce mallara göz atmalarına olanak tanıyordu.

Black Bear pub hâlâ beni çağırıyordu ama o muhteşem yemeklerin olduğu yeri ziyaret etmek için ne zamanım ne de ekstra param vardı.

Dükkânların ortasından geçen arnavut kaldırımli yol, mağazalar arasında koşuşturan öğrencilerle doluydu. Herkes son dakika hediyeleri arıyordu.

Ve bu bana bir fikir verdi. İhtiyacım olan parayı bulmak için bir seçenek vardı. Yavaşça nefesimi verdim ve gözlerimi birden fazla dükkâna girip çıkan, en büyük paketlere sahip olan çocukların üzerinde gezdirdim.

Eğer bunu yaparsam, şimdi tam zamanıydı. Ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve başımı rüzgâra doğru eğerek Draconell'den bir kıza doğru yürüdüm - Misty Lillientia. Etraftaki en zengin Dwimmer ailelerinden birinden geliyordu. Okuldaki personeli küçümseyen bir züppeydi, kendisinin ve ailesinin ne kadar çok parası olduğuyla övünmeyi severdi.

Belki de onu paranın bir kısmından ayırmanın zamanı gelmişti.

Ona doğru daldım, birbirimizin etrafında dans ederken nefes nefese kaldım, elim cebine gitti ve tüm bozuk para destesini kaptı, paketler ve çantalar havaya uçarken kendi cebime kaydardım.

"Ah, çarşaf, özür dilerim!" Çantaları tutup ayağa kalkmasına yardım ederken bağıırıyordum. "Özür dilerim, tamamen kendi dünyamdaydım."

Misty başını salladı. "Her neyse, ezik."

Düşürdüğü son çantayı ona uzattım, o ve arkadaşları Neverthorn'a doğru ilerlemeye devam ettiler.

Haydut bacağını çekti. "Bu çok kurnazcaydı."

"Evet." Kendimi ayakkabının tekine yapışmış köpek dışkısından daha aşağılık hissediyordum ama Opie ve Fable için gerekirse daha kötüsünü de yapardım.

Demirci dükkânına geri döndüm. Para kesesini açtım ve iki kılıç ve kılıfları için anlaştığımız fiyatı saydım.

Paraları açık avucuna bırakırken, "Parayı çok çabuk buldun, genç kız," dedi.

Omuz silktim. "Sert oynamak beni bir yere götürmüyordu. Para başından beri bendeydi."

Yalan, yalan, yalan.

Büyük demircinin bunu bildiğine dair bir his vardı içimde. Yine de bıçakları sardı. "Fae yapımı, kırılmazlar ve kaybederse ona geri dönmenin yolunu bulurlar."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Göz kırptı ve küçük bir ateş basması gözlerimi kaçırmama neden oldu. Adam yakışıklıydı ve eğer yarı Fae ise bakışlarından kaçınmakta haklıydım.

Oradan ayrılıp, caddenin aşağısındaki hurdacıya yöneldim. Evet, doğru okudunuz, hurda evi. Görünüşe göre Haydut, etrafta duran onca ıvır zıvırın arasında mükemmel kolyeyi bulmuştu.

Kutular tavana kadar yığılmıştı ve ben yanlarından geçerken sallanıyorlardı. Tezgâhtar hiçbir yerde yoktu. Ama bu onun orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Muhtemelen onları göremiyordum. Bandit'i takip ederek boşluklardan yanlamasına geçtim.

"Hadi," diye fısıldadı, mağazanın içinde hızla ilerlerken ona ayak uydurmamı işaret etti.

Gözyaşı damlası yakut demişti - sahte olup olmadığından emin değildim ama beni doğruca ona götürdü, mağazanın arka tarafında, naftalin ve yıkanmamış vücutlar gibi kokuyordu, iyi bir kombinasyon değildi.

Elimden geldiğince nefesimi tuttum ve işaret ettiği kutuya doğru ilerledim. Kutunun üzerinde biblolar yazıyordu. Parmaklarım pürüzsüz mücevhere dokundu ve işte oradaydı. Çeşitli eşyalar yığınının arasından çekip çıkardım. Işığı yakalayan yakut bir kolye,

Etrafa alev gibi renkler saçıyordu. Bunu buraya kim koyduysa ne attığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Güzel! Bulduğunuz için teşekkürler." Sesimi alçak tuttum.

Haydut'a hareket etmesini işaret ettim ve aradığım başka bir şeyi bulana kadar bölgeyi araştırdım: onu saklayacak bir şey.

Bir çaydanlık.

"Bu mükemmel! Phyllis buna bayılacak!" Elime aldım ve yakut kolyeyi içine yerleştirdim. Kolyeyi gördüğüme göre gerçek olduğundan hiç şüphem yoktu ve tam fiyatını ödeyecek değildim - Misty'den kalan tüm para kesemi alsam bile yetmeyeceğinden emindim. Çaydanlık gerçekten Phyllis için miydi? Hayır, tabii ki değildi. Çatlamış ve lekelenmişti, gerçek bir hediye değildi. Ama dükkan sahibi bunu bilmiyordu.

Ön büroya - ya da ön büro olduğunu varsaydığım yere - doğru ilerledim. Arkasında bir sandalye olan boş bir alan.

"Alo?"

"Bir şey mi buldunuz? Bir hazine mi?"

"Arkadaşım için bir çaydanlık." Çaydanlığı havaya kaldırdım. "Bunun için gümüş bir parça yeter."

Homurdandım. "En iyi ihtimalle yarım gümüş.

Yontulmuş!" Tabanındaki çipi işaret ettim.

"Güzel!" diye cevap verdi ses, yine de bir yüz göremiyordum. "Bir parçanın dörtte üçü."

Çaydanlığı yere bıraktım. "Hadi, Haydut, gidelim."

Gözleri kocaman açılmıştı ve ona başımı salladım. Seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştık.

"Bekle! Yarım gümüş o zaman. Okuldaki diğerleri gibi pazarlık yapmıyorsun."

Gümüş parçasını tezgâhın üzerine bıraktım ve ilk seferde merhametle işe yarayan hızlı bir rünle ikiye böldüm. "Pazarlık konusunda aptallık etmek için çok yaşıyım."

Çaydanlığı aldım ve kapıdan çıkarken sıkıca tuttum. "Hey, acele etmeliyiz, yemek zili!" Haydut bağırdı ve sonra benden uzaklaşarak

Neverthorn'un kapılarına doğru koşmaya başladı. Onu görmezden gelerek dükkânlara geri döndüm. Birkaç eşya daha bulmak için hâlâ fazlasıyla param vardı... Ne de olsa beş tane vardı.

ve Phyllis için gerçek bir hediye. Hediye almamaya karar vermiş miydik? Elbette, ama yaşadığımız onca şeyden sonra ... biraz neşe ve bereketi hak ediyorduk.

Ertesi gün arkadaşlarımla her birine bir şeyler vermeyi iple eksem de, gece benim için diğerk geceler gibi geçmişti. Huzursuz, uyumak için mücadele eden, zihnim çok sıcak olduğunda aralıklarla terleyen. Nefeslerimi sayıyordum.

Odadaki eşyaları sayıyordum.

Endişeyi uzak tutmak için savaşıyordum.

Buna rağmen, ilk iş olarak hediyemi Opie'ye götüreceğim için hâlâ heyecanlıydım.

"Sakin ıkarma ve eğer kaybolursan seni her zaman bulabilirim."

"Bu çok güzel! Teşekkür ederim!" Saçını kaldırdı, böylece ben de takabildim. "Ama sihrim gerçekten devreye girdiğinde buna ihtiyacım kalmayacak. Ben de her zaman sana giden yolu bulabileceğim!"

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Ve . . . Sana bunları da aldım." İçinde geceleri parlayan bir Unicorna heykeli ve bir dizi suluboya bulunan ikinci paketi uzattım. Ciyaklaması benim için yeterliydi.

"Hediyelerimle harika bir iş çıkardın! İşte, bunu senin için yaptım." Opie benim için hazırladığı hediyeyi ellerime sıkıştırdı. Küçük bir paket. İçini atığmda her türlü malzemeden yapılmış bir bileklik buldum. akıl taşları, tahta, kemik, cam. "Bunu kendim yaptım, tüm küçük parçaları buldum. şuna bak, bana senin gözlerini hatırlatıyor. Bu da beni sahile gtrdüğn ve gün batımının mor ve turuncu olduğ zaman için..." sözleri üzerimden kayıp gitti. Anılarından ve bana bakışından oluşan bir bilezik. Çok güzeldi, daha da güzeldi çünkü tek bir karanlık parçası yoktu, onu bozacak tek bir siyah taş parçası yoktu.

Haksız yere aldığım hediyeleri düşündükçe içimi kaplayan suçluluk duygusunu geri ittim.

"Bayıldım," diye fısıldadım boğazım düğümlenerek bileziği takarken. Ona sıkıca sarıldım, eğer kıvrınması bir gösterge ise, istediğinden daha uzun süre sarıldım.

"Kahvaltıda görüşürüz, tamam mı? Ben ve arkadaşlarım yakında hediyeleri değiş tokuş edeceğiz." Bana sırtarak baktı ve eşyalarını topladı.

Ben yatakhane dönerken Haydut da beni takip etti. "Nasıl geçti?"

"İyi. Ama onun için endişeleniyorum ..."

Burnunu çekti. "Çünkü hiç sihri yok."

Söyleyeceklerim boğazımda düğümlendi. "Çeneni kapat."

"Gerçek bu. Onda büyüünün kokusunu bile alamıyorum. Yani, sanırım biri onu susturmuş da olabilir, ama o zaman bile biraz büyü kokusu alırdı, değil mi?"

"Haydut," diye homurdandım.

Omuz silktili. "Onu korumaya çalışıyorsun. Bu iyi bir şey. Onu bu kadar çok sevdiğin için çok şanslı."

Ben de Fable'ı korumaya çalışıyordum ve ona bıçakları vermek için sabırsızlanıyordum ama Zümrüdüanka Evi'nin yatakhanesine geri döndüğümde yatakhane boştu. Arkamı dönüp gitmek üzereydim ki yatağımın üzerinde küçük bir kutu gördüm. Paketlenmemişti, sadece altın bir iple bağlanmıştı. İsim yoktu, kart yoktu. Kutuyu ters çevirdim ve içinde bir şeyin hafifçe tıkırdadığını duydum.

Haydut onu benden aldı ve her tarafını kokladı, sonunda bir kenarını yaladı. "Typhon gibi kokuyor."

İpini çektim ve kutu açıldı. İçinde süslü altın bir çerçeveye yerleştirilmiş yuvarlak, sarımsı bir cam parçası duruyordu. Mini bir resim çerçevesi gibiydi ama içinde resim yoktu. Parçayı elimde yuvarladım. Avucuma tam oturdu.

Bir kağıt parçası düştü. Yol tarifi mi?

Bardağı bir büyü kitabının üzerine tut.

Haftalar önce kütüphaneden aldığım ve bir daha geri getirmediğim büyü kitabını yatağımın altından çıkardım.

Cam parçasını ilk satırın üzerinde tutarken nefesimin kesilmesine engel olamadım.

Camın sarı ışıltısı altındaki kelimeler *anlamlıydı*.

"Bu... bu gerçek mi?"

İlk sayfayı taradım ve kelimeler sadece mantıklı olmakla kalmadı, onları aklımda tuttum.

Kalbim, en az onlar kadar ineke olan bir hediye için aptalca bir hızla çarpıyordu. Typhon'un bana ve mcadelelerime dikkat ettiği anlamına gelen bir hediye. Bir elimi gözlerimin üzerine koyup köşelerini kıstım. Ağlamayacaktım, lanet olsun.

Ama düşünmeden de edemiyordum... bana en son ne zaman birinin beni, gerçek beni gerçekten grdği anlamına gelen bir hediye verilmiştii?

Hiç hediye aldığıma emin değildim.

"Hey, kahvaltıya geliyor musun?" Fable odaya girdi, sesi beni boğmakla tehdit eden duygularımdan çekip çıkardı.

Yüzümü sildim ve başıımı salladım. "Evet, ben ... . Senin için hediyeni almak istedim."

Fable sırtıttı. "Ha! Birbirimize bir şey almamak buraya kadarmış! Benim de senin için bir şeyim var!"

Bana yumuşak bir paket uzattı. Kağıdı yırttım ve bir çift el örgüsü eldiven buldum. "Parmak uçlarını açık bıraktım, böylece hâlâ rn yapabiliyorsun," dedi, yanakları pembeydi.

"Bayıldım bunlara." Eldivenleri ektim. Sanki ... benim için tasarlanmış bir çift eldiven gibiydiler. Malzemesi çok inceydi ve ilerine işlenmiş büyüyü hissedebiliyordum. "İçlerinde başka ne var?"

Fable göz kırptı. "Bunu ğrenmen gerekecek."

Güldüm. "İyi bir sürprizi severim. Şimdi seninkini a." Küçük kutuyu eline tutuşturdum.

Açtı ve bıçakları görünce nefesi kesildi. "Harlow! Bunları nereden buldun? İnanılmazlar."

"Fae büyüsüyle el yapımı. Biri tekrar byn köreltmeye çalışırsa onları yedek olarak düşün. Onları kollarına bağla, ben de sana nasıl fırlatılacağıını öğreteyim."

Sarılması beni hazırlıksız yakalamamalıydı ama yine de öyle oldu. Ben de onu sıktım. "Sana sadece bereket aksın, Fable."

"Ve sana, Harlow."

Kahvaltıda yiyecek karmaşası vardı, insanlar mutluydu, neşeliydi ve uzun süredir devam eden gölgelerden hiçbiri yoktu.

Misty'den aldığım son paralarla Phoenix Evi'ndeki herkes için küçük hediyeler bulmuştum. Phyllis için bir çay fincanı. Caterina için kapağında küçük ateşböcekleri olan, karanlık bir ormana kazınmış yeni bir günlük. Ellie için küçük bir ilk yardım çantası bulmuştum ve onu çentiklerimle küçültmüştüm. Marina Runecoats'un tarihi hakkında bir kitap aldı. Gary'nin bulmacalara karşı bir ilgisi vardı ve ben de demirciye gidip ayrılması gereken demir halkalardan oluşan bir bulmaca yaptırdım. Ve Ross. Ağaç desenli bir çift uyku pantolonuna karşı koyamadım.

Onları havaya kaldırdı. "Beni delikli boxer'larımla görmekten bıktın sanırım?"

Parmağımla onu işaret ettim. "Anladın sen onu."

"Bize bir şey almana gerek yoktu," dedi Caterina. "Bizim için zaten çok şey yaptın."

Başımı eğdim ve omuz silktim, boğazım istediğimden daha sıkıydı. Opie'yle olan takasla başlamıştı, sonra Fable ve şimdi de bu.

"İkimiz de senin için küçük bir şey yaptık." Ross sırttı.

Yapmak. Benim için bir şey mi yapmışlardı? Etrafıma bakındım ama gözüme çarpan Phyllis oldu. Gülümsedi ve başını salladı. "Sana bakıyoruz, Harlow."

Diğerlerinin her biri yanıma gelip avucuma bir şey bastırduğunda kalbim çok hızlı atıyordu. Taşlar. Hepsi farklı renklerde, pürüzsüz yassı taşlar.

"Bunlar endişe taşları," dedi Ellie. "Her birimiz arkasına baş harflerimizle bir rün yazdık."

"Ben de ön tarafına bir kılıç koymayı önerdim," diye ekledi Gary. "Bilirsin, kılıçlarımızla sana sadakat yemini ederiz."

"Zeed için de bir tane yaptık," dedi Fable, bana ikinci bir taş uzatarak. "Geri döndüğünde ona bir rün ve kendi aura imzasını yükleyebilir."

"Ve," dedi Marina, "ses çıkarmamalarını sağladık. Kadife çantanın üzerine küçük bir rün ve işte. Sessiz!"

Başımı salladım. "Hayır, yapamam, yemin etmek istemezsin -"

Fable parmaklarımı taşların etrafına kapattı. "Biliyoruz. Bu savaşta beraberiz ve bu taşlar her birimize bağlı."

Benim Opie için yaptığının aynısını onlar da yapmıştı. Yani onu her yerde bulabilirdim.

Ve şimdi onları da bulabilirdim.

Bana titrek bir gülümseme veren grubun başhemşiresine baktım. Bana bir taş vermediğini fark ettim. "Neden?"

Ross bir elini başının üzerinde gezdirerek gür saçlarını karıştırdı. "Çünkü. Başından beri bizim için savaştın. Lider sensin. Büyük peynir. Adam. Patron. Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdik."

Caterina siyah kadife bir çanta çıkardı ve parmaklarımın altına tuttu. Taşların her biri teker teker avucumdan düştü. Taşın taşa çarpmasından hiçbir ses çıkmadı. Bana gülümsedi. "Sonuna kadar dostuz."

Grup, tüm kucaklaşmaları sona erdirecek bir kucaklaşmayla üzerime çullandı. Gözyaşları dökülmüş olabilir, bilmiyorum. Sadece arkadaşlarımın benim için çok daha fazla bir şeye dönüştüğünü biliyorum.

Bir aileye dönüşüyorlardı.

Sevgi ve neşe herkesin zihninden Nocta ile ilgili endişeleri uzaklaştırmış görünüyordu.

Herkesin değil.

Fable elimi tutarak beni kahvaltıdan sürükledi. "Haydi, boş bir günümüz var ve gizli hayranından aldığın hediyeyle Dwimmer kitaplarını incelememe gerçekten yardımcı olabilirsin."

Gözlerimi devirdim ama itiraz etmedim. Fable'la gitmek için ayağa kalktığımda Typhon'la göz göze geldik.

Benden ona bir hediye yoktu, bu da kendimi bir çarşaf gibi hissetmeme neden oldu. Daha da kötüsü, yatağında benden ona bir şey kalmayacağını biliyormuş gibi başını salladı.

Kütüphaneye vardığımızda elimi Fable'ın koluna koydum. "Bekle, önce yapmam gereken bir şey var. Bir hediye unuttum."

O itiraz edemedi ve döndüm ve yatakhaneimize doğru hızla ilerledim. Kayarak odaya girdim ve vermem gereken diğer tek şeyi bulmak için yatağımın altını kazdım.

Opie'nin kolyesini kaçırdığım çaydanlık.

Elimi üzerinde gezdirdim ve sonra onu kütüphaneye geri götürdüm.

Fable'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ne için?"

"Bir son dakika hediyesi," diye mırıldandım. "Şimdi bana sıvıların yer değiştirmesiyle ilgili işe yarayabilecek bir büyü bulmama yardım et."

Fable başını geriye eğdi ve güldü. "Lanet olası dahi.

Tamam, burada olacak."

Suyu şaraba dönüştürecek rün kombinasyonunu bulmamız on beş dakikadan az sürdü. Ama ben şarap değil, viski olmasını istiyordum.

Rünleri kafamda ayarlayarak sayfaya tekrar baktım, en azından nasıl görünmeleri gerektiğini görebiliyordum. Steno değil, sadece ... iki rünü birbirine karıştırmak. Bu örgüye zarar vermezdi. Verir miydi?

Olmayacağına güveniyordum.

"Elimi o tarafa çevirirsem ve sonra oraya bir fiske daha vurursam, bu işimi görür," diye mırıldandım. Ellerimi çaydanlığın üzerine koydum ve rünleri doğrudan ince kemik porselenin üzerine çizdim.

"Bu iyi bir fikir. Eminim kardeşim buna bayılırdı," dedi Fable usulca ve sonra gözleri dolmaya başladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Rünler çaydanlığın içine yerleşti ve parmaklarımdan viski rengine benzemeyen sıcak kehribar rengi bir parıltıyla kayboldu.

"Kardeşin için çok üzgünüm." Yüzümü ona döndüm, biraz midem bulanıyordu. "Keşke bunu senin için düzeltebilseydim. Keşke onu geri getirebilseydim."

"Bu senin hatan değil." Fable'ın gözyaşları akmaya başlamıştı. "Bu Nocta'nın hatası. Ve sen de yardım ediyorsun. Onu durduracağız. Sen ve ben."

Gerçeğin içimde kabardığını hissettim ve zamanın geldiğini

anladım. "Ben de Nocta'dan nefret ediyorum. Aileme yaptıkları için. Anneme yaptıklarından dolayı." Başını salladı. "Biliyorum."

Nefesimi içime çektim. "Ama aynı zamanda, bir kız babasının onu ve arkadaşlarını öldürmek için bekleyen bir canavar değil, kahramanı olmasını ister."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra gözleri büyüdü.
"Fable ... .. Nocta benim babam."

Midem çalkalanarak onun öfkesini **bekledim**. Suçlamalar, daha fazla gözyaşı ya da daha kötüsü sessizlik için. Ama cesaretimi toplayıp bakışlarıyla tekrar buluştuğumda, yumuşak gözlerinin sempati dolu olduğunu gördüm.

"Başka kimseye tek kelime etmeyeceğine söz ver." "Fable, ben -"

"Söz ver bana!"

Onun yoğunluğu karşısında irkilerek geri çekildim. Nazik, tatlı Fable iş demekti.

"Tamam! Söz veriyorum."

"Güzel." Yavaşça başını salladı ve düşüncelerini toparlıyor gibi görünerek bir nefes verdi. "Harlow, diğerleri seni önemsiyor, sana saygı duyuyor ve sana sadakatleriyle güvendiler. Ama seni benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Ve onlar da nihayet ayaklarını yere sağlam basıyorlar. Maçlara çıkarken moralimizin yüksek olması lazım. Gerçek bir takım gibi hissetmeliyiz. Bence bu haberi sindirmek çok zor olacak ve o kadar vaktimiz yok."

Sertçe yutkundum. "Size yalan söylemekten nefret ediyorum çocuklar."

"Bunu anlıyorum. Ve sonsuza kadar gizli kalmak zorunda değil. Sadece birkaç hafta daha, maçlar bitene kadar. Dikkatlerinin dağılmasına gerek yok. Tamam mı?"

"Evet. Tabii ki. Odaklanmaları gerekirken enerjilerini benimle harcamalarını istemiyorum." Dudağımı ısırdım ve elini tutmak için uzandım, hala bana bir tokat atıp çekip gitmemiş olmasının şaşkınlığını yaşıyordum. "Yani... Benden nefret etmiyor musun?"

"Keşke bana daha önce söyleseydin ama neden söylemediğini anlıyorum.

Ve sen hâlâ sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Gözleri yine yaşlarla doluydu, bu da benim gözlerimin dolmasına neden oldu.

kalktı.

Kollarını bana doladı ve sıktı. Ben de ona sarıldım.

ve bir anlığına dünyanın iyi olmasına izin verdim. Sonunda en karanlık sırrımı ortaya dökmüştüm ve Fable yine de beni seviyordu.

Eğer bu aile değilse, neyin aile olduğunu bilmiyordum.

"Hey," dedi Fable, bana bir bakış atmak için uzaklaşarak. "O çaydanlık hâlâ sende. Belki de denemeliyiz?"

"Evet," diye hıçkırarak güldüm. "Kesinlikle evet."

Böylece kendimizi Anka Evi'nin ortak salonunda, Typhon'a vermeyi düşündüğüm çaydanlıktan içerken bulduk. Ama kahretsin, gerçekten güzel bir viski yapıyordu - biraz büyü içeren oldukça güçlü bir viski. Marina, Ross, Phyllis, Gary, Caterina ve Ellie için birkaç fincan daha doldurdum. Bolluk Bayramı'nda içki isteyen herkes bir tane içti.

Birkaçından fazlası ağzını şapırdattı. İçkilerini almadan önce ağızlarından "Bolluk sizi bulsun," sözleri döküldü.

Herkes kendi yataklarına girdiğinde saat gece yarısına yaklaşmıştı, iki oğlan horluyordu. İçtiğimiz viskinin etkisiyle herkes bayılmıştı.

Gün bitmeden Typhon'a hediyesini vermek için zamanımın azaldığını fark ettim. Onu göğsüme bastırarak horlayan Bandit'i yastığımın üzerinde bıraktım ve odadan çıktım.

Merdivenlerden inmeye başladım ve sonra doğuya, Draconell kanadına inen merdivenlere yöneldim. Evlerinin oturma odasının önünden geçerken bir erkek sesi yumuşak bir "Merhaba?" diye seslendi. Olduğum yerde donup kaldım ve orada değilmişim gibi davranmaya çalıştım. Belki gözlerimi kapatırsam, o her kimse beni görmezdi ...

"Harlow?"

Tek gözümü açtım ve iç çektim.

Yakalandım. Ama kim tarafından?

Açık kapıya doğru adım attım ve odanın içini görebilmek için boynumu uzattım. Ocakta çtırdayan neşeli ateşin ışığında yıkanan büyük deri sandalyede oturan Liam'ı görmem birkaç saniye sürdü.

Uzun ve rahatlamış bir nefes aldım, kalp atışlarım yavaşladı.

"Geç kalkmışsın," diye geçirdim içimden, sallana sallana odaya girerken.

"Öyleyim. Aklımda çok şey var sanırım."

Tam olarak odaklanana kadar gözlerimi kısıtım ve çaydanlığı göğsüme yakın tutarak karşısındaki kanepeye oturdum. Şimdi o söyleyince, Liam onu geçmişte gördüğümde daha ciddi görünüyordu. Sert dudaklarının bir köşesinde gülümsemenin izi yoktu. Gözlerinde parıltı yoktu.

"Her şey yolunda mı?"

"Sorun da bu Harlow. Emin değilim."

Kulağa ciddi geliyordu. Minderlere doğru geri çekildim ve bacaklarımı katlayarak elma püresi şeklinde çapraz oturdum.

"Konuş benimle. İyi bir dinleyiciyimdir."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ve daha da iyisi, sabaha kadar konuştuğumuz her şeyi unutacaksın."

"Sarhoş kız öğrenci yurdu kızının seni kandırmasına izin verme. Burası çelik bir tuzak dostum." İyice ölçmek için kafama vurdum.

Parmaklarını çenesinin altında birleştirerek yavaşça başını salladı. "Bunu bilmiyor muyum? Senin hakkında gerçekten sevdiğim şeylerden biri de bu. Ama şu anda düşündüğüm şeyler paylaşılacak şeyler değil."

Liam bana öyle bir baktı ki, başka bir yere bakmak istedim. Bacaklarımı açtım, içimde bir şekilde yedinci seviye bir cehennem cehennemine dönüşen çatırdayan ateşten uzaklaşmak için aniden çaresiz kaldım.

"Tamam, seni görmek gerçekten güzeldi. Bir ara arayı kapatmalıyız. Belki tatilden sonra! Sana borçlu olduğum içkiyi barda içebiliriz."

Herkesin içinde. Etrafta insanlar varken, kendimi aniden ve tamamen açıkta hissetmeyeyim diye. Bu not üzerine, arkamı döndüm ve kapıya doğru koşmaya başladım.

"Bu arada," diye seslendi Liam arkamdan usulca, "Moreno'yu arıyorsan, odasında değil. Yaklaşık bir saat önce kapının önünden geçip diğer tarafa doğru gitti."

Nereye gittiğimi nasıl bildiğini düşünmeyi reddettim. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve hâlâ sıvı cesaretle doluyken beni Typhon'a bağlayan bağı odaklandım. Biraz zaman aldı ama sonra, işte oradaydı. Beni çağırıyordu.

Yukarı ve yukarı, okulun çatısına kadar götürdü beni. Yol boyunca kaslarımdaki yanmaya küfrederek birkaç basamak merdiven çıkmam gerekti ve sonunda cılız bir merdiveni tek elle çıktım.

Liam'la aramızdaki bu tuhaflık her neyse, kesinlikle çok fazla içki içmenin, yeterince uyumamanın ve kasıtsız bir gece yarısı buluşmasının ürünüydü.

O sadece bir arkadaştı. Çok sevimli, komik, sıcak bir arkadaş. Liam'la her şey çok kolaydı.

Öte yandan Typhon için işler hiç kolay değildi. Arkadaş mıydık? Artık kim bilebilirdi ki? Tek bildiğim, o anda onu görmeye hayatım boyunca hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım olduğuydu.

Elbette viski yüzündendi.

Önce çaydanlığı çatıya ittim, sonra dizlerimin üzerinde durarak arkasından çıktım. Çaydanlığın sapını tutup ayağı kalkarken nefesimin altında "Umarım gün bitmeden buraya gelebildiğim için minnettarsınızdır" diye mırıldandım.

Hesaplamadığım şey Typhon'un yalnız olmadığıydı.

O ve diğer kişi -kadın- sanki bir şeyi bölmüşüm gibi birbirlerinden uzaklaştılar.

Orada durup ona baktım, gömleği açıktı ve rüzgârda sallanıyordu.

Yüzü kızarmış Nikita'ya.

Çaydanlığı tekrar kolumun altına sokarak döndüm ve merdivenden aşağı indim. "Hayır, hayır, hayır."

Typhon'un bana doğru geldiğini hissedebiliyordum.

Merdivenden düşmeden inmeyi başardım ve o beni kolumdan yakalamadan önce ilk iki merdiveni indim.

"Göründüğü gibi değil," diye homurdandı. "I -"

"Canın cehenneme, Typhon. Tam olarak görüldüğü gibiyken, görüldüğü gibi olmadığı söylenecek bir çocuk değilim."

Gözleri karardı. "Anlamıyorsun -"

Ona ters ters baktım ve çaydanlığı eline tutuşturdum. "Bolluk Bayramınız kutlu olsun."

Topuklarımın üzerinde - özensiz bir şekilde - döndüm ve yatakhaneme doğru - titrek adımlarla - yürüdüm. Onunla işim bitmişti, hem de çok. Umarım viskiden boğulmuştur.

Kendimi yatağıma attım, oda dönerken ve tek hissedebildiğim Typhon'un duygularıyken orada uzandım.

Daha önce duygularına dikkat etmemiştim, bu yüzden Nikita'yla birlikteyken aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama şimdi? Keder, çok fazla keder.

Duygularının ondan daha az nefret etmeme neden olmasından nefret ediyordum.

Nefesimin altında hırladım ve Haydut da beni taklit etti.

"Kime hırlıyoruz?"

"Typhon," diye fısıldadım. "Nikita'yla takılıyordu. İyi görünmüyordu. . . iyi görünmüyordu, bunu söyleyebilirim."

"Solucan yemeği!" diye tısladı. "Onu kışından ısırmamı mı istiyorsun?"

Homurdandım ve onu rahatlatmak için kendime çektim. "Sadece uyumak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorum."

Haydut yanağımla okşadı. "İyi fikir. Yarın daha iyi olacak, civciv!"

Ancak buradaki pek çok gün gibi yarın da aslında daha iyi değildi.

Ertesi sabah, kalın bir dil, ş i d d e t l i bir baş ağrısı ve yüzüme bastırılmış tüylü bir rakunla uyandım.

Bandit'i yanımdaki yastığa iterek, "Ah, çekil," diye mırıldandım. Uyanmadı bile. Sadece burnunu çekti ve tekrar horlamaya başlamadan önce kıvrıldı.

"Al, bunu iç."

Kafamı kaldırdığımda gözleri açık bir Fable'ın bana baktığını gördüm, bana bir kupa uzatırken bakışları acıma doluydu.

"Tanrı seni korusun, dostum." İkramı aldım ve içindekileri ağızım açık bir şekilde yudumladım. Viskinin tadı ağızımı doldururken karnım anında şişti. "Blerg."

Yatağımın yanındaki çöp kutusuna ancak ulaşabildim ve midemdekileri kusarak perişan oldum.

"Tanrım, bu da neydi böyle?" Bir elimi ağızıma götürdüm, bir yandan da yığılmayla birlikte gelen sıcak gözyaşlarımı kırıştırdım.

"Seni ısırın köpeğin kılı. Artı, biraz da istiridye suyu." Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktım.

Omuz silkti ve iki elini havaya kaldırdı. "Bak, parti konusunda acemiyim. Belki bir dahaki sefere sadece bir ya da iki tane içeriz ve bu sorunu yaşamayız, hmmm?"

Bir an için gözlerimiz kilitlendi ve aramızdan bir önceki gecenin anısı geçti.

"Harlow, bu hiçbir şeyi değiştirmez ..." diye fısıldadı, boş bardağı direnmeyen parmaklarımdan alarak.

"Günaydın, güneş ışıkları!" Marina, bir elinde iki kahve fincanı, diğerinde meyveli yulaf ezmesi dolu bir kâseyle kapıdan içeri koşarak girdi. "Siz ikiniz, onlar kahvaltayı kaldırmadan önce aşağı inip yemek yeseniz iyi olur. Önümüzdeki iki hafta boyunca çok fazla yiyeceğim. Tuhaflıklarımızı bulamazsak bile en azından gücümüzü korumuş olunuz."

Başımın kendi nabzı vardı ve yüzümü buruşturdum. "Saat kaç?"

"Dokuz on beş. Günü uyuyarak geçiriyorsun," diye cevap verdi

Marina. "Garip bir şekilde, akşamdan kalma karışımın gerçekten işe yararmış olabilir. Önceden midem çok bulanıyordu ama şimdi sadece açım. Biraz yemek,

Birkaç aspirin, sonra yağmur gibi iyi olacağım."

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ta ki yemek salonuna girip Typhon'u Nikita'yla derin bir sohbete dalmış, başlarını birbirine yaklaştırmış halde bulana kadar. Beni şaşırtacak şekilde, göz göze geldiğimiz anda izin isteyip bana doğru ilerledi.

"Bunu yüksek sesle söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama Nikita'yla yatmıyorum."

Öfkelenmek istiyordum ama garip bir şekilde, onun acılı yüzüne baktıkça daha az öfkeli hissediyordum. "Sana neden inanmam gerektiğini söyle bana? Daha da iyisi, inanmamı neden umursadığını söyle?"

"Çünkü önemli. I . . . Ben iyi bir adam değilim, Harlow, ama - unut gitsin."

Uzaklaşmak için döndü ama gitmesine izin veremezdim. Cevaplara ihtiyacım vardı.

"Seninle yatmaya mı çalışıyordu?" Kendimi yalana hazırlayarak sordum.

"Evet. Buraya geldiğinden beri. Hiç işe yaramadı."

Beni şaşırttı, ona inandım.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu, kısılmış kara gözleriyle beni inceleyerek. "Ateşin var gibi görünüyor."

Bir yanımla ona karşılık verip aynı şeyi söylemek istiyordu ama bu yalan olurdu. Yorgun ve gergin olsa bile harika görünüyordu ve daha da güzel kokuyordu.

"Zor bir gece uykusu," diye kabul ettim sıkı bir gülümsemeyle.

"Bak, ben

. . um, dün gece seni bulmamın tek nedeni sana teşekkür etmek istememdi. Hediye için." Çok sessizdi ve bir an için bir deliğe girmek istedim. "Yani ... .. Yatağımın üzerine bir şey mi bıraktın, yoksa..."

"Bıraktım," diye başını sallayarak cevap verdi.

Bu rahatlama beni biraz sersemletti.

"Oh, güzel. Tamam o zaman, teşekkürler." Zorla gülümsedim,

"Beni düşündüğün için gerçekten minnettarım. Gerçekten çok yardımcı oldu. Karanlık bir odada birinin ışığı yakması gibiydi.

Bilseydim, belki ..."

Belki de Neverthorn'da işler ilk seferinde benim için daha farklı olurdu.

"Her neyse," dedim ve devam ettim.

"Teşekkürler." Yine cevap gelmedi.

Bakışlarının sıcaklığı altında kıpırdanmaya başlama dürtüsüne direndim. "Sana viski dolu bir çaydanlık aldım ama içtim. Bu yüzden

Yontulmuş çaydanlık. Yine de üzerindeki rün hâlâ çalışıyor olmalı. Yeniden şarj edildiğinde seni daha iyi yapacak."

Dudakları kıpırdadı ama gülümseme belirtisi daha tam olarak ortaya çıkmadan kayboldu.

"Sana bir şey vermedim çünkü karşılığında bir şey bekliyordum, Harlow. Ve aslında bunun bir Bolluk hediyesi olması da gerekmiyordu. Sadece dün sabah sonunda tam olarak doğru şeyi buldum." Odunsu ateş dumanı kokusu duyularımı dolduracak kadar yaklaştı ve neredeyse o koyu yeşil gözlerde kayboluyordum. "Berraklık kadehini yapmamın nedeni bir yanlışlığı düzeltebilmektir."

"Öyle mi?" Mırıldandım.

"İlk seferinde seni hayal kırıklığına uğrattık. Birileri bunu daha önce fark etmeliydi. Bize güvenen öğrenciler için noktaları birleştirdiğimizden emin olmak bizim işimiz. O noktalar senin için hiç birleşmedi, hatta diğerlerinden daha fazla birleşti ve kimse durup nedenini sormadı."

"Siz de henüz bir öğretmen adayıydınız. Senin ya da bir başkasının bana bir şey sormasını da pek kolaylaştırmadım. Evde annemle olmak istedim ve yıldız işaretinde bir baş belası olduğumu biliyorum -"

"Siz bir çocuktunuz ve sizin bakımınızla görevli yetişkinlerden oluşan bir ekip vardı. Gerçekler gerçektir. Okul topu taca attı ve bunun senin ve hayatın üzerinde kalıcı bir etkisi oldu."

Birinin çocukluk travmamın bir parçasını kabul etmesi ve onaylaması nefesimi kesti. Gözlerim acıdı, dökülmemiş yaşlarla doldu ve gözlerimi kırıştırdım.

"Her neyse, Neverthorn Akademisi ve şahsım adına özür dilemek istiyorum."

"Özrünüzü kabul ediyorum," dedim. "Ve çok düşünceli hediyeniz için tekrar teşekkür ederim."

"Bu arada, sana vermek istediğim bir şey daha var. Kahvaltını bitirdikten sonra odama uğrayabilir misin?"

Gözlerimi kırıştırdım, hayal gücüm çılgına dönmüştü.

Dudakları aklımı okuyormuş gibi kıpırdadı ve ben de gergin bir kıkırdamaya başladım.

"Uhm, evet. Elbette. Yaklaşık yarım saat, kulağa hoş geliyor mu?" "Olur, evet."

Tepsilerin ve tabakların şingirtisi onun acımasız bakışlarından uzaklaşmamı sağladı ve başımı çevirdiğimde personelin kahvaltılıkları kaldırdığını gördüm.

"Bir tabak hazırlamam lazım," diye mırıldandım ve kirpiklerimin arasından ona son bir kez baktım.

"Yakında görüşürüz." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, giderken kalbimden bir parça aldı.

Düşünceli, nazik ve özür dileyen bir Typhon mu? Hâlâ saçımı çekecek ve yatakta yıldız işaretimi tokatlayacakmış gibi görünen biri mi?

Bu Typhon kesinlikle ölümcüldü.

"Bunu düşünmeyi bırak. Muhtemelen sana bir rün numarası falan göstermek istiyordur."

Sırf bunun için bile minnettar olmalıydım. Saha gezilerimizi kaçırmıştım ve takımımızın maçlara çıkarken her türlü desteğe ihtiyacı vardı.

Bir tabak hazırlamayı yeni bitirmiştim ve Fable yanıma geldiğinde Opie'yi arıyordum.

"Harika bir fikrim var," diye mırıldandı alçak sesle, beni yata Khanemize doğru sürüklerken. "Oyunlarda boktan erzaklarla sıkışıp kalacağız, bu da beni düşünmeye itti, ya şimdiden yiyecek biriktirmeye başlarsak ve o sabah biri tüm bunları bir çentik nosyonu, küçültücü rune ile vurursa . . ."

Alaycı bir küçümsemeyle ona dilimi şaklattım. "Fable, seni yaramaz kıız. Bu da nereden çıktı şimdi? Adil oynamak istemiyor musun?"

"Ben en iyisinden öğrendim. Ve hayır. Adil oynamamız bile gerekmiyor. Bu gerilla savaşı, değil mi? Bu yüzden kazanacağız, çünkü nasıl hayatta kalacağınızı hepimizden daha iyi biliyorsunuz. Peki, sen mi yapacaksın yoksa ben bunları sütyenimin içine nasıl sokacağımı ve aniden ortaya çıkan memelerimi nasıl açıklayacağımı mı düşüneceğim?"

Yata Khaneye vardığımızda kapıyı iterek açtım ve kıkırdadım. "Tabii ki yapacağım. Sadece seninle kafa buluyorum. Bunun için uygun rune'u bulmam lazım. Gerçek bir kötü adama dönüşüyorsun ve itiraf etmeliyim ki bu hoşuma gidiyor."

"Sana mektup var, Fable." Marina ona kırmızı bir zarf uzattı ve omzunun üzerinden seslenerek tekrar odadan çıktı.

Fable tabağını yatağımın yanındaki masaya bıraktı ve zarfı yırtarak açtı. Heyecanı neredeyse anında kaybordu ve elini indirdi.

"Annem ve babamdan. Bolluk kartı ve bir daha eve geldiğimde alışveriş yapma sözü."

"Ve uzun bir süre eve gidemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" Nazikçe sordum.

"Hayır, alınma ama şu anda Nocta'nın kıcını tekmelemek için sabırsızlanıyorum. Sadece umuyordum ki ..."

Zeed.

Haftalardır ortalıkta yoktu ve hâlâ ne ona ne de bir başkasına yazmamıştı. Arada bir Tarquinius'tan raporlar alıyorduk ve o da bize iyileşmekte olduğunu söylüyordu ama bu Zeed'in kendisinden duymakla aynı şey değildi.

Özellikle de Fable için.

"Birkaç dakika içinde Typhon'la bir toplantım var, ama işim bittikten sonra Liam'ı bulacağım, ne olursa olsun. Bakalım Senato'daki kaynaklarından bir şey duymuş mu? En azından benimle konuşur ve sorduğumda bana cevap verir." Kolunu nazikçe sıktım ve cesaretlendirici bir glmsemi sundum. "Belki kuralları biraz esnetip onunla görüntülü görüşme yapmamıza izin verirler mi diye bile bakabilir."

Derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Evet. Evet, bu fikri sevdim."

Peki ya işe yaramazsa?

Başka bir yol bulurdum. Çünkü gerçek arkadaşlar böyle yapar. Ya başarırlar ya da ölürler. İyi günde kötü günde birbirlerine destek oldular.

Kısa bir süre sonra kendimi Typhon'un kapısının önünde buldum, yumruğum kapıyı çalmaya hazırdı. Keyfi yerindeydi. Verici bir ruh hali. Belki de bizi tekrar okul dışına çıkarma konusunu açmanın zamanı gelmişti. En azından oyunlardan önce bir kez daha.

Ya da belki bunun sihirle ya da okulla hiç ilgisi yoktu.

Belki de . . .

Ben daha kapıyı çalmadan kapı açıldı ve Typhon'un iri gövdesi kapı aralığını doldurdu. "Tam zamanında."

Yan tarafa geçip bana el sallamasını bekledim. Onun yerine koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Burada mı buluşacağız o zaman?"

"Hayır. Aslında size hiç katılmayacağım. Tarquinius ile kendi toplantıma gitmem gerekiyor. Uzun sürmesini bekliyorum. En azından bir ya da iki saat." Gözleri benimkileri yakaladı ve onları tuttu. "Boşa harcama."

Bununla birlikte, arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Gözlerimi kapı koluna ve sonra tekrar koridora diktim.

"Bu da ne böyle? . . ."

Kapı kolunu çevirdim, yarı yarıya bir alarmin çalmasını ya da bir koruma kalkanı tarafından çarpılmayı bekliyordum. Bunun yerine, serbestçe ve sessizce açıldı.

Kafamı içeri soktum. Oturma odasındaki kanepede Liam O'Connor oturmuş, şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu.

Odaya girdim ve kapıyı kapattım, tık sesi sessiz odada yankılandı.

"Merhaba."

"Hey?" Cevap verdim, dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha balonu kaçtı. "Rüya mı görüyorum yoksa Typhon Moreno beni kamarasına davet edip burada düşmanıya baş başa mı bıraktı?"

Liam ayağa kalktı ve omuz silkti. "Öyle görünüyor. Ben de senin kadar şaşırdım ama işte buradayız."

Liam'ın yakışıklı yüzüne bakarken Typhon'un odasında olmak, onun eşyalarıyla çevrili olmak, misk kokusunun hâlâ burnuma dolması garip bir duyguydu. Bezelye püresi renginde, berbat görünmesi gereken ama bunun yerine onu aynı zamanda bir balıkçı olan gelmiş geçmiş en seksi komşu çocuğu gibi gösteren kablolu örgü bir kazak giymişti.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımdaki sıcaklığın geçmesini diledim.

Liam karşısındaki koltuğa doğru el salladı. "Görünüşe göre Typhon, Tuhafliklar söz konusu olduğunda bizim düşünce tarzımıza yaklaşmış. Aylar hızla geçiyor ve eğer Quirk'lerinizi aktive etmek ve onları nasıl kullanacağınızı öğrenmek için biraz zamanınız olsun istiyorsanız, bu şimdi olmalı. Tarquinius'un etrafında dönmeye ve oyunlardan önce her birinizle biraz zaman geçirmemi sağlayarak bize yardım etmeye karar verdi. Şu anda onu meşgul ediyor."

Neredeyse kulaklarıma inanamayacaktım.

"Ve o sizi bağlayıp ölüme terk ettikten sonra bile farklılıklarınızı bir kenara mı bıraktınız?"

Teklif edilen koltuğa oturduğumda Liam'ın gamzesi ortaya çıktı.

"Bu konuda ve sadece bu konuda huzursuz bir ateşkese vardık. Tuhafliklarına sahip olursan sen ve ev arkadaşların daha güvende olursunuz. Bu ikimizi de tatmin eder, çünkü ikimizin de ..." çikolata gözleri benimkilere kilitlendi, gülümsemesi soldu, "buna kazanılmış bir çıkar diyelim."

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve başka tarafa baktım.

"Doğru. Sebep ne olursa olsun, rahatladım. Diğerlerinden bahsetmişken, Senato'daki bağlantılarından Zeed hakkında bir şey duydun mu?"

Tekrar koltuğa oturdu ve kaşlarını çatarak başını salladı. "Zeed konusunda oldukça ketum davrandılar ki bu beni hiç heyecanlandırmadı. Bana geri döneceklerini söylediler. Yine de Lucinda'nız hakkında haberlerim var. Görünüşe göre kısa bir süre Neverthorn'da öğrenciymiş. Bazı akıl sağlığı sorunları nedeniyle ayrılmış. Unlit dünyasından bir özel dedektifle irtibata geçtim, o da ailesini arayıp bazı cevaplar bulmayı ve Zeed'in evini ziyaret edip kontrol etmeyi kabul etti."

İçimi çektim. "Tamam. En azından bu da bir şeydir." Umarım, onu kontrol etmek için harekete geçen çarkların olması Fable'ın içini rahatlatırdı.

"Başlasak iyi olur. Başka şansımız olmayabilir."

Öne doğru eğildi, elini uzattı ve karnımda sinirlerim titredi.

"Bekle. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmalı. Bu seferkini diğerlerinden farklı kılacak bir şey." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve geriye doğru yığıldım. "Bana güvenen o kadar çok insan var ki... bunun işe yaraması gerek."

Liam elini indirdi. "Belki de kafanın içindeyken düşünmen gereken şey budur. İhlal ya da kontrol kaybı hissine odaklanmak yerine, sana güvenen onca insan yüzünden bu sürecin sorumluluğunu kendi üzerine almaya odaklanabilirsin."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Tamam.

Deneyebilirim." Ben de öyle yaptım.

Liam parmaklarını beynime soktu ve etrafı kurcalamaya başladı. Ve bu sefer bunu düşünmek, yine başarısız olup olmayacağımı ya da bana soracağı soruları ve bunların beni nasıl savunmasız bırakacağını düşünmek yerine, elimi cebime attım ve parmaklarımı endişe taşlarının üzerinde gezdirdim.

"En çok neden korkuyorsun, Harlow?"

"Ekibimi başarısızlığa uğratmak ve bunun sonucunda değer verdiğim insanlardan birinin zarar görmesi."

Diğer iki seferde olduğu gibi, kaygının örümcek ağlarını temizlediğini ve daha derinlere indiğini hissedebiliyordum. Yine de bu sefer kaslarımı gevşek kalmaya zorladım ve onu içeri davet ettim.

"Güzel. Bu sefer daha az direnç gösterdin."

Daha önce gördüğüm toprak yol zihnimin yüzeyinde parılıyordu ama bu sefer etrafımdaki gökyüzü karanlık değildi. Bir amaç duygusuyla hareket ettim, yakında çatala varacağımı biliyordum.

"Burada benimle kal, Harlow. Bunu halledeceğiz."

Sesi alçak ve yatıştırıcıydı, başparmağımı taşlardan birinin üzerinde gezdirirken bile ona tutundum.

F. Fable için.

"Evet."

Yollarımın ayrıldığı noktaya ulaştığımda durdum, önce birine sonra diğerine baktım. Şimdi, yolumu aydınlatan ruhani bir ışıkla, nereye gittiklerini görebiliyordum.

Yollardan biri ağaçlarla çevrili bir çayıra açılıyordu. Yağlı, etli meyveler yayları ağırlaştırıyordu. Çimenler yeşil ve gürdü, gökyüzü deniz mavisi ve davetkârdı.

Diğeri vahşiydi. Sarp kayalıklar dalgalı denizlere açılıyordu. Rüzgârlar uğulduyordu ve gökyüzü fırtınalı bir griydi.

"Seç."

Kelimeyi duymaktan ziyade iliklerime kadar hissettim. Hangi yöne?

Parmaklarımı son bir kez küçük taş yığınının üzerinde gezdirdim, derin bir nefes aldım ve sonra ileri doğru koştum ...

"Hala inanamıyorum. Sen lanet olası bir Boost'sun. Türünün ilk örneğisin," dedi Caterina başını sallayarak.

On gün sonra, ben de hâlâ bu gerçeğe alışmaya çalışıyordum. Kim derdi ki, yakın zamana kadar hayatımı kurtarmak için doğru dürüst bir rün bile atamayan ben, Harlow Daygon, büyümü alıp beni neredeyse ikiye bölene kadar birikmesine izin verecek ve sonra onu inanılmaz güçlü bir süper rüne dönüştürerek büyümü on kat artıracaktım.

Diğer taraftan?

On gün geçti ve Liam'ın diğerleriyle özel olarak görüşme şansı olmasına rağmen hâlâ yeni bir Quirk'e sahip olan tek kişi bendim. Şimdilik bunu Tarquinius'tan saklamamı tavsiye etmişti. Eğer Quirk'ümün gücünü bilseydi, Liam hemen Runecoats'la birlikte ön saflara gönderileceğimden korkuyordu. İkimiz de hazır olmadığımızı biliyorduk. Şu anda bile gücü zar zor kullanabiliyordum. Ben ve diğerleri, Tuhaflıklarımız ne olursa olsun ya da ne zaman gelişirse gelişsin, bunu gizli tutacağımız konusunda anlaşmıştık. Hiçbirimiz buraya ya da burayı yönetenlere güvenmiyorduk.

Ross, "Sanırım çok fazla baskı var," diye homurdandı.

Ortak salonun bir köşesindeki fasulye torbası sandalyeye kıvrılmış, minyatür çubuk krakerleri ters çevirdiği ağzına atıyordu.

"Ve sadece bir saatimiz vardı," diye ekledi Fable. Fable'ın saçını örmek için kanepeye tünemiş olan Marina'ya sırtını dönerek yere oturdu.

Marina burnunu çekerek, "Nankörlük etmek istemem ama bunca zaman Liam'a erişebilmiş olmak gerçekten güzel olurdu," dedi.

"Anlıyorum. Ben de kızgıyım. Tarquinius böyle lanet bir alet olmasaydı, şimdiye kadar hepimizin Liam'la çalışma şansı olurdu."

"Ve en azından sen kendininkini aldın, Harlow. Liderimiz olarak -" "Kesin şunu."

"Ve liderimiz olarak," dedi Fable tekrar, bu kez daha güçlü bir şekilde, "içimizden sadece biri Quirk'ümüzü alabildiyse, bunun sen olmasından gerçekten memnunum. Bu bizi yarınki maçlarda çok daha iyi bir konuma getirecek."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

"Benimkinin Doyenne Parunah'ın nemli Quirk'ü gibi olacağına dair içimde çok kötü bir his var. İzle, bahse girerim bir Amplifikatör gibi bir şey olacağım ve sessiz sesleri biraz daha yüksek çıkarabileceğim," dedi Gary homurdanarak.

Diğerleri kıkırdadı ve olası potansiyel Tuhaflıklarıyla birbirlerine takılmaya başladılar.

"Ya sıcaklığı kontrol edebiliyorsanız ama sadece ılık şeyler yapabiliyorsanız?" Ellie Marina'ya söyledi.

Marina kahkahalarla uludu ve Fable'ın başını geriye doğru çekti. "Ve seninki de bir markete gidip mükemmel olgunluktaki meyveleri seçme gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olman olacak."

"Vay canına," diye araya girdim, artık onlarla birlikte gülüyordum. "Aslında bu inanılmaz bir Quirk. Her seferinde mükemmel meyve!"

Üzerimizdeki ağırlık kalkana kadar ileri geri şakalaşmaya devam ettik. Neverthorn'a ilk gelişimde özlediğim şey buydu. Arkadaşlık. Yoldaşlık. Ait olduğumu hissetmek ...

"Çocuklar, sadece şunu söylemek istiyorum -"

"Eğer bunu dinliyorsan, duyman gerektiği için dinliyorsundur," diye gürledi bedensiz bir ses ve beni kısa kesti.

"Bu da ne böyle?" Hepimiz doğrulup şaşkınlıkla etrafımıza bakınırken Ross mırıldandı.

Odanın ortasındaki hava çatırdadı ve ardından bir sinema ekranı büyüklüğünde bir görüntü canlandı. Görüntünün merkezinde Nocta'nın kendisi bir kürsüde duruyordu, siyahlar giymişti ve heybetliydi.

Tekrar konuştu ve ben koltuğuma yapıştım, başka yere bakamadım.

"Bunu dinliyorsan... beni görebiliyorsan, söyleyeceklerimi duymaya ihtiyacın olduğu içindir." Dişlerini sıktı ve gözlerindeki öfke delilik sınırındaydı. "Ben Gecenin Efendisiyim. Ve örgüyü paramparça edeceğiz, bizi durdurmaya çalışan herkesi yok edeceğiz ve büyüün, büyüün yaptığını yapmasına izin vereceğiz. Yeniden özgür olacağız. Bizi zincire vurmak isteyen arkaik, barbarca kurallar lanetlensin."

Sözleri beni dehşete düşürdüğü kadar, aynı zamanda küçük bir akorda da çarptı. Ve bu beni korkuttu. Ama usta manipülatörler böyle yapardı, değil mi? Diktatörler bu şekilde kendilerine gelirdi. Tutku ve karizmanın gücü, korkunç bir fikrin neşeyle boyanmış görüntüsü. Eğer insanlar değişime hazırsa, kolayca ikna edilebiliyorlardı.

"Şimdi sizi benimle savaşmayı bırakıp bana katılmaya çağırıyorum. Zaman neredeyse doldu. Güvendiğiniz insanlar -"

Görüntü aniden titredi ve Nocta tamamen kaybolmadan önce odağa girip çıktı.

"Öğrenciler," diye araya girdi Tarquinius'un sesi, kendi yüzü de titreyerek yerine otururken. "Lütfen telaşlanmayın. Nocta ve adamları çok uzaktalar ve okul güvenli bir kale. Bu sadece bir hava dalgası ihlaliydi. Şimdi kontrolü yeniden ele aldık. Lütfen yurt odalarınıza gidin. Yarınki maçlara hazırlanmak için iyi bir gece uykusuna ihtiyacınız olacak."

Görüntü dalgalı bir şekilde büyüdü ve sonra tamamen kayboldu, bizi sessizlik içinde şok olmuş bir şekilde boşluğa bakarken bıraktı.

Büyülü bir katil bizi kara büyü kullanıcılarından koruyan örgüyü yırtıp açmayı ve onu durdurmaya çalışan herkesi öldürmeyi planladığını ilan etmişken Gündönümü Oyunları moduna girmek zordu.

Ama kısa bir süre sonra hepimiz yatağa girdikten sonra, Nocta özgürlükten bahsederken göğsümde hissettiğim o garip duyguyu hatırlamadan edemedim. Kontrol.

Bir parçam bu konuda onunla birlikte hareket etmek istedi. Bir grup insanı öldürmeye yetecek kadar mı? Kesinlikle hayır. Ama bu kadar yeter. Yeterli değil.

bilir, deliliğinin tohumunun nerede başladığını anlayabilirdim.
Evet, bu kadarını anlayabiliyordum. Ve
bunun farkına varmak beni dehşete
düşürdü.

Koşu arabaları arenanın üst kenarının her tarafında duruyordu. Dikey siyah çizgili uzun, koyu kırmızı paltolar giiyorlardı. Kimliklerini gizlemek için yüzlerinin alt yarısını maskeler örtüyordu. Kendimi onları sayarken buldum, sonra devasa yapının yarıklarına ve kuytularına sıkışmış daha çok kişi olduğunu fark ettim.

Gün dönümü sabahı saat altıda Thanatos Adası'nda durmuş, oyunların nasıl geçeceğine dair talimatları bekliyorduk.

Arenanın kendisi gerçek Roma Kolezyumu'nun üç katı büyüklüğündeydi, duvarları iki yüz metreden fazlaydı, hatta öğretmenler ve bizi destekleyecek okulun geri kalanı için tribünler bile vardı. Arenanın merkezi, duvarları, kapıları ve alçak tavanlarıyla bir labirent gibi inşa edilmişti.

Görünüşe göre, tribünlerde oturanlar arenanın gizli kısımlarını görebiliyor, hepimizi bir tür reality şov gibi izliyorlardı.

Gözlerim tekrar Runecoatlara kaydı. "Bu kadar çok Runecoat'ın katılması normal mi?"

Diğerleri omuz silkti ve kendimi Liam'ı ararken buldum. Typhon zaten ekibiyle birlikteydi ve Liam ... şey, Liam en azından güvendiğim biriydi.

Herkes gelip yerleşirken o katılmayan diğer öğretmenlerle birlikte duruyordu. Aceleyle yanına gittim.

Liam başıyla beni onayladı. "Evet, ben de onları görüyorum. Kehanetin, Central Park'a yapılan saldırının ve Nocta'nın çılgınca konuşmasının onları daha dikkatli olmaya ittiğini düşünüyorum. Belli ki gerilimi tırmandırıyor." Omuz silkti. "Ama Runecoats'u gönderdikleri için mutsuz değilim. Eğer bu hepinizi güvende tutacaksa, öyle olsun." Uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Orada dikkatli ol Harlow. Bu oyunlar hakkında içimde kötü bir his var ama Tarquinius onları tutmaktan geri durmayacaktır."

Bir gong sesi duyuldu ve zorlukla yutkundum. "Teşekkürler mi?"

Gong tekrar çaldı ve dönüp takımıma gitmekten başka çarem kalmadı.

Endişe ve sinirden başka bir şey değildim. Kendimi cebimdeki küçük kadife çantaya uzanırken ve pürüzsüz taşlardan ikisini parmaklarımın arasında yuvarlarken buldum.

Marina ve Ellie'nin duyguları bana geri döndü ve bu beni sakinleştirmeye yardımcı olmadı. Bana geri dönen endişeden elimi çekip kurtardım. Hayır, daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Tarquinius önümüzde küçük bir platformun üzerinde duruyordu, sıırım gibi vücudu koyu yeşil bir cübbeyle sarılmıştı. Gerçekten de iyi bir ya da iki öğüne ihtiyacı vardı.

"Ve son olarak, her takımın bu yıl fazladan 'oyuna dahil olmasını' sağlamak için," dedi Tarquinius, sesi kullandığı rünle bize taşınarak, "bir takım ya da oyuncu elendiğinde, yukarıya çıkarılacaklar. Eğer bir takım bayrağını kaybederse ya da bir oyuncu ağır şekilde sakatlanırsa, bu bir mağlubiyet sayılacak. Elenen takımları bir saatlik bir bekleme süresinin ardından mücadeleye geri göndereceğiz. Oyunların bu bölümünü kazanmalarına izin verilmeyecek; ancak kalan takımlar için işleri daha da zorlaştıracaklar." Gözleri kalabalığın üzerinde gezinerek her bir evin üzerinde durdu. "Gündönümü Oyunlarının kazananları elbette geleneksel ziyafet seçimine ve Nevershoppes için bin dolar krediye sahip olacaklar."

Tarquinius heyecanlı seslerin sakinleşmesini bekledi. "Sorusu olan var mı?"

Sadece yüz tane falan vardı ama yüksek sesle sorarak dikkatleri üzerime çekecek değildim. Mekâna girerken kaçak erzak ya da onaylanmamış silahlar için bel çantası kontrolünü atlatmayı başarmışken olmazdı. Yine de zihnim yarışyordu - ki adanın en güney ucuna kadar devasa bir birim olarak yürüdüğümüzden beri bunu yapıyordu. Oradan tekneyle Neverthorn'dan beş mil uzaklıktaki bir adaya götürüldük.

Thanatos Adası. Evet, ölümler adası. Hiç de uğursuz değil.

En küçüğünden en büyüğüne kadar her evden öğrenciler heyecandan titriyordu. Etkinlik her yıl düzenleniyor olsa da, yine de büyük bir olaydı. Yolculuk boyunca öğrenciler arasında geçmiş Kolezyumlar ve en iyi Gündönümü Oyunları hakkında hikâyeler uçuştu.

"Sonra, Heronius'un kendisi bir kılıç aldı ve bataklık şeyinin kafasını kopardı. Duyduğuma göre şu anda bile hala bulanık sularda dolaşıyormuş!"

"Maribel üsse döndüğünde dilsiz kalmıştı. Orada her ne gördüyse o kadar korkunçtu ki, zavallı şey bir daha hiç konuşmadı."

"Peter Polanko o kadar acıkmıştı ki, böğürtlen sandığı ama göbek eriten böğürtlen olduğu ortaya çıkan şeyi yüzüne tıktırdı ve o kadar kötü bir fişkırtma vakası geçirdi ki, altına kaçırdı."

Profesörler bile heyecana kapılmış görünüyor. Biri hariç hepsi.

Tarquinius çeşitli öğrencilerin sorularını yanıtlarken omzumun üzerinden baktım ve Typhon'un kalabalığın en arkasında durduğunu, sanki birinin bizi arkadan pusuya düşürmesini bekliyormuş gibi etrafa baktığını gördüm.

"Bu yıl neden hâlâ bunu yaptıklarını anlayamıyor. Tarquinius'la konuşurken kulak misafiri oldum," dedi Phyllis, bakışlarımı takip ederek. "Arenanın hepimizi bir araya topladığını düşünüyor. Nocta'nın bu fırsatı bir saldırı düzenlemek için kullanacağından endişe ediyor. Nikita Tarquinius'u destekliyor, bunun tüm öğrencileri test etmeye ve onları savaşa hazırlamaya yardımcı olacağını söylüyor. Ayrıca, kehanet sayesinde gerçek savaşın ne zaman yapılacağını zaten biliyoruz."

Typhon'un haksız olduğunu düşünmüyordum. Aslında tek bir girişi ya da çıkışı varmış gibi görünen devasa, taş bir ağlın içindeydik.

"Endişeli misin?" Phyllis'te endişe belirtisi olup olmadığına bakarak sordum. Doğrusu, takımın göğüs göğüse çarpışması sırasında olduğundan çok daha sakin görünüyordu.

Soruyu düşünürken başını eğdi. "Öğrenciler söz konusu olduğunda her zaman endişeleniyorum ama sanırım Tarquinius ve hatta belki de Senato, sonuçların araçları haklı çıkardığını düşünüyor ve ben ona güveniyorum. Her zaman güvendim. Runecoats yardım etmek için burada ve gerçekten bu teste ihtiyaç var. Özellikle de burada tüm güçlerinize erişebileceğiniz için. Kaymağın zirveye çıktığını görmemiz gerekiyor ve bunu yapmak için her şekilde zorlanmanız gerekiyor. Göğüs göğüse dövüşün kan gölüne dönüşme potansiyeli var. Bu daha çok bir zeka savaşı ve benim tercih ettiğim büyülü yetenekler. Bu yüzden temkinliyim ama her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum."

Batalık-şeyinin ya da zavallı Peter Polanko'nun bu değerlendirmeye katılıp katılmayacağından emin değildim ama onu sakinleştirmeye çalışmıyordum. Ayrıca, artık benim Quirk'üm vardı.

Başka kimsede olmayan bir Quirk. En azından Liam ya da Typhon'un bildiği kadarıyla.

Ekibimi etrafımda topladım. "Pekâlâ, mücadelenin ilk bölümünde öncelikli hedefimiz rakip takımların bayraklarını ele geçirmek. Bayrak her evin başıdır. Yani Kirinash için Nikita. Bizim içinse sen, Phyllis, ve böyle devam edecek. Eğer evimizin "bayrağı" ele geçirilirse, bir süreliğine oyundan çıkarılırsınız ve puan kaybedersiniz. Son gün, bayrağını kaybetmemiş tüm katılımcılar arasında bir tür final karşılaşması olacak. Ve sonra Kolezyum'un merkezinde teke tek bir büyü savaşı olacak. Kazananlara puan verilir ve sonunda çetele tutulur. En çok puanı alan takım kazanır. Bu doğru mu?"

"Evet." Basit ama değil.

"Ve unutmayın, ev başkanları sadece takım stratejisine yardımcı olabilir," diye araya girdi Fable, Ross'la birlikte yanımıza gelirken. "Hiçbir zaman savaş büyü yapamazlar. Ama Phyllis bir istisna çünkü o bir öğretmen değil. Çünkü bizim

Bizim takımında diğer evlerden daha az kişi olduğu için onun katılmasına izin veriyorlar."

Bu kesinlikle bizim avantajımıza olan kilit bir noktaydı. Typhon'un bizi tek başına mahvedebileceğinden oldukça emindim ve Nikita izin verilirse beni bir kurbağaya dönüştürme şansından zevk alırdı. Öte yandan Phyllis? Her ne kadar ona saygı duymaya ve değer vermeye başlamış olsam da, yıllar önce tanık olduğu şeyler onu yaralamış ve şiddeti izlemeyi zorlaştırmıştı, bu yüzden bu konuda pek yardımcı olabileceğinden şüpheliydim. Yine de, diğer tüm evlerin kendilerini temsil etmeleri için on üç öğrenci seçmelerine izin verildiği ve elimizdekilerle çalışmak zorunda olduğumuz göz önüne alındığında, bir şey hiç yoktan iyidir.

Phyllis, "Arena değişecek, kelimenin tam anlamıyla bizi şaşırtmak ya da köşeye sıkıştırmak için şekil değiştirecek," dedi. "Genellikle büyük savaşlardan sonra, ama bazen de rastgele anlarda. Dişlilerin gıcırdadığını duyar duymaz hazır olmalıyız, hızlı hareket etmeliyiz."

Tarquinius ellerini çırpı ve herkes tekrar ona döndü.

"Başlamaya hazır olmadan önce son iki şey. *Ölümcül rünler* kullanılmayacak. Eğer bir tane bile kullanmaya kalkarsanız derhal kovulursunuz. Ve son olarak, hepiniz aynı anda farklı kapılardan Kolezyum'a gönderileceksiniz. Anka Hanesi hariç herkes için ekstra süre tanınacak. Onlar Kolezyum'a girmeden önce tam bir dakika bekleyecekler."

Bizim evden homurtular anında yükseldi. "Ne oluyor be?" Ross tersledi.

"Bu hiç adil değil!" Marina ekledi.

"Köpek sidiği," dedi Ellie nefesinin altından. Yine de şaşırmamıştım. Hem de hiç.

"Sakin olun," diye bağırdı Tarquinius şikâyetlerin üzerine. "Bunun adil görünmediğinin farkındayım ama savaş adil olmakla ilgilenmez. En güçlü hanelerin hepimizin iyiliği için kendilerini esnetmelerine ihtiyacımız var. Bu konuda tek kelime daha etmeyin, anlaşıldı mı?"

"En güçlü evler mi? O zaman Anka Evi'nin okula geri dönüp tüm bu olanlara seyirci kalması gerekmez mi?"

Döndüğümde Julius'un yüzünde geniş bir sırıtışla arkamda durduğunu gördüm.

Doyenne Storm ellerini ırptı ve gök gürültüsü başımızın üzerinde yuvarlandı. "Ya birbirinize saygılı davranırsınız ya da yarışmayı terk edersiniz. Anlaşıldı mı Bay Rendimion?"

Julius yerinde kıpırdanırken gülümsemesi soldu. "Peki efendim."

Büyülü kelepçeler olmadan Phoenix Evi'ni gördüğünde yüzündeki aptal ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Hepsi bu kadar mı?" Tarquinius artık sessiz olan kalabalığı sert bir bakışla süzdükten sonra memnuniyetle başını salladı.

"Bayrağınızın önünde durduğı taş çıkıntıya gidin ve ağrımın başlamasını bekleyin. İyi şanslar."

"Onu öldüreceğiz, sihrimi eskisinden bile daha iyi hissedebiliyorum," dedi Ross, Kolezyum'un en sağ köşesine doğru ilerlerken ellerini neşeyle birbirine sürterek.

"Evet, sadece plana sadık kalmalıyız," diye onayladı Caterina, yanıma gelerek.

Etkinlikten nceki günlerde konuştuğumuz stratejilerin üzerinden geçmek üzereydim ki sert bir el dirseğimi kavrayarak beni durdurdu.

Döndüğümde Typhon'un beklentiyle bana baktığını gördüm.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, hemen tetikteydim. "Dikkatli ol."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Bu sadece bir oyun."

Bakışlarımı tuttu.

"Typhon . . . Öyle değil mi?"

Uzun uzun i çekerken bir elini salladı. "Bu asla sadece bir oyun değil, kendilerine bir isim yapmak isteyen çok fazla insan var. O yüzden dikkatli olun." Gözleri anlamsızdı, hiçbir şey ele vermiyordu. "Oraya girer girmez bilekliklerini çıkar." Elimi tuttu ve avucuma hızlıca bir rn çizdi.

Tarquinius grubumuza yaklaşırken elimi bıraktı, bıyıklarına bir gülümseme yayılmıştı. "Anka Evi. Size gerçekten iyi şanslar diliyorum. Kısa sürede uzun bir yol kat ettiniz."

Kahretsin, adamın kendisinden vg. Grup değişti, yine de kimse gülümsemedi.

"Ancak, izin verilmeyen bazı büyüler tespit ettim." Gözleri üzerime dikildi. "Çantanda bir şey var."

Kalbim durdu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "El çantası. Onu bana ver."

Tek kelime etmeden çantamı uzattım. Çantamı karıştırıp tüm minyatür yumurtalarımı, ekmeklerime ve hatta pastırmama - Tanrım, pastırma - el koymayı bitirdiğinde, sıkı bir gülümsemeyle bana geri verdi. "Kaçak mal yüzünden takımınız yirmi puan kaybetti."

Daha başlamadan yirmi puan kaybetmiştik. "Bu hiç adil değil!" Fable dedi ki.

Typhon'un yüzü gergindi. "Efendim, bu -"

"Hayır. Bunu benim yöntemimle yapacaklar ya da hiç yapmayacaklar." Tarquinius başını salladı. Övgü için çok fazla. "En iyi takım kazansın."

"Merak etmeyin. Yapacağız," diye göz kırparak karşılık verdim. Marina, "Bu büyük olanı berbat etti," diye mırıldandı.

Kaybettiğimiz yiyeceği düşünmemeye çalıştım. Arenaya yayılmış erzağımız vardı, bu da açlıktan ölmeyeceğimiz anlamına geliyordu. Ama onlu yaşlarımda sonlarında çok aç kalmıştım. Saymak istemediğim kadar çok.

Ve aç olmaktan nefret ederdim.

Bunu düşünme.

Ross, "Tarquinius tam bir eşek çukuru," diye ekledi.

Belirlenen başlangıç noktamıza ulaştığımızda, etrafımızdaki taşlar gümbürdüyor ve çatırdarken aklım çoktan başka şeylere takılmıştı. Devasa Kolezyum'a baktım, uzaktaki Typhon ve Draconell takımının figürlerini zar zor seçebiliyordum. Belki tüm Draconell'ler ve Kirinash'lar gibi klasik eğitim almamıştım ama bu farklı olacaktı. Paranın satın alabileceği tüm öğretmenler ve süslü hazırlık okulları onları başlarına geleceklere hazırlayamazdı.

"Hazır mısınız takım? Bu Zeed için!" Yumruğumu uzattım ve grubun arasından geçerek yumruklarımı tokuşturdum.

"Zeed için!" diye coşkuyla yankılandılar.

Büyü aşılanmış granit levhalar yerden yükselip bizi giderek artan bir karanlığın içinde tüketirken Fable bana yaklaştı. Zeed için

Kısa bir süre sonra çatı kapandı ve Tarquinius'un sesi sanki taşın kendisinden geliyormuş gibi mağarada son bir kez daha çınladı.

Diğer takımların ilerleyişini izledik. Altmıştan geriye doğru saydım, derim hareket etme ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

Tarquinius elini kaldırdı ve bizi işaret etti. "Anka Kuşu Evi . . . Başlayın!"

İşimize yaramayacak rünler üzerinde saatlerce çalıştıktan sonra sonunda işe yaradı. İçgüdülerimle hızlıca bir aydınlatma rünü ördüm, daha yanmadan işe yaradığını hissettim ve önümüzdeki çatallı koridora baktım. Her yer ince bir büyüyle uğulduyordu ve bir yolu diğerinden daha çekici kılan bariz bir şey yoktu.

İlk salonda durduk. "Bekle. Typhon bileklikleri çıkarmamızı söyledi."

"Ne?" Marina yaklaştı. "Susturucu burada kapalı olmalı.

Öyle değil mi?"

"Öyle olmalı ama bu konuda ona güvenmek istiyorum." "Bunu nasıl yapacağız?" Fable sordu.

Yüzümü buruşturdum ve Typhon'un avucuma yerleştirdiği rune'u Fable'ın bracer'ının üzerinde gezdirdim. Sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi kendini kolundan fırlattı.

"Sıradaki benim!" Ross ileri atıldı. Rünü her birinin bilekliklerinin üzerine ördüm, sonra kolumu uzattım ve Marina rünü kolumun üzerine ördü.

Anka kuşu bileklikleri yere saçıldı. Derin bir nefes aldım. "Hadi yapalım şu işi."

Kolezyum'a girdik; etrafımızdaki duvarlar tozlu, açık kahverengi bir kumtaşıydı.

Anka Kuşu Evi'nin geri kalanına döndüğümde yedi çift gözün farklı derecelerde endişeli ifadelerle bana baktığını gördüm.

İlk konuşan Fable oldu. "Hangi yolu düşünüyorsun? İkisini de kontrol etmeli miyiz?"

Phyllis'e bakarken beklentilerinin ağırlığını hissederek, "Bizi her iki yöne de çeken bir şey hissedemiyorum," dedim.

"Bence bir yol seçip birlikte hareket etmeliyiz, hangi yöne gideceğimiz üzerinde durmanın anlamı yok," dedi yaşlı olan.

kadın, omuz silkerek. "Karar senin, Harlow."

Sol koridora doğru ilerlerken başımı sallayarak sertçe nefes verdim. Her zaman daha yalnız biriydim, sadece Opie'yi, kendimi ve arada sırada kaçanları kollardım ama artık evin diğer üyeleri bana sadakatlerini gösterdiklerine göre onları hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım. "Gary ve Marina, siz ikiniz arkamızı kollayın. Doyenne Parunah'ın bize öğrettiği büyüyü hissetme rününü kullanın. Her yerde tuzaklar olacak ve sıkışıp kalmak istemeyiz."

Fable ve ben, birkaç hafta önce sınıfta bize öğretilen aynı algılama büyüsüne güvenerek en önde yer aldık. Yerde bir büyü dalgası gönderiyor, birkaç düzine metre ilerledikten sonra herhangi bir düzensizlik veya büyü raporuyla geri dönüyordu, neredeyse büyülü bir radar sistemi gibi.

Az ileride bir tuzak vardı ve biz onu kolayca atlattık, tetikledikten sonra büyülü bir bariyerle kapatıp üzerinden geçtik.

Koridordaki bir dönemece ulaştığımızda, normalde olaysız olan yürüyüşümüz yarım saatten az sürmüştü ve ileride yumuşak bir ışık belirdi. Radar büyümle ihtiyatlı bir şekilde ışığa doğru ilerledim ama hiçbir şey ters görünmüyordu.

Kumtaşı duvarlar hâlâ pürüzsüzdü ve herhangi bir uzantı yoktu, yani bu yolu kullanmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Ama dikkatimi çeken şey bu değildi. İlk kez taştta bir sapma vardı - küçüktü ama oradaydı.

Kapının üstündeki duvara iki, on iki ve otuz altı sayıları kazınmıştı. Onları sol elimin arkasına sihirle hızlıca yazdım.

"Birkaç dakika sonra kendimizi dışarıda bulacaksak bizi bir labirentte başlatmanın ne anlamı var?" Ross arkamdan sordu.

"Belki de başlangıçta seçtiğimiz yolla şansımız yaver gitmiştir," dedi Phyllis.

Başımı salladım, zaten başarmış olduğumuzdan şüphe etsem de. Işık şimdi kısa bir yol ötedeydi, koridordaki başka bir dönemeçten geçiyordu ve yanlışı bir şey varmış gibi görünmüyordu. "Bir saniye burada bekle," dedim başımı köşeden uzatarak.

Bir mağaradan çok bir saraya yakışacak, tavandan sarkan bir avizenin ışık kaynağı olduğu devasa, dikilitaşlarla kaplı bir mağara görüldü. Çabucak çıkmak için çok fazla.

Diğerlerine el salladım, odayı büyüyle incelerken temkinli adımlarla ilerledim.

Odaya girdik ve diğer taraftaki kilitli kapı görüldü. İçinde tüm elementlerin büyüü dans ediyordu, çok daha az etkileyici olsa da okulun girişindekine belli belirsiz benziyordu.

Hâlâ odayı inceliyordum ki arkamdan büyük bir gürültü koptu ve Gary, Ellie ve Marina'nın granit bir levhanın aşağıya doğru çarparak odaya girmek için kullandığımız yolu kapattığını görmek için döndüm. İçimden küfrettim ve hemen harekete geçtim. "Şu kapıyı kontrol etmeliyiz," dedim. "Bir şekilde kilitlenmiş olmalı ve onu nasıl açacağımızı bulmalıyız."

Phyllis başını sallayarak Gary, Marina ve Ellie'yi kapıya doğru yönlendirdi. "Siz üçünüz benimle gelin."

"Geri kalanımız dağılmalı ve odayı aramalı," dedim. "Burada bizim için bir test var ama henüz ne olduğundan emin değilim. Tuzaklara dikkat edin ve tuhaf görünen bir şeye dokunmadan önce başka birine haber verin." Alnımdaki bir damla teri sildim, içimde bir öfke dalgası kabardı. Bu liderlik işi çok stresliydi.

Yerinde ağır ağır dönen avizeye baktım ve durumu düşünürken kendimi dudağımı çiğnerken buldum. Odadan çıkmanın anahtarı her neyse, kesinlikle bir rol oynayacaktı.

Bu bulmacanın bir parçası olamayacak kadar yersizdi.

Mağaranın bir tarafındaki küçük su havuzuna doğru yürüdüm ve ışığın yansımalarının yüzeyinde nasıl dans ettiğine baktım. Mağaranın kenarında dikitler sıralanıyor, duvarın bazı kısımlarını karanlıkta gölgeliyordu. İçlerinde İsviçre peyniri gibi küçük delikler ve yarıklar vardı. Havuzun üzerinden atlayıp bir tanesini daha yakından inceledim, ama hiçbir şey tuhaf görünmüyordu.

"Kapının bir tür büyüyle açıldığını düşünüyoruz," diye seslendi Phyllis odanın uzak tarafından. "Henüz doğru büyüü bulamadık ama denemeye devam edeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor," diye karşılık verdim ve aramaya devam ettim.

"Buraya," diye seslendi Fable ve ben de oraya doğru yürüdüm. Parmağını yere doğru uzattı, "Şunu izle." Zeminde küçük bir ışık yaratacak küçük bir rune ördü ve önündeki bir nokta mavimsi bir ışıkla aydınlandı ve aşağıdaki zeminde yazılı olan on sayısını ortaya çıkardı. "Bir rünle dokunduğumda aydınlandı ama başka türlü görünmüyor."

Çabucak başımı salladım ve diğerlerine ne keşfettiğini bağırarak açıkladım. "Odayı sihirli ışık darbeleriyle arayacağız, bunlardan daha fazla olmalı." Elime ve oraya kazınmış sayılara baktım - Kolezyum'un bize zaten vermiş olduğu sayılar. "Sanırım iki, on iki ve otuz altı sayılarını arıyoruz."

Dakikalar uzadıkça uzadı ve her geçen dakika benim sinirim daha da arttı. Diğerleri gibi ben de odanın etrafında onlarca kez dönmüştüm ve birden otuz beşe kadar olan numaraları bulmuştuk ama otuz altıyı hâlâ bulamamıştık. Onuncu kez alnımdaki teri sildim, sonra bininci gibi hissettiren bir sonda rünü attım.

Büyü bir şekilde yavaşlamıştı ve hiçbir şey göremeyince inledim. Yine mi susturulmuştuk?

"Bir şeyler atıştıralım ve biraz beyin fırtınası yapalım," diye seslendi Gary, paketlere doğru ilerlerken.

Midem guruldadı ve kendimi ona katılırken buldum.

"Bu odada bir tuhaflık var," dedi Phyllis yaklaşırken. "Sanki enerjimizi tüketiyor gibi b i r his var."

Başımı sallayarak usulca küfrettim. Büyünün bu kadar yavaş ve zor hissettirmesi çok mantıklıydı - Neverthorn'da uğraştığımızdan pek de farklı değildi - ve bu drenaj hızıyla daha fazla zamanımız olmadığı anlamına geliyordu.

Ellie duvara doğru yığıldı ve Caterina onu yakalamak için acele etti. "Harlow!"

"Anlıyorum!" Bağırdım. Sorun şu ki, buradan nasıl çıkacağımıza dair bir çözüm göremiyordum. Ve zamanımız tükeniyordu.

Etrafımdaki cesareti kırılmış yüzleri gördükçe kendi sinirlerimi bastırarak etrafıma bakındım.

"Hadi ama takım. Hayatımız boyunca susturulmakla uğraştık. Bu iş bizde. Son numaranın nerede olabileceğini iyice düşünün. Dikitlerin kendilerini kontrol ettik mi?"

"Evet," dedi çok sinirli bir Marina. "İhtiyacımız olanın bu olduğunu varsayarsak."

Ross, "Son noktayı bulsak bile, hâlâ ne işe yaradıklarını bilmiyoruz," diye mırıldandı.

Yumruğumu sıktım. "Burada toplanmamız gerek çocuklar. Bunu çözebiliriz. Bizi bu kadar perişan eden şey boşaltım ve buradan çıktıktan sonra dinlenebiliriz. Şimdi beyin fırtınası yapın. Gitmediğimiz *bir yer* var mı? Tüm odayı metodik olarak tekrar gözden geçirelim, belki geçen sefer bir şeyi gözden kaçırmışızdır."

"Belki de bunun bir tür hilesi vardır?" Fable önerdi.

Başımı salladım, "Bunun üzerine beyin fırtınası yapalım ama aynı anda bir kez daha geçelim."

"Acele et," dedi Caterina. "Ellie neredeyse bayılmak üzere."

"Büyü onu kurutacak," dedi Phyllis, "Sonra hepimiz bayılana kadar diğerimize geçelim."

Lanet olsun.

Ross beni kolumdan yakaladığında sadece birkaç adım atmıştım, daha önce karanlık olan ifadesi aydınlanmıştı. "Doyen Moreno'nun geçen hafta bize öğrettiği duvarda yürüme büyüğü," diye ağzından kaçırdı.

"Doğru ya!" Ondan hızla uzaklaşarak bağırdım. "Duvarları ve tavanı kontrol etmeliyiz," diye seslendim.

Her birimiz bir rune döndürdük - bacaklarımızı işaret eden gerçek yürüyen parmaklar - sonra yeni keşfedilmiş bir güçle duvarlara koştuk ve numarayı bulmam uzun sürmedi. Avizenin tam üzerinde, tavana bağlandığı yerde duruyordu ve bu da mantıksız bir şekilde ayaklarımın altındaydı.

"Anladım," diye seslendim, diğerlerine baktım ve aniden garip bir huşu duygusuna kapıldım. Duvarlar parlak bir renk cümbüşüyle kaplıydı, İsviçre peyniri dikitlerinden düzinelerce küçük küre parlıyor, yavaşça dönen avizenin ışığında güzelce parlıyordu.

Bir süre daha bakarken diğerlerini görmezden geldim ve bir başlangıçla duvarlardaki ışıklardan birkaçının sadece küre olmadığını fark ettim. Onlar *rünlerdi*. Daha önce hiç görmediğim arkaik rünlerdi ama yine de rünlerdi. Elim hızla cebime gitti ve Typhon'un hediyesini cebimden çıkarıp sarı camı gözüme götürdüm ve aniden onları okuyabildim.

Tuhaf bir duyguydu, sanki anlamları ve nasıl kullanılacakları doğrudan ve anında beynime iletiliyordu. Tavana doğru tekme attım, duvarda yürüme büyüğünü bıraktım ve tek bir hamlede düşüşümü hafifletecek bir büyü yaptım. "Onlarla ne yapacağımı buldum. Her biri kapıyı açmak için ihtiyacımız olan rünün bir parçasını temsil ediyor. Şimdi sıra iki ve on ikide," dedim.

Diğer ikisi de aynı kolaylıkla gitti ve kapıya doğru giderken Ross'u omzundan alkışladım. "İyi iş çıkardın."

Parmaklarımı uzun vuruşlarla salladım, rünü muzaffer bir şekilde kapının üzerine çizirken büyüğün gücünü hissettim. Kapı açılmak yerine sisin içinde kayboldu ve arkasındaki merdivenden gelen güneş ışığında parlayan altın bir kaide ortaya çıktı. Kapı açılır açılmaz süzme büyüğü hafifledi.

Kaidenin üzerinde, insan gövdesinin taştan bir kopyasının üzerine örtülmüş, parıldayan, kolsuz bir palto duruyordu. Kolumu uzatıp ihtiyatla inceledim ve Ellie, Caterina'nın yanında belirdi.

"Bu bir yelek mi?" diye hayretle sordu, sesi fısıltı gibiydi.

"Ne?" Başımı eğerek sordum.

Phyllis, "Runecoats'lar en zorlu işlerinde bunları giyerler," diye açıkladı. "İçine örülmüş olan korumalar, giyen kişiye karşı yapılan saldırıları emer."

Ellie hevesle başını salladı. "Yok edilmeden önce belli bir miktar büyü yiyorlar ve her birini dokumak uzmanlardan oluşan bir ekibin aylarını alıyor. İnanılmaz derecede değerli."

Phyllis'e doğru bakarak yavaşça başımı salladım. "Bayrağımızı korumak için mükemmel bir şeye benziyor," dedim.

Phyllis cevap vermek için ağzını açtı ama arkamızdaki mağaradan gelen sürüngenvari bir çığlık havayı deldi ve yeleği kaideden kaptım. "Fable, kapıyı benimle birlikte kapat," diye seslendim ve diğer herkesi merdivenlerden yukarı doğru salladım.

Bir dizi bariyer örerken nefes nefese kaldım, sonra diğerlerinin arkasından merdivenlerden yukarı fırladım. Arkamızdan gelen her neyse, şu anki halimizle, büyüümüz tükenmişken onunla savaşmak kötü olurdu. Merdivenler rustik görünümlü bir kasabaya açılıyordu ve Gary biz çıkarken mahzen kapısını arkamızdan çarparak kapattı, sonra da çantasından çıkardığı sihirli bir iple bağlamaya başladı.

Phyllis, "Bu her neyse onu uzak tutacaktır," dedi, "ama dinlenecek bir yer bulmadan önce biraz daha uzaklaşmalıyız."

Çok geçmeden kasabanın ortasındaki bir kuyunun etrafında döndük ve sonraki bir saati yemek yiyerek ve mağarada geçirdiğimiz yorucu zamanın ardından kendimize gelerek geçirdik.

"Peki, plan nedir?" Fable grubumuz arasında dolaşan su mataralarından birinden bir yudum alırken sordu.

"Savaşmadan önce ne kadar uzun süre dinlenebilirsek o kadar iyi," diye yanıtladı Phyllis. "En kötü ihtimalle bu şekilde büyüümüz tükenmişken diğer takımlarla karşılaşırız."

Başımı salladım ve dışarıya doğru bir büyü sondası gönderdim. Kısa molamızda epeyce enerji toplamıştık ve büyü özellikle yorucu değildi, ama biz sırayla izliyorduk, yine de. Eğer

Draconell ya da Kirinash ya da diğer ekiplerden herhangi biri birkaç yüz metre yakınıma gelse ya da birkaç bin metreden büyü kullansa haberimiz olurdu. "Yarına kadar onlarla savaşmaya hazır olmalıyız - onlardan bundan daha uzun süre kaçabileceğimizi sanmıyorum. Olaylara nasıl yaklaşmamız gerektiğine dair bir fikrin var mı?"

Soru Phyllis'e yöneltilmişti ama ilk cevap veren Ross oldu.

"Çocukken bayrak kapmaca oynardık ve bayrağın etrafında her zaman birkaç kişiyi savunmacı olarak bıraktık, genellikle daha yavaş koşanları, diğerlerini de saldırıya gönderirdik."

Yavaşça başımı salladım, "Bunun için koşma hızının çok önemli olduğundan şüpheliyim ama kesinlikle güçlü yanlarımıza göre oynayabiliriz. Kim koruma büyülerine güveniyor?" Gary ve Ellie ellerini kaldırdı. Ben de başımı salladım. "O zaman siz ikiniz bizim savunmacılarımız olabilirsiniz. Bizi arkadan destekleyebilir ve Phyllis'i yakalayamadıklarından emin olabilirsiniz." Ben de koruma büyülerime yeterince güveniyordum ama Typhon ya da Nikita'yı yakalama ihtimali geri çevrilemeyecek kadar cazipti.

"Geri kalanımız saldırıya geçecek." Her birimize bir dizi sihirli kelepçe verilmişti ve bunları düşman takımın "bayrağının" bileğine takmayı başarısak bir kazanma koşulu olarak hizmet ediyordu. "Şimdi getirdiğimiz silahlar hakkında konuşalım. Belki bu bize saldırı planımız için bir fikir verir," dedim.

"Şu matarayı uzatabilir misin?" Caterina sordu.

Bunu yapmak için döndüm, ama solumuzdaki bir düzine metrelik bir ahırın çatısından gelen bir ışık titremesi gözüme çarptı.

"Yere yat!" Tısladım.

Draconell Hanesi'nin altı üyesi bize bakıyordu ve hepsi de tek, korkunç bir büyü yaratmak için bir dizi rün çiziyordu. Benim, Gary'nin, Ross'un, Marina'nın ve Caterina'nın koridorda Mortan'ın ateşini saptıran o tek büyüü yapmamızdan farklı değildi.

Aradaki fark neydi? Bizim büyüümüz sanki yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi pürüzsüz ve hızlı bir şekilde bir araya gelmişti. Onlarıki yeterince yavaştı, geldiğini görebiliyor ve hazırlanabiliyordum.

Birazcık.

Bize doğru fırlamak üzere olan ateş topu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sıcaklık dudaklarımdaki ve gözlerimdeki nemi kurutmadan önce

Büyü hareket etmeye başlamıştı bile ve hava kör edici derecede parlaktı. Gözlerimi ince bir kısıklığa getirerek ayağa fırladım.

Böyle bir şeye karşı koyabilecek bir koruma yaratmak için içimde doğru rünü aradım. Zihnim aynı anda bir düzine düşünceyle dolup taşı. Bize nasıl sinsice yaklaşmışlardı? Saldırı kaçımızı vuracaktı? İşler bizim için gerçekten bu kadar çabuk mu bitecekti?

Ahıra en yakın olan Fable, onu engellemek için nafil bir çabayla çılgınca çırpındı ve ben de aceleyle kendime geldim. Gözlerim Phyllis'in üzerindeki yeleğe kaydı.

"Yelek!" Ona doğru koşarken bağırdım. Ben koşarken yeleği bana fırlattı ve ben de bir elimle yakaladım.

Bingo.

Hızımı arttırmak için bir rün çizerken sol elimde yeleğimle ileri doğru koştum. Fable'a zamanında varmalıydım.

İşte hiçbir şey olmuyor.

Yeleği bir kalkan gibi önüme kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Yanan saçların kokusu burun deliklerimi doldurdu ve yelek ellerimde çözüldü, sıcaklık bir dalga gibi üzerime çöktü. Nefes nefese kaldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi tekrar açtım, tamamen öldürülmüş olmayı bekliyordum.

Ama ölmemiştim. Ellerimden ve kollarımdan acı fışkırıyordu ve giysilerim yanmıştı ama işte buradaydım, Draconell Hanesi'nin ahırın çatısından atlayıp doğrudan üzerimize saldırmasını izliyordum.

"Harlow'u koruyun!" Phyllis arkamdan bağırdı, kalp atışlarımla korkunç gümbürtüsünden zar zor duyulabiliyordu.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkmaya zorlandım ve kendimi toparlamak için derin nefesler aldım. "Yanlardan dikkatli olun," diye mırıldandım. "Pozisyonunuzu unutmayın."

Büyüler bariyerlerimize çarptıkça savaş hareketlendi ve kendimi ön saflara, Fable ile yan yana durmaya zorladım.

Parmaklarım yanmıştı ama hâlâ büyü yapabiliyordum.

Typhon arkada, ekibinin arkasında duruyordu ve öğrencilerine bağırarak verdiği emirler arasında bana kısa bir bakış attı. Bağ

Aramızda endişe, kaygı ve biraz da öfke vardı. Draconell'lerin oyunu oynama şeklinden hoşlanmadığı hissine kapıldım.

"Sağ tarafa!" Phyllis arkamdan bağırdı.

Bir rün çizmek için hamle yaptım ama Gary'den gelen bir koruma vızıldadı ve ben tepki veremedemden bir şimşegi engelledi. Bağla olan bağlantıyı engelliyordum, böylece takımımı bir arada tutmaya odaklanabiliyordum. Phyllis'i kaybedemezdik.

"Onları bırakın, Moreno'yu alın," diye seslendi Fable, ileri atılarak.

O haklıydı. Zaten puan olarak gerideydik, bir bayrak ele geçirmemiz gerekiyordu. En yakındaki düşmana hızlı bir kapı kırma rünü fırlattım. Rün onun koruma büyüsünü delip geçti ama yine de önemli bir hasar verdi, ama diğer üçü yardımına koşarak Fable'a rün fırlattı.

Onlara doğru koştum, kapı kırıcıyı birinin kalkanına çarptırdım ve Ross yardımımıza gelirken diğerinin bir büyüsünü engelledim.

Başımızın üzerindeki gökyüzünden büyük bir şimşek çaktı ve yarım saniyeliğine neredeyse Typhon'un savaşa katıldığını düşünecektim. Sonra Julius Rendimion'u gördüm ki bu da neredeyse onun kadar kötüydü. Onun saldırısını engellemek için sınırlı enerji rezervlerimi zorlayarak bir lanet savurdum.

Ona doğru uzun menzilli bir yıldırım rünü gönderdim, ancak rakibimin parmakları ders kitabı hassasiyetiyle bulanıklaştı, sadece büyüü engellemekle kalmadı, neredeyse aynı güçle bana geri püskürttü.

Homurdandım, zar zor zamanında bir siper bulabildim.

Marina ve Caterina sol tarafta bir takım olarak çalışıyor, karşı takımdan iki kişiyi daha idare ediyorlardı ve kendi başlarının çaresine bakıyor gibi görünüyorlardı. Diğer Draconell'ler öne çıkıp Fable'ı yakın mesafeden hedef aldılar ve Fable büyülü bir kılıcın savuruşundan kıl payı kurtuldu. Bir tanesini patlatmak için hamle yaptım ama daha yapamadan yan tarafıma çarpan bir rünle yere yuvarlandım.

"Benden başka hiçbir şey için endişelenecek vaktin yok, ezik," diye seslendi Julius, parmak uçlarından alev fışkırıp aceleyle oluşturulmuş bir korumayı parçalarken sertçe gülüyordu.

"Bu üçünü biz hallederiz," dedi Fable. "Onu al, Harlow."

Yana doğru yuvarlandım, kendimi Julius'a doğru fırlatırken bir patlamadan kaçtım. Risk aldım ve daha önce hiç kullanmadığım bir rün fırlattım.

Fable ve benim araştırdığımız kitaplarda görmüştük. Yerden fışkıran kökler Julius'un bacaklarını kavradı. Tek bir hareketle onları yakıp geçti ama ben bir sonraki rune'umu çoktan ateşlemiştim. Yıldırım ona doğru yükseldi, ben de hemen arkasından onu takip ettim.

Büyülü hava savunma sınıflarınız için teşekkürler, Doyenne Storm.

Büyülü bir düelloda tempo önemliydi ve karşısındakinin saldırılarına karşı savunmaya odaklanmak zorunda kalan kişi ciddi bir dezavantaja sahipti. Bacaklarına hızlı bir kesici rün fırlattım, bir an önce bana göndermeyi başardığı ateş topunun altında yuvarlandım, sonra göğsüne bir saldırı daha patlattım. Yakın dövüş konusunda kendime her zaman güvenmişimdir ve Nikita'yla olan dövüşümden sonra bu güvenim daha da artmıştı.

Kesici saldırının üzerinden sıçradı ve beklendiği gibi sol eliyle göğsündeki patlamaya karşı koymak için hareket etti, ancak sağ eli aynı anda harekete geçti. Büyümün yok olup gitmesiyle aynı anda, bir taş doğrudan gövdemize çarptı.

Geriye doğru uçtum, ayağa kalkıp bir sonraki saldırısını engellemeye hazırlanırken vücudum acı içinde çığlık atıyordu. Sınıfta iki elle yapılan karnaval numaralarını görmüştüm ama bunu bu seviyede yapabilmek hayret vericiydi ve açıkçası ödümü koparmıştı.

Hınzırca sıırttı ve bir sonraki saldırısının Draconell'lerden birine vurmak üzereyken Ross'un böğrüne çarpmasını çaresizce izlemek zorunda kaldım.

"Gerçekten de bana tek başına meydan okuyabileceğini mi sandın çaylak?" diye alay etti, iki eliyle de göz kamaştırıcı bir hızla büyüler yapıyordu.

Büyüleri engelleme arasında Ross'a hızlıca bir bakış attım. Geri sıçradı ve koşmaya başladı ama Julius başının üstünden çığlık atan bir rün fırlattı, patlama bir sarkıtın doğrudan Ross'a düşmesine neden oldu.

Bir rün atmak için çabaladım ama onu kurtaran Phyllis oldu. "Hayır!

Kenarda durmayacağım! Bir daha olmaz!" Ross'u yere fırlattı.

yere düştü ve kayalar çarpmadan bir saniye önce ikisinin üzerine koruyucu bir kalkan dikti. Top sesi gibiydi ve ben

toz görüşümü engellerken kulaklarımı kapattım. Çatışma bir an için durdu, kimse tozdan önünü göremiyordu.

Toz dağıldığında Ross yüzüstü yatıyordu, baygındı ama tanrılara ve Phyllis'e şükürler olsun ki hâlâ hayattaydı. Başında durmuş, elleri daha önce hiç görmediğim bir hızla rünleri yanıp sönüyordu. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da daha önce hiç görmemişti.

Ancak Draconell'ler üçe bir melée'de Fable'a yeni bir saldırı başlattığında kutlama yapacak zaman yoktu ve Fable bir çığlık atarak her şeyi sona erdirecek bir takipten zar zor kurtuldu.

Bir kükreme sesi çıkardım, mesafeyi kapatmak için ileri atıldım, daha da çaresizdim - bir adam eksilmiştik, bunu çabucak bitirmeliydik.

Parmaklarım mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı hareket etti, çılgınca koşarken kendi saldırılarımı fırlatmanın arasında bir düzine büyüü engelledim. Julius'un yüz ifadesi karardı, ben ona yaklaştıkça kibirli ifadesine bir parça endişe karıştı.

Hayatlarımız buna bağlıymış gibi hareket etmek zorundaydım. Bu artık bir oyun değildi.

Bu bir hayatta kalma mücadelesiydi.

Bu rune'un Central Park'ta Nocta tarafından kullanıldığını görmüştüm. Kahretsin, aşkta ve savaşta her şey mubahtı.

İçimde enerji birikmesine izin verdim, hepsini dümdüz etmeye hazırlandım. Rün, eğer işe yararsa, kelimenin tam anlamıyla cesetleri uçuracaktı, ama arkadaşlarımı bundan nasıl kurtaracaktım?

Rün fırtınası hava tanrılarının hayal edebileceği her şeydi, şiddetli rüzgârlar, kırbaç gibi yağan yağmurlar ve ben onu kullanırken kendimi Quirk'üme açtım.

İçime bir adrenalin hücumu doldu.

Bir Quirk'üm vardı. İnanılmaz, harika, tatlı, lanet bir Quirk'üm vardı ve onu arkadaşlarımı kurtarmak için kullanacaktım. Sadece bir dakikamı alacaktı.

Julius'un yandan bana bir patlama fırlatmasıyla aynı anda önümdeki yerden bir alev fışkırdı, ancak ivmemin durmasına asla izin vermedim, doğrudan alevlerin içinden geçerken bir kalkan fırlattım, bacağına tekme atmak için hamle yaparken ayağıma ağırlık katmak için sol elimle bir rune yaptım.

Saldırıyı engellemek için bir r n çizerken yüzünde çok ve öfke savaşıyordu ama son saniyede geri çekildim, sağ elimle kemerimden bir fırlatma bıçağı çıkardım ve doğrudan göğsüne nişan aldım. Bıçağı engellemek için tam zamanında kolunu kaldırdı ama yumruğum hemen arkasındaydı ve onu omzundan yakaladı.

Neredeyse kendimi yukarıdan izliyor gibiydim, sanki bir video oyunu oynuyordum ve gizli bir beceri setinin kilidini yeni a mı tım. Hız.

Hız ve daha fazla hız. Bu müthiş bir şeydi çünkü bu hızın arkasından Draconell'i tek vuru ta alt edecek süper yumruk geliyordu.

Ateş ayaklarımın altında canlandı ve kaçmak için geriye değil öne doğru yuvarlandım, saldırılarına devam ettim, bu sefer büyülü bir dilimleme saldırısıyla. Onu savu turdu ve aynı anda diğer eliyle bana aceleyle bir  im ek fırlattı.

Quirk' m içimde uğuladı, sanki hazır olduğunu haber veren bir ses gibi.

"Vak!" Ekibime bağırdım. Vak.  rdek. Umarım mesajı almışlardır. Typhon'la aramızdaki bağda önce bir  a kınlık, sonra da ancak anlayışla kar ılanabilecek bir sel oluştu. Mesajı almıştı.

Nocta'nın kullandığını gördüğüm rune'u döndürdüm, Quirk' mden g   çektim ve sonra mağaranın içindeki fırtınayı serbest bıraktım.

Parmaklarımdan çıktığında etrafımızdaki dünya yava ladı, arkadaşlarım yere d  t , Typhon da  yle.

Akıllı adam.

R n sanki bir atom bombasının merkezindeymi im gibi dalgalandı, fırtına tüm Draconell ekibini yerle bir ederken havanın kendisi sarsıldı.

Kayalar d  t , duvarlar yıkılacakmı  gibi titredi ama tek bir Draconell  yesi bile kalmamıştı.

Bizden en uzaktaki duvarlara çarparak yok oldular. Tekrar içeri gönderilmeden önce sıfırlanmaları için bu şekilde mi dışarı  ıkarılmı lardı?

Az önce orada ne olduğunu, neden ortadan kaybolduklarını anlamamı tım. Ama oyalanacak zamanım yoktu.

Typhon, Julius'un hemen arkasındaydı, yüzüstü yatıyordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Harlow. O da neydi öyle?"

Ona doğru yürüdüm, eğildim ve büyülü kelepçeleri bileklerine kilitledim. "Bir rün, Typhon. Quirk'üm tarafından destekleniyor."

Bana baktı. "Aramızdaki bağ... İçinde daha fazlası olduğunu hissettim. Kendini tutuyor muydun?"

Bunu düşündüm. "Evet. Evet, tutuyordum."

"Becer beni," diye fısıldadı. Evet lütfen ya da sadece kibarca sorarsan diyebilirdim, ama tüm esprilerim tükenmişti.

Artık kavga sesleri duyulmuyordu. Nocta'dan ödünç aldığım rün, onun Central Park'taki tüm ağaçlara yaptığını gördüğüm şeyin aynısını yapmıştı.

Onları dümdüz etmişti.

Arkadaşlarım teker teker ayağa kalkıp bana baktılar. Nocta'nın kullandığı rünü hatırlayacaklar mıydı? Emin değildim. Ama Phyllis'e baktığımda, bunu nereden aldığımı anladığını biliyordum. Utanç çok sıcaktı, ama onunla savaştım. "Hepinizi kurtarmak için her şeyi yaparım."

Phyllis başını bana doğru eğdi. "Biliyorum."

Fable karşımda durmuş, nefes nefese, saldırganların bir dakika önce bulundukları yere bakıyordu. "Kutsal sac topları. Başardık lan. Bayraklarını aldık!"

"Kutlama yapacak zaman yok, hele burada hiç yok." Phyllis bu basit sözlerle tezahüratları yarıda kesti.

Her ne kadar yanılmış olmasını dilesem de, iki büyük sorunumuz olduğunu biliyordum. Birincisi, henüz Kolezyum'dan çıkmamıştık ve ikincisi ... Bir kolumu ortama doladım, parmaklarım Draconell'den gelen yıldırımın düştüğü tarafa uzandı. Sıcak, ıslak ... hayır, bu iyi değildi.

"Sanırım uzanmam gerekiyor."

"Harlow!" Fable bağırdı. "Kanaman var!"

Yüzümü buruşturdum, "Ölmeyeceğim, sadece uzanmam ve bunu düzeltmem gerekiyor. Birkaç dikiş atılacak sanırım."

Kolunu belime doladı ve Phyllis önden giderken ben de ona yaslandım. "Bu taraftan. Herkes sıraya girsin, beni takip edin."

Marina Ross'un ayağa kalkmasına yardım etti, Ellie, Caterina ve Gary de Phyllis'in yanında kaldılar ve harekete geçtik. O savaştan sonra kimse tartışacak havada değildi.

Julius'un zorunlu bir saat bekletilmesi için götürüldüğü yerde durdum ve ayağımla silindirik bir tüpü alıp havaya fırlattım. Havadan kaptığım gibi, *bir şeyin* vızıltısı eşyadan bana doğru dalgalandı. Neydi bu? Bir ipucu mu? A

Alet mi? Onu arkamda bırakmayacaktım, belki bize yardımı dokunurdu. Cebime soktum.

"Typhon'u ortaya koy," dedim, yan tarafımda giderek artan ağrıya rağmen kendimi konuşmaya zorlayarak. Dövüşmesine izin verilmediği için, dövüş sırasında yapacak pek bir şeyi yoktu. Ancak o bizim kazanma yolumuzdu. "O bir ödül, onu kaybedemeyiz."

Gary ve Marina onu grubumuzun ortasına doğru götürdüler. Konuşmak için ağzını açtı ve Gary ağzına bir rün vurarak onu susturdu.

"Acele edin," diye seslendi Phyllis. "Arena değişiyor ve bundan faydalanmamız gerekiyor."

Önce hatırlamadım, sonra anladım. Her savaştan sonra arenanın duvarları kayıyor, ortamı değiştiriyor ve bizi tekrar kaybolmaya hazırlıyordu. Duvarlar yanlara doğru kaymaya başladı, parçalandı ve sonra bazıları zemine doğru kayarak duvarda dar bir kesik açtı.

"Çabuk olun!" Phyllis kesimin başında durdu ve önündeki dar merdivenden aşağı inerken bizi saydı. Fable tam önüme geçti, ben de elimi omzuna koydum ve basamakları hızla inerken denge sağlaması için onu kullandım.

"Daha hızlı!" Caterina grubun arkasından bağırdı. "Arkamızdan yaklaşıyor!"

Ondan gelen bir çığlık ve ardından hepimiz koşmaya başladık, Gary'nin takılıp hepimizi dışarı atmasıyla son bulan merdivenlerden aşağı son sürat iniyorduk. Merdivenlerin son yirmi metresini kızakla kayar gibi kayarak indik.

En altta hepimiz inleyerek doğrulduk. Ama duvarların hareketi durmuştu, yani kurtulmuştuk.

Phyllis bir kez daha sayım yaptı. "Güzel, hiçbirinizi kaybetmedik."

Parmaklarımı yan tarafıma bastırdım. Evet, hâlâ yaralıyım. Ama şu an için adrenalinim acının en kötüsünü uzak tutuyordu.

Phyllis duvara yaslandı. "Uzun zamandır buradayım. Bu benim Kolezyum'a ilk girişim değil. Her büyük savaştan sonra altı saatlik bir dinlenme süresi vardır. Yaralarınızı iyileştirme ve sonraki adımlarınız için strateji belirleme şansına sahip olduğunuz altı saat. Çoğu insan orada siperler siperler gibi bu tüm boyunca olduğunu fark etmez.

Coliseum. Başlangıçta size böyle şeylerden bahsetmiyorlar. Kendi başınıza çözmeniz gerekiyor. Hepsi bir meydan okuma." Bir ateş çukurunun etrafında döndü ve birkaç hızlı rünle kısa sürede bir alev yaktı. "Onları bu sembolden tanıyabilirsin." Geniş dalları olan bir ağaç duvara kazınmıştı. Hafifçe parlıyordu, yeşil, huzur verici.

"Bunu bize neden daha önce söylemedin?" Fable söyledi.

Phyllis içini çekti ve yere yığıldı. "Buraya girdikten sonra söyleyecektim. Gündönümü Oyunları dışında kimse bu konu hakkında konuşamaz. Öğrencilerin neyle karşılaşacaklarını bilmelerini engellemek için küçük bir rune şakası."

Gary onu ateşin yanına oturturken Typhon homurdandı.

"Ağzındaki tıkaçı çıkar Gary," dedim kendimi yere bırakırken, irkilmemek için elimden geleni yaparak dikkatlice nefes aldım.

Artık yavaşladığımıza göre acı beni vurmaya başlamıştı ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Kahretsin, bu iş benim lehime gitmiyordu.

Ellie bana doğru yaklaştı. Yan tarafıma bakarken kehribar rengi gözleri kısıldı. "Ne kadar derin olduğunu görmemiz gerek ama ellerini çekmeni istiyorum, kızım."

Yüzümü buruşturdum. "Kanayacak."

"İçimden bir ses sırf elin orada diye durmayacağını söylüyor." Parmaklarımı çekti ve nefesi kesildi. "Çok fazla kan var."

Parmaklarında bir rün parladı, daha önce hiç görmediğim bir ründü, ama onu kopyalayabileceğimden emin olmasam da anlıyordum.

"Bu bir x-ışını görüş rünü gibi," diye mırıldandım, oda bulanıklaşmaya başladığında dilim tutulmuştu.

"Öyle ve şansına annem ölmeden önce bana öğretti. Bu konuda en iyisiydi," dedi.

Dişlerimi sıktım. Elimi yaradan çektiğim için daha rahat kanıyordu. Ellie ne düşünürse düşünsün, parmaklarım ve baskılarım yarayı bir arada tutuyordu. "Ellie ..."

"Biliyor musun," şimdi hızla hareket ediyordu, rünler daha hızlı yanıp sönüyordu, "annem bir keresinde gerçekten iyileşmek için kendinden bir parça kaybetmeye istekli olman gerektiğini söylemişti. Sanırım o

Doğru, işte bu yüzden Quirk'ümü bulmaktan bu kadar korkuyordum. Ama ya kendini kaybederken ... daha fazla şey kazanırsan?"

Sesi bilince giden bir çizgiydi ve konuşmayı bırakır bırakmaz ...

Aniden üşüyerek geriye doğru yığılırken karanlığın üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

"Beni serbest bırak, hemen şimdi. En azından kanı durdurabilirim," diye bağırdı Typhon ama sesi çok uzakta gibiydi.

"Harlow? Harlow!" Fable bağırdı.

Duyduğum son şey onun sesiydi ve sonra başka bir yerdeydim, süzülüyordum, süzülüyordum. Annemin yüzü gözümün önünden geçti. Bir an sonra, tam olarak ortaya çıktı. Gülümseyerek beni kendisine doğru çağırdı. Saçları benimki gibiydi, parlak beyaz bir sarı ve gözleri parlak bir maviydi.

"İçeri gel, su güzel."

Sahile. Tıpkı çocukluğumdaki gibi Old Orchard Plajı'ndaydık. Martılar ciyaklıyor, dalgalar çarpıyor ve tuzlu spreyi dudaklarımda hissedebiliyordum. Ölümün böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Ölmüş müydüm?

"Seni çok özledim anne," diye fısıldadım, ona doğru uzanırken kalbim doluydu.

Elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. Sıcak, rahatlatıcı, ölmeden önce olduğu gibi iskelet gibi değildi. Daha çok ben gençken olduğu gibi canlı, nazik bir kadın gibiydi.

İki elimle onu tutmaya çalıştım ama o geri çekildi, su dizlerinin arkasına kadar gelmişti.

"Ben de seni özlüyorum, tatlı kızım. Sandığından çok daha fazla. Ama daha yapacak çok işin var... Henüz senin zamanın gelmedi."

"Korkuyorum anne." Onu takip ederek suya doğru bir adım attım. "Onunla yüzleşmek istemiyorum."

Bir adım daha atarken gözyaşları yanaklarından süzüldü, su artık kalçalarına kadar geliyordu. "Biliyorum. Ama kalbine güvenmelisin, Harlow. Senin iyi bir kalbin var. Göğsünün içinde bir aslanın kalbi atıyor ve ne kadar zor olursa olsun doğru şeyi yapacağını biliyorum."

"Anne!" Bir dalga öne doğru yuvarlanıp onu görüş alanımdan kaçırdı. Ona doğru uzandım. "ANNE!"

Yaz göğü titredi ve denizin sesi yerini bağırlara bıraktı.

"Kutsal levha, işe yaradı. Ellie başardı! Nabızı atıyor!"

"Devam et, Ellie! Bakalım kanamayı durdurabilecek ve yarayı iyileştirebilecek misin?"

"Hayır!" Typhon'un sesini hemen tanıdım. "Savaşı bırak ve onu düzgün bir ameliyat yapabilecekleri revire götürelim," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ellie eğitilmedi."

Titreyen bir nefes aldım ve gözlerimi zorla açtığımda Ellie'nin üzerime eğilmiş, elini kalbimin üzerine koymuş olduğunu gördüm. "Daha önce de söylediğin gibi, bunlar sadece oyun değil. Bildiğimizden daha fazlası var," dedim, bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyordum. Annemi ne kadar özlesem de o haklıydı. Burada, Gündönümü Oyunları'nda ve Nocta'yla işim henüz bitmemişti. Elim endişe taşlarının bulunduğu kadife keseye gitti.

"Yap şunu Ellie. Sana güveniyorum. Benim yüzümden kaybetmiyoruz."

Elleri sadece bir kısmını görebildiğim rünleri parlatırken başını sıkıca salladı. Parmakları bizimkiler kadar hızlıydı - sadece hasar vermek yerine onarıyorlardı. Büyü tenimde titreşti, açık yeşil renkli kıvılcımlar o kadar güzeldi ki gözlerim yaşlarla doldu. Acı dalgalar halinde gelirken gözyaşlarım serbest kaldı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Şaşkın bir sessizlik içinde etimin tekrar birbirine yapışmasını, yaranın basit beyaz bir yara izinden başka bir şey kalmayana kadar kapanmasını izledim.

Ellie topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve sertçe yutkundu. "Sanırım Quirk'ümü buldum."

Şimdi düşününce çok mantıklı geldi. Kavgadan nefret ederdi ve her zaman yardım etmeye çalışan ilk kişiydi. Ama gerçek bir şifacının nadir olduğu düşünülürken, bu bir mucizeden başka bir şey değildi.

"İnanılmaz," dedim ve bileğine uzanıp onu sıktım. "Teşekkür ederim, Ellie. Bu yüzden mi dövüşmeyi sevmiyorsun?"

Dudakları, belki de okul başladığından beri onda gördüğüm en geniş gülümsemeye dönüştü. "Evet, sanırım olabilir."

Yardıma ihtiyacı olan başka biri var mı?" Yanakları pembeleşti, sanki kendisiyle dalga geçilmesini bekliyormuş gibiydi. Ama yaralı olan diğerleri sıraya girmişti. Önce Gary, sonra Ross ve Marina. Caterina'nın sadece birkaç çürüğü vardı ama Ellie bunun yardımcı olacağı konusunda ısrar etti.

Haksız da sayılmazdı.

Kısa bir süre sonra hepimiz ateşin etrafında oturmuş, iyileşmiş ve muhtemelen diğer takımların çoğundan daha iyi durumdayken Typhon, "Bu etkileyiciydi," diye itiraf etti. "Aptalcaydı ama etkileyiciydi. Asıl mesele şu ki... seni alıp götürmeleri gerekirdi. Aynı şekilde Ross da. İkiniz de çıkarılmalıydınız. Biraz puan kaybederdiniz ama yaralarınızla ilgilenildikten sonra geri gönderilirdiniz."

Homurdandım. "Tabii biri bizi öldürmeye çalışmıyorsa. Bilirsiniz, sizin çocukların kullandığı "ölümcül olmayan" ateş topu gibi."

Çenesi kıpırdadı ve gözlerimiz kilitlendi.

Fable boğazını temizledi. "Doyen Moreno . . birilerinin hepimizin burada sıkışıp kalmamızı, yaralansak bile çıkarılamamamızı sağlayacak bir şey yapmış olması mümkün mü?"

Hepimiz ona baktık ve ben susacağını sandım ama o cevap verdi.

"Her şey mümkün, sanırım. Ama böyle bir şeyi kimin yapabileceğini bilmiyorum."

"Belki de diğer evlerden biri? Draconell Hanesi'nden Julius ve ekibinin üzerimize ne kadar sert geldiğine bir bakın. Yerlerinin doldurulmasını istemezler. Hele de ezik olarak gördükleri insanlar tarafından," dedi Caterina.

Gary homurdandı. "Kim bir avuç hiç kimse tarafından değiştirilmek ister ki?"

Typhon başını salladı. "Siz hiç kimse değilsiniz. Bugün hepiniz harika şeyler yaptınız."

Ellie yine kızardı ve Caterina onun omzunu sıvazladı. "Harikasınız, bir an için bile öyle olmadığınızı düşünmeyin."

Beni şaşırttı ve devam etti. "Hepiniz inanılmaz derecede iyiydiniz." Başını her birimize doğru eğdi. "Bir birim olarak düşündüğümden daha iyi çalıştınız. Rünleri tam olarak tutturmak için saatlerce çalışmanız, karşılaştığınız zorluklar ... yaptığınız doğaçlamalar. Hepsi

o. Özellikle de belirgin bir avantaja sahip olanlara karşı. Bileklikleri çıkarmak, sanırım son anahtar buydu."

Sertleştım ve evimdeki diğerlerinin de beni taklit ettiğini hissettim. "Ne tür bir avantaj?" Bizden daha iyi oldukları için mi demek istedi?

İçini çekti. "Hiçbiriniz kuralları okumadınız, değil mi?"

"Hiçbir kuralı çiğnemedik!" Artık damarlarımdaki ateşin sıcaklığını hissederek söyledim.

"Yatakhaneinizden birer eşya getirmenize karşı bir şey yoktu. Bu yüzden Mortan'ın alevli kılıcı vardı. Julius'un güç artırıcısı vardı. Diğerlerinin hepsinin savunmada ya da saldırıda onlara yardımcı olacak bir şeyleri vardı. Herhangi bir büyü eşya da sayılabilirdi."

Fiili lider olarak bunun sorumlusu yüzde yüz bendim. Kuralları *okuyup* lanet olası bir silah getirebilecekken - ve getirmem gerekirken - kuralları çiğneyerek ve yiyecek getirerek zaman kaybetmiştim. Ama bunun yerine yanlışlıkla Typhon'un hediyesini, yani büyü camı yanımda getirmiştim. Ve o bizi kurtarmıştı. Belki de o kadar da ezik biri değildim. Yine de Fable'ın Fae bıçakları ve benim hâlâ denenmemiş sihirli eldivenlerimle silahlanmış olabileceğimiz gerçeğinin yasını tutmadan edemiyordum.

"Ve Julius," dedi Phyllis. "Onun eşyası tam olarak ne, güç artırıcı mı dedin?"

"Nesillerdir Rendimion ailesinde olan büyük güce sahip bir nesne. Neverthorn'a onların soyundan gelenlerle birlikte gelir, özellikle de herhangi bir dövüş ya da düelloda yardımcı olması için. Çünkü itibarlarını kaybetmek istemezler."

Silindir şeklindeki nesneyi cebimden çıkardım. "Bu mu?" Typhon başıyla onayladı. "İşte bu."

Yaklaşık on beş santim uzunluğundaydı, pürüzsüzdü, taş olduğunu anladım. Renkler çok gerçek dışı görünüyordu. Koyu kırmızı, siyah ve griyle girdap oluşturuyor, avucumda her yuvarlanışında değişen, yanardöner parıltılardan oluşan küçük benekler eşyanın içinde dans ediyordu.

"Ne işe yarıyor?" Fable sordu. "Büyü eşyalar üzerinde çalışıyordum. Tüm okumalarımda buna hiç rastlamadım."

"Onu hiçbir yerde bulamazdınız. Bırak Draconell'i, Rendimion ailesi dışında bile pek bilinmiyor."

Typhon dedi ki.

Bize yardım etmeye mi çalışıyordu? Ona bir bakış attım ama gözlerimi kaçırarak ateşe bakıyordu.

"Bize ne işe yaradığını söylemedin." Gary kaşlarını çatı. "Yoksa bize söylemen yasak mı?"

Yüzümü buruşturdum ve Gary'ye Typhon'a bir çıkış yolu vermemesi için bağırarak istedim ama o beni yine şaşırttı. "Yasaklı değilim. Büyünün kokusunu ve hissini azaltıyor, böylece insanların onların varlığını ya da bir rün büyüü yapıldığını fark etme olasılığı azalıyor. Seni bu şekilde pusuya düşürdüler. Büyüyü de güçlendirebilir, en azından onu tutan kişinin büyüünü - Julius'u çok daha güçlü yapar." Bana baktı ve bu sefer aklımdan geçenleri okuyabiliyordum.

Julius taş silindiri tutarken onu nasıl yendiğimi anlayamamıştı.

Ben de koca oğlan, ben de.

Çünkü benimki gibi ağırlığımı bir süpernova gibi etrafa savurmamı sağlayan bir Quirk bile olsa, yeniydi ve büyük ölçüde test edilmemişti. Julius'un tecrübesiyle benden çok daha güçlü ve hızlı olması gerekirdi. O anlar içgüdü ve rün büyüünden oluşan bir bulanıklıktı.

"Bu ateş topunu açıklıyor," dedi Phyllis, sesi berrak bir beyaz şarap kadar kuruydu. "Artık onu kullanabiliriz. Ölenlerden aldığımız her şey silah ya da alet zulamızın bir parçası olacak."

Fable elini uzattı ve ben de almasına izin verdim.

"Bunun bir adı var mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Typhon başını salladı. "Bir adı yok. Ya da en azından benim bildiğim bir adı yok."

"Caterina," ona baktım, Ellie'nin elini tuttuğunu fark ettim ve fark etmemeye çalıştım, "Dış koşulları kurabilir misin? Herkesin bir katman oluşturması ve onu takip etmesi gerekiyor."

Kimse itiraz etmedi.

Typhon yine bana bakıyordu.

Omuzlarımı yuvarladım ve kendi koğuşuma başlarken başımı iki yana eğdim, parmaklarımla rünleri ördüm, arkadaşlarımla büyüünün etrafımızda kaydığını gördüm. Kırmızılar, turuncular, sarılar, beyazlar,

Mavi ve yeşilin fısıltısı bile. Phoenix Evi'nin renkleri. Her birimizi oluşturan alevlerin renkleri.

"Harlow, neden her birinizin bir koğuş yaptığını açıkla." Typhon bakışlarımı büyü'nün renklerinden çekerek, "Çünkü her birimiz koğuşumuzu bozacağız," dedi.

"Çünkü her birimiz koğuşumuz bozulduğunda uyanacağız," dedim. "Birbirimizi uyandırmak zorunda kalmayacağız, hepimiz aynı anda uyandırılacağız. Caterina bir şeyleri saklama konusunda en güçlüsü, bu yüzden ilk o gider. Geri kalanımız onun arkasına yığılır, ek bir bonus olarak onun rune dökümünü destekleriz."

Gülümsemesi hızlıydı ve kanat çırpın bir kuş gibi uçup gitti. "Akıllıca."

Fable parmaklarını silindirin üzerinde gezdirirken, "Bu Harlow'un fikriydi," diye mırıldandı. "O bir hayatta kalan. Al bakalım. Sanırım bunu şimdi de ayarlayabilirim, büyü'lü imzalarımızın izlenmesini zorlaştırabilirim." Julius'tan aldığımız büyü'lü eşyanın içine kayan bir rune yaptı. Bir an için parladı ve sonra içinden bir enerji dalgası yuvarlanarak hepimizi saçlarımızı ve giysilerimize yerleşip tenimize oturan gümüşi bir sis tabakasına bürüdü.

"Bu iş görür," dedi Typhon. "Şanslıysanız önünüzde yaklaşık beş saatlik bir uyku var diyebilirim."

Kimsenin yönlendirilmesine gerek yoktu.

Teker teker ateşin etrafına kıvrıldılar, düzgün nefes alış verişlerinin sesi bir gösterge ise uyku onları çabucak ele geçirdi.

Kendimi uyanık bir şekilde mağaranın tavanına bakarken buldum. Vazgeçmem ve sırtımı duvara yaslayacak şekilde kaymam uzun sürmedi. Typhon solumdaydı, başı da duvara yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı.

Midesi guruldadı.

Homurdandım. "Eminim Tarquinius'un o kadar yemeği almamış olmasını diliyorsunuzdur."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı. "Garip bir adalet anlayışı var."

Benden bir homurtu daha çıktı, bu seferki ciddi bir ağırlığa sahipti. "Neverthorn ne zamandan beri adil davranıyor?"

Gözlerini açıp bana baktı ve yüzünde beklediğim kızgınlık ya da öfke yoktu. Endişeli görünüyordu.

"Typhon," sesimi alçaltarak ona doğru yaklaştım. "Neler oluyor? Yani, gerçekten neler oluyor?"

Gözleri yüzümü arıyor gibiydi. "Anka Hanesi Gündönümü Oyunları'nda diğer tüm hanelerden çok daha fazla risk altında. Bence ne senin ne de Ross'un bu kadar ağır yaralandığınızda dışarı çıkarılmamış olmanız, işin içinde benim bildiğimden daha fazlasının olduğunun bir göstergesi. Bence haklısın."

Gözlerimi ona diktim. "Birinin bizi öldürmeye çalışıyor olabileceğini mi düşünüyorsun? Ben sadece tahmin yürütüyordum."

Gözleri düşünceliydi. "Diğerlerini panikletmek istemedim, ama ikinizin dışarı çıkarılmaması için hiçbir neden yok. Hele de bu yaralarla."

Kaşlarımı çattım ve yüzümü ovuşturdum. "Biliyorum, bu bir eğitim çalışması, Tarquinius'un dediği gibi en zayıfları ayıkladığımızdan emin olmak için."

"Dahası da var." Typhon çenesini ve sesini alçalttı. "Bu sadece zayıfları ayıklamakla ilgili değil."

Duymak için ona doğru eğildim. "Sonra ne oldu?"

"Heronius öldürüldü çünkü elimizdekilerin en iyisi olmasına rağmen yeterince güçlü değildi. Sadece Nocta'yla yüzleşmek için değil. Ama Grym Dunaras'ın tek bir parçasını bile kullanamadığı için."

Güldüm; elimde değildi. "Bu bir peri masalı."

Orada oturdum, zihnim dönüyordu. Grym Dunaras bir efsanenin efsanesiydi. Yarı sihir, yarı silah, hepsi çok güçlü. Hikâyeye göre Arthur'un yanında Excalibur'la fazla güçlendiğini hissettiğinde Morrigan tarafından yaratılmıştı. İnsan kralın gücünü dengeleyecek bir şey istemiş.

Sadece . . . Typhon gülmüyordu. Çenem düştü, ona baktım ve fısıltıyla bağırdım. "Sen ciddi misin lan?"

"Sadece bir parça - silahın bir parçasına sahiptik ve onu bir kılıcın bıçağına yerleştirdik. Ve Heronius'u öldürdükten sonra Nocta tarafından çalındı."

Grym Dunaras Morrigan'ın cevabı olmuştu ama çok güçlüydü. Arthur ve Morrigan arasında Dim'in tarih kitaplarında bahsedilmeyen bir savaş başlamıştı. Bu savaş dünyanın temellerini sarsmış, Excalibur'un sürgün edilmesine ve Grym Dunaras'ın dört parçaya ayrılarak tüm dünyaya yayılmasına neden olmuştu.

Kimse Grym Dunaras'ın ne tür bir silah olduğunu bile bilmiyordu - işte bu kadar tehlikeliydi. Hakkında söylenen her şey kitaplardan, sözlü söylencelerden silinip gitmişti.

"Bu gerçek değil." Saf gibi göründüğümü biliyordum ama bu beni korkutuyordu. Sadece Grym Dunaras'ın bir tehdit unsuru olarak, neredeyse bir öcü gibi kullanılmış olması değil, Nocta'nın onun bir parçasını bile elinde tuttuğu düşüncesi...

"Eğer ondaysa yandık." Sessizliğe gömüldüğünde yüzümü buruşturdum. "Tartışmıyorsun."

"Tartışacak bir şey yok," dedi ve bu beni daha da korkuttu.

Gözlerimi kapadım ve bir şeyler düşünmeye çalıştım - başka herhangi bir şey. Belki kalp atışlarım hızlanmıştı, belki de aşırı nefes alıyordum ... durum her neyse, Typhon fark etti.

Ellerimden birini eline aldı ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek sıkıca tuttu. Ve sonra içinde olduğunu bilmediğim bir şey yaptı.

Kuralları çiğnedi. "Uyu, Harlow. Uyumalısın."

Benimkini sıkmayan eliyle elimin üzerinde bir rün çizdi ve uyku üzerime çöktü.

Pastırma kokusu beni derin bir uykudan uyandırdı. İnledim ve gerindim; yüzüm, Typhon'un boynunun kıvrımına sıkıca sokulmuştu. Typhon'un boynu. Ayağa kalkarken ellerimizin birbirinden ayrıldığını hissederek ondan uzaklaştım, Bacaklarım titriyor. "Neden domuz pastırması gibi kokuyorsun?"

Yüzünü buruşturdu ve çömeldi. "Kokmuyorum. Birisi bir zula bulmuş."

Zulalar tam olarak kulağa geldiği gibiydi. Her yere doldurulmuş küçük şekerleme kutuları ve eğer cesur ve akıllıysanız onları bulabilirdiniz.

"Buldum!" Marina domuz pastırmasını tavada ters çevirirken böbürlendi. Çırpılmış yumurtaları hazırlıyordu ve Phyllis de ateşte bir cezve kahve pişirmişti.

"Aman Tanrım, seninle evlenebilirim." Hırıltımı durdurmak için yumruklarımı karnıma bastırdım.

Birkaç dakika içinde hepimizin elinde bir tabak yemek vardı - evet, tüm tabaklar ve kaplar zulanın bir parçasıydı - Typhon'a bile yetecek kadar vardı çünkü bizim ekibimiz diğerlerinden daha küçüktü.

Karınlar tok, moraller yüksek, herkes günün üstesinden gelmek için heyecanlıydı.

Phyllis hariç herkes. Elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı - sertçe. "Dinle."

Başımı eğdim ama hiçbir şey duyamadım, en azından o anda.
"Herkes sussun!"

Aynı anda sesler de yükselmeye başladı. Bir taş gıcırtısı, bir su sesi?
Tavan inlerken yukarı baktım, bir çatlak dört yöne doğru fırladı,
içinden duş başlığı gibi su döküldü. "Gitmeliyiz!"

"Ne oldu?" Ellie bağırdı.

"Zula," dedi Typhon. "Üzerinde izleyici olabilirdi." "Olamaz!"

Marina haykırdı. "Özür dilerim. . ."

"O zaman gidelim. Phyllis, bir önerin var mı?" Marina
başını salladı. "Bu taraftan."

İçeri girip çıkmanın tek bir yolu olduğunu düşündüm ve tam bunu
söyleyecektim ki duvar açılıp bir delik ortaya çıktı.

Typhon'u tekrar ortaya koyarak sayarak grubu aceleyle geçirdim.
Bayrağımızı kaybedemezdik ve ben de bizi indirmeye çalışan her
kimse ona kimseyi kaptırmayacaktım.

Birbirimize ihtiyacımız vardı. Bunu atlatacaktık ve sonra evimizi bir
arada tutmanın bir yolunu bulacaktık.

Birlikte daha güçlüydük.

Phyllis tünellerin derinliklerine doğru ilerledi. "Bu doğru değil!
Semboller bizi dışarı çıkarmıyor!" diye bağırdı.

Artık dizlerimize kadar suyun içindeydik. Boğulacağımızı
sanmıyordum - yani, suyun altında nefes almaya devam etmek için
kullanabileceğim bir rün büyüm vardı, ama diğer herkesin bunu
yapabileceğinden emin değildim. O büyüyü bozarsan ciğerlerin
patlayabilirdi.

Su hızla yükseldi, panik hızla etkisini göstermeye başladı ... ve sonra
birden durdu.

"Marina?" Fable'ın sesi titredi. "Parlıyorsun."

Marina'nın göğsünün ortasının gerçekten de yumuşak bir maviyle
parladığını görmek için arkamı döndüm. Ellerini yana doğru uzattı ve
su bileklerinin etrafında dönmeye başladı. "Ben ... su ... Quirk'üm suyu
kontrol edebiliyor."

Dudakları titredi, sert kız rolü kendi gücüne kavuştukça çatırdadı.
"Kötü kayın!" Yumruğumu havaya kaldırdım.

Güldü, bileklerini birbirine geçirdi. Su etrafından akıyordu. "Bu çok havalı."

Havalıydı ama hâlâ sıkışmıştık.

Etrafımda döndüm, arkamızdaki yol düzleşirken su şırıldıyordu, merdivenler ve duvarlar yeniden düzenleniyordu, böylece bir futbol sahası büyüklüğünde bir bataklığa bakıyorduk. Etrafında çalılar ve bitkiler yükseliyor, derinliklerde bir şeyler kıpırdanıyordu. Şurada burada küçük adacıklar vardı, biraz umut verecek gibi görünüyordular ama üzerlerinde bir şeylerin hareket ettiğini görebiliyordum.

Uzak taraftaki bir kapıda basit bir işaret parlıyordu.

Çıkış.

"Typhon, *gerçekten* bu odadan çıkış yolu bu mu?"

"Evet. Tarquinius'un şaka fikri."

Yüzümü buruşturdum. "Tamam, o zaman bataklıktan geçmemiz gerekiyor. Sorun değil."

Aynen öyle. Hiç sorun değil. Bataklıklarda köpekbalığı olmazdı.

Değil mi?

"Ben yüzme bilmem," dedi Ellie.

"Ben de," diye ekledi Gary. "Eğer derindeyse hapi yuttuk demektir."

"Ben seni tutarım," dedi Marina. "Sanırım en azından suyu alçaltabilirim."

Bir adım öne çıkıp avuçlarını birleştirdi, sonra da yanlarına doğru salladı. Su seviyesi önemli miktarda alçaldı. "Onu koyabileceğim bir yer yok, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey bu," dedi yüzünü buruşturarak.

Omzunu okşadım, keşke ben de Quirk'ümü onun kadar hızlı öğrenebilseydim diye düşündüm ama hepimizin yeni güçlerimizle kendi yolculuğumuz olduğunu biliyordum. "Bu harika bir şey. Bu yüzmekten çok daha iyi. Önce ben girip derinliği test edeceğim. Çenemin üstüne çıkarsa, etrafından dolaşınız. Belki etrafımızdaki suya manevra yaptırabilirsin?"

"Peki ya suyun içindeki şeyler?" Fable fısıldadı.

Onun hiç bu kadar korktuğunu duymamıştım ve bu içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Yavaşça bir dönüş yaptım.

"Hiç *Bitmeyen Hikâye*'yi izledin mi?"

Biri Marina'dan, diğeri Phyllis'ten olmak üzere iki kez başlarını salladılar. Tanrım, artık kimse klasikleri izlemiyordu.

"Bakın, olay şu. Bir bataklık vardı, hüzün bataklığı. Ve eğer üzüntünün sizi ele geçirmesine izin vererseniz, batarsınız. Bence bu da aynı fikir, tek farkı korku. Bize korkuyu bulaştırıyor ve biz sadece cesur olmalıyız. Tamam mı? Bu iş bizde."

Köpekbalıklarını düşünmeyin, köpekbalıklarını düşünmeyin, köpekbalıklarını düşünmeyin.

Döndüm ve kendimi suya girmeye zorladım, belime kadar battım. Soğuk bana çarptığında bir tıslama sesi çıkardım.

Onlar da beni takip ederken biraz gergin bir kahkaha koptu.

Bir şeyler bacaklarımıza sürtündü. Uzakta bir şeyler hareket etti. Ama sudan hiçbir şey fışkırmadı ve Marina sayesinde su o kadar da derinleşmedi.

Aslında, başardığımızı sanmıştım. Gerçekten.

Yaratıklar saldırmadan önce olabildiğince içeri girmemizi beklediler.

Su etrafımızda patladı, sarmaşıklar ve otlar kollarımızı ve belimizi sardı, her birimiz yirmi metre yukarıda sallanana kadar bizi yukarı ve suyun dışına çekti. Herkes rünler fırlatıyordu ama hiçbirisi işe yaramıyordu.

Ben bir kesme rünü denedim ve sanki bir bitki değil de titanyummuş gibi etrafımı saran sarmaşıktan sekti. Hırlayarak üç rün daha denedim, durmadan önce her biri bir öncekinden daha saldırgandı.

"İşe yarayan bir şeyi olan var mı?"

Sarmaşıklar tarafından daha da yukarıya, mağaranın üst girintilerinin derinliklerine çekildik. Sarmaşıklara sarılmış halde sallanıyorduk ve rünlerimizin hiçbirisi çalışmıyordu. Typhon'a baktım ve omuz silkti. "Size yardım edemem."

"Bunu biliyorum." Tersledim.

"Neden bu kadar yüksek?" Caterina inledi.

"Yüksekten nefret ederim." "Bak," dedi Phyllis, aşağıyı işaret ederek.

Çok çok altımızda başka bir grup suda sallanıyordu - hareketleri seçebiliyordum, birkaç ses taşınyordu

tiz ve korkulu. Onlar da bizim gibi bataklığın ortasına vardılar.

Bitkiler herhangi bir insandan daha hızlıydı, kurbanlarına sarılıp onları sudan çıkarırken şimşek gibi hareket ediyorlardı. Bize doğru bakmadılar bile. Rünleri fırlatmakla meşguldüler, tıpkı bizim gibi kurtulmaya çalışıyorlardı.

Çıkış tabelasının üzerindeki bir ışık yandı. Gerçek bir geri sayım.

İnledim. "Üç dakikamız var çocuklar, buradan çıkmalıyız yoksa mahvoluruz."

Kızarmış ekmek derken, öldürüleceğimizden hiç

şüphem yoktu. "Bir fikrim var," dedi Fable.

"Kulak ver kızım." Sarmaşıklardan kurtulmak için kıpırdanmaya çalıştım.

"Bitkilerin şarkılara olumlu tepki verdiği bilinmektedir. Kafanızın içinde duyabileceğiniz şekilde müzik yapan bir rune var, ya da başka bir yere yayınlayabilirsiniz, örneğin bir çocuğun kafasına, geceleri onu yatıştırmak için. Size göstereceğim ve sonra da kullanacağım. Eğer işe yararsa, bizi serbest bırakmalarını sağlayabiliriz."

Fable'ın rünü bize doğru tuttuğunu görmek için arkamı dönmeyi başardım. "İşe yararsa biri Typhon'u yakalasın," dedim. "Ele geçirilen bayrağımızı kaybetmeyeceğiz."

Aşağıdan gelen tanıdık bir çığlık sırtımama neden oldu. Nikita, Kirinash Hanesi ile birlikte sarmaşıklara yakalanmıştı. Eğer Fable'ın rünü işe yararsa, bu işin sonunda iki bayrağımız olacaktı.

Rün havada asılı duran bir müzik notasına benziyordu, Fable'ın büyüü ona güç veriyordu. Ama hiç ses yoktu. Elini onu sıkıca tutan bitki sapına bastırdı ve bitki onu yere indirmeye başladı.

Zümrüdüanka Evi üyeleri teker teker Fable'ı taklit ederek müzik notası rune'unu karıştırdı. Typhon'u yakalayan Phyllis oldu ve ben de onların aşağı kayışını izledim. Diğer takım bizi tavandan aşağı düşerken gördü ve bağırmaya başladı, onlara yardım etmemiz için yalvardılar.

Rünü bir değil iki kez, her iki avucuma da yerleşecek şekilde birer tane attım ve sağ elimi etrafımı saran kalın bitkiye bastırdım. Beni alçaltmaya başladı ve ben de bir o yana bir bu yana sallanarak, altımızdaki ekibin ortasına doğru alçalana kadar gövdesini salladım.

"Acele et, Harlow!" Fable aşığıdan bağırdı.

"Kapıya git!" Geri çağırdım. Başka bir bayrak ve bize kazandıracağı tüm puanlar olmadan buradan ayrılmayacaktım.

Özellikle de o bayrak yüzünden oyundan atılıyorsak. Sakatlandığımızda oyundan çıkarılmamızın arkasında Nikita'nın olduğunu biliyor muydum? Hayır. Ama benden ne kadar nefret ettiğı ve Phoenix Evi'ne ne kadar kötü davrandığı göz önüne alındığında, bu noktada o da en az diğerleri kadar iyi bir şüpheliydi.

Bacaklarımı Nikita'nın bağılı olduğu sarmaşığa doladım ve sol elimi sarmaşığa bastırdım.

"Sakin buna cüret etme!" diye bağırdı.

"Cesaret edemezdım." Göz kırptım ve ağzını kapatmak için hızlı bir rune yaptım, sonra ayak parmağımla asmanın kenarını yakaladım ve sırtı bana dönük olacak şekilde onu döndürdüm. Bize verilen kelepçeleri takmak bundan daha tatlı olamazdı.

Hayır. Doğru değil.

Bitkiler bizi yaklaşık on metrelik bir noktada bıraktı ve Nikita çarşaf gibi kokan yumuşak siyah bir çamur yığınının içine düştü. Çığlık atmak için ağzını açtı ama hiç ses *çıkma*zken, çamur . . . sıçradı, bu da öğürmesine neden oldu.

Onu kolundan tuttum ve ekibimin beklediğı çıkış kapısına kadar benimle birlikte sürükledim.

"Bundan sonra bir gün daha var," dedi Marina adımımızı attığımızda, zaman tükenirken arkamızdaki kapı vızıldıyordu. "Bu lanet olası şeyi kazanacağız."

Sırıttım ama kalbimin sadece yarısı atıyordu. Çünkü en kötüsünün geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Son gün cehennem gibi olacaktı.

Bataklıktan sonra, bizi öldürmeye çalışan bir sürü şeyle karşılaştık. Belirli bir sırası yoktu:

Örümceklerle dolu bir mağara.

Halüsinasyonlara neden olan gaz - Gary bu konuda bizi tamamen kurtardı, gazı herkesten önce gördü.

Kuduz aslanlar tarafından kovalanırken güvenli bir kapı açmak için yaratmamız gereken iksirler.

Zehirli oklar. Bir tanesi doğrudan bana doğru geldi ve eğildim ama yeterince hızlı olamayacağımı biliyordum.

Arkamdan bir rün atıldı ve onu saptırdı. Arkamdaki tek kişi Typhon'du.

"Doyen Moreno," dedim. "Kuralları mı çiğniyorsun?"

"Hayır." Ama onun büyüsunü hissedebiliyordum ve aramızdaki bağ titriyordu. Oku kesinlikle saptırmıştı ama bunu itiraf etmeyecekti. İyi o zaman. Onu ispiyonlayacak değildim.

Ve bu sadece önemli anlardı. Günün geri kalanını ve gecenin yarısını koşarak, savaşarak, rünler fırlatarak ve o ana kadar öğrendiğimiz her şeyi ve anında öğre n d i ğ i m i z birkaç şeyi kullanarak geçirdik.

Sonunda, gecenin bir yarısı, Phyllis bize başka bir siper buldu, ağaç duvara kazınmıştı ve ben daha önce hiç

hareketsiz durmaktan çok mutluydu. Bu siper gökyüzüne açıktı ve hafif bir yağmur yağıyordu. Yüzümü yukarı doğru eğdim ve yağmurun kir, ter ve kanın bir kısmını yıkamasına izin verdim.

Yine de gökyüzünün rengi... kuzey ışıkları diğer tüm renklerden daha kırmızıydı ve bu içimde küçük bir korkudan daha fazlasına neden oldu.

Typhon Nikita etraftayken çok daha sessiz kalmıştı, neredeyse hiç konuşmuyordu, bağ sayesinde tüm duyguları kenetlenmişti, sessizdi.

Nikita'nın ağzı hâlâ tıkalıydı. Onu çıkarmayı denedik ama o sadece bir ölüm perisi gibi çığlık atarak diğer ekipleri üzerimize çekmeye çalıştı.

Diğer takımlardan kaç tanesinin çıkarılıp tekrar takıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Diğer bayrakları kim çalmıştı? Kolezyum'un merkezine ulaşan biri var mıydı?

Felinita Hanesi'ni sadece geçerken görmüştük. Bizimle savaşmaya çalışmadılar bile ve bayraklarını almak için onları yakalayamadık - Doyenne Parunah ve daha önce Wolven Hanesi'ne ait olan Doyenne Storm. Bayrağı almak için Wolven Hanesi'ni alt ettiklerini bildiğimden, sessizce onlar için tezahürat yaptım.

Zar zor da olsa yendiğimiz Wolven Hanesi ikinci kez peşimize düşmüştü - o noktada Doyenne Storm'u çoktan kaybetmişlerdi. Yollarımız kesiştiğinde Unicorna ve Kelpish hanelerinin hala kendi bayrakları vardı. İkisi de bizden kaçmıştı.

Sonra Draconell vardı. İntikam için peşimize düşmüşlerdi. Harika.

Şimdiye kadar herkesi uzak tuttuk. Draconell'ler küçük büyü artırıcı eşyaları olmadan bizim kadar güçlü değillerdi.

Ele geçirilen iki "bayrağımızı" mağaranın tek girişinden ve ekibimizden olabildiğince uzağa, duvarın dibine koyduk ve bir araya toplandık. Muhtemelen dünyanın en dağınık futbol takımı gibi görünüyorduk. Ama hâlâ ayaktaydık. Hâlâ herkes yanımızdaydı.

Fable solumda, Phyllis sağımdaydı. Ne kadar önemsememeye çalışsam da önemsemeye başladığım insanlara baktım. Konuşurken her biriyle göz teması kurdum.

"Son dövüş yaklaşıyor. Bize üçüncü günün büyük bir yetenek gösterisi gibi olduğunu söylediler. Bu da teke tek dövüşeceğimiz anlamına geliyor. Sırayla, değil mi Phyllis?"

Phyllis başını salladı. "Doğru. Her takımda ayakta kalan son adama kadar gidecek. En çok puanı bu şekilde kazanacağız."

Ellie'nin rengi soldu. "Dövüşmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum. Sen sonuncu olacaksın. Hatların gerisinden, iyileştirici rünlerini takımımıza atacaksın. Tamam mı? Senin işin bu. Bizi olabildiğince güçlü tut. Eğer ringe, dövüşe ya da lanet olası sekizgene düşersen, ne yaparlarsa yapsınlar, teslim olacaksın. Tamam mı?"

Sırtı sertleşti. "Teslim olmayacağım." "Ama -"

"Nefret ediyorum ama yapabilirim. Uğruna savaştığım şey benim ailem." Eli Caterina'nın eline sarılmıştı. "Değil mi? Biz bir aileyiz."

Boğazım düğümlendi. Başımı salladım ve boynumdaki gerginliği gidermeye çalıştım. "Evet. Öyleyiz. Fable, çubuk sende mi?"

Gary kıs kıs güldü ve ben de gözlerimi devirdim. "Tabii daha iyi bir ismin yoksa? Ölüm tüpü belki?"

"Bir isme ihtiyacı var mı?" Ellie sordu. "Belki Latince bir isim?" Fable önerdi.

Arkadaşlarıma baktım. "Sanmıyorum -"

"Adına ne dersiniz deyin, onu tutarken kaybederseniz sizden alınabilir." Typhon söyledi. Hepimiz ona baktık. "Ve eğer kaybederseniz, başka bir takım bu avantaja sahip olur."

Ellerimi kaldırdım. "Tamam. Onu kullanamayız, çünkü birimiz kaybederse diğer takıma geçer. O yüzden Phyllis'e bırakıyoruz. Anlaştık mı?"

Herkes başını salladı.

Onlara söylemediğim şey, Typhon'un bana verdiği yeteneği oyunlardan önce sahip olduğum kısa süre içinde rün kitaplarını karıştırmak için kullandığımdı. Ve öyle bir rün bulmuştum ki, eğer onu iyi kullanabilirsem

. . . Onlara kendi gücümden biraz verebilirdim. Phyllis'in yanında olsaydım, hâlâ adı konulmamış ölüm tüpünden biraz güç bile çekebilirdim.

Evet, bu aptalcaydı. Ama daha iyi bir şey bulamayacak kadar yorgundum.

Sonuncusu için parmaklarımı çaprazlıyordum. "Koğuşlar kurduk. Mümkünse biraz uyuyun. Yarın hızla gelecek ve kayın ağacı olacak. Yiyecek aramak yok. Sadece yakın durun."

Marina biraz yüzünü buruşturdu ama onun dışında herkes sakinleşti. Benim için uyku olmayacağını düşünmüştüm ama yine Typhon diğerklerine sırtını döndü ve zihnimi sakinleştiren bir rün yaptı ve sahip olduğumuz birkaç saat boyunca uyudum.

Ertesi sabah, *domuz pastırması* kokusuyla sarsılarak uyandım. "Lanet olsun, yapmadın!" Ayağa fırlarken bağırdım.

Marina ellerini kaldırdı. "Biraz pastırma ve kızarmış ekmek kalmıştı, cebimde saklıyordum ve iğrenme ama bu sabah çoğaltmayı başardım. Bir BLT'ye yetecek kadar var, herkese L ve T yok."

Bir nefes verdim. "İyi işti. Korktuğum için özür dilerim." Pastırmalı sandviçi aldım ve bir ısırık aldım. Biraz ıslaktı ve hafif bir bataklık tadı vardı ama yine de yiyecekti. Ve bunu atlatmak için yakıta ihtiyacımız vardı.

Nikita sandviçi reddetti ama Typhon kendi sandviçini yedirmeme izin verdi. Nikita'yı kontrol altına aldıktan sonra kelepçelerini ona geri takacaktık. Bilirsin, işleri adil tutmak için.

Duvarların tanıdık gıcırtısı herkesi susturdu.

Kolezyum önümüzde açıldı, duvarlar geriye doğru sıyrıldı ve gerçerk bir kolezyum ortaya çıktı - evet, tıpkı Roma'daki gibi.

"Hoş geldiniz ve şimdiye kadar hepinize aferin!" Tarquinius'un sesi havada gürlledi. "şimdi final dövüşlerine geçiyoruz. Teke tek dövüşlerde kazanan hepsini alacak ve takımına yüz puan daha kazandıracak."

Diğerkleriyle yüzleşmek için döndüm. "Caterina, bizi başlatmak konusunda hâlâ iyi misin?"

Omuzlarını yuvarladı, parmaklarını esnetti ve her bir boğumunu çıtlattı. El ele en iyi dövüşenlerimizden biriydi ve henüz bir Quirk'ü olmasa bile hızlıydı. "Evet, hadi onlara kiminle uğraştıklarını gösterelim."

Tekrar solgunlaşan Phyllis'e baktım. "Neyin var?" Bana bir bakış fırlattı. "Gökyüzü karanlık, Harlow."

Yukarı baktım. Görünürde tek bir bulut yoktu. "Gökyüzü mavi. Sen iyi misin?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Onun nesi vardı? Soracak vaktim yoktu. Siperin gölgesinden çıkıp Coliseum'a doğru adım attık. Bizim için çok az tezahürat vardı. Opie adımı herkesten daha yüksek sesle haykırdı, Krishna onun yanında zıplayıp tezahürat yapıyordu.

Runecoats'un hâlâ orada olduğunu, daha önce olduğu gibi etrafa yayıldıklarını fark ettim. Hiçbiri tezahürat yapmıyordu.

Ama Neverthorn öğrencileri bir bütün olarak diğer takımlar için tezahürat yapıyordu.

Kalan yarışmacıları taradım ve irkildim.

Çok kalabalıklardı ve sadece yedi kişi kalmıştık, Phyllis'i de sayarsak sekiz.

"Fruuuuuck," diye nefes aldı Gary. "Bu iyi bir matematik değil."

Tarquinius arenanın ortasına doğru yürüdü. "Ah, bir değil iki bayrak ele geçirdikleri için Anka Hanesi'ne ekstra puan. Aferin size. Belki de t ü m beklentilerimizi karşılayacaksınız. Ne tek b i r takım arkadaşınızı kaybettiniz ne de takımınızın yeniden başlamaya ihtiyacı oldu. Bir sonraki mücadeleye, yani bugünkü son mücadeleye ufak bir ayarlama yapalım. Kayıplarına bakmaksızın diğer takımlardan on yedi yaş üstü herkesle karşılaşacaksınız. Bire bir, Phoenix Evi diğer evlerin birleşik gücüne karşı. Bu, savaştaki gücünüzü kanıtlamak için gerekli. Zamanı geldiğinde Nocta'yla yüzleşebileceğinizi kanıtlamak için."

Kalabalık toplu bir nefes aldı ve ben de arkamdaki arkadaşlarımdan aynı şeyi yaptığını hissettim.

"Bu haksızlık!" Liam bağırdı. "Ciddi olamazsın?"

Tarquinius gözlerini bizden ayırmadı. "Onları tamamen test etmeliyiz, Doyen O'Connor. Nocta'yla karşılaştıklarında başarısız olmalarını ister miydiniz?"

Yani buna nasıl hayır diyebildin? Sen demedin.

"Efendim," dedi Typhon bir adım atarak. "O'Connor'a katılıyorum, bu gereksiz görünüyor."

Tarquinius onu tamamen görmezden geldi ve parmaklarını şıklattı - hem Typhon hem de Nikita havada uçarak ona doğru geldiler, kelepçeleri kayboldu ve vücutlarındaki çamur ve kir temizlendi.

Ana tanrıça Hekate ... diğerleriyle karşı karşıyaydık. Başka bir takımla değil. Çeyrek final yok. Hepsiyle.

"Ekstra puanlar ne işimize yarayacak?" Ona bağırdım.

Bana doğru gülümsedi. "İki mağlubiyet alıp yine de devam edebilirsiniz - her bayrak için bir tane - ve sonra o dövüşçü daha sonra devam edebilir ya da yerine bir başkası." Dikkatli olursak bu bize fazladan iki savaşçı kazandırır. Ve onları iyileştirmek için Ellie'miz vardı, Tarquinius'un bilmediği küçük bir bilgi.

Sırıttım. "İşimize yarar."

Sırıtişım onu sinirlendirmiş gibiydi ve gülümsemesi durakladı. Bu da benim sırtımda daha da artırdı.

Takımına işaret ettim, şimdiden strateji kurmaya başlamışlardı. "Caterina sen yine ilk gireceksin ama yaralandığında seni çekeceğim. Sonra seni iyileştirir ve sonra geri koyarız. Tamam mı? Bunu iki kez yapabiliriz ama kimseyi kaybetmek zorunda kalmazsak, yapmayacağız."

Ellie başıyla onayladı. "Minderden çıkarsan seni daha kolay iyileştirebilirim." "Diğer denizaltı kim olacak?" Ross umutlu bir ifadeyle sordu. "Bakalım nasıl sonuçlanacak," dedim. "Sen olabilirsin, belki de ben."

Grup başıyla onayladı ve Caterina ringe çıkmak için hareketlendi.

"Bekle," dedi Phyllis. "İlk ben başlamak istiyorum."

Hepimiz grubun reisine döndük. Sayımızın artacağı kesindi ama ...

"Dövüşmek istediğine emin misin?"

"Bunu beklemeyecekler." Omuz silkti. "Ve eğer bir ya da ikisini indirebilirim, bu yardımcı olacaktır. Birinin bizi öldürmeye çalıştığı gerçeği ... . Onlardan bir parça istiyorum."

Hâlâ çok solgundu. Ona baktım. "Tamamdır. Önce Phyllis, sonra Caterina."

Hiç emin değildim ama Phyllis'e güveniyordum.

Avuçlarımı açtım ve takım arkadaşlarımdan her biriyle tokalaştım . . . yeni ailemin her biriyle.

"Hadi biraz yıldız tekmeleyelim!"

Diğer takımların ilk kimin gideceğine karar vermesi yaklaşık on dakika sürdü. Julius'un sıranın sonlarında olduğunu fark ettim. Benim için sorun yoktu. Sondan ikinci olacaktım, bu da geriye ne kadar aptal kaldıysa ... o kadarıyla başa çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Arenanın ortasında taşlarla belirlenmiş bir çember vardı. Bu çemberin içinde kalmalı ve tek bir taşı bile rahatsız etmemeliydik, yoksa oyun dışı kalırdık.

Kazanmak için rakibimizi nakavt etmemiz, boyun eğdirmemiz ya da çemberin dışına atmamız gerekiyordu. Göğüs göğüse dövüşe benziyordu, ama bu dövüşte hiçbir engel yoktu. Büyü. Yumruklar. Silahlar.

Phyllis ilk adımını attığında diğer takım -çünkü dürüst olalım, artık tek bir takım vardı- öyle bir güldü ki arkadaki biri yere düştü. Omuzları biraz çöktü. İçinde mücadele olması gerekiyordu, kızgın olması gerekiyordu.

"Bunu sen halledersin Phyll," dedim, bu lakabın onun için ne kadar hassas olduğunu çok iyi biliyordum. Bunun için ateş dolu olmasına ihtiyacım vardı.

"Bana öyle demeyi kes," diye omzunun üzerinden tersledi.

"Tamam, yarım düzinesini devirir devirmez." Ona sııttım ve o da bana ters ters baktı.

"Tıpkı Nico gibi," dedi. "Beni nasıl zorlayacağını biliyorsun."

Rüzgar benden uzaklaştı ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Onun babam olduğunu biliyor muydu?

Ama dövüş devam ediyordu ve gözlerim Phyllis'in üzerindeydi. Şu anda çemberin içinde yolun yaklaşık dörtte birini kat etmişti. Rakibi Kirinash'lı genç bir kadındı.

Kız taşlardan oluşan halkanın üzerinden geçerken Phyllis'i kokladı.

Phyllis ona fırsat vermedi. Hızlı bir hava rünü kullandı ve kızı geri itti, böylece kız kış üstü halkanın dışına düştü.

"Anka Hanesi'ne bir puan." Bir ses gürlledi. Sesi tanıımıyordum ama hafıza bankalarımı gıdıklıyordu. Derin, yankılanan. Eski öğrencilerden **b i r i** olabilir mi? Draconell'den biri?

Tezahürat yaptık ve Phyllis'in doğrulup kollarını sıvamasını büyük bir keyifle izledim.

Sonraki üç rakibini o kadar hızlı indirdi ki, tek bir rün bile atacak zamanları olmadı. Hızlı olduğunu biliyordum ve tabii ki herkesten daha uzun süredir okuldaydı. Ben sadece

içinde ateş olduğunu düşünmemiştir. Yıllar önce başına gelenler yüzünden.

Fable'ın elini tuttum. Bunu biz kazanacaktık ve Phyllis hepsini dışarı çıkaracaktı. Şimdi zihnimde canlandırabiliyordum. Altmış yaşında bir adam en iyilerin en iyilerini tekrar tekrar alt ediyordu.

Bu gece hepimiz viski çaydanlığından içiyor olacaktık! Phyllis evi tek başına temizlerse Tarquinius'un yarımızı eve göndermesine imkân yoktu.

Sıralarda bir karışıklık oldu ve sıranın en arkasındaki öğrenciler ... yukarı çıktılar.

Ramusan "Ram" Wintreck ringe çıktı, vahşi bir Wolven'di. Wolven Hanesi şiddet eğilimleriyle tanınırdı, o ise diğerlerinden daha fazla. Ve onunla daha önce de karşılaşmıştık - ne kadar acımasız olduğunu biliyorduk.

"Aman Tanrım," diye soludu Ellie. "Onu öldürecek."

"Hayır, öldürmeyecek."

Çemberin kenarına yaklaştım ve parmaklarımı kalçama vurdum. Annemin ne kadar sıklıkla yanağıma çizdiği bir cesaret rünü? Karanlıktan korkan bir çocukken haftada en az bir kez.

"Bu rün benim sevgimi taşıyor ve sana güç veriyor, Harlow.

Bunu sakın unutma."

Ve unutmadım. Sadece şu ana kadar hatırlamam gerekmemiştir.

Ona bağlandım, kendi enerjimi ve gücümü çektim, rune'u her ikisiyle de aşıladım ve sonunda Phyllis'e doğru fırlattım. Sırtını dikleştirdi ve omurgasından bir ürperti geçti.

Ram daha rün çemberine adımını atmadan bir engelleme rünü hazırlamıştı ve dövüş başlamıştı.

Phyllis ringin etrafında su gibi hareket ediyor, fiziksel darbelerden kaçınırken elleri parlıyordu.

Ona enerjimi verdim, gözlerim onların her hareketine odaklanmıştı, gerekirse araya girmeye hazırdım.

Ram ayaklarına bir rün fırlatarak onu çelmeledi ve yere düşürdü. Arkamda grubumuzdan bir soluk yükseldi.

"Ayağa kalk, Phyllis!" diye bağırdım ama Ram ona doğru ilerlerken Phyllis elleri ve dizleri üzerinde kalakaldı.

"Burada olmamalısın. Zayıfsın, işe yaramazsın."

Phyllis ona baktı ve onda hiç bu kadar öfke görmemiştim. "Ben zayıf değilim."

Ona en uzak olan eliyle, yani boştaki eliyle bir rune döndürüyordu. Geriye doğru sallandı ve bir çığlıkla rünü fırlattı, renkleri ve şekli bana her şeyi anlatıyordu.

Bir kasırga Ram'ın etrafında dönerek onu ayaklarından döndürdü ve çemberin dışına fırlatarak Kolezyum'un uzak duvarına çarptı.

"Anka Evi'ne puan. Aferin Phyllis. Aferin." Aynı ses. Kim yorum yapıyordu?

"Ben yokum," dedi Phyllis topallayarak çemberin kenarına doğru. Onu belinden yakaladım ve bana baktı. "Sen onun gibi değilsin; o bunu asla yapmazdı, senden gelen desteği hissettim."

Paylaşılan güç, demek istediği buydu. Onu belinden sıktım. "Sen tam bir rock yıldızısın, Phyllis."

Gülümsemesi dalgalandı ve sonra ekibin geri kalanı oradaydı, ellerini ve dizlerini iyileştirmek için onu Ellie'ye doğru kaldırdılar.

"Bu bir kayıp sayılır. Yenilmeden ya da maçtan çekilmeden ringi terk edemezsin," dedi Tarquinius.

Omuz silktilim. Bunu kabul edecektim, Phyllis üzerine düşenden fazlasını yapmıştı. İçimizden biri onun yerine bir raunt daha yapacaktı. "Caterina, hazır mısın?"

Başını salladı ve çembere adım atmadan önce sırtının arkasına cesaret için bir rün ördüğünü ve derisine işlemesine izin verdiğini gördüm.

Dövüşler acımasızdı. Hiçbir taraf geri adım atmadı.

Caterina düşmeden önce altı dövüşçüyü yere serdi. Gary üç tane başardı. Marina ringin dışına atılmadan önce dört dövüşçü indirdi.

Fable da dövüşe girmeden önce cesaret rününü dokudu ve beş kişiyi daha saf dışı bıraktı. Altıncı dövüşünde omurgam karıncalandı, sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibiydi.

Kolezyum'un etrafına baktığımda Phyllis'in gördüğünü iddia ettiği kara bulutların alanı sardığını gördüm. Gökyüzü şimşeklerle çatırdamaya başladı, gök gürültüsünün derin patlamaları göğsümde yankılandı.

Fable geri çekildi ve ben de bir elimi omzuna koyarak ona güç verdim. Kendi rezervlerim azalmıştı ama umurumda değildi. Biz kazanıyorduk.

Arkadaşlarım işi bitiriyordu. "Bunu sen halledersin."

Fable sırtı ve elini benimkinin üzerine koyarak onu sıktı. "*Biz hallederiz.*"

İkimiz de bir sonraki rakibiyle yüzleşmek için döndük. Fable'a doğru adım atarken, arkamdaki arkadaşlarımıza doğru elinin tersiyle bir şey fırlattı. Onunla birlikte döndüm ama çok geç olana kadar yanıp sönen küçük kırmızı ışığın ne olduğunu anlamadım.

Ellie'nin Gary'nin yaralarıyla ilgilendiği yere düştü.

Ve patladı.

Öğrenciler her yere savruldu.

Çığlıklar havayı kirletti ve karşımızdaki takım tezahürat yaptı. Onları duyamıyordum ama birbirlerine beşlik çıktıklarını, yüzlerinin sırttığını görebiliyordum.

Patlama bizi şaşırtmak, sarsmak içindi. Çünkü eğer bizi öldürmek isteseydi, daha büyük bir darbe vururdu. Draconell'in bize fırlattığı ateş topuyla aynı seviyede bile değildi.

Yerdeydim, ayağa kalktığımda karnımın üzerine yatmıştım. Fable ringin dışındaydı ve ilk ona gittim.

Elimi onun üzerine koydum ve nefes alışını hissettim. Arkadaşlarımın auralarını kazıdıkları tüm taşların bulunduğu kadife keseye dokundum ve onlarla olan bağlantım gecenin içindeki bir fener gibi parladı. Arkadaşlarım yaralanmış ve korkmuşlardı ama iyidiler. Typhon'la aramızdaki bağın aksine, onları duyularımın sınırlarında seçebiliyordum.

Halkanın karşısında Draconell Hanesi'nin en büyük canavarı duruyordu.

Bombayı atan kişi.

Mortan Blackstone.

"Tam daire," diye homurdandım. "Seninle uğraşmamızın zamanı gelmişti."

"Devam et!" Tarquinius böğürdü. Müdür'e baktım, yüzünde cesaretlendirici bir ifade vardı. Başını bana doğru eğdi. Çünkü Nocta'yla yüzleşmek - vicdanı olmayan biriyle yüzleşmek - böyle görünebilirdi.

"Bu bir savaş Bayan Daygon. Ve gerçek savaş dağınık ve sürprizlerle doludur."

Mortan bileğini salladı, ben halkaya doğru ilerlerken rünleri hazırdı. Biri bana bağıırıyordu ama önümdeki pisliğe odaklandığım için kelimeler bulanıklaşmıştı.

Bizi yenmekten daha fazlasını yapmak istiyordu.

Vücudunun her hattı, olmaması gereken bir hasar vermeye ayarlanmıştı. Bana deli diyebilirsiniz ama o anda Draconell ekibinin yaptığı alevli rünün arkasında olduğuna bahse girerdim.

Yüzüğün eşiğinden adımımı atarken tek bir rune bile hazırlamamıştım.

"Onu dışarı çıkar, Mort!" Julius bağırdı. Mort gülümsedi, yağlı ve kendinden emin.

Rünleri döndürmeye devam etti ve ben hiç kıpırdamadım. "Şimdi dövüşmeyecek misin? Orada öylece durup seni düzlememe izin mi vereceksin?"

İstediğim rünü biliyordum. Kemik kıran, arkadaşlarıma yaptıklarından dolayı canını yakacaktım. Yaralarını hissedebiliyordum - kırık kaburgaları ve nefes nefese kalışlarını, Caterina'nın yan tarafındaki açık yarayı ve Phyllis'in kafasına aldığı darbeyi hissedebiliyordum.

O bir canavardı.

Parmaklarım rünü döndürüp ona fırlatmak için kaşınıyordu ama zamanlamanın doğru olması gerekiyordu.

Mort bana doğru koştu, bir rün uçuyordu. Sola doğru döndüm, yere düştüm ve dizine tekme attım, botumun topuğuyla sertçe yakaladım. Kemik kırıldı ve yukarı doğru savruldu, zıplayarak tekme attım ve diğer ayağımı çenesinin altına geçirdim.

Gözleri doldu ama ayakta kalmayı başardı.

Bir yumruk savurdu, beni kaburgalarımın yakaladı ve geriye itti, ama bana bir ekleme rünü fırlatırken diğer elinden kaçtım. Beni ikiye bölmek içindi.

"Ölümcül rünler yok!" Typhon arkadaşlarımın yanında bir yerden böğürdü. Bakamıyordum ama onların yakınında olduğunu hissedebiliyordum. Onlara yardım ediyordu.

"Ooops," diye güldü Mort. "Unutmuşum." Yana doğru tükürdü, ayaklarının dibinde kan fışkırıyordu. "En üst sırayı alabileceğini mi sanıyorsun? Önce beni geçmen gerek."

Gülümsedim ve onun etrafında döndüm. "O yeri almak için hepinizi geçeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hepimiz mi? Arka arkaya sekiz kişiyi yenemezsin. Hepsi de mezun olmaya hazır sekiz kişi mi?"

"Şifacınız yok, değil mi?" Ben sordum.

"Kırk yıldır onlardan biri doğmadı. Ama ihtiyacım olmayacak." Mort bir rün fırlattı ve onu bir yumrukla takip etti. Yine eğildim ve kaçtım, onu hareket halinde tuttum, mükemmel bir şekilde hizalanması gerekiyordu.

Yemi hazırlamalıyım ki o da yemi yutsun ve tüm gemilerini batırabileyim.

Yaklaştım, yumruklarımı yüzüne, kaburgalarına ve kalçasının üst kısmına indirerek onu maymun gibi dans ettirdim.

Yana doğru kaçtı, böylece karşılaşacağım diğerlerinin tam önünde duruyordu. Yedi kişi bir araya toplanmış, birbirlerine tutunmuş, onu alkışlıyorlardı.

Julius da o grubun içindeydi.

Ellerimi kaldırdım ve rünü hızlıca çevirdim, ama yapabileceğim kadar hızlı değil. Mortan beni gördü ve ben rünü serbest bıraktığımda yana doğru atladı ve ringin dışına, takım arkadaşlarının geri kalanına doğru yükseldi.

Kemiklerin kırılma sesi havayı doldurdu, öğrenciler bir anda yere düşerken çığlık attılar ve ben Mort'la yüzleşmek için döndüm.

"Ooops. Iskaladım." Belki başka bir gün kendimi kötü hissederdim. Daha genç olsalardı kendimi suçlu hissedebilirdim. Ama bunlar en yaşlılarıydı - on sekiz ve on dokuz yaşlarında, Neverthorn'daki son yıllarında. Doğruyu yanlışı çok iyi bilenlerdi. Arkadaşlarım bir rune bombasıyla vurulurken onlar alkışlamıştı.

Yüzü öfkeyle buruştu ve bana doğru koştu, parmak uçlarında yine birleştirme rünü vardı.

Artık yumrukları çekmek, dikkatli olmak yoktu.

Çarpıştık, kan için savaştık. Rünler, yumruklar ve ayaklar, sanki enerjimi diğerlerine vermiyormuşum gibi onun etrafında dans ettim.

Sanki bu gerçekten de ölümüne bir dövüşmüş gibi.

Mort tökezledi ve ben hiç tereddüt etmeden doğrudan kafasına saldırdım, yüzüne bir uyku rünü yapıştırdım.

Doğruca yere düştü, yüzü kuma gömüldü.

"Anka Kuşu Evi, siz kazandınız," dedi yorumcu ve hatta yavaşça alkışladı bizi. "Ama bu sürpriz değil."

Gerçi benim evim incinmişti.

Kazanmış olmamız umurumda değildi. Arkadaşlarımın yaralarını *hissedebiliyordum*. Ellie onları toparlamaya çalışıyordu ama Tanrım, yaralanmışlardı. Minderlerden kaçtım ve Ellie'ye yardım etmeye gittim. Kendimden enerji çekmek için rünü kullandım ve ona verdim.

"İyileşecekler," dedi Ellie. "Kimse çok kötü yaralanmamış."

"Aferin!" Tarquinius bize yaklaşırken omzunun üzerinden yarım bir bakış attı. Üst katlara doğru bakıyordu. "Çok iyi."

Yorumcu tekrar konuştu, sesi her kelimeyle birlikte derinleşiyor, etrafımızda gürlüyordu. Sanki daha önce gerçek sesini saklıyormuş gibiydi - elbette saklıyordu. Tarquinius onu tanırdı - yıllar önce onun yıldız öğrencisiydi.

"Onları tebrik etmek sana düşmez, Bilge. Onları sen test etmedin. Onları eğitmedin. Onları kullandın, değil mi? Her zamanki gibi formuna sadık kalarak."

"Hayır." Tarquinius'un rengi soldu, yavaşça döndü. "Hayır, olamaz."

O ses... içimi bir ürperti kapladı.

Konuştu ve anılarım beni çocukken onunla tanıştığım güne geri götürdü.

"Çok zeki olduğunu sanıyordun. Görmüyor musun? Ne kadar askerin olursa olsun. Kimi eğitmeyi düşünürsen düşün. Senin için gelmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Döndüğümde bulutların karardığını ve tanıdık figürlerin gökyüzünden düşüyor gibi görüldüğünü gördüm. Birinin çarpık zihninin yaratıkları, parçalara ayrılmış ve sonra hayvan parçalarıyla tekrar bir araya getirilmiş bedenler.

Aslan
kafaları.

Ayı
pençeleri.

Yılan ağızları.

Aylar önce Nevershoppes'ta bunlardan özellikle birini gördüğüme emindim. Öldürüldüğünü sanmıştım.

Ses tanıdık geliyordu, çünkü dolapta saklanan küçük bir kız olduğum zamanlardan bir anım vardı. Elimi ekibime doğru uzattım.

"Arkama geçin!"

Nocta'nın adamları Runecoats'ların arkasından sıçradı ve onları imkânsız gibi görünen bir hızla indirdi.

Çığlıklar havayı kirletti.

Ve sonra arenanın üst kısmından, spikerin alanından dışarı çıktı. Onu hatırladığım gibiydi, zahmetsizce bir rün yaptı ve kendini Kolezyum'un zeminine bıraktı.

Sesi büyüdü, havayı salladı ve öğrencilerin dağılmasına neden oldu.

"Kaçın ve saklanın çocuklar. Ben gecenin efendisiyim. Ve sizi bu hayattan kurtarmaya geldim."

Gökyüzü bir anda fırtınalı bir günden zifiri karanlık bir geceye dönüştü. Sanki gevşek kumun altında pusuya yatmışlar gibi, yerden daha fazla sahte-yaratık etrafımızda püskürdü.

O anda dünya durmuş gibiydi, hava durmuş, ciğerlerimizdeki nefes bile kıpırdamamıştı. Runecoats şimdi karşılık veriyor, Nocta'nın adamlarının saldırısını yavaşlatıyordu.

Yere doğru süzölmeye devam etti.

"Heronius, ekibi ve muhteşem Quirk'üyle bile yeterli değildi. Sence bu çocuklardan herhangi biri benimle yüzleşmek için gerekenlere sahip mi?"

Nocta devam etti, sesi pürüzsüzdü ve sözlerine rağmen sakın görünüyordu. "Tarquinius, beni bir kez yendin. Bunu tekrar yapmana izin vereceğimi gerçekten düşünmedin mi?"

Göz ucuyla Tarquinius, Typhon ve Nikita'nın birlikte Nocta'ya baktıklarını gördüm.

Nocta'nın Typhon'a neler yapabileceğini düşününce kalbim sıkıştı. Hayır. İyi olacağına güvenmek zorundaydım. Güçlü olduğuna.

Yeterince.

Zümrüdüanka Evi yaralı olarak savaşıyordu ama onlar da mücadeleye katıldı ve saldırıya geçen Nocta'nın adamlarıyla savaşmaya başladı. Runecoats'un yanına giderek genç çocuklara kaçma şansı verdi.

Tiz bir çığlık beni etrafımda döndürdü.

"Harlow!"

Opie tribünün kenarından sarkıyordu. Arkadaşları onu korkulukların üzerinden yukarı çekmeye çalışıyordu ama Nocta'nın adamlarından biri aşağıdaydı ve bileğini yakalamıştı. Ağzı ardına kadar açık, keskin dişleri gıcırdayarak onu çekiştiriyor ve arkadaşlarının güvenliğinden uzaklaştırıyordu.

"Hayır!" Koştum, her yerde bulunan cesetlerin etrafından dolandım, elimden geldiğince rünler fırlattım ama kız kardeşime odaklandım.

Opie, saldırganın elini kaldırmış, üzerine çullanmasıyla toprağın üzerine yığılmıştı. Krishna kenarın üzerinden atladı ve bir rün kullanarak bir franken-critter'ı birkaç metre geriye sıçrattı. Yüz hatlarında öfke parladı.

"Arkadaşımdan uzak dur!" diye bağırdı, elleri başka bir rune döndürüyordu.

Opie'ye yeterince hızlı ulaşamazdım; olanları durdurmak için çok uzaktaydım. Canavar, Krishna'nın kafasını koparacakmış gibi iki kılıcı başının üzerine kaldırdı. Çaresizlik içinde bir rün fırlattım ve kılıçları çentik notalarım ile küçülttüm.

Eğer bu kızları kurtarmak anlamına geliyorsa, dokunun kendisini yok edebilirdim.

Kısaltılmış rün, Krishna'ya doğru savrulan bıçaklara çarparak onları kalem büyüklüğünde silahlara dönüştürdü.

Yarı goril, yarı keçi olan canavar bana doğru döndü ve başını eğdi. Mavi gözleri parladı ve sonra bana saldırmaya başladı.

Yanlara doğru sıçradım, yaratığın sırtının üzerinden diğer tarafa yuvarlanırken Kolezyum'un yan tarafını ittim, böylece onunla kızlar arasında kaldım. Üç yaratık daha ortaya çıktı.

Etrafıma bir kırbaç saplandı ve ellerimi iki yanıma bağladı.

Kendimi kurtarmak için bir rune oluşturmaya çalıştım ama son üç günün panik ve yorgunluğu içinde, bu rune

kafamda.

"Kaç! Opie, kaçmalısın!"

İki Runecoast belirdi ve üç yaratıktan ikisini hakladılar. Ama goril-keçi melezi öfkeliydi. Runecoast'lara saldırdı, onlara çarptı ve sonra onları başının üzerinden fırlattı.

Runecoast'lardan biri bir silah çekti. İçinde alevler varmış gibi parlayan bir geniş kılıç. Kılıcını goril keçiye doğru savurdu, keçi de eğilerek kaçtı. Krishna ve Opie'nin onun arkasında, kılıcın hızla ve sertçe savrulduğu yolun tam ortasında olduğunu fark ettiğimde dehşet içinde çığlık attım. Birbirlerine tutunmuşlardı ve benim tek yapabildiğim kendimi onların önüne atmaya çalışmaktı.

Nefes verdim. Kılıcın ucunun üst kolumun etinden geçerek boynuma doğru yol almaya başladığını hissettim.

Dünya durmuş *gibiydi* - hayır, durmuştu. Sıçramanın ortasında donup kalmıştım - kılıç artık hareket etmiyordu.

Karanlık etrafımızdaki boşluğu kapladı - ani ve mutlak.

Karanlığın içinden Nocta önümde belirdi, elini Runecoast'a doğru uzatmıştı.

Bileğiyle bilmediğim bir rune kullanarak bir fiske vurdu - ama benim yaptığım gibi steno olduğunu görebiliyordum - ve Runecoast'un boynunu kırdı.

Kırbaç etrafımdan çözüldü ve ayaklarımın üzerine düştüm, karanlıkta öylece durup babama baktım. Ne bir gürültü ne de bir savaş sesi vardı, sanki bir boşlukta gibiydik.

Yavaşça dönüp bana baktı. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, Harlow."

Sesi üzgün müydü?

"Güvendiğin bazıları var ki bunu hak etmiyorlar. Yalanları zehir gibi. Kaçmalısın."

Kaçmak.

Onunla savaşıyor olmalıydım, rune üstüne rune atıyor olmalıydım ama tek yapabildiğim babam olan adama bakmaktı.

"Bir canavarın sözüne inanmamayı tercih edersem beni affet. Kim olursa olsun."

"Canavar mı?" Gülümsemesi de sesi kadar hüzünlüydü. "Şu anda bile, askerlerim zincirlenmiş olanları serbest bırakabilsin diye sadece dikkat dağıtmak için buradayım. Ve seni son bir kez görmek için."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, anlamamıştım. "Bu da ne demek oluyor? Kim zincirlenmiş? Nereye zincirlenmişler?" Düşüncelerim nedense hızla Lucy'ye yöneldi. Tekrar yakalanmaktan o kadar korkmuştu ki... Acaba o da onun halkından biri miydi?

Başını bana doğru eğdi ve bir adım geri çekildi.

"Adamlarımı alıp gideceğim. Sen güçlüsün. Ve cesursun. Büyümeni isteyebileceğim her şeye sahipsın. Seni sevdiklerin için savaşırken görmek Boynuzlu Kral'ın bana verdiği bir nimet. Belki bir gün benim için de savaşırsın."

"Asla," diye homurdandım ve bir kez daha başını bana doğru eğdi.

"Göreceğiz, kızım."

Bir ışık parlaması beni kör etti ve karanlık indiği gibi hızla uzaklaştı.

Stadyumun her tarafına baktım.

Nocta gitmişti. Sahte yaratıklar gitmişti. Runecoat'lar dümdüz olmuştu.

Etrafımızdaki ışık normale yakın bir hale gelmişti.

Bulutlu değildi. Fırtınalı değildi.

Döndüm ve bir şey bana çarptı. Önce bir yumruk olduğunu sandım. Ta ki kör edici acı içimde kükreyene kadar.

Bıçak.

Mort bana sırtırken gözümü kırıştıtararak yukarı baktım. Görünüşe göre Julius blöf yapmıyordu. Mort tehlikeli bir Draconell'den daha fazlasıydı, o bir psikopattı.

Bıçağı çekip tekrar saplamak üzereyken arkasından bir rün ona çarptı ve onu yere yıktı, gözleri y u v a l a r ı n d a n fırladı.

Ellerimi ortama koydum ve benden akan kana baktım. İki yara. Çok fazla kan. Bu çok kötüydü. Typhon bana doğru koşarken, Opie adımı haykırırken başımı kaldırdım ve yere düşerken düşündüğüm son şey ... *en azından maçı kazandığımızdı.*

Beni öldürmüş olsa bile.

Alnımdaki soğuk his göz kapaklarımı çarpınarak açtırdı ve parlak ışık karşısında irkildim.

"Bunun için üzgünüm," dedi yumuşak bir ses.

Işıklar söndü ve göz bebeklerim düzeldi; revirdeki yatağımın başında dikilenin Ellie olduğunu fark ettim, güzel yüzünün her yerinde endişe okunuyordu.

"Dostum, başım çok ağrıyor," diye mırıldandım. Sonra irkilerek doğruldum. "Herkes iyi mi?"

"Herkes iyi. Rün bombası yere düştüğünde Gary ve Ross bizi en kötüsünden korumayı başardı. Yani, yine de bizi vurdu ama kimse ölmedi."

Arkama yaslandım. "Şükürler olsun."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve bir iç çekti.

"Gördüğüm kadarıyla tonlarca kan kaybetmişsin ama o kazanan kişiliğinden bir gram bile kaybetmemişsin."

Sözlerini algılamam birkaç saniye sürdü ama algıladığımda, doğrulmaya çalışıp etrafa bakarken midem dibe vurdu.

Diğer herkes neredeydi? Oh,

Tanrım -

"Biz ... kimse ... var mı? ?" Cümlelerin geri kalanı boğazımda düğümlendi ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Hayır. Senin iyi olacağını anladıktan sonra hepsini gönderdim. Burası bir hayvanat bahçesiydi ve senin uyumaya ihtiyacın vardı. Diğer herkes iyi idare etti. Biz çok şanslıydık. Felinita Evi'nde yönetimin iksir ve alçıyla halletmeyi tercih ettiği bazı kırık kemiklerimiz var. Konuştuğumuz gibi yaptığım her şeyi gizli tuttum. Sadece üzerinde çalıştığım insanların başlangıçta o kadar da kötü yaralanmadıklarını düşünüyorlar ... iyileştirici rünler kullandığımı bilmiyorlar . ." diyerek omuz silkti.

"Peki ya Opie?"

"O iyi. Senin kanamanı durdurur durdurmaz, Tarquinius'un itirazlarına rağmen önce onu tedavi ettim. Ben sadece -" alt dudağını gergin bir şekilde çığnedi, "benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm şey buydu. O da aileden biri. Hangi evde olduğu önemli değil."

Ekibimizin en sessiz, en mütevazı üyesine karşı içimde yeni bir sevgi dalgası oluştu ve elini sıkmak için uzandım.

"Çok doğru yaptın." Gerçek şu ki, Opie olmadan benim dünyam bir hiç olurdu. Ama küçük kardeşimin kurtarılmasında parmağı olan tek kişi Ellie değildi. "Nocta'nın kaçtığını gören oldu mu?"

Yatağa yanıma oturmak için alçalırken kaşları çatıldı. "Hayır. Ve açıkçası, neden yaptığından bile emin değilim. O ve yaratıkları oldukça iyi bir mücadele veriyor gibi görünüyordu. Arena karanlığa gömüldüğünde sonuç hâlâ belirsizdi. Sonra bir de baktım, onları geri çağırıyor ve tekrar gölgelere çekiliyor. Kurduğu gölge kalkanının arkasında ne olduğunu hatırlıyor musun? Onunla dövüşün mü?"

Ona yalan söylemekten ne kadar nefret etsem de gerçeği söyleyemeyeceğimden emindim. Beni kurtardığını ve kaçmam gerektiğini söylediğini nasıl açıklayacaktım? Sertçe yutkundum, içime yayılan endişe nabzını bastırmaya çalıştım. "Ben yapmadım. Sanırım kafama büyük bir darbe aldım ve her şey karmakarışık oldu."

Omuz silkti ve sonra ayağa kalktı. "Tamamen normal. Sanırım görevini neden iptal ettiği de pek önemli değil. Yaptığına sevindim. Çok ama çok daha kötü olabilirdi. Tüm Runecoat'ların başı dertteydi. Çok azı ayakta kalabildi."

Haklı olduğunu biliyordum ama nedense içimde büyüyen korkuyu bir türlü silkeleyemiyordum.

Güvendiğiniz bazı kişiler var ki bunu hak etmiyorlar. Yalanları zehir gibidir. Kaçmalısın.

Babamın sözleri zihnimde bir döngü halinde tekrarlanıyordu ama şu anda onların üzerinde duramazdım. Başım zaten ağrıyordu ve ekibimin geri kalanını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Yatağımın yanındaki pencereden dışarı baktım ve havanın ne kadar karanlık olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Ne kadar zamandır dışarıdaydım?"

"Aşağı yukarı altı saat kadar. Vücudunun iyileşmesini tamamlayabilmesi için seni sakinleştirdik. Sanırım birkaç aspirin ve iyi bir yemekten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin. Ayağa kalkmayı denemek istersen, denge için bir elini duvara koymayı unutma. Belki yurda dönmeden önce sıcak bir duş alırsın, üzerinde çok fazla kan var."

Çarşafın altına baktım. Haksız değildi. Her tarafım kan içindeydi.

Ellie ayağa kalktı ve gerindi. "Önümüzdeki iki gün boyunca dersleri iptal ettiler, böylece herkes korkunun etkisinden kurtulabilir ve duayenler de okulun etrafındaki korumaları güçlendirmeye odaklanabilir."

Typhon bütün gün meşgul olacaktı. Bu da onunla özel olarak konuşmak istiyorsam -ki istiyordum- bunu bu gece yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

İçimde bir aciliyet hissi uyandı ve muhtemelen biraz fazla hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

"Sakin ol, tuttum seni." Ellie kollarımı tuttu ve beni sabitledi. "Çok kan kaybettin, o yüzden yemek yiyene kadar ağırdan alalım, tamam mı?"

Başımı salladım ve ona teşekkür ettim. "Sen gerçekten bir cevhersin. Son birkaç gündür sensiz ne yapardık bilmiyorum."

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım bu yakınımda kalmam gerektiği anlamına geliyor. Sen ve bela birbirinizi düzenli olarak buluyor gibisiniz, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandım.

Ama revirin banyosunda kanı temizlemek için hızlı bir duş alırken, tüm vücudum adrenalinle dolmaya başladı ve

baş ağrım azaldı. Oyunlar ne kadar zor ve korkutucu olsa da, daha önce bilmediğimiz pek çok şey öğrenmiştik. Ama bazı yeni gizemler de gün ışığına çıkmıştı.

Fable'la konuşmam gerekiyordu, acilen. Belki babamın şifreli sözlerini ve uyarılarını çözmeme yardım edebilirdi.

Kaç.

Ellie sayesinde yenilenmiş ve iyileşmiş olarak tam revirin kapısını açıp dışarı çıkmak üzereydim ki kapı açıldı.

Fable orada duruyordu, çamaşır yıkama günündeki bir hayalet gibi solgundu. "Harlow ... kötü çarşaf ... acele etmeliyiz."

Uzanıp elimi tuttu, parmakları soğuktu. "Tarquinius hepimizle konuşmaya geliyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama . . . İçimde kötü bir his var, Harlow. Her zamankinden daha kötü."

Beni yedinci kata, diğerlerinin bizi yatakhane beklediği yere sürükledi. Fable kapıyı arkamızdan kapattı ve kapıya yaslandı.

Marina sessizce, "Birkaç dakika içinde burada olacak," dedi. Yanağında bir morluk vardı, gözleri benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

Kapıyı ittim ve Bandit'in yastığın üzerinde kıvrılmış yattığı yatağıma gittim. Kavrayıcı elleriyle bana uzandı ve ben de onu kucakladım.

"Hey evlat, başardın." Başını çenemin altına doğru eğdi. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

Sessizlik ağırdı ve Phyllis boğazını temizledi.

"Belki de hepimizi tebrik etmeye geliyordur. İyi iş çıkardınız."

"Hepimiz başardık," diye başımı ona doğru eğdim.

Arkamızda kapı açıldı ve Tarquinius'un kapıdan içeri adım attığını görmek için döndüm, Typhon solundaydı, kapı büyük bir gürültüyle kapanırken solgun ve öfkeli görünüyordu.

Tarquinius ellerini arkasında kavuşturdu ve bize gülümsedi.

Tamam, belki de o kadar kötü olmayacaktı. . .

"Anka Hanesi, bugün kendinizi aştınız. Sadece kazandığınız oyunlarda değil, savaş alanında da. Hareket ettiniz

tereddüt etmeden öğrencileri Nocta'nın adamlarından korudunuz. Size teşekkür ederiz."

Fable'ın bize yaydığı korku azalmaya başlamıştı. Sadece bize teşekkür etmek için buradaydı, hepsi bu.

Bilge boğazını temizledi.

"Harlow, Mortan Blackstone'un sorunlarının ne kadar ciddileştiğini göremediğim için özür dilerim. Kıskaçlığı bir saplantıya dönüşmüştü ve seni sabote etmek için elinden geleni yaptı. Bir akıl hastanesine gönderildi ve işlediği suçların cezasını çekecek. Umarım böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına inanıyorsundur."

"Güven "in doğru kelime olduğundan emin değildim ama onu Neverthorn'dan çıkardığım için mutluydum.

Tarquinius özür dilemeyi pek sevmezdi ve hafızasından silmek istercesine bir elini havada gezdirdi.

"Şimdi, son iş sırası. Birçoğunuzun hatırı sayılır güçte Quirk'lere sahip olduğunu görmek beni çok memnun etti. Su üzerindeki kontrolünüzle Marina, iyileştirme yeteneklerinizle Ellie ve tabii ki parmak uçlarınızda on Dwimmer'ın gücüyle Harlow."

Diğerlerine bakmamak için kendimi zor tuttum. İşler ters gitmişti.

Bazı Tuhaflıklarımızı bir süre daha şapkalarımızın altında tutmayı ummuştum ama açıkça görülüyordu ki Kolezyum'da kendimizi ifşa etmiştik ve Tarquinius hepsini biliyordu.

Yine de, bu yeni bilgiye rağmen hiçbirimiz konuşmadık ve Tarquinius sessizliğimizden cesaretlenmiş görünüyordu. "Gösterdiğiniz gibi yeteneklere sahipseniz, her biriniz doğrudan bir savaşçı kadrosuyla çalışmak üzere bir Runecoat biriminde görevlendirileceksiniz. Sizi dağıtarak, Nocta'nın hepinize birden saldırma ihtimali azalacak."

"Bu ... bu berbat bir fikir." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından güçlükle çıkarabildim. "Biz bir takım olarak çalışırız."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Gülümsemesi sıkıydı. "Ve uygun gördüğümüzde yine yapacaksınız. Neyin en iyisi olduğunu bildiğimize güvenmelisin." Güvenimin yeni bitmiş olması çok kötüydü.

"Bizi ne zaman göndereceksiniz?" Ross sordu, adem elması sallanıyordu.

Yarattığımız aileyi, kurduğumuz bağları ne zaman dağıtacaktır?

"Yarın sabah ilk iş."

İki saat sonra Phyllis bana dumanı tüten bir fincan kakao uzattı ve Tarquinius'un bize anlattıklarından dolayı kalbim hala sızlıyorken tek kaşımı kaldırdım.

Yaşadığımız onca şeyden sonra ayrılıyorduk. "Ne, şekerleme yok mu?"

"Unutmuşum. Özür dilerim." Hiç tereddüt etmeden bir rune çıkararak üç tane şişman marshmallow çağırdı ve onları kakaomun içinde neşeyle sallanmaya bıraktı. Sonra da o ürkütücü bakışlarını üzerime dikti. "Başka bir şey var mı?"

Beş yaşında bir çocuk gibi kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

"Özür dilerim. Kendimi çok endişeli ve stresli hissediyorum ve bazen mizahı bir savunma mekanizması olarak kullanıyorum."

Lanet olsun, bu da nereden çıktı şimdi?

Başımı hayretle sallayarak kısık bir ısıklık çaldım. "Senden çok iyi bir sorgucu olurdu, Phyll."

Yaptığım hatayı fark ederek yüzümü buruşturdum ve otuz saniyeden kısa bir süre içinde ikinci kez özür dilemek üzereydim ki karşımdaki mor kadife koltuğa yerleşirken elini kaldırdı.

"Sorun değil. Bana böyle seslenmene alıştım. Sadece başlangıçta biraz şok oldum. Daha önce sadece bir kişi bana böyle seslendi."

Ve ikimiz de onun kim olduğunu biliyorduk. Kakaomdan bir yudum aldım.

Phyllis yumuşak bir sesle, "Bu da beni bu gece seninle neden konuşmak istediğime getiriyor, en azından kısmen," dedi. "Söyleyeceğim şey acımasızca gelebilir ama bunu seni önemseyen birinden duymaya ihtiyacın var." Gözleri çaresizlikle doldu ve gözyaşlarını kırpmadan önce çenesini sertleştirdi. "Sen burada bir yüksün, Harlow. Artık temas kurduğuna göre, baban senin için gelmekten asla vazgeçmeyecek - onu tanıyorum. Etrafındaki herkes risk altında olacak. Ev arkadaşların da dahil." Dudaklarını büzdü. "Opie de dahil."

Phyllis ateş ettiğinde, doğrudan kalbine yöneldi.

Bardağımı aramızdaki masanın üzerine koydum. Sonra kollarımı kendime doladım ve kanepeye daha da gömüldüm.

"Mesele şu," dedim bir süre sonra. "Beni yakalayabilirdi. Arenada. Ama yapmadı. O ..." Hemen itiraz etmeye başladı ama ben onu geçiştirdim. "Hayır, yani insanların yaralandığının farkındayım. Ben sadece ..." Minderin kenarına kıvrıldım ve öne doğru eğildim, söyleyeceklerimi yüksek sesle söylemekten neredeyse korkuyordum. "Biz gözden kaybolduğumuzda ... Runecoat'lardan biri adamlarından biriyle kavga ederken, Opie ve Krishna ateş hattındaydı. Aralarına girseydim, ölebilirdim Phyllis. O geldi ve -" Sözümü kestim ve ne kadarını söyleyeceğimi düşünerek bir elimi saçlarımda gezdirdim. Çünkü şimdi Tarquinius bizi Runecoat bölümlerine gönderip ayırırken, Nocta'nın mesajı çok daha gerçek görünüyordu.

"Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Onu ve Krishna'yı kurtardı. Ve beni. Sonra benimle doğrudan konuştu. Yanlış insanlara güvendiğimi ve işlerin görüldüğü gibi olmadığını, kaçmam gerektiğini söyledi."

Dile getirmediğim soruları kendime sakladım.

Tüm bunları beni yanına çekmek ve sempatimi kazanmak için mi söylemişti? Yoksa değişmiş miydi?

Kendi dokunulmamış kakaosunu yere bıraktı ve sonra ayağa kalkarak konuşmadan odadan çıktı. Sonraki beş dakika boyunca, yan odadaki hacimli eteklerinin hışırtısını ve çekmecelerin açılıp kapanmasını duyabiliyordum. Acaba bir çırpıda kovulup dışlanmış mıydım diye düşünmeye başlamıştım.

Henüz bilmiyordum, ama ona seslenip soramadan geri döndü. Elinde küçük bir yığın eşya tutuyordu.

Tekrar sandalyeye yerleşti ve eşyaları aramıza koydu.

"Sana babandan bahsedeceğim çünkü bilmen şart ama bunu yapmak bana büyük acı veriyor. Bugünden sonra bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, içimden çekip gitmek geliyordu ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum.

"Onu sevdim. Nico'yu." Yığının en üstündeki fotoğrafa bakarken dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı. "O benim ilk - tek aşkımdı, biliyorsun. Ve onu gördüğüm anda bunu anlamıştım. O sadece senin gibi güzel ve karizmatik değildi Harlow. Aynı zamanda zekiydi. Zihni süngerlerin en susuzuydu, her bilgi damlasını emer ve hemen daha fazlasını aramaya başlardı. Tarquinius bile onda bunu gördü. Onun akıl hocası oldu, ona öğretti, onu kendi suretinde şekillendirdi. Ev sahibinin gözdesi olmasına ve diğer birkaç çocuğun küçük kıskançlıklarına rağmen, babanız çok popülerdi. Herkes onun arkadaşı ya da kız arkadaşı olmak, yaydığı ışıktaki yıkanmak istiyordu. Bunu diğerlerinden sakladık ama o sadece beni seviyordu."

Resmi bana uzattı ve tereddütle aldım. "Daha önce gördüğünü biliyorum ama tekrar bak."

Beni rahatsız eden yüze baktım.

"O karanlıktan önceki bahardı. O değişmeden önce. Bir Quirk'ü olduğunu yeni öğrenmişti. Bir Splice, eğer inanabiliyorsanız. Şimdiye kadar doğan iki Splice'tan biri. Sıradan nesneleri bir araya getirebiliyordu, ki bu kendi içinde inanılmazdı, ama aynı zamanda büyüleri de bir araya getirebiliyordu. Yapabileceklerinin sadece yüzeyini çiziyordu ve geleceğimiz hakkında çok iyimserdik. Birbirimize çok aşıştık ve altı haftalık yaz tatilimizi ayrı geçirmek zorunda kalacağımız için çok üzgündük. O süre zarfında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Mektuplar göndermemize rağmen, onunki kısa ve şifreli olmaya başladı. Tarquinius ile özel bir eğitim için Neverthorn'da kalması istenmişti. Çok fazla yazamayacak kadar meşgul olduğunu düşünmüştüm ama o Eylül'de geri döndüğümde, bundan daha fazlası olduğunu anladım."

Farklı bir şeyler vardı. Sorunlu görünüyordu. Yaşam sevinci zedelenmişti. Ve gelecekte bahsettiğimizde, kasvetli görünüyordu. Depresif. Onu benimle konuşmaya ikna etmeye çalıştım ama ne kadar zorlarsam o kadar geri çekildi. Yine de bunun beni durdurmasına izin vermemeliydim. Eğer birilerine endişelendiğimi söyleseydim, belki onlar da -"

Ellerini sıkarak neredeyse belli belirsiz sallanmaya başladı.

"Her halükarda istediğini yaptım ve ona biraz zaman tanıdım. Birkaç haftada bir bana gelirdi. Genellikle bitkin, her zaman perişan halde. Ama başını kucağıma koyar ve konuşurduk. Bazen onu güldürebiliyordum bile. Bu bana umut verirdi. Odama en son 2 Kasım'da geldi. Her zamankinden daha da üzgündü. İktidar ve onun ne kadar yozlaşmış olabileceği hakkında atıp tutmaya başladı. Hem Dwimmer hem de Unlit dünyalarında politik huzursuzlukların yaşandığı bir dönemdi. Pek çok protesto gerçekleşiyordu ve bu tür konuşmalar, özellikle bizim neslimiz için, oldukça yaygındı. Kendini çaresiz hissettiğini, artık kim olduğunu bile bilmediğini söyledi. Nico'mu rahatsız eden bu şeytanın nihayet bir adı vardı. Varoluşsal bir kriz yaşıyordu. Ve neredeyse rahatlamış hissettiğimi hatırlıyorum. Bir haftadan kısa bir süre sonra ev arkadaşlarımızdan dokuzunu soğukkanlılıkla öldürdü."

Başım dönüyordu ve oraya sıkışmış taşı çıkarmak için kakaodan uzun bir yudum aldım. Marshmallow'un tiksindirici tatlılığı midemi bulandırınca anında pişman oldum.

"Bunu neden yaptı? Çok zekiydi. Yaptıklarının hiçbir işe yaramayacağını görmesi gerekirdi." Anlamlandırmak için çaresizce sordum. "Ve Tarquinius'un ona akıl hocalığı yaptığını kendin söyledin. Bütün yazı birlikte geçirdiler. Eminim o da senin gibi Nicodemus'taki değişiklikleri görmüştür."

Omuz silkti. "Belki. Belki de görmemiştir. Baban rol yapma konusunda çok iyiydi. Sınıftayken ya da okuldayken neredeyse normal görünüyordu. Belki biraz daha çekingendi ama herkes bunu sıkı çalışma programına bağlardı. Benim yanımdayken sadece kendi gibiydi."

"Peki o zaman, onun gerçek benliğinin toplu katliam yapabileceğine inanıyor muydunuz?"

O ana kadar, peri çemberinin o kanlı duvarlarında gördüklerime rağmen, umutsuzca hayır demesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Onu en çok seven ve tanıyan kişinin bana zehirli bir ağacın meyvesi olmadığımı söylemesini ...

"yle düşünmüyorum, Harlow. *Biliyorum*." Gözleri yaşlarla dolu ve dudakları titremeye başladı. "Sınıf arkadaşlarımızın sihrini emmek için bir sifon makinesi kullanıp onları lme terk ederken kendi gözlerimle gördüm. Boş kabuklardan başka bir şey değillerdi. Ailelerinin gömmeleri için bir deri bir kemik."

Peri emberinin bana gösterdiğinin aynısı. Kendi gözlerimle gördüğüm halde neden bu kadar inatıyđım?

Opie'yi kurtarıırken gördüğün gözlerle aynı, diye hatırlattı kk bir ses bana.

Yığınından bir albüm çıkardı ve bana doğru uzattı. "Bunlar onlar, Harlow. Babanın öldürdüğü tüm ocuklar."

Onları daha önce de görmüştüm ama daha fazla resim vardı. Bazıları Polaroid gibi görünüyordu. Diğerleri gazete makalelerinden ya da yıllıklardan. Hepsi de gülümseyen, dünyayı umursamayan gençlerin fotoğraflarıydı. Günlerinin sayılı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Hayatlarının içlerinden biri tarafından vahşice sonlandırılacağına dair. Sırayla her birine baktım, yüzlerini hafızama kazıdım.

Mary Wood'un yüzünde henüz çıkmamış ama birkaç yıl sonra herkesi kısıkandıracak dişler vardı.

Angela King'in saçları parlak bir kuruş rengindeydi ve gözlerindeki muziplik bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyordu.

Jennifer Rhodes, Lisa Richardson, Rick Butler, Eric Gomez, Randall Martinez, John Rahl, Michael Carolinus. İsimleri, olması gerekmeyen bir gelecek için umut dolu genç yüzleriyle bulanıklaşıyordu. Onlar için değil.

Phyllis eğildi ve kitabı bir çırpıda kapatarak beni şimdiki zamana geri döndürdü.

"şimdi anlıyor musun Harlow?" diye fısıldadı ısrarla, yüzünde anlamayı umamayacağım bir ıstırap vardı. "Babanın eskiden olduğu çocuğu her zaman seveceğim ama içinde bir şeyler kırıldı. Benim Nico'm ve Nocta olarak bilinen canavar aynı kişi değil. Sana söylediği her şeyi unutmalısın ve

Gitmen gerekiyor - sana söylediği için değil, ikimiz de biliyoruz ki diğerleri sana bakıyor. Onları uzaklara gôtür ve birlikte onu yenecek güce sahip olana kadar eğitim yapın. Ve bunu yapana kadar da geri gelmeyin."

Başımı öfkeyle salladım.

"Hayır, hayır, başka bir yolu olmalı," dedim, beynim o kadar çok çalkalanıyordu ki neredeyse cızırdadığını duyabiliyordum. "Opie gitmek istemeyecek ve -"

"O da yapmamalı. Burada, senden uzakta çok daha güvende olacak. Ona göz kulak olmak için geride kalacağım. Tarquinius burayı son nefesine kadar koruyacaktır."

Opie'yi geride bırakmamı istiyordu. Ayağa fırladım.

"Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım. Üzgünüm, Phyllis. Senden hoşlanıyorum ve Opie konusunda güvenilebileceğim biri varsa o da sensin."

"Anlamıyor musun?" diye tekrar sordu, yüzü öylesine kederliydi ki içimde bir şeyler burkuldu. "Onun büyüğü yok, Harlow. Eğer senin hâlâ burada olduğunu düşünürse . . . eğer Neverthorn'a tekrar gelir ve senin ona dönmeyeceğini anladığında seni cezalandırmak isterse, kız çantada keklik olur."

"Hayır."

Bir adım öne çıktı ve gömleğimi tutarak yüzümü kendi yüzüne doğru çekti. "Sen ve Anka Hanesi'nin geri kalanı yeterince güçlü olana kadar, kimse onu ya da geri kalanımızı ondan koruyamaz. O kadar güçlü. Hepiniz güçlenmeli ve *sonra* onunla yüzleşmek için geri dönmelisiniz."

"Ama onu öldürmedi. Öldürebilirdi ama yapmamayı seçti."

"*Şimdilik*. Kim bilir neden? Güvenini kazanmak için mi? Kötü adam değil de kahraman olduğunu düşünmen için aklını çelmek için mi?" Alçak sesle homurdandı. "O iyi, insanları manipüle etmekte çok iyi. Neredeyse seni ele geçiriyordu. Ama şimdi anlıyorsunuzdur. O oyunun ustası ve biz de sadece tahtadaki taşlarız. Kehanetin yalan olduğunu kanıtladı ve Kolezyum'a ulaşmak için sahip olduğumuz her koğuşu patlatarak ortaya çıktı. Sizi kendi tarafında istiyor, bu yüzden sizi başka biri olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Sizi önemseyen ve doğru şeyi yapmak isteyen biri. Son oyunu neyse onu gerçekleştirmek için hepsi yalan."

Ama sözleri onunkileri yankıladı. *Belki bir gün, onun için Ben savaşıyorsun.*

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı.

"Sen ve diğerleri yenmek için ihtiyacınız olan her şeye sahip olana kadar

onun merhametine kalmışız. Tekrar söylüyorum. Ev arkadaşlarınızı toplayın ve ayrılmadan önce burayı terk edin. Güçlerinizi, becerilerinizi, kaynaklarınızı, sizi bulamayacağı kadar uzun süre saklanmak için ne gerekiyorsa kullanın ki içinizden biri Grym Dunaras'ı bulup kullanabilecek kadar güçlü olsun. Liam sizinle gelebilir. Müdahale etmeden diğer tuhaflıklarınızı ortaya çıkarmanıza yardım edebilir. Neverthorn'da yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyor. Anka Hanesi'nin ayrı ayrı gelişemeyeceği konusunda tam bir fikir birliği içinde ve hepinizin gitmesinin en iyisi olduğunu kabul ediyor. O hazır ve sizin kararınızı bekliyor." Gözyaşları artık kontrolsüz bir şekilde yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O zaman, hepiniz kaderinizin gerektirdiği kadar güçlü olduğunuzda, geri dönüp bu okuldaki masumları koruyabilirsiniz ... benim asla yapamadığım gibi."

Haklı olduğunu biliyordum. Ama . . .

"Gerçekten yapamam." Geri çekildim ve ellerimi havaya kaldırdım. "İstesem bile yapamam. Hâlâ Typhon'a bağlıyım, unuttun mu?"

Tarquinius Anka Hanesi'nin ayrılıp dağılmasıyla ilgili fermanını yayınladığında sesini çıkarmadığı için ona kızgındım ama bir parçam hâlâ ona bağlıydı çünkü öyleydim. Ve her zaman da öyle olacağımı umuyor ve bundan korkuyordum.

Phyllis bana sert bir bakış fırlattı. "Onu kırmana yardım edebilirim - sana daha önce verdiğim iksir sadece uyuşturmak içindi - sen hâlâ okuldayken onu kesemezdik. O bilirdi. Bu ... bu tüm bağları kesecek."

Tereddüt ettim, kalbim sıkışmıştı.

"Opie'yi hayatım pahasına koruyacağım." Bunu söyleme şeklinden - ciddi, sesinde çınlayan gerçek - bunu yapacağını biliyordum.

"Bunu şimdi yapmalıyız. Bu gece."

"Biliyorum. Koğuşların güçlendirilmesi bitmeden önce. Tarquinius Anka Hanesi'nin bölüneceğini resmileştirmeden önce."

Bırakın vedalaşmayı, işi yapmaya bile zar zor vakit bulabildim. Ama haklıydım. Bunu yapmalıydım ve tüm tanrılara her şeyi berbat etmediğim için dua etmeliydim. Ki sicilime bakılırsa bu pek olası görünmüyordu.

"Tamam. Yapacağım."

"Güzel." Başını salladı ve titrek bir nefes verdi. "Güzel."

Eğildi ve yığından başka bir kitap aldı. Bu kitabı tanıdım.

"Babanın günlüğü. Şimdiye kadar hiç açamadım. Rune kilitli. Nedense bir yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin gibi geliyor. Gimemen gereken şeylere girmekte çok iyisin," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

Nazikçe kabul ettim ve başımı salladım. "Teşekkürler."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra boğazını temizledi. "Şimdi yapılacak son şey ... Typhon'la olan bağı koparmak."

Gözlerimi kısarak ona baktım, yüzündeki endişeden hoşlanmamıştım. "Tamam mı?"

"Ama bundan hoşlanmayacaksın ..."

"Dilek kuyusuna geri mi dönüyorsun?" Fable talep etti. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Phyllis bunu önerdiğinde benim de bir parçam aynı şeyi merak etmişti ama konuştukça onun haklı olduğunu daha iyi anladım. Gerçekten de başka bir yolu yoktu.

Gerçi bunu ev arkadaşlarıma açıklamak bambaşka bir işti.

"Calypso seni zaten bir kez öldürmeye çalıştı. Peki bu iyi bir fikir mi, neden?" Ellie'nin gözleri endişeyle doldu.

"Onun yerine onunla dövüşebiliriz. Gidip onunla dövüşmemi ister misin?" Gary kaslarını esneterek sordu.

"Kavga yok. Ona reddedemeyeceği bir teklif yaparsam, anlaşmayı yapacağını ummak zorundayım. Ben de geri adım atacağım. Phyllis'in önerdiği gibi Liam'dan benimle gelmesini isteyeceğim."

Calypso'yu anlaşma yapmaya ikna edemezsem, Liam -umarım- beni çekip çıkarabilirdi.

Phyllis ve ben çok iyi bir teklifle gelmiştik. Varlığımıdaki her şey bana bunu söylüyordu ve Quirk'ümü ve bu sefer Neverthorn'da öğrendiklerimi göz önünde bulundurduğumda bile, içgüdülerim hala en büyük gücümdü.

Ama burada kazanılacak bir zafer bile boşa gidecekti. Neverthorn'dan ayrılmak şimdiye kadar yapmam istenen en acı verici fedakârlık olacaktı. Haberi Haydut'a çoktan vermiş ve Opie için ona bir mektup bırakmışım. Eğer onu yüz yüze görürsem ve olacakları açıklamak zorunda kalırsam, bu kararlılığımı kıracaktı. Bandit'in büyük, üzgün gözlerini görmek bile yeterince kötüydü.

"Bunu sevmiyorum," dedi Fable burnunu çekerek. "Ama anlıyorum."

Onlara zaten her şeyi açıklamışım. Neden gitmemiz gerektiğini, kalırsak ve bizi ayırmalarına izin verirse nelerin tehlikeye gireceğini. Nocta'nın babam olması dışında her şeyi. Fable zaten biliyordu elbette, ama herkesin tam olarak kararlı olmasına ihtiyacım vardı ve yıllar boyunca zarar vermek için yaptığı her şey göz önüne alındığında, kesinlikle davama yardımcı olmayacaktı. Yaşadığımız onca şeyden sonra onlardan sır saklamaktan ne kadar nefret etsem de, kendimizi ve Neverthorn'daki diğer öğrencileri koruyabilecek kadar güçlenmemizin tek yolu buydu.

Yapılması gerekeni yapacak ve daha sonra beni affetmeleri için yalvaracaktım.

Bu karmaşadan hepimizin sağ çıktığını varsayarsak.

Sorgulama bittiğinde ve herkes gemiye bindiğinde gece olmuştu ve zihinsel olarak tükenmişim. Ve binadan ayrılmadan önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Aşağıya doğru inerken gözlerim bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Salo

n. Typhon'un kapısına.

Kapıya vurdum ve alçak sesle adını söyledim.

"Typhon?" Sessizlik hüküm sürdü ve kapıyı tekrar, daha sert çaldım. Parmak eklemlerimi acıtacak kadar sert. "Typhon, ben Harlow. Kapıyı aç."

Yine sessizlik.

Kapının koluna uzandım ve çevirmeye çalıştım ama kilitliydi. Avucumun içiyle kapıyı salladım ve vurdum. "Typhon, eğer bu kapıyı açmazsan, ben kendim açacağım."

"Tarquinius yanlış yola sapmış." Kapıdan konuşurken sesi cam yutmuş gibi hırçındı. "Sabah gün ışımadan Senato'ya gideceğim ve onlar müdahale etmeyi kabul edene kadar buradan ayrılmayacağım. Ama senin de gitmen gerek. Yarın döndüğümde bu konuyu konuşuruz."

Tarquinius'a karşı durmaya ve benim için savaşmaya hazır olduğunu bilmek, yapmak üzere olduğum şey için duyduğum suçluluk duygusunu daha da keskinleştirdi. Ama ona bu gece hepimizin gideceğini söylersem, beni durdurmaya çalışmaktan başka çaresi olmadığını düşünebilirdi. Ve eğer bir mucize olur da Liam'a bizi koruyacak kadar güvenir ve gitmemize izin verirse, artık makul bir inkâra sahip olmayacaktı.

Gittiğimizi bilmiyorsa, bizi durdurmadığı için suçlanamazdı.

Başka yolu yoktu.

"Typhon . . ."

"Git, lanet olası!"

Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibiydi. Hızlıca bir rune attım ve kapının kolu açıldı. İçeri doğru ilerledim, gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım.

"Çık dışarı!" diye hırladı odanın köşesinden bir ses. Sesi bir canavara benziyordu.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Odanın içinde ilerlerken, pencereyi örten panjurların arasından süzülen ay ışığında yavaş yavaş şekli belirmeye başladı. Kabaca yontulmuş ahşap bir masanın önünde duruyordu. Gömleksiz olduğunu, saçlarının neredeyse gözleri kadar vahşi olduğunu ve kanın kolunun kıvrımından, ellerinden aşağıya ve düz, demir bir kadehe aktığını fark ettim.

Ne -

"Typhon, lütfen konuş benimle. Seni burada böyle bırakamam. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenene kadar da endişeden öleceğim. Lütfen -"

Gülüştü sert ve mizahsızdı. "Geri gelmenin bir hata olduğunu biliyordum. Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun, değil mi? Ve bunun ilk kimi öldüreceğini bilmiyorum Harlow: seni mi yoksa beni mi?"

Hızla yaklaşıp kolunu tuttum ve oradaki yaraya baktım. Kesik derindi ve oluk oluk kan akıyordu.

"Tanrım, ne oldu?"

Etinin ne kadar sıcak olduğunu fark ettiğimde çekip gitti.

"Typhon -" Kadehin yanında duran büyük bir bıçağı görmek için bakışlarım masaya indiğinde sözümü kestim. Taze kanla ıslanmıştı.

Typhon'un kanıyla.

Birden başım dönerek ayaklarımın üzerinde sallandım. "Bunu kendine sen mi yaptın?" Onu omzundan tutup yüzüme doğru çektim. Cevap gözlerindeydi, çözmeye bile başlayamadığım bir sürü başka duyguyla birlikte. "Tanrılar, Typhon, neden?"

Masanın üzerinde beyaz bir bez vardı, onu aldım ve yarasını olabildiğince sıkıca sarmak için harekete geçtim. Bana karşı koymadı ve bunun için minnettarım. Ancak kendi ayaklarımı yere bastığımda onun da sallanmaya başladığını fark ettim.

"Düşmeden otur," dedim nazikçe ve onu yatağın kenarına doğru çektim.

Kendimi yatağa bıraktım ve o da beni takip etti. Ağır bir şekilde eğildi ve sanki tüm enerjisi bir anda tükenmiş gibi kırık bir iç çekişle bana baktı.

"Sorma zahmetine girme. Bu konuşacağım bir şey değil. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Ağzın rune ile tıkalı olduğu için mi?"

Bana uzun uzun ve sertçe baktı ve sonra başını salladı. "Çünkü sana söylememeyi seçiyorum."

"Tamam ama birkaç hafta önce Lucy koridorlarda dolaşırken sen kanlar içinde dışarı çıktığında da mı öyleydi? Ya Nikita'yla çatıdaki o gece?"

Cevap vermemesi yeterli bir cevaptı.

"Merhametini kendine sakla. Mücadelelerim ne olursa olsun, hak ettiğimden daha az, sana söz veriyorum."

"Geçenlerde biri bana güvendiğim insanların bunu hak etmediğini söyledi," diye itiraf ettim usulca yaklaşırken. "Ve aklıma hemen sen geldin. Ama senin görüldüğün kadar kötü biri olmadığını biliyorum. Hatta bence burada gücü olup da canavar olmayan tek kişi sensin."

Çenesi camı kesebilecek kadar gerildi ve parmağımı boynunda atan nabzın üzerinde gezdirme isteğime direndim. Sonra sert bir kahkaha attı ama zoraki bir kahkaha gibiydi.

"Ne kadar çabuk unutuyoruz." Uzanıp büyük avucunu kalbimin üzerine koydu, kalbim cevap olarak sertçe çarptı. "Seni neredeyse öldürüyordum

bir kez, Harlow. Değiştiğimi sana düşündüren nedir?"

Kan kulaklarıma hücum ederken ona uzun uzun ve sertçe baktım. "Belki yapmadın. Ama belki o zaman da bir canavar değildin. Bana gerçeği söyle, Typhon. O gün bana zarar vermek istedin mi?"

Kelimeler aramızda o kadar uzun süre asılı kaldı ki neredeyse soruyu tekrar soracaktım ama sonra sessizliği bozdu.

"Göğsüne doğru bir ölüm rünü ateşledim, Harlow. Hesabı sen yap."

Ama ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar emin oldum. Ve gerçek beni derinden sarstı.

Kutsal levha.

"Bu bir kazaydı, değil mi?" O günü düşünerek sordum. Kendisinden çok daha güçsüz bir çocuğa hükmettiği için ne kadar öfkeli olduğumu düşündüm. Alvin Prisby. "Neden onu o şekilde boğdun? Gerçeği söyle, Typhon."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "O çocuk hıyarın tekiydi. Hoşlandığı bir kızı kendi isteklerine daha uygun hale getirecek bir iksir yapmaya çalışmıştı. Akşam yemeğinde kızın içkisine koydu. Sen içeri girdiğinde onunla uğraşıyordum."

Kaburgalarımdaki ağrı zonklarken bile midem bulandı.

"Ve ben araya girdim. Yarım yamalak bir rünle seni ondan kurtardım," diye devam ettim, bastırarak. İlk rünü göndermek için parmağını kaldırdığında yüzünde beliren ifadeyi hâlâ görebiliyordum. Saf şok. Ve sonra yarım yamalak büyülerimi ona doğru ateşlemeye devam ettiğimde yaşadığı panik. "Yaptığım bir şey seni ürküttü. Seni sersemletti ve korkunç bir hata yapmana neden olacak kadar kafanı karıştırdı."

"Dur."

Başımı öfkeyle salladım. "İstersen yalan söylemeye devam edebilirsin Typhon, ama bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Bunu yapmak istememiştin."

"Bunu bilerek yaptığım için yeterince sinir bozucu olduğunu kabullenemiyorsun." Ama kelimeler yine boş çıktı ve elini çekmeye çalıştığında onu tutup göğsüme bastırdım.

"Seni affediyorum."

"Ben kendimi affetmiyorum!"

Yüzü hatırladığı acıyla gerilmişti, başını sallarken bile gözleri pişmanlık doluydu.

"Lütfen, bırak gitsin, Harlow."

"Seni affediyorum Typhon," dedim tekrar, sesimde çınlayan gerçeği duyabilmesini umarak.

"Senin affını hak etmiyorum." Şimdi başını öfkeyle sallıyordu ama ben yine de kendimi ona doğru eğilirken buldum, ta ki üzerindeki sıcaklığı hissedene kadar.

"Typhon. . . lütfen sana yardım etmeme izin ver."

"Lanet olsun. Ne istediğinin farkında değilsin. Son şansın Harlow," diye mırıldandı, boğazının derinliklerinde bir hırıltı yankılanıyordu. "Hâlâ yapabiliyorken git."

Haklıydı. Bu berbat bir fikirdi. Yapmak için geldiğim şeyi yapmalı ve çekip gitmeliydim.

"Hayır."

Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz üzerine atıldım, aramızdaki mesafeyi kapattım, dudaklarım onunkilerin üzerine eğildi. Ve sanki aksini hiç düşünmemiş gibi bir elini saçlarıma doladı, yarasını unutmuştu.

Dili benimkiyle dans ederken göz kapaklarımda arkasında yıldızlar patladı. Her şeyiyle karanlık ve lezzetliydi ama çaresizliğin, paylaşılan acının bir kenarı vardı ki bu da onu acı verici bir şekilde güzelleştiriyordu.

Kollarımı geniş omuzlarına doladım, o da vücudunu benimkinin üzerine eğdi ve beni yatağa bastırarak öyle bir inilti çıkardı ki, zevk ya da acı olabilirdi. Belki ikisi birden.

Ağzını benimkinden ayırdı, beni sertçe ısırmadan önce çeneme öpücükler kondurdu.

"Tanrım, her gece bunun hayalini kuruyorum."

Onu daha sıkı kavrayıp kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladığımda midemdeki ısı alevlendi. Adam devasa bir duvardı ve bu belinde de bitmiyordu. Aslında, karnıma o kadar kalın ve sertti ki, sanki çelikten bir uzunluk gibi hissediyordum.

Daha fazlası.

Bu planın bir parçası değildi, lanet olsun, ama ya bir daha asla böyle bir şansım olmazsa? Ya Neverthorn'u ikinci kez terk edersem ve biz

Birbirimize geri dönmenin yolunu hiç bulamadık mı?

Gömleğimi açmak için aramıza uzandım. Sütyenimi kısa sürede çıkarırken düğmeler uçuşarak yere çarptı.

Serin gece havası aşırı ısınmış çıplak tenime çarptığında gözlerimi kapattım.

"Eğer bu gördüğüm son manzara olsaydı, mutlu bir adam olarak ölebilirdim."

Kirpiklerimi araladım ve onu bana bakarken buldum, bir dizi kalçalarımın iki yanında, yüzünde çıplak bir açlık vardı.

"Sen çok güzelsin. Bunu hak etmiyorsun -"

Yuvarlanırken bir inilti çıkardı, bir kaplan gibi ayağa fırladı, bana bakarken her açıdan tehlikeli görünüyordu, gözleri hala ihtiyaçtan vahşiydi.

Üstümü örtmek için tişörtümü çekiştirerek doğruldum. "Typhon -"

"Böyle bir şey olamaz. Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Bilmediğin çok şey var. Git!" diye hırladı. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

Yatağın ucuna doğru kayarak önünde durdum, sonra nazik bir elimi yanağına koydum. Bir an için bileğimi sertçe kavrayıp çekmeden önce dokunuşuma eğilmiş gibi hissetti.

"İyi geceler, Harlow."

Kolumu çektim, gözlerimi yaşlar yakarken, kapının arkamdan kapanmasına izin vermeden önce koridora doğru körlemesine ilerledim.

"Hoşça kal Typhon," diye mırıldandım nefesimin altında, kalbim ikiye ayrılmış gibi acıyordu.

Umarım Typhon bu gece yaşadıklarından sonra derin ve yorgun bir uykuya dalar ve bunu a n l a d ı ğ ı n d a çok geç olur. Ama her ihtimale karşı ...

Bir nefes çektim ve kapısının önüne bir engelleme rünü yaptım. Sonra içine olabildiğince çok güç üfledim, büyüünün genişlemesine ve rünü patlayacak kadar doldurmadan önce beni doldurmasına izin verdim. Kendimi çelikleştirerek kapıdan uzaklaştım ve koridordan aşağıya doğru koştum.

Kendime yirmi dakikalık bir avans kazandırmıştım. Rünü hemen keşfetmezse belki biraz daha fazla.

Üzerime bir suçluluk dalgası daha çöktü ama bu sadece yangına eklenecek bir çıra parçasıydı. Bunun beni doğru bildiğim şeyden saptırmasına izin veremezdim.

Beni ne kadar öldürüyor olursa olsun.

Yirmi dakika sonra kuyuya doğru sürünürken bacaklarım hâlâ titriyordu.

Liam üçüncü kez, "Bir sorun çıkarsa sana gösterdiğim rünü unutma," dedi. Bana yardım etmeyi hemen kabul etmişti. Soru sormaksızın.

"Anladım."

"Ve neden seninle aşağı inemeyeceğimi bana bir kez daha hatırlatır mısın?" Soru sormamak buraya kadarmış.

Başımı salladım. "İnsanlara güvenmiyor. Ne kadar az olursa o kadar iyi. Ayrıca, işler sarpa sararsa beni kurtarman için sana ihtiyacım var."

"Her türlü yeni şifa tılsımı üzerinde çalışıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Harlow," dedi Ellie, yüzümü son bir kez hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi bana bakarken bakışları ciddiye, ki bu pek de güven artırıcı bir şey değildi.

Hedefimize birkaç metre kala durdum ve yüzümü onlara döndüm.

"Buradan sonra tek başıma gideceğim. Yakında görüşürüz."

Her biri bir cenazeye katılıyormuş gibi görünüyordu ama bu kadar yolu onları hayal kırıklığına uğratmak için gelmemiştim. Bütün gece tehdit eden fırtına kopmak için o anı seçti ve yağmur hafif bir pıtırıyla başlamadı. Hayır, sanki

Birileri ebedi kovasını başımıza boşaltıyordu. Eğer kehanetlere inansaydım, bu pek de iyi bir kehanet olmazdı.

Calypso'nun kuyusunun saklı olduğu, diken ve sarmaşıklardan oluşan doğal duvara doğru ilerlerken mırıldandım. Ancak şimdi, muhtemelen son maceramdan sonra Tarquinius'un izniyle, yeni ve daha karmaşık bir kalkan büyüsu onu gizlemeye yardımcı oluyordu. Yine de bunun için hazırlık yapmıştık. Gözlerimi kapadım ve Liam'ın bana öğrettiği rune'un izini sürdürdüm, kuyunun taşları parıldayarak görüldüğünde rahatlama ve korku karışımı bir hisle ürperdim.

Ama bu sefer içine dalmama gerek yoktu. Şiddetli bir su sıçraması oldu ve ardından Calypso kendini yukarı çekerek kenara oturdu.

Yüzünü ve şeklini gördüğümde çenem düştü. Geçen seferki kadar korkunçtu. Vücudunun alt kısmı kalın kaslı bir kuyruktan ibaretti, pulları etrafımızdaki soluk ışığı yakalıyor, yanardöner yeşil ve gümüş renginde parlıyordu. Vücudunun üst kısmı çıplaktı, kaburgaları açıkça görülebiliyordu ve göğüsleri birinin ellerinin kemikleriyle kaplıydı. Uzun siyah saçları omuzlarına yapışmış, beline kadar iniyordu. Sarı, yırtıcı gözlerini bana dikti. Tüm dişlerini göstererek bana geniş bir gülümseme fırlattı.

Ama en azından şimdi benim bölgemdeydi ve arkadaşlarım -

"Kendi kalkan büyümün arkasında ikimizi de duyamazlar ya da göremezler, bu yüzden güvende olduğunu düşünme hatasına düşme çocuğum. Ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum. Bana neden burada olduğunu söylemek için on saniyen var. . . ikinci kez."

Dudaklarımı ıslattım ve Liam'ın bana sırf bu amaçla verdiği bir kese altın parayı çıkarırken isteğimi sıraladım. "Sana bu altınları vermek istiyorum. Karşılığında, benim için bir bağlama büyüsunü bozmanı istiyorum."

Sessizce beni incelerken yüz ifadesi değişmedi. Beklerken yağmur üzerime yağmaya devam etti ve yüzümden aşağı aktı.

"Kime bağlısın?" diye sordu başını eğerek. "Doyen Typhon Moreno."

Sarı gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla geri çekildi. "İşte bu ilginç. Bağ koptuğunda ne yapacaksın? Yalan söyleme çocuğum, yoksa öğrenirim."

"Neverthorn'u evimin geri kalanıyla birlikte terk edeceğim ve Nocta'yı yenebilmek için büyümüzü geliştireceğim."

Calypso güldü, tam tepemizde keskin bir şimşek gökyüzünü yararak geçerken başını geriye attı. "Yazık. O Typhon çok yakışıklı, bu yüzden seni suçlayamam. Karanlık ve düşünceli. Ben de onunla yatardım ama kesinlikle kalbimin karışmasına izin vermezdim. Adam resmen vampir, değil mi?"

Ardından gelen gök gürültüsü patlaması sanki göğsümün içindeymiş gibi hissettirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Calypso öne doğru eğildi, bir partide yemek yiyen kız arkadaşlarımsız gibi dirseklerine dayanarak kuyunun tepesine uzandı. "O bir Draw. Doğal bir sifon. Diğerlerinin büyüsünü emiyor Dwimmers. Türünün tek örneği."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Hayır. O bunu asla yapmaz." Daha önce yüzündeki ifadeyi hatırladığımda yağmurun ve rüzgârın soğuğu beni derinden etkiledi. Korkunç, korkunç şeyler yaptığını nasıl da itiraf etmişti.

"Nocta küçük aletini sınıf arkadaşlarını kurutmak için kullandı. Moreno da farklı değil, sadece onun bir makineye ihtiyacı yok. Hepsini kendi başına yapabilir."

Tartışmak istiyordum ama zihnimden anılar geçerken her şey bir anda yerine oturdu. Ev arkadaşlarımla birlikte başarısız olduğumuz onca zaman. Kendimi zayıf ve etkisiz hissetmişim. Bizi sessiz tutan bir büyü değildi, Tarquinius'un yarattığı bir koruma da değildi.

Typhon büyümüzün kaymağını yiyordu.

Gerçeği görmemizi engellemek için bundan daha iyi bir yol olabilir miydi? Bizi kuruturken bize yardım ediyormuş gibi yapmak. Bizi hizada tutmaya yetecek kadarını verirken, diğer taraftan içimizi boşaltıyordu. İçimde yükselen mide bulantısına karşı sertçe yutkunmak zorunda kaldım.

Güvendiğiniz kişiler bunu hak etmiyor.

"Ah, aşk acıtır, değil mi çocuğum?"

"Onu sevmiyorum," diye tükürdüm ona, adamın kendisinin beni avlamak için serbest kalmasına ne kadar az zaman kaldığını hatırladıkça kendimi toparlamaya çalışıyordum. Birdenbire, o an için mutluydum.

Sıcak gözyaşları buz gibi damlacıklara karışıp yanaklarımdan aşağı süzülürken yağmur yağıyordu. "Lütfen. Yardıma ihtiyacım var, hem de hemen. Teklifimi kabul eder misin?"

Yaklaştı, böylece yüzüm tam onun yüzüne geldi. Dişleri küçük keskin hançerler gibiydi ve geniş sarı gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Cesursun, Harlow Daygon. Hakkını vermeliyim," diye mırıldandı başını sallayarak. "O zaman pazarlık yapalım. Altınını alacağım elbette. Ama benim için bir şeyi geri almanı da istiyorum. Kuyumu iki kez buldun. Bence bir şeyler bulma konusunda çok iyi olmalısın."

Gözlerimi kırptım ve yavaşça başımı salladım. "Benim bir yeteneğim var."

Bir elini kaldırdı ve altınla kaplanmış bir yemek tabağına benzeyen bir şeyin ruhani görüntüsü belirdi. "Bu altın parçasını bulup bana getirmeni istiyorum."

Devasa para havada ters döndü, böylece her iki tarafını da görebildim. Kuyruk tarafına kraken, diğer tarafına ise bir denizkızı başı kazınmıştı. Üzerindeki yıl 1567'ydi.

"Bunu yapabilirim." Muhtemelen yapabilirim. "En son nerede görüldüğüne dair bir fikrin var mı?"

Soruyu duymazdan geldi ve yarattığı görüntünün parıldamasına izin verdi. "Onu alıp bana teslim etmek için otuz günün var. Başarısız olursan ölürsün ve ben de kuyuma yeni bir katman oluşturmak için kemiklerini eklerim."

Otuz gün çok uzun bir süre değildi. Ama şu anda sahip olduğumdan daha fazlaydı ve becerikli değilsem hiçbir şey değildim.

"Tamamdır."

Gülümsedi ve sonra boynuna uzanarak orada asılı duran kolyeyi çözdü. Kolyeyi elime tutuşturdu. "O madalyonun içinde senin gelişimini izlemek için erişebileceğim bir ayna var. Ayrıca sana yardım etmeye devam etmemi de sağlayacak."

"İstediğimin ötesinde yardımına ihtiyacım yok."

Gözleri kısıldı ve kuyruğu sinirli bir kedi gibi bir kez döndü. "Rica etmiyorum. Madalyonu yanına alacaksın ki ben de senin macerana katılabileyim. Hiç dışarı çıkmıyorum ve kendimi senin hayatınla ilgilenirken buluyorum. Bir kez el sıkıştık mı, taşlar yerine oturur." Perdeleri uzattı ve uzun bir an durakladı.

Sonra ben sıktım.

Bunu yaptığım anda, daha önce hiç hissetmediğim bir acı göğsümde patladı. Görüşüm karardı ve ayaklarımın üzerinde durabilmek için taşlara tutunmak zorunda kaldım. Kalbim göğsümün içinde paramparça oluyordu, Typhon'un uzun zaman önce kırdığı kaburga sanki yeni kırılmış gibi ağrıyordu.

"Hissediyor musun çocuğum? Sözümü tuttum, değil mi?"

Phyllis'in köreltici hapi canımı yakmıştı ama bu sanki bir otobüsün çarpması gibiydi. Daha da kötüsü, beynim bedenime ve az önce yaşadığım kayba ayak uydurdukça daha da kötüleşeceğini hissediyordum.

"I . . . Gitmeliyim," diye fısıldadım, kelimeleri zar zor seçebiliyordum. "Bir şey daha var."

Gözlerimi kıstım ve göğsüm ağrıyarak yavaşça Calypso'ya döndüm. "Ne?"

"Bir iyi niyet gösterisi." Bana bir dizi deniz yosununa benzeyen bir şey fırlattı.

Uzun ip gerçekten de deniz yosunuydu ama hiçbir şekilde kırılğan ya da zayıf değildi. Sanki içinden çelik bantlar örülmüş gibiydi. İpin üzerinde küçük yosun topları gibi küçük yumrular vardı.

"Bunu alın. Arkadaşlarınızın her biri onu kavrasın. Sizi Neverthorn'dan uzaklaştıracak. Bir hediye. Bedelsiz. Ne kadar erken giderseniz o kadar iyi. Sana söylenen kehanet doğru, ama bilmediğin daha çok şey var. Neverthorn'dan Nocta'yı yenebilecek bir kurtarıcı geleceği doğru. Ama madalyonun iki yüzü var. Burada Nocta'nın davasını sonuna kadar götürecek güce sahip bir başkası daha var. Sen ve Anka Hanesi'nin diğer üyeleri ikisini de yenmek için yeterli gücü kazanmalısınız."

"Kimi?" Ben talep ettim. "Ne zaman?"

"Bunu bilmiyorum. Şimdi gitmelisin. Zaman geçiyor."

"Bizi nereye götürecek?" diye sordum ve bana bir kez daha gülümsediğinde ürperdim.

"Yolculuğunuz kraken sikkesinin evinde başlayacak elbette."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, tuzağın etrafıma yerleştiğini hissediyordum ve buradan kurtulmak için isteyerek içine gireceğimi biliyordum. "Peki ya orası?"

"Heathermoor Akademisi."

EPILOG

OPIE

Sevgili Opie,

Hey evlat, muhtemelen şu anda çıldırdığını biliyorum. Çok özür dilerim. Ne olursa olsun kanlı ya da kansız, benim küçük kardeşim olduğunu bilmeni istiyorum. Ve yaptığım her şeyi seni güvende tutmak için yapıyorum.

şu anda, bu benimle gelemeyeceğin anlamına geliyor.

Doyen O'Connor ile beni çok uzaklara götürecek bir proje üzerinde çalışacağım. Burada kal ve çok şey öğren. İhtiyacın olursa Phyllis'e git.

Hiçbir şey.

Ve benim için Bandit'e göz kulak ol. Benim gittiğim yere gelemez.

Seni seviyorum Opie, tahmin edemeyeceğin kadar çok.

Krishna iyi bir arkadaş. Ona sahip olduğun için mutluyum.

Yazabilirsem
yazarım. Her
zaman seviyorum.
Harlow

Hava ciğerlerini bir anda terk ederken ve kulaklarında kan uğuldarken Opie mektuba baktı. Kızıl ve siyah lekeler görüşünü engelliyor, ateşböcekleri gibi titreşiyor, sözcükleri bulanıklaştırarak siyah bir mürekkep yığını haline getiriyordu. Bu gerçek olamazdı. Harlow onu burada mı bırakmıştı?

Tek başına mı?

"O bunu asla yapmaz. Bu bir numara olmalı..." Sesi sessiz odada fısıltılı bir yalvarış gibiydi.

Ama notu birkaç dakika önce Haydut'un kendisi getirmişti ve sivri uçlu karalama çok tanıdıktı.

Tek başına.

Başını arkaya eğdi ve gözlerini aya dikti. Pencereleeri kırbaçlayan yağmurun arasından zar zor görülebiliyordu. İçini bir ürperti kapladı ve anıları geri gelirken ürperdi

. . .

"Ağlamayı kes, Ophelia. Bir Baumgarten'a yakışmıyor. Kaderine razı olacak ve ayaklarının üzerinde duracaksın ya da durmayacaksın."

Rolls Royce yavaşlayarak durdu ve annesi ona döndü; çizgisiz yüzündeki tek duygu belirtisi neydi? Kızgınlık.

"Şimdi seninle devam edelim."

Opie o çelik grisi gözlere baktı, fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Arabadan indiğinde ailesini bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

"Ama... yağmur yağıyor..."

"İşte bu yüzden bavulunda bir şemsiye ve başını sokacak bir ev alacak kadar para var." Annesi parmaklarını iki kez şıklattı. "Acele et. Katılmam gereken bir akşam yemeği partisi var."

"Katılman gereken bir akşam yemeği partisi," dedi Opie sert bir kahkaha atarak. "Beni bir sokak köpeği gibi sokağa attı ve bir akşam yemeği partisi için endişeleniyordu."

Anılarının geri kalanının içeri girmesine izin vermemeye çalıştı. Kimsenin bir çocuğa oda kiralamayacağını anladığında yaşadığı dehşet. Sığınma evinde, bir kadına ya da diğerine yapışıp aitmiş gibi davrandığı tüyler ürpertici geceler. Bir sığınma evinde geçirdiği haftalar.

Bay Willis'in gözlerindeki tehditkâr sözü nihayet yerine getireceği geceyi acı içinde bekleyerek Willis'lerle birlikte eve dönmüştü.

Ve sonra güneş doğmuştu.

Harlow'la tanışmıştı ve her şey değişmişti. Sonsuza dek ailesi olacaktı. Bir yıldan fazla sürmüştü ama sonunda Opie buna inanmıştı. Ve şimdi ...

Mektubu elinde toplarken dudağını o kadar sert ısırды ki kanadı.

"Siktir git, Harlow. Senin de, aptal rakununun da, vaatlerinin de, yalanlarının da canı cehenneme. Beni yalnız bırakan ve hayal kırıklığına uğratan herkesin canı cehenneme."

İçinden akan his bembeyazdı, temizleyici bir ateş gibiydi, yoluna çıkan her şeyi yakıyordu. Tüm vücudu şiddetle sarsılmaya, kemiklerini ve dişlerini takırdatmaya başladı.

Avucu kendiliğinden havaya kalkarken vahşi bir çığlık attı, nota alevler içinde patlarken parmakları genişçe açıldı. Neredeyse transa geçmiş gibi bakakaldı... Ateş dans ediyor, büyüyor, koluna yayılıyor ama asla derisini yakmıyordu. İçgüdüsel olarak diğer elini kaldırdı. Orada, avucunun içinde, esneyen bir boşluk vardı. O kadar siyahtı ki, neredeyse onu içine çekecek, bütünüyle tüketecekti.

Nocta'nın, onu ve Krishna'yı kurtardığında bir düşünce şeklinde gelen sözleri - kendini hayal gücünün bir ürünü olduğuna ikna ettiği sözler - aceleyle ona geri geldi.

"Sen bildiğinden çok daha fazlasısın, çocuğum. Kendini bulduğunda beni de bul. Sana yolu göstereceğim."

Demek istediği bu muydu? Kimseye, hatta Harlow'a bile söylemeye o kadar korkmuştu ki, çünkü gerçek olsa bile, kesinlikle yanılıyordu. Şüphesiz, bu sadece şeytanın konuşmasıydı... ona duymak istediği şeyi söylüyordu.

Ama ateş dans ettikçe ve boşluk titreştikçe korkusu azaldı ve arkasında daha önce hiç hissetmediği bir his bıraktı.

Güç.

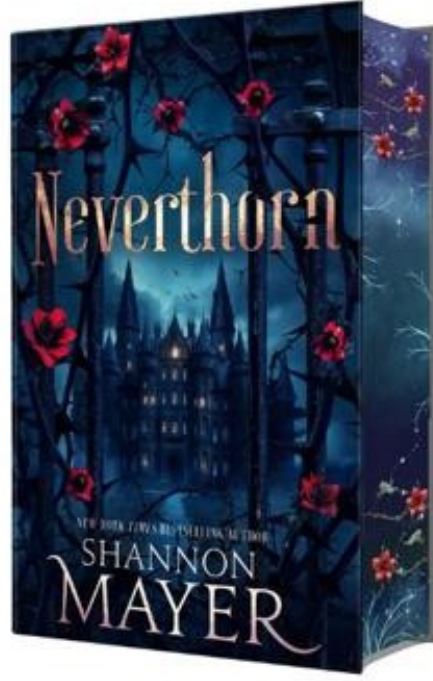
EĞER BUNU OKUYORSAN, Harlow bundan sonra nereye gideceğini bilmeni istiyor.
Size olan güveni boşa çıkmadıysa, özel bonus içerik için kaydolun:

ÜCRETSİZ HİKAYE>> <https://offer.shannonmayer.com/z4tc8q97mr>

Neverthorn Evi'ni tanıyor musunuz?

[Testi çözün](#)

House'a özel donanımları ve Deluxe Özel Sürümü
www.mayersmerch.com adresinden edinebilirsiniz.

[Once Upon A Time ve Wicked hayranları 'icin mükemmel olan Inked In Ashesin önizlemesi için sayfayı çevirmeye devam edin.](#)

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap ortaya çıktığında teşekkür edilmesi gereken o kadar çok insan var ki, işin aslı bu liste çok uzun ve okuyucular için o kadar sıkıcı ki, gözleri bulanıyor ve genellikle bu kısmı atlıyorlar.

O halde bunu ilginç hale getirelim.

Christine Bell, ben iki parmağımla sarp kayalıklardan sarkarken, hani Everest Dağı'na tırmandığımız zaman bana bir ip atmıştın. Gerçi çok kısıydı ve yıpranmıştı ama yine de gerçek bir arkadaş gibi çabalamıştın. Sayılır. Ben çığlık atıp altıma işerken bana gülmek, o kadar da değil. Belki bir dahaki sefere bu saçmalığı kesebilirsin, çünkü o zaman gülüyordum ve bir sırtlan gibi titrerken tutunmak çok zordu.

Kelly Walker ve Erica Collins, ikiniz düzenli olarak benimle takım kuruyordunuz ve birden fazla kez mindere yatırıldığımı çok net hatırlıyorum. Eminim örümcek ağlarından kurtulmak için zaman zaman beynimin sarsılmasına ihtiyacım oluyordu. Yani... teşekkür ederim? Ayrıca, gürelemeye hazır olalım, çünkü ikinci raundumuz yaklaşıyor!

Susan Velazquez, beni ve Neverthorn'u pazarladın, sanki iki paralık becerileri olan yüksek fiyatlı bir eskortmuşuz gibi... öksürük, öksürük... hayır, bu çok çukurda. Tekrar deneyeyim. Sanki Neverthorn'dan geliyormuşsunuz ve *TradPub* dünyasının kutsal topraklarında bir yer bulmamıza yardımcı olmuşsunuz gibi konuşabilme yeteneğiniz bir büyü yaptı... çok az kişinin durabildiği bir alan ve orada yolumu bulmama yardım ettiğiniz için minnettarım. Çoğu gün. Bazı günler bu çılgın dünyada çalıştığımız için senin ve benim akıl sağlığımızı merak ediyorum.

Stevie Finegan, kesinlikle bir savaş büyücüsü ve o ejderhayla yan yana savaştığımızda, içindeki vahşeti asla unutmayacağım.

ya da yolumuza çıkan her savaşta kılıcının benimkinin yanında olduğunu bilmek. Daha fazla canavarla dövüşmek için sabırsızlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse ejderhadan daha küçük bir şey çok hoş olurdu.

Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne, Penguen Micheal Joseph Ailesi'ne... yuvarlak masada oturup Neverthorn'u her geçişte daha iyi ve daha güçlü hale getirirken bir kelime suikastçıları ekibine (ah, pek çok cümle kesildi, kağıda kan aktı, ama elbette daha iyisi için) ve kibar İngilizce önerilerine. Hepinize en derin saygılarımı sunarım.

Son olarak ve en önemlisi, beni düzenli olarak gören herkese. Aileme. Arkadaşlarıma. Veterinerler. Fikirlerimi, düşüncelerimi, söz konusu fikir ve düşünceleri ağzımdan kaçırmama katlandığınız, Vyvanse'ımı almam gerektiğini hatırlattığınız, yemek yiyip yemediğimi, uyuyup uyumadığımı ya da nefes alıp almadığımı kontrol ettiğiniz için. Hepiniz beni yolumdan çok fazla sapmaktan alıkoyuyorsunuz (yani, sapacağım, bunu biliyoruz, ama siz işin içinde olduğunuzda daha az sapıyorum). Hikâyemde oynadığınız roller için teşekkür ederim. Bazen kötü adam olarak, bazen akıl hocası olarak, çoğu zaman da ruh sağlığı desteği olarak, hepinizin etkileri olmasaydı kendi hikayemde olduğum yerde olamazdım.

Gerçek ya da hayali, hepimizin adım attığı dünyalar boyunca, aya ve arkaya kadar tüm sevgime sahipsiniz.

BENİMLE BAĞLANTI KUR

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya beni sosyal medyada bulun.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler, sahne arkası bilgileri ve özel içerikler için [haber bültenime](#) katılın.

İnanın bana, Heathermoor ile ilgili her şeyden ilk siz haberdar olmak isteyeceksiniz!

Heathermoor 2026 yılının Temmuz ayında yayınlanacak!

PROLOGUE

Freya kendisine bakan zayıf, kirli yüzlere baktı ve karnında çalkalanan umutsuzluğa rağmen gülümsemeye zorladı. Yetimhanede bakılacak sadece altı çocuk kalmıştı; dünya acımasız bir yerdı ve bu gece daha da karanlık hissediyordu.

Bu gece iki büyük çocuğun ince çorbası için et yoktu. Son et suyunu, büyümekte olan ve et suyuna en çok ihtiyacı olan dört küçük çocuğa vermişti. Essie ve Logan boş karınlarla yatacaklardı.

Yine.

Essie'nin koyu renk gözleri solgun yüzünde aşırı büyük görünüyordu. Logan her geçen gün babasına daha çok benziyordu; ruhu şad olsun. Freya'nın yapabileceği tek şey bir süreliğine dikkatlerini dağıtmak, hatta belki de umut edebilecekleri bir şey vermektir. Eski sallanan sandalyede ağırlığını kaydırdı, ellerini şişmiş parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. Ama onlara bu umudu vermek adil miydi?

"Yarın gidip yığınları karıştıracağız," dedi Logan yorgun bir iç çekişle. "Pazara erkenden git, hurda ara."

Essie'nin uzun kara kirpikleri yanaklarına çarparak dalgalandı. "Belki birkaç elma çekirdeği buluruz. Tanrı bizi korusun."

Elma çekirdekleri. İsteyebilecekleri en fazla şey bu muydu?

Freya sallanmasını durdurdu. Onlara verebileceği tek şey farklı türden bir umutsa, öyle olsun. Onları umutla doldurmak için elinden geleni yapacaktı.

"Logan, Essie, siz ikiniz ateşe yaklaşın ve ben sizinle paylaşmak için çok uzun zamandır beklediğim bir hikâyeyi anlatırken kendinizi sıcak tutun, olur mu?"

Başlarını salladılar ve onun sözlerini beklerken birbirlerine sokuldular. Logan bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına attı.

İhanet hafife alınacak bir şey değildi. Ve yine de bu hikâye... onun sınırlarında geziniyordu. Freya sesini bir fısıltıyı ancak geçecek kadar alçalttı.

"Bir zamanlar, cadı Almira hükümdarımız olmadan önce, C'an Saas farklıydı. Güneş ışığı ve neşe dolu bir yerdı. Ağaç dalları yılın ilk baharında meyvelerle dolar, tarlalar domuzlar, inekler ve koyunlarla dolup taşardı. Aileler toprağa bakmak için çok çalışırdı ve toprak da bize bir şeyler verirdi. İyi bir kralla kutsanmıştık." Sesini daha da alçalttı, yasak ismi söylerken içinden bir ürperti geçti. "Alistair MacInnes. Sarayda gerçek aşkı Kraliçe Marin'le birlikte yaşadı ve ikisi on yıllar boyunca nezaketle hüküm sürdüler. Ama varisleri yoktu. Yıllarca beklediler ama bir çocuktan haber alamadılar. Halkı yıllar boyunca onlar adına tanrıların tapınaklarına kutsamalar bıraktı. Ve onlarca yıl uğraştıktan sonra nihayet bir kız çocukları dünyaya gelmiş. Ona Armoni adını verdiler. Gerçekten de ülkeye müzik getirdiği için uygun bir isim. İnsanlar onun şerefine sevinmiş, ziyafet çekmiş, dans etmiş ve şarkı söylemişler. Doğumundan sonraki dört yıl boyunca C'an Saas gelişmeye devam etti. Ta ki bir gün, Kral Alistair'in çocukluk arkadaşı olan düşmanı karanlıktan geri dönene kadar. Adı Almira'ydı ve intikam için gelmişti..."

Logan ve Essie'nin gözleri Freya'nın gözlerine kilitlenmişti ve Freya, içinde ülkenin tüm umudunu ve bu umudun asla gerçekleşmeyeceğine dair tüm korkuyu barındıran bir hikâyenin içine daldı.

Yirmi beş yıl önce...

C'an Saas Kralı Alistair MacInnes gözlerini kapadı ve derin bir nefes çekti. Dumanın keskin kokusu burun deliklerini doldururken bile çığlıklar giderek yaklaşıyordu. Kalenin duvarlarının ötesinde tam bir katliam vardı. Bütün köyler, onun bindiği kasırga tarafından yerle bir edilmişti.

Almira gerçek bir intikamla geri dönmüştü.

Askerlerin kanı kudretli Claren Nehri gibi akıyordu.

İnsanlar -onun insanları- evlerinde yakıldı.

Ve tüm krallığındaki en güçlü adam olmasına rağmen, bu konuda yapabileceği tek bir şey yoktu, ancak rakipsiz güçlerinin bir şekilde galip gelmesini umuyordu. İşte böyle

büyünün yolları. Kimin kullandığına bağlı olarak korkunç olduğu kadar mucizevi de olabilen kararsız bir kaos parçası. Şu anda onu kullanan kadın mı?

Yok etmeye kararlıydı.

Gözlerini zorla açtı ve omzunun hemen üzerinden kemerli kapıya bir bakış attıktan sonra dikkatini yanındaki kolçakta elinde tuttuğu kum saatine verdi. Kum tanecikleri son kontrolünden bu yana ağır çekimde hareket ediyor gibiydi ve midesi bir taş gibi çöktü.

Başarısız olursa her şeyi kaybedecekti.

Taşa vuran botların sesi dikkatini çekti ve başını kaldırdığında General John Wallace'ın zırhı güneş ışınlarını yakalayarak odaya girdiğini gördü.

"Majesteleri, kuvvetlerimizi yumuşak peynir gibi kesiyorlar. Cadının yandaşları duvarlara tırmanıyor. Korkarım kapıları aşmasına sadece birkaç dakika kaldı."

Alistair başını salladı, dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Korkunç bir düşman olduğu kesin."

Büyük salonun zemininde ilerleyip kralının tam karşısında dururken güvenilir General'in gözlerinde hiç korku yoktu.

"Bunun için üzgünüm John. Geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim, yapardım. Harmony'yi yakınımda tutmak ölçüsüz bir bencillikti."

"Saygılarımla, Majesteleri, bu saçmalık," diye karşılık verdi John, huysuz yüzü kaşlarını çatarak. "O bir çocuk. Biz olmasaydık bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Ve onun büyümesini uzaktan bile olsa izlemek... kısa bir süre için bile olsa, hediyelerin en büyüğüydü. Kız kardeşimin de aynı fikirde olduğunu biliyorum."

Alistair o anda onu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı ama Marin hemen her gün düşüncelerini dolduruyordu ve çabaları boşunaydı. Doğu duvarında asılı duran portresine bir göz attı. Görkemli, koyu renk bukleler omuzlarının etrafında bir cümbüş halinde patlıyordu. Dudaklarında rahat, muzip bir gülümseme, yanaklarında renk, bal rengi gözlerinde parlak bir ışık vardı.

Lanet olsun, iş bu noktaya geldiği için çok üzgünüm aşkım.

Büyük bir gürültünün ardından yeni bir çığlık korosu büyük salonda yankılandı ve bakışlarını portreden ayırdı. Yakında onu görecekti. Tek umudu öbür dünyada onunla utanç duymadan yüzleşebilmektir.

Bu düşünceleri bir savaş borusunun feryadıyla, düşmana hücum etmek için son bir haykırıyla rayından çıktı.

"Bu Hamish olmalı, Majesteleri."

Hamish.

Kalan son muhafız ana kalenin girişine yerleştirilmişti. Canlı bir alarm, son uyarıyı çalıyor. Son yaklaşmıştı.

Sabit nota keskin bir ciyaklamayla sona erdi ve ardından ürkütücü bir sessizlik geldi. Artık çığlık yoktu. Daha fazla merhamet çığılığı yok.

Zaman kalmamıştı.

Alistair önünde hala damlayan kum s a a t i n i kaldırdı ve başını yavaşça salladı, bir mide bulantısı dalgası onu sardı. Adamlarından zaten çok şey istemişti, bu adamdan -evlilik yoluyla kardeşi ve en iyi arkadaşı- çoğundan çok daha fazlasını istemişti.

Ve yine de...

Diğer adamın soğukkanlı bakışlarıyla karşılaştı. "John, Gayelette'in büyüü tamamlamak için daha fazla zamana ihtiyacı var. Harmony'nin güvenli bir yere gönderilmesi için. I-"

"Başka bir şey söyleme kardeşim. O halde daha fazla zamanın olacak."

John eldivenli elini kalbinin üzerine kazınmış şahin armasının üzerine koyarak kum saatine baktı, yüzü çelik gibi bir kararlılıkla doluydu.

"Büyücün üzerine düşeni yaptığı sürece, bil ki ben de kendi üzerime düşeni yapacağım. Müziğin yaşamasını sağlamak için ne gerekiyorsa. Harmony'nin güvende olması için."

John ne kadar azılı bir savaşçı olsa da, düşmanları sayı ve büyü bakımından on kat daha fazlaydı. İkisi de bu savaştan sağ çıkmayı beklemiyordu.

Son kum tanesi onlardan önce düştüğü sürece.

Alistair son kez olduğunu bildiği bir şekilde tahtından kalktı ve önündeki ayı gibi adama uzanarak boştaki eliyle geniş omuzlarından birini kavradı. "İyi bir koşu yaptık, değil mi?"

John başını salladı ve bir homurtu çıkardı. "Çoğundan daha iyi." "Diğer tarafta görüşür müyüz?"

"Söz veriyorum. Ama beni bir kenara yaz," diye cevap verdi John, geri çekilip kılıcını kınından çıkarırken gözleri kısılmıştı. "Giderken o kaltağın etinden bir parça ve olabildiğince çok sayıda yandaşını yanımda götüreceğim."

Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve ana kapılara doğru hızlı bir yol açarak kapıların ardındaki gölgelerin içinde kayboldu. Alistair bir el salladı, büyüü açık kapıların etrafına dolandı ve onları kapattı. Üzerine basit bir kilitleme büyüü yaptı. Büyüsü bir büyücününki gibi değildi ama kazanabileceği her anı değerlendirecekti.

Sonraki birkaç dakika anılar, pişmanlıklar ve kederle dolu bir pus içinde geçti.

Büyük odanın girişinin hemen ötesindeki şiddetli kavganın sesleri Alistair'in kulaklarına ulaştı ama kral olarak nadiren gösterdiği bir acımasızlıkla onları susturdu. Şimdi arkadaşına yardım etmeye kalkışmak, John'un ve öldürülen diğerlerinin hayatlarını boşa vermiş olmalarından başka bir işe yaramayacaktı.

"John," diye mırıldandı nefesinin altında. "Biraz daha dayan dostum. Harmony için."

Ama koridorlar tekrar sessizliğe büründüğünde, hâlâ duyabiliyordu. Camın dibine damlayan o lanet kum.

Kapı menteşelerinden fırlayıp durduğu yerden birkaç santim ötedeki duvara çarpmadan bir an önce manyakça bir kahkaha yükseldi. Karanlık, fırtınadan önce toplanan fırtına bulutları gibi açıklıktan dökülüyor gibiydi.

"Alistair, seni zavallı piç. Kendini buraya mı sakladın?" diye tiz bir ses, hafif bir kadın figürünün odaya girmesinden saniyeler önce seslendi. Üzerinde zırh değil, koyu gri bir elbise vardı. Eteklerinde benekler vardı. Adamlarının kanı. John'un kanı. Gülümsemesi her zamanki gibi hınzırcaydı. "Hayal kırıklığına uğradım. Çocukluğumuzdaki gibi bir saklambaç oyununu dört gözle bekliyordum. O günleri çok özleyorum."

Dördünün bir kurt sürüsü gibi kırlarda çılgınca koşturduğu o ilk günler çoktan geride kalmıştı, tıpkı Almira gibi

olmuştı. Yine de onun anılarını anlatması oyalanmasına yardımcı olabilirdi, bu yüzden onu şımarttı.

"Dördümüz çok yakındık. Bir zamanlar Marin'e duyduğun aşk için bunu yapma."

Kahkahası yumuşak ve alçaktı. "Sevdiklerim *beni* terk ettiğinde aşk da beni terk etti. Artık senin tanıdığın çocuk değilim, her zaman olmam gereken kraliçe olarak hakkımı almaya geldim."

Kılıcının kabzasını kavradı. "Bunu görmem çok uzun sürdü ama sen asla bir çocuk olmadın Almira. Aslında değildin. Sen her zaman kılık değiştirmiş bir iblis yavrusuydun, kendine gelmeyi bekliyordun. Ve şimdi, işte buradasın, tüm iğrenç ihtişamınla."

Kum saatini arkasındaki tahtın üzerine koydu ve bir kez daha düşmanıyla yüzleşmek için döndü. Ancak kukuletası başından düştüğünde onun kanlar içinde olduğunu ve bir zamanlar ebediyen genç olan yüzünün harabeye döndüğünü fark etti. Elmacık kemiklerinden biri büyük bir yumruk yemiş gibi çökmüştü ve sol gözünün olması gereken yerde kanlı, boş bir çukur vardı. Kristal mavisi gözünün içinden ona meydan okurcasına bakıyordu. Öfkeli.

Yüzünün hali, içinde bulunduğu vahim koşullara rağmen adamın gerçek bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Oh ho, Almira-kız! Kemiklerinden daha fazla acıtmış olmalı, değil mi? Yüzündeki harabeyi sen bile düzeltebilir miydin bilmiyorum. John muydu o zaman?" diye sordu.

Öfke ondan dalga dalga yayıldı. Güzelliği her zaman bir araç olmuştı ve şimdi kırılmıştı. "Öyleydi John, evet." Başını eğdi, dolgun dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Karnını deşmeden sadece birkaç saniye önce gözümü aldı. Aslında şu anda merdivenlerin dibinde, bağırsaklarını karnına geri sokmaya çalışırken acı içinde kıvranıyor. Eğer bana bilmek istediğim şeyi söylersen seni onun yanında ölüme götüreceğim."

Alistair kelimeleri özümsemek için durakladı, iç çekerken ifadesini boş tuttu. "Ölmek için John'un yanından daha kötü yerler olsa da, bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Seninki ümitsiz vaka. Eskiden olduğum kızdan çok daha tehlikeliyim ve sen de kesinlikle hatırladığım çocuk değilsin. Bitkin, köpek gibi yaşlı ve çok zayıf görünüyorsun," diye mırıldandı.

Zümrüt rengi pelerini arkasından akarak yaklaştı. "Utanç verici. Marin yerine beni seçmiş olsaydın, seni güçlü tutabilirdim... seni güçlü tutabilirdim. Bu dünyaya sonsuza dek hükmedebilirdik."

Tek düşüncesi onu konuşturmaktı. Gayelette'in zamana ihtiyacı vardı. "Sana bir gün bağlı kalmaktansa çöl ejderhasının karnında bin yıl yanarak ölmeyi tercih ederim. Ve bu yaşlı keçiye gelince, aynı sayıda yıldır hayattayız. Aramızdaki fark, ben o yılların her birini tepede, zorluklarla dolu bir dünyada yaşadım. Bunun bir bedeli var."

Birkaç metre ötede durmak için yavaşladı ve sakinliğin ince kaplaması çatırdadı.

"Zorluk mu?" diye tısladı, kalan gözleri aniden öfkeden çılgına dönmüştü. "Beni Dehşet Kalesi'ne hapsediyorsun, neredeyse bir asırdır güçsüz ve yalnızım ve sen bana zorluklardan bahsetmeye *cüret* mi ediyorsun?"

Hedeflediği sınırı vurmuştu. Onu konuşturmak ve zamanın kumlarını hareket ettirmek için her şeyi yapardı. Ama iğnelemesinin bir bedeli olacaktı ve canının yanacağını biliyordu.

Almira bir an sonra baş ve işaret parmaklarını havaya kaldırıp bir fısıltıyla kapatırken bu bedeli tahsil etti.

Sol gözü olgunlaşmış bir üzüm gibi patladı ve acıyla geriye doğru sendeleyip sallanmaya başladı, ayaklarını zar zor tutabiliyordu. Karanlık onu yutmakla tehdit ederken, tutunmak için tahtının kolunu kavradı.

"İşte. Böylesi daha iyi. Ödeşmiş olalım, tamam mı?" dedi, geldiği gibi hızla kaybolan bir sırtışla. "Şimdi sıkıcı olmayı bırak, Alistair. Cinayet, kargaşa ve krallığımı geri almakla geçen uzun bir gün oldu. Kızı bana ver, ölümünün acısız olacağına dair sana söz veriyorum. Tabii aynı şeyi senin için söyleyemem. Korkarım bunun için köprünün altından çok sular aktı. Anlıyorsun..."

Yanağından akan kanı ve ılık, berrak sıvıyı temizledi ve sonra bir elini tacına doğru kaldırdı. Ona dokunduğu anda aralarındaki boşluk parıldadı ve bulanıklaştı.

Bir saniye boyunca ona bakakaldı. Sonra başını geriye attı ve güldü.

"Ah, lanet olsun. K     cadın sana korunman için bunu mu verdi? Acınası." Bir homurtu çıkardı ve omuz silkti. "Belki de Deh et Kalesi'nde olmam daha iyiydi. Yeteneklerimi geliştirmek için bolca zamanım var."

Bile ini oynatarak adamın kafasına doğru bir g    im e i gönderdi ama kalkanını ve tacını sağlam bırakarak sekip gitti. Tek sağlam ka ı a a ıya indi, yüzünü   ke kapladı.

Alistair kaşlarını salladı. "*K    * bir *cadı* için hiç de fena değil, değil mi?"

Kendini saldırıya karşı hazırlarken bile eski dostu onunla karşı karşıya geldi.

Belinden fırlayan    bıçakla bir anda ileri atıldı. Her biri ona farklı bir açıdan saplanıp kesiyor, sanki    ayrı kılıç ustası tarafından kullanılıyormu  gibi hareket ediyordu. Kral sendeleyerek geri çekildi, boynuna gelen bir darbeyi kıl payı savu tururken diğer iki bı a ı kalkanıyla savu turdu.

Almira geride durmuş,   l mc l bir orkestrayı yöneten çarpık bir orkestra  efi gibi kılıçları yönlendiriyordu. Kılı lardan biri b  r ne saplandığında acı b  r n  deldi ve ardından gelen bir darbenin altından yuvarlanıp doğrudan g  s ne doğru fırlayan devasa bir ateş topu g rd .

Geriye doğru sendeledi, kalkanıyla ateşi zar zor engelleyerek bir dizinin üzerine çöktü; öyle bile olsa, tacının ısının çoğunu emen koruması olmasaydı, pi mi  bir kaz olurdu. Almira bir kıkırtı çıkararak k r edici bir parıltıyla ona doğru ilerledi.

Ya  imdi ya da asla.

Alistair ona doğru fırladı, tacı sıcaktı ve emdi i ateş topu yüzünden kıpkırmızı parlıyordu. Kılı ı boynuna doğru fırladı ve kızın gözleri çok içinde açıldı. Kısa bir süreliğine de olsa umutlanmasına izin verdi. Tam bir sonraki hamlesini planlıyordu ki, temas etmeden bir saniye önce kız dumana karı tı. Adam  ne doğru tökezledi ve o daha ne olduğunu anlayamadan kadın yeniden ortaya çıktı, yumru unu mide bulandırıcı bir  ıtırtıyla adamın b  r ne indirdi, büyüsü darbelerini olduğundan on kat daha güçlü kılıyordu.

"Beni gerçekten böyle aptalca bir numarayla yakalayabileceğini mi sandın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Önce John'un şansını denemesine izin vermekte haklıydın. Onun planı çok daha iyiydi."

Kum saatine bakarken Alistair'in görüşü bulanıklaştı ama tepesinde kalan ufacık kum tepeciğini göremeyecek kadar değil. Kendini ayağa kaldırırken yapışkan, hırıltılı bir nefes çekerek küfretti.

Onu meşgul etmenin yollarını arıyordu.

"Serbest bırak," diye fısıldadı ve tacının emdiği ateş büyüü yüzeye çıkarak onu alevler içinde tüketti. Görüşü kıpkırmızı oldu ve alevden kılıcıyla bir dizi saldırıyı savuştururken içinden enerji fışkırdı.

Almira'nın kılıçları sıcaklığın altında eriyip soldu, bu saldırıyla boy ölçüşemezdi ama bu uzun sürmeyecekti. Taç aldığı enerjiyi tükettiğinde, onun için her şey bitmişti.

Düşün, dostum.

Ama zaman yoktu. Ayaklarının altındaki taş çatırdadı ve gürledi ve Almira dengesini sağlamak için mücadele ederken öne fırladı.

Bir kar fırtınası kadar don ve kar, bir adam boyutunda yoğunlaşarak üzerine yağdı ve Almira'nın hareketli bıçaklarından birini daha engellemek için kalkanını zar zor kaldırabildi. Tacının büyüü gitmiş, buz büyüüyle daha da kısalmıştı ve soğuk iliklerine kadar işlemişti ama yine de ilerledi. Gözleri kum saatine doğru kaydı.

Otuz saniye daha dayanabilirse...

İlkel bir kükreme salıverdi ve ilerledi, her adımı bir irade harikasıydı, her savuşturma bir öncekinden daha dayanılmazdı. Ham büyüü enerji yandan ona doğru sıçradı ve tam zamanında **k a l k a n ı n ı** kaldırıp engellemeye çalıştı ama soğuk son gücünü de tüketmişti. Bir an sonra, kalkanın ağırlığını taşımak için harcadığı çabadan dolayı kolu titremeye başladı. Cadı gülümsedi, şüphesiz onun sonunu görüyordu.

"Bunu daha uzun süre devam ettiremememiz çok kötü," dedi hayal kırıklığı içinde dilini ısırarak. "Bir zamanlar beni gerçekten yenebildiğine inanamıyorum."

Sertçe itti ve bıçağı yavaş ve emin bir şekilde karnına doğru kaydı. Her santimini hissetti ama sevinci acısına galip geldi.

son kum tanesinin de kayıp gitmesini izledi.

Kum saati parıldayıp yanardöner yeşil bir toz bulutuna dönüşürken ani bir parıltı odanın köşesindeki kapıyı açtı. Kızına son bir kez bakabilmek için çaresizce döndü. Koyu renk bukleleri havalanırken gözleri kocaman açılmış, elinde küçük bir kitap tutuyordu. Fetch'in şerefine, omzuna tüneyen şahin, ikisi de yerdeki çok daha büyük bir kitabın içine çekilip iz bırakmadan kaybolurken sıkı sıkıya tutundu.

Bitmişti.

Tanrılara şükür, olmuştu.

Soğuk taş zemine kaydı, vücudu gevşedi ve başını artık açık olan odaya doğru çevirdi. Almira uludu, kılıcını bırakıp Harmony'nin bulunduğu kapıya doğru atılırken artık onunla ilgilenmiyordu.

O geçerken, kitabın diğer tarafında yerde bağdaş kurmuş oturan kraliyet büyücüsünü gördü. Yere yığılmıştı, göğsü inip kalkıyordu, bitkin olduğu belliydi. Ama Almira'nın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldıramayacak kadar değil.

"Almira."

"Merhaba Gayelette." Cadı kalan gözlerini aralarında yan yatmış, sayfa kenarları altın yaldızlı, deri ciltli devasa kitaba çevirdi.

Çağların Masalları.

"Nerede o?" Almira başını iki yana sallayıp hırlarken fısıldadı. "Ona ne yaptın, seni şımarık sürtük?"

Alistair onun yüz ifadesinin öfke dolu bir ifadeye dönüşmesini izledi. Ama görüşü kararırken gördüğü son yüz, diğer tarafta onu bekleyen sevgili karısı Marin'in yüzüydü.

Ve gülümsüyordu.

"Ve bu sondu... şimdiye kadar," dedi Freya, başını kaldırdığında iki çocuğun gözlerini kocaman açmış kendisine baktığını gördü. Essie'nin gözleri yaşlarla doldu.

Bu hikâye hiç değilse acı-tatlı bir hikâyeydi. Bir babanın kızına ve halkına duyduğu sevgi.

"Prenses Harmony hâlâ kitabın içinde mi?" Logan sordu.

"Hâlâ içinde."

"Ama gerçekten bizi kurtarmaya gelecek mi?" Essie fısıldadı.

"Efsaneye göre gelecek. Son yirmi beş yıldır sayfaların arasında güvenle saklandı ve Almira'yı yenecek kadar bilge, cesur ve güçlü oldu. O eve dönüş yolunu bulana kadar başımızı biraz daha dik tutmalıyız."

Ama acele etse iyi olur, diye düşündü Freya, endişesinin yüzüne yansımamasını umarak. Çünkü Almira'nın öfkesi arttıkça karanlık da artıyordu.

Ve şimdi hepsinin zamanı tükeniyordu...

Sayfaların içinden...

"Görünüşe göre baloya gitmeyeceğim. Prens Heinrich bu gece kral olarak taç giyecek, Küçük Alabaster'da kalan tüm uygun bekarlar orada olacak ve ben bunu kaçıracağım."

Molly bir süre sonra dolaptan sürünerek çıktı, yüzü kıpkırmızıydı, terli kumral bukleleri yanaklarına yapışmıştı.

"Yalnız, pörsümüştü, yoksul bir bakire olarak öleceğim gerçeğini kabul etmek zorundayım."

Bunlardan ilk üçü belki, ama ikimiz de geminin sonuncusunda çoktan yelken açtığını biliyorduk. Molly şu anda duyguları içindeydi, bu yüzden onun gitmesine izin verdim. Ama mırıldanmalar son bir saattir devam ediyordu ve ben ona aradığı ilgiyi gösterene kadar durmayacağı belliydi.

Kuyumcu büyüteçini -büyük bir madeni para büyüklüğünde küçük bir büyüteç- incelediğim pırıl pırıl taş yığınının yanına koydum ve sandalyemi döndürdüm.

"Sorun nedir?"

Bir homurtu çıkardı. "*Sorun* şu ki giyecek hiçbir şeyim yok ve dolabın ne kadar derinine inersen ineyim, büyüyen elbiselerin içinde uygun olabilecek büyümlü bir ağaç yok."

"Peki ya sedir sandığında?"

"Hepsini yulaf ve lahana karşılığında sattım." Molly bir elini buklelerinin üzerinde gezdirdi. Asılı kalanları görmek için yanından geçip baktım. Görebildiğim kadarıyla sadece dört elbise kalmıştı. İşler sıkıştı ve ikimiz de başımızı suyun üstünde tutmak için elimizden geleni yapıyorduk.

"Yeşil olana ne dersin?"

Ayağa kalkmak için kendini zorlarken peygamber çiçeği gözleri kocaman oldu.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Şu anda o kadar demode ki, duyulara saldırıdan tutuklanabilirim. Zaten şekli beni lanet bir çam ağacına benzetiyor. Gelecek hafta pazarda satmayı planlıyordum." Derin bir iç çekti. "Bu *Kış Jübilesi*, Harm." Parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı ve başını salladı. "Eğer mükemmel görünmüyorsam, beni bir yabancı olarak görecekler. İşe yaraması için onlardan biri olduğuma inanmaları gerek."

Tartışmak istedim... ona kibirli ya da aptal demek istedim. Ama zaman zaman her ikisini de yapabilse de, bir bakıma haklıydı da. Partiye sahte bir davetiyeyle katılıyordu, bendenizin izniyle. Dikkatleri üzerine çekmesi kötü olurdu. Eğer normal bir günde Küçük Alabaster'da yakalansaydı, dayak yerdi. Ya sarayda bir soyluyu taklit ederken kraliyet balosunda yakalanırsa?

Asılırdı. Onu ne kadar vazgeçirmeye çalışsam da bu riski göze almıştı.

Tek sorum, bunu neden şimdi konuştuğumuzdu? Partiye sadece birkaç saat kalmıştı.

Moll aceleyle, "Ne diyeceğini biliyorum ama bir planım vardı," dedi. "Stefan'ın dün beni mağazalara götürmesi gerekiyordu ve bana bazı kurdeleler ve nosyonlar almasını umuyordum. Ama görünüşe göre bir domuzun kesilmesi gerekiyormuş, o yüzden iptal etti. Mor elbiseyi düzeltecektim, biraz dantel falan ekleyecektim ama..."

Ama biz çok fakirdik, bu yüzden son birkaç ayda kaç tane elbise satarsa satsın dantel *ya da* benzeri şeyleri karşılayamazdık. Yemek için bile zar zor para topladığımız haftalar oluyordu. Moll'un bazen erkek arkadaşı, şimdiki arkadaşı Stefan ısmarlamadığı sürece gösterişli şeyler menüden çok uzaktı. Ama onun hayalleri her zaman en iyi şekilde görünmesine bağlıydı. Birbirimizi tanıdığımız yirmi yılı aşkın süre boyunca, savaş stratejisi belirleyen madalyalı bir general gibi rotasını çizdi. Küçük Alabaster'da yasallığa aldırmadan katılabildiği her etkinliğe katılıyor ve sonunda o zengin adamlardan birini kendisine delicesine aşık etmeyi umuyordu. Planı buydu.

Söz konusu adam öyle delice aşık olacaktı ki, onu -düzeltiyorum, *bizi-* tüm bunlardan *uzaklaştıracaktı*.

"*Tüm bunlardan*" kasıt, The Hollow'un kalbinde paylaştığımız iki odalı kulübeydi.

The Hollow, Alabaster nüfusunun büyük bir kısmının yaşadığı, çalıştığı ve zar zor geçimini sağladığı, yoksullarla dolu bir gecekondu kasabasıydı. Moll çarpıcı renkleriyle ne kadar güzel olsa da, Küçük Alabaster'dan gelen insanlar neredeyse hiçbir zaman The Hollow'dan gelen insanlarla evlenmezdi.

Moll son on yıl boyunca makyaj, kıyafet ve saç konusundaki inanılmaz yeteneklerini kullanarak kılık değiştirmiş ve "prensini" gelip ayaklarını yerden kesmesi umuduyla girebildiği her şenliğe, festivale, galaya ve baloya katılmıştı.

İlk olarak, Bryngarde'dan ziyarete gelen Leydi Ashlynn Coddington'dı. Düz, beline kadar uzanan siyah saçları ve dudağının üzerinde ilgi çekici bir beni olan porselen tenli bir güzeldi.

Sonra, Leydi Letitia Meriwhether geldi. Bal rengi saçları ve kalp şeklindeki yüzüyle o kadar ikna ediciydi ki ben bile kandım.

Bayan Caroline Theobold kişisel favorimdi. Altın sarısı beli o kadar sıkı korseliydi ki, iki el bile onu sarabilirdi, hatta Moll'un gözlerinin rengini maviden yeşile çeviren bir çift göz merceği yaratmayı bile başarmıştım. Ne yazık ki, zavallı Bayan Caroline makyaj odasında oksijensizlikten bayıldı ve kimse onları göremeden o galadan erken ayrılmak zorunda kaldı.

Ancak her biri bir öncekinden daha çekici olan bir dizi güzellik yaratmasına rağmen, Moll her partinin sonunda eve bıraktığı gibi gelmişti.

Bir kilise faresi kadar bekar ve beş parasız.

Her şeyi doğru yapmış, uygun aksanı yakalamıştı, ordövrleri kemirmeyi biliyordu ama guruldayan midesine aldırmandan onları gerçekten yemiyordu. Nasıl cezbedeceğini, kandıracağını ve kızdıracağını biliyordu. Ama şimdiye kadar elde edebildiği tek şey birkaç acelecî, özensiz öpücük ve ardından bir sürü tutulmayan sözdü. Ve şimdi, yirmi dokuz yaşında, kenarlarından yıprandığını görebiliyordum.

Arkadaşımlın gözyaşı lekeli yanaklarına baktım ve boğazımı yakmak için yükselen asidi yuttum. Kaderimizden kaçma stratejisine katılmamam ona yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu dünyada gerçekten güvendiğim tek kişi oydu ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Yakalanma korkusuyla kusmak istememe neden olsa bile.

Moll'un ağlamaklı bakışlarıyla karşılaştım, kızgınlığımı bastırdım ve gülümsemeye zorladım. "Pekâlâ, şimdi sorun çözme moduna geçelim, olur mu?"

"Evet." Burnunu çekti ve başını salladı, gözleri umutla parlıyordu. "Evet, tamam."

"Şu kırmızı elbiseyi çıkar -mor olduğunu düşünsen bile en iyi ve en güncel elbisen- ve bir iğne iplik hazırla." Sahte değerli taşlara son bir kez hüznölü bir bakış attım ve onları elime aldım. "Bunlarla biraz ışıltı kat."

Sıradan taşları, her tondan elmas gibi parlayana kadar daha da sert malzemelerle defalarca yuvarlayan icat ettiğim bir aleti kullanarak bu küçük güzellikleri yaratmayı başarmıştım. Sonra her birini özenle yonttum. İşlemi baştan sona tamamlamak neredeyse iki ayımı almıştı. Ve şimdi ilk partimi vermek zorundaydım.

"Emin misin? Çok güzeller!" Moll taşları kabul etmek için öne atılırken gözleri doldu.

Hayır demek istedim. Ona planlarını unutmasını söylemek ve tehlikeyi hatırlatmak istedim. Ama o bunca yıldır hiç yakalanmadığını söyleyecekti. Ben bile bu sicile itiraz edemezdim.

"Eminim, Moll."

Elini taşların üzerinde gezdirerek onları masanın üzerine yaydı ve ışığı nasıl yakaladıklarını izledi. "Onları sıkıca dikeceğim. Parti biter bitmez onları hemen geri vereceğim!"

Kollarını arkadan boynuma doladı ve o kadar sert sıktı ki neredeyse nefes borumu ezecekti.

"Seni kardeşim gibi seviyorum Harmony Marie Fallowell," diye fısıldadı.

"Hâlâ göbek adım değil," diye bininci kez hatırlattım ona. İlk adımı biliyordum ve koruyucu ailemin soyadını almıştım ama bir göbek adım varsa bile hatırlamıyordum. Hafızasını kaybetmiş ve bir ormanda bulunmuş olmanın bir başka avantajı daha.

Yaşasın.

"Oh,
hayır."

Moll'un boğazını sıkan elini çözdüm ve geri adım atarak onun kederli yüzünü gördüm. "Şimdi ne olacak?"

"Uyumlu ayakkabılarım yok. Kırmızı elbise konusunda haklısın - uygun olan tek elbise o- ama önden daha kısa kesilmiş ve ayakkabılarımı gösterecek." Başını eğerek elleriyle yüzünü kapattı. İçinden bir hıçkırık yükseldi.

Lanet olsun. Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum.

Ama belki hâlâ yapabileceğim başka bir şey vardı.

Odanın köşesindeki sepete doğru ilerledim ve çömeldim. Tamir etmeye fırsat bulamadığım kırık dökük şeyleri ayıklamak bir dakikamı aldı ama sonra onu buldum. Yağmurlu bir gün için sakladığım kahverengi kutu ve bugün, tüm lanet olası yaz musonları gibi yağmur yağıyordu. Moll'un gözyaşları genelde beni çok fazla rahatsız etmezdi. Melodramatik olduğunu ilk o kabul ederdi. Bu da onları normalden daha acınası yapıyordu. Çünkü bugün, benim bir süredir bildiğim şeyi anlamıştı.

Zengin bir beyaz atlı prensin gelip bizi kurtaracağına dair umutları hızla azalıyordu. Böyle adamlar, kendileri gibi ailelerden gelen çok güzel, çok *genç* kadınlarla evlenirdi. Hollow'dan gelmek zaten zorlu bir mücadeleyleydi. Bir hizmetçi bardağı düşürüp Moll almak için eğildiğinde ya da biri iğneleyici bir şaka yaptığında ve o da derin kahkahasını attığında, kendini en iyi ihtimalle yeni para olarak işaretledi. Şimdi, kendi yetiştirilme tarzına ek olarak, Doğa Ana ile de uğraşmak zorundaydı. Altı ayak altına düşene kadar ona iyi hizmet edecek sağlam kemiklerine rağmen, bir zamanlar pürüzsüz olan cildi göz çevresindeki birkaç gülme çizgisiyle gölgelenmişti. Saçlarının parlak bakırını yaldızlayan erken bir gümüş rengi vardı. The Hollow'da hayat zordu ve burada yaşayan herkesi etkiliyordu. Moll yaşılanıyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona göre, ortaya çıkan her yeni, ince işaret bir ölüm çanı gibiydi. Rüyalarının sesi

Ölüyordu. Henüz bunun olmasına izin vermeye hazır değildi ve ben de sonunda kırıldıığında o parçaları toplamaya hazır değildim.

Son çekincelerimi de bir kenara iterek kutuyu elime aldım ve bir köşesinde çiğnenmiş gibi görünen dört inçlik bir delik olduğunu fark ettim. Güve mi? Fare mi?

Hayır.

Yaklaştıkça, normal bir deliğe bile benzemediğini fark ettim. Daha çok mürekkep karası küçük bir uçurum gibiydi... Sanki parmağımı içine sokarsam, Gölge Uçurum'un eterinde kaybolacakmış gibi...

"Bu hayal gücün seni tımarhaneye kapattırarak!"

Üvey annemin uyarısı kafamın içinde çınladı ve uzun bir nefes aldım. Kadınla pek aynı fikirde değildim ama son zamanlarda stres beni tuhaf düşüncelere sevk ediyordu. Büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Nedir bu?" Moll gözyaşlarının akışı durduğunda kutuya bakarak sordu.

Deliğe son bir kez baktıktan sonra dikkatimi Moll'a çevirdim. "Xavier iki hafta önce bu aptalca şeyler için ona güzel, şişman bir sincap vermem konusunda beni ikna etti ve ben de kabul ettim çünkü bunları bir sonraki pazarda satabileceğimi düşünüyordum."

Kutuyu uzattım ve Moll kutuyu aldığı anda gözleri kocaman oldu. "Benim için mi?"

"Senin için."

Üstünü kaldırdı ve anında bir çığlık attı. "Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri benimkilere kaydı, gözyaşları yerini şaşkınlığa bıraktı. "Harm, bunlar *muhteşem*!"

Ayakkabı meraklısı değildim ama ilk gördüğümde ben bile cam ayakkabıların özel olduğunu anlamıştım. The Hollow'daki sanatçılardan biri olan Xavier için sürpriz değildi. En yoksul insanlar bile müzik ve sanat yapmanın bir yolunu bulmayı başarıyordu. Belki de buna daha çok ihtiyacımız olduğu için. Yine de bu, ayakkabıları daha az gülünç yapmıyordu. Gerçekten de hiçbir pratik amaca hizmet etmiyorlardı. Onları sadece çocukluğumun masal kitabında fareler tarafından yapılmış elbisesi olan ve cam terlikler giyen bir kızla ilgili bir hikaye yüzünden almıştım.

Bunu her düşündüğümde hâlâ içime dolan öfke ateşiyle irkildim. Fetch dışında gerçek ailemden kalan tek şeydi ve boktan üvey kardeşlerim ben daha kendi başıma okuyacak yaşa gelmeden onu da yok etmişlerdi. Sadece bu bile onlardan nefret etmem için yeterli bir sebep olabilirdi ama yıllar içinde bana bunlardan bolca vermeyi başardılar.

"Kırmızı elbiseye mücevherler eklersem ve belki beyaz elbiseden kuşak olarak gümüş bir kurdele çekersem, bu ayakkabılarla... işe yarar. İşe yarayacak!" Kutuyu yere bıraktı, gözleri yine yaşlarla parlıyordu ve kollarını bana doladı. "Sen benim kahramanımsın!"

Ona tekrar sarıldım ve hüngür hüngür ağlamaya başlayıp eski yün kazağıma sümüğünü bulaştırmadan önce geri çektim.

"Ben kimsenin kahramanı değilim, Moll. Ama ben senin en iyi arkadaşınım, yani söz konusu sen olduğunda, mutlu sonunu bulmana yardım etmek için Gölge Uçurum'un kendisiyle yüzleşebilirim."

Gülümsemesi titredi. "Ben de öyle. Senin için ben de aynısını yaparım."

Ne kadar kibirli olursa olsun, dürüst davrandığını biliyordum. Birbirimizi kollardık. Aile olmayı seçmiş arkadaşlar böyle yapar.

Boğazımı temizledim. "Zamanında geleceksen saç ve makyaj işlerine başlasan iyi olur. Bu gece biz kimiz ki?"

Çenesini kaldırdı ve son gözyaşlarını da sildi. "Ben."

Şok içinde ona bakarken kalbim duracak gibi oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Elini kırptı ve bir kıkırdama çıkardı. "*Ben* değil, ben. Elbette sahte bir isim kullanacağım. Ama içimde garip bir his var. Sanki bu gece son şansım olabilirmiş gibi." Bir an için gözlerini benden kaçırdı ve sonra tekrar bakışlarımla buluştu. "Bunca zamandır hayallerimin erkeğini ve çocuklarımla gelecekteki babasını bulmaya çalışıyorum, onu etkilemek için her şeyimi *kullanıyorum*. Eğer sadece bir şansım daha varsa, kendim üzerine bahse gireceğim. Kızıl saçlar, mavi gözler, korse yok. Kim bilir?" Göz kırptı. "Ruju bile atlayabilirim."

Önceki sözleriyle iliklerime kadar ürpermemiş olsaydım, bu düşünceye yüksek sesle gülerdim.

"Moll... bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ya Hollow'dan biri seni tanır mı?"

"Eğer Hollow'dan biri o partideyse, benim gibi olmaması gereken bir yerdedir. Kime söyleyecekler ki?"

"Misafirler için sorun yok ama ya hizmetkârlar? Bu aptalca bir kumar gibi görünüyor."

Kaşlarını çatı. "Daha çok hesaplanmış bir risk gibi. Diğer etkinliklerin hiçbirinde tanıdığım birini görmedim. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki saray tüm personeli The Smudge'dan alıyor ve merdivenin bir basamağından fazlasını tırmanmak neredeyse imkânsız. Endişe verici bir siğıl gibi davranıyorsun."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Alabaster ile çok uzaklardaki Gölge Uçurum arasında kalan diğer iki krallığın aksine, biz başka bir şeymiş gibi davranmayan bir kast sisteminde yaşıyorduk. Ve Alabaster, ortasında hedef tahtası olan bir hedef gibi, her biri bir öncekinden daha küçük olan bir dizi üç duvarın sınırları içinde inşa edilmişti.

Hollow da dahil olmak üzere Alabaster'ın tamamını koruyan en dıştaki Büyük Duvar'ın sınırları içinde ikinci duvar yer alıyordu. Beşik olarak bilinen bu duvar gökyüzünde yükseliyor, Küçük Alabaster'ı çevreliyor ve onu The Hollow'daki biz kaybedenlerden ayırıyordu.

Çoğu tüccar sınıfından ya da daha iyilerinden olan oradaki vatandaşlar, biz köylülere bırakılan sefaleti görmezden gelerek ziyafet çekiyor ve siyaset yapıyorlardı. Kraliyet söz konusu olduğunda, Moll ve benim gibi insanlar aşağıların en aşağısıydı. Dövecek dilenci ya da taciz edecek dükkân sahibi aramak için sık sık sokaklarda dolaşan bazı rastgele muhafızlar dışında, bu bölgelerde Küçük Alabaster'dan birini *görmek* bile nadir bir şeydi.

Bizimle üst sınıflar arasında dar bir şeritte sıkışmış, Lekeçiler dediğimiz bir grup daha vardı. Hollow'daki pek çok kişi gibi çoğunlukla zanaatkâr olmalarına rağmen, hiyerarşide bizden bir basamak üstteydiler. Kraliyet ailesinin, soyluların ve zengin tüccarların hizmetçilere ve kendi yapmak istemedikleri işleri yapacak insanlara ihtiyaçları vardı. Bu nedenle, sıkı bir tasma altında tutulsalar da, Smudger'ların Beşik ile Hollow arasında bir grupta yaşamalarına izin verildi ve Hollow'un en kuzeyindeki kendi bölgelerine itildiler.

Küçük Alabaster. Orada da hayat pek kolay olmasa da, Hollower'lar Smudge'a "terfi" için her fırsata balıklama atlıyorlardı. Bu ayrıcalık her yıl sadece bir avuç insana verilirdi, ancak seçilmiş azınlıktan biri olma umuduyla kitleleri sırada tutmak için harikalar yaratıyordu.

Son olarak, güneyde Alabaster Sarayı bulunuyordu. Kuralların çiğnenmek için yapıldığı ve yasaların geçerli olmadığı yer. Kraliyet ailesi nihai, kontrolsüz gücün tadını çıkarıyor ve bunu kullanmaktan çekinmiyordu.

"Gördün mü, yine aynı şeyi yapıyorsun," diye mırıldandı Molly, düşüncelerimi bölerek. "Olabilecek her türlü kötü şeyi hayal ediyorsun ve şu anda ihtiyacım olan enerji bu değil!"

"Düşünmüyorum! Ben sadece... düşünüyorum."

"Evet. Hep öyle yapıyorsun. Ama bu tartışmaya açık değil Harm. Ben kendim olarak gidiyorum ve senin de bunu sorun etmemeni istiyorum."

Kavgaya devam etmek için hazırlanıyordum, ama sonra Moll'un ciddi yüzünü gördüm ve ağzımı kapattım. Benim komik, aptal ve bazen de kibirli arkadaşım gitmişti. Onun yerinde çaresiz ama boyun eğmiş, içinde bulunduğu koşulların farkında olan bir kadın vardı.

"Çocuk sahibi olmayı çok istiyorum ama onları bu hayata sokmayı reddediyorum-" diye sözünü kesti ve tiksinti dolu bir homurtu çıkardı, "hayat, eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Bir çıkış yolu bulmalıyım. Bir çıkış yolu bulacağım. İkimiz için de. Geleceğimiz için."

Başparmağımdaki tırnağa bakarak endişelendim ve fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmak için beynimi yordum.

"Şunu yapmayı kes. Tekrar kanatacaksın." Yumuşak bir iç çekti ve sonra omuz silkti. "Peki. Bütün gece panik içinde olmanı istemiyorum, o yüzden bir uzlaşmaya ne dersin? Kızıl saç kalsın, ama aptal yeşil lensleri takacağım ve biraz kontür yapacağım. Yardımcılar tarafından tanınma ihtimalime karşı, en azından yanılma ve düzgün bir bayanı sahtekârlıkla suçlama korkusuyla sessiz kalmaları için kendilerini sorgulamalarına neden olur."

Düşündüm taşındım ve sonunda başımı salladım. "Ve bu son kez mi olacak?"

Bu düşünce bile başımı döndürmeye yetti. Bu bok çukurunda doğru düzgün bir halımız olsaydı, o geceler çıplak bir şekilde volta atardım.

Düşman topraklarında koca avına çıkmıştı.

Başını eğdi. "Pinky yemin ederim. Eğer bu gece olmazsa, başka bir yol bulacağım."

Rahatlama beni neredeyse bütünüyle yutuyordu. O "başka yollar" hakkında başka bir gün endişelenirdim. Bir erkeğin bizi kaderlerimizden kurtaracağı hayalinden nihayet vazgeçmiş olması bile kutlama sebebiydi.

Küçük parmaklarımızı kenetledik ve ayrılmadan önce onları oynattık.

"Tamam o zaman. Sen git hazırlan. Benim yola çıkmam gerek. Geçtiğimiz iki akşam ormanın yanındaki açıklıkta son yeşil otları otlayan bir tavşan ailesi gördüm. Fetch yanımdayken onları yakalamayı umuyorum, böylece elimizde kalan patates ve lahanayla birlikte biraz et yiyebiliriz. Sen bana parti hakkında bilgi verirken biz de gece yarısı yahni ve biradan oluşan bir akşam yemeği yeriz."

Bu av gezisi aynı zamanda Moll'un Kış Jübilesi'ne katılırken yakalanması durumunda kendisinininkini kaybetme olasılığı konusunda endişelenmeme de engel olacaktı.

"Mükemmel olur. Ve eğer kimse bakmıyorken çantama biraz daintique puf gizlice sokabilirsem, tatlı da yiyebiliriz! Belki geçen seferki gibi dut dolgulu olanlardan."

Tabii ki ikimiz de baloda ikram edecekleri dağlar kadar yiyeceğe rağmen Moll'un hiçbirini yemeyeceğini biliyorduk. Bağırsaklarını sıkıştıran bir korse olmasa bile, kadınların serçe gibi yemesi gerektiğini dikte eden yüksek sosyetenin saçma kuralları, onun sadece bakacağı, dokunmayacağı anlamına geliyordu. Sonra eve döndüğünde karanlıkta otururduk ve o bir saat boyunca masalardaki ikramları işkence edercesine ayrıntılı bir şekilde anlatırdı.

Limon, biberiye ve kekikle doldurulmuş gine tavuğu ve yanında ördek yağında kızarmış patates.

Pastırmaya sarılmış kuşkonmaz uçları inci beyazı, lapa lapa morina filetosunun üzerine tünemiş.

Dışı gevrek, içi çiğnenebilir makaronlardan oluşan pastel bir dizi, bir topak tart, ahududu reçeli etrafında sandviçlenmiştir. Sonra, sanki sihrin kendisi hamur işinin içine kalıplanmış gibi tadı olan, ısırik büyüklüğünde lokmalar olan zarif tatlılar vardı.

Kapıya doğru ilerlerken midem homurdandı, yıpranmış çantamı, yayımı ve sadağımı omuzlamak için durakladım.

"Bana şans dile!" diye seslendi.

"Dikkatli ol, Moll. Şanstan da öte, güvende ol," dedim, ona doğru bir el salladım ve sonra sert kış gecesine doğru yola çıktım.

Takip eden günlerde kaç kez keşke hiç gitmeseydim... Onu Jübile'yi atlayıp evde kalmaya ikna etseydim diyecektim?

Binlerce kez.

Çünkü hayat bir daha asla bu kadar basit olmayacaktı.

2

Çamurlu, Arnavut kaldırımlı sokağa girdiğimde keskin bir ısıklık çaldım ve Sör Fetchington Von Buren süzülerek yoluma çıktı. Bunca yıl sonra bile onun zarafetine hayret ediyordum. Benekli tüyleri yarı yaşındaki bir şahin kadar taze görünüyordu ve uzatılmış ön koluma yerleşirken günün solan ışığında parlıyordu. Ağırılığı iyi hissettiriyordu. Doğru.

"Getir, tüylü dostum. Bu akşam nasılsın?" Başını salladı ve ben de sııttım. "Bazen gerçekten de ne dediğimi anlayabildiğini hissediyorum. Yine de tamamen akli başında olmayabilirim, bunu da göz önünde bulundurmak gerek..."

"Hep bir şeyler uyduruyorsun, gerçek olmayan şeyler." Üvey annemin sesi bana düzenli olarak birçok hatamdan birini hatırlatıyordu. Onu kendimden uzaklaştırdım ve ne yapmak için dışarı çıktığıma odaklandım - biraz yiyecek almak.

Fetch'le birlikte kasabaya doğru yol aldık, ancak tanıdık bir ses bana seslendiğinde dükkânlarla dolu caddeye henüz adımımı atmıştım.

"Haberleri okudun mu?"

Gözlerimi sıkıca kapadım ve Vaiz Pete'le yüzleşmek için döndüğümde sesimdeki siniri bastırmaya çalıştım. "Eğer sarayın gecenin bir yarısı sokaklarımızı doldurduğu el ilanlarını kastediyorsan, hayır, okumadım. Çünkü bu haber değil. Bizi susturmak için uydurulmuş bir sürü yalandan başka bir şey değil."

Mahallenin delisi her gün sabahtan akşama kadar köşede derme çatma bir kürsünün üzerinde durur ve dinleyen herkese böyle iyiliksever bir hükümdara sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlatırdı. O kadar uzun zamandır bunu yapıyordu ki, hiç çürük meyve yağmuruna bile tutulmadı.

artık. Yine de son beş yıl The Hollow'da o kadar kötü geçmişti ki, insanlar çürük olsun ya da olmasın meyveyi yerlerdi.

"Bir gün hepiniz taç hakkındaki gerçeği göreceksiniz. Bir gün, benden özür dileyeceksiniz."

"Evet, kulağa hoş geliyor. Ama şimdi gitmem gerek!" Aceleyle el salladım ama daha bir blok gitmiştim ki başka birinin adımı seslendiğini duydum.

"Harmony!"

Arkamı döndüğümde Cissy Petway'in yakındaki bir elektrik direğine yaslanmış, aralık dişli bir gülümsemeyle sırttığını gördüm. Kendisine üç beden büyük gelen paltosunun altında cüceleşmiş, kendine özgü beyaz-sarı saçları kapüşonla örtülmüş, sadece çilli yüzü görünüyordu. Henüz dokuzuncu yaş gününü kutlamamıştı ama şimdiden kendi küçük serseri çetesinin başıydı. O direği itip bana doğru gelirken etrafta dolanıp kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Moll bu gece nerede? Daha sonra kasabaya gelir mi dersin?"

Her ne kadar Moll'un baloya gitmek yerine burada olmasını dilesem de... "Bu gece değil."

Küçük kızın yüzü bir an için düştü ama ayrıntıya girmedim.

"Peki, Fetch gelip bizimle oynayabilir mi?"

İkimiz de "oyun "un "yerel tüccarlardan çalmak" anlamına geldiğini biliyorduk ve ben homurdanarak başımı salladım.

"Hayır. Yapamam. Geçen hafta Bayan Benson'dan azar işittim ve onu bir daha incirlerini kaparken yakalarsa Fetch'i akşam yemeği menüsünün bir parçası yapmakla tehdit etti."

Cissy'nin şahinin başını okşayabilmesi için eğildim ve Cissy bunu yapınca şahin mutlu bir şekilde kıkırdadı.

"Ondan milyon tane var," diye homurdandı küçük kız. "Bir insan kaç tane incire ihtiyaç duyar ki?"

Omuz silkerek onun yanından geçip Bayan Benson'ın küçük evini çevreleyen yüksek taş çitin arkasındaki meşhur incir ağacının bulunduğu yere baktım. "Satmaya ve o parayla yiyecek farklı bir şeyler almaya yetecek kadar, diye tahmin ediyorum. Muhtemelen incirden bıkmıştır."

"Aynen öyle." Fetch'in tüylerini son bir kez daha karıştırdı ve geri çekildi. "Bu yüzden onları onun elinden almaya çalışıyordum. Gerçekten düşündüğünüzde bu bir kamu hizmeti."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Çocuğun hakkını vermek lazımdı, bıçak gibi keskindi. Belki de saray Hollow'daki tek okulun finansmanını kesmeseydi, bu Allah'ın belası yerden kurtulma şansı olabilirdi.

Ama yine de muhtemelen olmazdı. Sadece Çin Seddi'ni yasal olarak aşmak için yapılan başvuru bile çoğumuzun bir yılda kazandığından fazlaydı, Bryngarde ya da Valencourt'a gitmek için bir sıcak hava balonu pilotu tutmanın maliyetinden bahsetmiyorum bile. Tabii ki başvurunuzun onaylandığını varsayarsak.

Öldürücü uçan peygamber develerini de unutmayalım.

"Sence Moll yarın ahırda olur mu?" Cissy düşüncelerimi bölerek sordu.

Geçtiğimiz yıl boyunca Moll, Pazar sabahları ilgilenen çocukları bir araya getirerek en azından harfler ve temel matematik konusunda onlara yardımcı olmaya başlamıştı. Kasabanın eteklerindeki boş, harap bir ahır ılıman aylarda yeterince işe yaramıştı. Ancak gerçekten soğuk havalar geldiğinde, hepsinin sığabileceği kadar büyük ve güvenilir bir ısı kaynağı olan bir yer bulamamıştı. Bu seansları kimin daha çok özlediğinden emin değildim, Moll mu yoksa öğrencileri mi?

"Hava hâlâ çok soğuk evlat. Muhtemelen bahara kadar olmaz."

Gözlerindeki umut söndü ve iç çekerek elimi başının üstüne koydum.

"Şuna ne dersin? Eğer Fetch ve ben bu akşam yiyecek güzel bir şeyler bulursak, eve gelip sana ve annene bir şeyler bırakırım?"

Kirli elini burnunun üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Anlaştık!" Bununla birlikte arkasını döndü ve ekibine katılmak için koşmaya başladı.

"Bu gece iki tavşan yakalamaya çalışacağız dostum," diye mırıldandım Fetch'e. Avın baskısı her adımda daha da artıyordu. Acele etmem gerekiyordu-

"Harmony!"

"Lanet olsun." Homurdandım, dönerken dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Hey, Xavier."

Çoktan bara gitmiş olduğunu anlamak için sadece bir bakış atması ve etrafındaki havayı koklaması yeterli oldu. Koyu renk gözleri cam gibiydi,

Ve söylediği her kelimeyle birlikte ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Takas ettiğimiz ayakkabıları hiç giydin mi?"

Çamurla kaplı botlarımı gösterdim. "Giymek için bir nedenim olduğunu söyleyemem, hayır." O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki kendimi darbeyi yumuşatmaya çalışırken buldum. "Zaten onlar daha çok bir gösteri parçası, öyle değil mi? Sanat gibi."

"Yani onları hiç giymeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben sadece-" Sözümü kestim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Peki, tamam. Tamam. Onları asla giymeyeceğimi söylüyorum. Gidecek bir yerim olsa bile

-Ama benim tarzım değil. Beni balo elbiseleri içinde mi görüyorsun?" Başını salladı, ben de devam ettim. "Muhteşemler, ama onları takas ettim çünkü yemeğe ihtiyacın vardı ve onları satabileceğimi düşündüm." Çok üzgün görünüyordu.

İki kere lanet olsun. Onu böyle alçak görmekten nefret ediyordum. Bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Eminim Moll onları giyecektir."

Bu bilgiyi kendime saklamam gerektiğini fark ettiğimde bile neşelendi. "Mükemmel. Nereye?"

"Muhtemelen evin etrafında. Giyinip kuşanmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Başını salladı, öncekinden biraz daha az hevesliydi. "Şey, evet. Ama sanat görölmek için yapılır, burada olmalı, ayakkabılarını ve onlara bağlı bacaklarını göstermeli!"

Yüzüm buruştu. Moll'a olan karşılıksız sevgisinin tam olarak sergilenmesi rahatsız ediciydi, ama bunu kendi avantajıma kullandım. "İnan bana, her gün onlara bakıyor olacak. O ayakkabalara aşık. Yemin ederim. Yine de acele etmeliyim. Fetch ve benim bir tavşan ailesiyle randevumuz var."

"Tavşanlar! Ahhh, tavşan yemeyeli uzun zaman olmuştu..."

Kendi dilimi ısırp koparmak istedim. Kahretsin, belki de onu yemeliydim, çünkü henüz yakalayamadığım tüm akşam yemeğini dağıtmaya o kadar kararlıyđım ki.

İçimi çektim. "Eğer iyi bir av yaparsak, evdeysen sana biraz getiririm."

"Oh, evde olacağım! Ve ateşin çıtırdayıp hazır olduğundan emin olacağım." Henüz vermediğim bir yemeğin beklentisiyle ellerini birbirine sürttü. Ben tekrar yola koyulduğumda o emekleyerek uzaklaştı.

daha fazla kesinti olmaması için sessiz bir dua ettim. Tavşanlar ortaya çıkmadan önce rüzgârın yönünü değiştirerek ormanın kenarına ulaşmalıydım.

Hâlâ aptal ağzımı açıp lanet olası Hollow'un yarısına yemek teklif ettiğim için kendime lanet ederken, Fetch ve ben birkaç dakika sonra ormanın kenarına ulaştık. Güneş alçaldıkça sıcaklık da giderek düşüyordu. Üzerinde yayılabileceğim tek açık alanın önceki geceden kalma donla kaplı olması, ağaçların arasına gizlenmiş olması ve günün ışığından ve sıcaklığından korunmuş olması ruh halime yardımcı olmuyordu.

"Cam terliklerin canı cehenneme. Bir sonraki alışverişim yeni bir palto için olacak," diye fısıldadım, yere çöktüm ve soğuk yıpranmış giysilerimi ısıtırken irkilerek buz gibi çimlere uzandım. Fetch kanat çırparak yanıma indi ve boynuma sokuldu. "Teşekkürler dostum."

Yirmi dakika sonra yün kazağım sıırıslıklam olmuştu ve karnım o kadar soğuktu ki sıcak ve dikenli hissediyordum. Tam ayağa kalkıp kan akışını hızlandırmak için koşmaya başlayacaktım ki Fetch benden uzaklaştı ve başını eğdi. Gözlerimi kısarak önümdeki manzaraya baktım ama hiçbir hareket görmedim.

"Ne duyuyorsun dostum?" diye fısıldadım. Ve sonra, havaya sıçradı ve görkemli kanatlarını açarak gitti. Gökyüzünden bir taş gibi düşmeden önce on fit, yirmi fit, sonra otuz fit irtifa kazanırken kalbim çarpıyordu.

"Haydi, seni güzel kuş. Annenin sıcak bir yemeğe ihtiyacı var." Ve birkaç kişi daha öyle yaptı.

Geceyi delen çığlık içime sıcak bir adrenalin dalgası gönderdi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Bir şey yakalamıştı. Onu görmeden önce kanatlarının vınlamasını duydum ve Fetch pençelerinde bir şeyle bana doğru süzülürken başımı çevirdim.

Küçük bir şey.

Yakaladığı şeyi önümde yere bıraktığında hayal kırıklığımı geri itmek zorunda kaldım.

Bir sincap.

Sincapta yanlış bir şey olduğundan değil. Tadı çoğunlukla tavuğa benziyordu ama fazla uzağa gitmezdi. Özellikle de bu gece besleyeceğime söz verdiğim onca insan varken.

"Ne kadar asil ve iyi bir avcısın, Fetch," diye mırıldandım sincap tüylerini jilet gibi keskin gagasıyla dürterken. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, yayımı ve hâlâ sıcak olan sincabı kuyruğundan yakaladım. Gizliliğimiz bozulmuştu. Eğer yakınlarda tavşan varsa, az önce tüylü arkadaşlarını öldüren şeyin aksi yönüne doğru kaçmışlardı bile.

Bu da B planı anlamına geliyordu: Yenilebilir mantar, nişastalı kökler ve serçelerin ılık tamamen kaybolmadan önce ulaşamadığı kış meyveleri için ormanda dolaşmak. Şansım yaver giderse belki etli bir orman tavuğu mantarı bulup hüznü küçük güvecimize ekleyebilirdim.

Uzaktan ikinci bir çığlık duyuldu ama bu seferki beni olduğum yerde dondurdu.

Bir şahinin zafer çığlığından çok daha yüksek olan bu çığlık, saçlarımın ucundan ayak parmaklarımın ucuna kadar sıcak bir dehşet şimşegi gönderdi.

Mantis.

Küller İçinde Mürekkeplenmiş'te Harmony ile hikâye kitabının içinde kaybolun

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

